Cổ Long

Thạch Phong Thành

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2009.

Cổ Long

Thạch Phong Thành

Đánh máy: Trúc Nhi

Vnthuquan.net, 2009.

Hồi 1

ĐẤT TRỜI PHẪN NỘ CẢNH THƯƠNG TÂM
HUYNH ĐỆ TƯƠNG TÀN MƯU TỐI ĐỘC

S oẹt … Ầm !

U … U … U … Ầm !

Những tiếng mưa gào gió rú và chốc chốc là những tia chớp giật rạch ngang bầu trời đen, tất cả là những biểu hiện của cao xanh đang cơn thịnh nộ lôi đình.

Và cơn thịnh nộ của thiên hầu như là đạt đến đỉnh điểm khi vào cuối những tia chớp lóa là những tiếng sấm nổ, tạo thành những tiếng chấn động hãi hùng đến kinh thiên động địa.

Quang cảnh cứ vỡ tung ra từng lúc, một khi những tia chớp lóe hiển hiện và kết thúc bằng những tiếng lôi động.

Đó là quang cảnh của một vùng đá núi xen lẫn với rừng cây tạo thành một khu núi rừng dày đặc và trùng điệp.

Ngọn núi này kế liền với ngọn núi kia, chỗ tiếp giáp của những ngọn núi là những thảm rừng đen thẩm. Thỉnh thoảng, phần cuối cùng của rừng và phần đầu của núi, là chỗ mà đá núi và cây rừng đan xen vào nhau, chen lấn nhau và gianh nhau từng tấc đất một, những khoảng trống nhỏ nhoi chợt xuất hiện.

Và những khoảng lư bằng hiếm hoi này cơ hồ phải lộ rõ mỗi khi có những tia chớp chợt lóe sáng lên trong cảnh mưa đêm bảo bùng như thế này.

Gọi là mưa cũng được, hoặc gọi là giông bão cũng không sai là bao trong thực trạng như đêm nay ! Vì giông là do gió tạo thành mà gió ở đây biết phải đi về đâu khi ở phía trước phía sau, bên tả bên hữu đều là những vùng đá núi lập thành những lá chắn?

Không di chuyển được thì đương nhiên gió phải cuộn lại thành từng ngọn xoáy. Và những ngọn gió xoáy một khi đã xuất hiện lại kèm theo những giọt nước mưa thật là nặng hạt, đó chính là giông và bão.

Gió cuộn, hết xô bên này đến xô qua bên kia, từng hạt mưa rơi xuống và quật ầm ầm vào bất kỳ một vật thể nào, cả hai đã làm cho cây rừng rơi lả tả và cũng làm cho những vách núi đá phải chịu không ít khốn đốn.

Nếu vách núi đá cứng rắn là thế mà cũng phải chịu bị rơi lả tả thì một con người nhỏ nhoi cô độc và là một đứa bé nữa thì làm sao chi trì nổi dưới cơn mưa gió phủ phàng này?

Một bóng người đơn độc?

Phải ! Khi tia chớp kế đó loé rạch tung bầu trời đêm, dưới ánh sáng bạc trắng của tia chớp đúng là có một bóng người đơn độc đang lầm lũi bước đi và đang cố vượt qua một trong những khoảng lư bằng

hiếm hoi vừa nói.

Là một đứa bé?

Điều này đương nhiên là đúng. Vì bóng người đơn độc đó, với vóc dáng nhỏ bé, y phục lam lũ đến rách nát để lộ một vài chỗ da thịt trắng non nớt, đó không thể là nữ nhân, vì một nữ nhân không thể nào can tâm chịu phơi bày da thịt trong bất kỳ hoàn cảnh nào, và không là người lớn tuổi, bóng người đơn độc đang lầm lũi giữa cơn giông bão, chắc chắn phải là một đứa bé, một tiểu oa nhi tứ cố vô thân.

Tiểu oa nhi đó đúng là tứ cố vô thân, không một nơi nương tựa và cũng không có ai là người thân quyến.

Vì đang mưa giông phủ phàng như vậy, tiểu oa nhi đó vẫn cứ lầm lũi tiến bước và không màng nghĩ đến chuyện phải tìm một nơi đến trú thân. Hơn nữa, hướng đi tới của đứa bé lại là một vùng núi đá lởm chởm, dẫn mãi lên cao. Đó không thể là hướng để đưa đứa bé đi đến một nơi có người ở và có một mái nhà che thân ! Chắc chắn là không !

Bằng chứng để khẳng định điều này là chính đứa bé nọ vừa đưa tay lên để vuốt nước trên mặt vừa lẩm bẩm thán oán thành lời:

- Hoàng thiên ơi hoàng thiên ! Thế nhân ghét bỏ và xua đuổi Viên mỗ, buộc Viên mỗ phải lê chân đến đây và tìm lấy cái chết. Lão cũng về hùa với thế nhân tạo lắm gian nan trắc trở cho Viên mỗ thế này hay sao vậy?

Hận người và oán trách cao thiên, đương nhiên đứa bé họ Viên nọ khi lẩm bẩm nói những lời này phải ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm mù mịt.

Soẹt … Ầm !

U … U … U … Ầm !

Lại mưa, lại chớp giật và tiếng sấm động, tất cả như muốn đè bẹp đứa bé họ Viên nọ vào cảnh trạng cùng cực nhất.

Tuy nhiên, nhờ lần nhìn lên này và nhờ có tia chớp lóe kia, đứa bé họ Viên chợt nhìn thấy được một địa thế khá thuận lợi cho y´ đồ của nó.

Trước khi những hạt mưa quạt ầm ầm vào gương mặt non choẹt của nó buộc nó phải nhắm mắt và cúi đầu nhìn xuống thì nó được kịp hài lòng với điều mà nó vừa trông thấy.

Nó liền lầm lũi bước đi và lầm thầm lẩn bẩm:

- Ta đâu cần phải leo cao hoặc đi xa hơn nữa làm gì cho phí lực, ghềnh đá ở phía trước quả là thuận tiện cho ta thực hiện y´ đồ.

Và đúng như định và kỳ vọng của nó, đứa bé họ Viên sau khi đặt chân đến ghềnh đá nọ liền một tay vịn vào vách đá còn đầu thì đưa dần ra phía trước để nhìn phía bên ngoài của ghềnh đá nọ.

- Tuyệt thật ! Phía ngoài ghềnh đá là một khoảng không bao la. Và ở phía dưới khoảng không này ai lại bảo không phải là một vực thẳm? Viên Kỳ Hải ơi Viên Kỳ Hải ! Mi chỉ cần gieo mình vào khoảng không này thì mi chắc chắn phải chết và là một cái chết thật nhanh gọn, không làm cho mi phải chịu nhiều đau đớn.

Đứa bé tên là Viên Kỳ Hải?

Và Viên Kỳ Hải đang thật sự tìm đến cái chết là lối thoát duy nhất cho bản thân khỏi cảnh tủi nhục ở chốn hồng trần.

Quả nhiên là như vậy ! Vì Viên Kỳ Hải đang lò dò bước thêm một bước nữa ra mé ngoài ghềnh đá và tay của nó đang vịn vào vách đá cũng được nó chầm chậm bỏ ra.

Soẹt … Ầm ! …

Một tia chớp nữa lại lóe lên, cuối cùng là tiếng sấm nổ vang động. Tia chớp và tiếng nổ lần này đã làm cho Viên Kỳ Hải phải giật thót mình. Và ngay tức khắc, do mặt ghềnh đá đang trơn ướt Viên Kỳ Hải giật mình buộc phải chuỗi người về phía trước và chuỗi thẳng vào khoảng không bao la vô tận ở phần ngoài của ghềnh đá.

Vù …

Đúng lúc này, bản năng tiềm tàng trong người Viên Kỳ Hải đã buộc nó phản ứng ngược lại với dự định bản thân.

Hai tay nó quờ quạng và quờ quạng như muốn bấu víu vào đâu đó hầu ngăn lại việc thân hình của nó đang sắp sửa rời khỏi ghềnh đá và phải rơi xuống vực.

Viên Kỳ Hải tuyệt nhiên không hề nhớ rằng bản thân nó khi tìm đến đây là tìm đến cái chết ! Nó hoàn toàn quên đi dự định đó khi bản thân của nó đang lâm vào cảnh thập tử nhất sinh như thế này.

Soạt … Vù …!

Rào … Rào …

Hai tay quờ quạng lung tung của nó hoàn toàn không giúp ích gì cho nó ngoại trừ việc làm cho một ít mẩu đá lụn vụn ở trên mặt ghềnh phải di chuyển và rơi luôn vào đáy vực ! Và thân hình của Viên Kỳ Hải thế là đã buông hết một nửa vào khoảng không.

Đến lúc này, Viên Kỳ Hải mới nhớ đến mục đích thật sự của nó khi nó tự tìm đến đây ! Đó là chết

!

Nó mỉm cười vừa hài lòng vừa tự trách sự hốt hoảng vừa rồi của nó. Và nó liền buông xuôi thân hình mặc cho muốn rơi đến đâu thì rơi, không còn tìm cách chống chọi hoặc vùng vẫy nữa.

Phịch ! Bộp !

Cái cảm giác của thân hình lúc rơi vào khoảng không chưa kịp xảy đến với Viên Kỳ Hải thì thân hình của nó chợt dừng lại sau một cú va thật mạnh.

Bao quanh nó lúc này là một vùng không gian chật hẹp, tuy là tù túng nhưng lại ấm áp, và nhất là không hề có một giọt mưa hoặc một luồng gió lạnh nào va quật vào thân hình của nó nữa.

Ngẩn ngơ thần tình, Viên Kỳ Hải không thể nào hiểu được là điều gì vừa xảy ra cho nó và nọ hiện đang rơi vào cảnh ngộ gì !

Đang khi Viên Kỳ Hải bằng mọi cảm quan lẫn giác quan để tìm hiểu vấn nạn này thì tai của noó bất chợt nhận được từng âm thanh một khá rõ ràng lọt vào thính lực đang nghe ngóng của nó.

Đầu tiên là một thanh âm trầm hùng và hào sảng của một nhân vật có lẽ phải xấp xỉ tứ tuần:

- Bái đệ chọn địa điểm và thời điểm cho lần hội diện này thật là kỳ dị ! Bái đệ có thể cho ngu huynh biết rõ nguyên nhân không?

Âm thanh này vừa rõ vừa gần, chứng tỏ người phát thoại không ở cách Viên Kỳ Hải quá một trượng. Điều này khiến cho Viên Kỳ Hải phải lúng túng và lo sợ. Nó không ngờ rằng ở một nơi cùng trời cuối đất như thế này là nơi mà nó đang quyết lòng tìm đến với cái chết lại còn có người xuất hiện.

Nào phải chỉ có duy nhất mỗi một người xuất hiện mà thôi? Bởi nào có ai phát thoại và là phát thoại để hỏi lại không trông chờ ai đó phải đáp lời?

Quả vậy, ngay sau khi giọng nói trầm hùng nọ là một thanh âm đầy bực tức nhưng đang được chủ nhân cố dằn lòng đè nén lại:

- Nguyên nhân như thế nào đương nhiên ngu đệ sẽ nói tất cả cho Bái huynh nghe ! Tuy nhiên việc ngu đệ chọn địa điểm và thời điểm này

nếu có trùng lắp với cảnh đất thảm trời sầu này cũng chỉ là sự ngẫu nhiên mà thôi ! Ngu đệ mong bái huynh chớ nghi ngờ và cho ngu đệ thiếu thành y´.

Vậy là có hai người cùng hiện diện ở đây, nếu không kể đến Viên Kỳ Hải, một là huynh và một là đệ ! Họ gọi nhau là bái huynh và bái đệ có nghĩa cả hai đã từng bái chi giao kết nghĩa huynh đệ !

Vị bái huynh bật cười đầy tự tin:

- Ha … ha … ha ! Xem bái đệ kìa ! Chúng ta đã là kim lang huynh đệ, tình thân như thủ túc, ngu huynh việc gì phải nghi ngờ bái đệ? Vả lại, nếu ngu huynh có chút nào nghi ngờ bái đệ ngu huynh đâu cần phải đến đây vào lúc này, ngay khi nhận được tin nhắn của bái đệ? Nào, là chuyện gì khiến bái đệ muốn gặp ngu huynh vậy?

Vị bái đệ vẫn giữ nguyên giọng nói bực tức:

- Bái huynh ! Thân phận của bái huynh hiện thời ra sao, cả ngu đệ lẫn bái huynh đều rõ! Do đó, vì muốn giữ thể diện cho bái huynh, ngu đệ không hề muốn bất kỳ nhân vật nào trên giang hồ hay biết lần hội này của chúng ta ! Hẳn bái huynh đã rõ y´ của ngu đệ.

Vị bái huynh lộ vẻ kinh nghi:

- Giữ thể diện cho ngu huynh ư? Ôi chao ! Tự ngẫm lại mọi việc, ngu huynh nhận thấy rằng mọi hành vị của ngu huynh đều quang minh chính đại, ngu huynh tại sao lại cần bái đệ phải giữ gìn thể diện cho ngu huynh?

Lộ vẻ gắt gỏng một cách rõ rệt, vị bái đệ bật hỏi:

- Bái huynh thật sự không cần ư? Vậy bái huynh nói đi, mười ngày trước tại Lũng Tây là ai đã đang tâm hãm hại vị Đệ nhất hào phú ở đó để đoạt mất một phần của búc Thạch Phong Thành họa đồ.

Không một chút nào ngần ngừ, vị bái huynh buột miệng kêu lên:

- Là bái đệ muốn nói đến cái chết của Hà Vị Giang, Đệ nhất kiếm khách ở Lũng Tây ư? Hà Vị Giang có một phần của Thạch Phong Thành họa đồ ư? Sao bái đệ lại biết?

Vị bái đệ lên tiếng và là sự lên tiếng để bảo lưu y´ nghĩ của bản thân mình:

- Bái huynh giả vờ trông cứ như thật vậy ! Nhưng bái huynh đừng nghĩ rằng ngu đệ sẽ tin bái huynh hoàn toàn vô can trong việc này !

- Bái đệ nói như thế là có y´ gì? Chẳng lẽ bái đệ cho rằng chính ngu huynh đã hạ sát Hà Vị Giang?

Giọng nói đề quyết của vị bái đệ liền vang lên:

- Không sai ! Ngu đệ tin chắc vào điều này.

Lộ vẻ phẫn nộ, vị bái huynh nạt hỏi:

- Tại sao chứ? Bái đệ có bằng chúng gì không?

Vị bái đệ đáp:

- Đương nhiên là phải có bằng chứng nên ngu đệ mới dám đoán chắc như vậy !

- Là bằng chứng gì?

Vị bái đệ dằn giọng, nói rõ từng tiếng một :

- Hắc – Sát – Phi - Trảo?

Vì bái huynh kêu lên:

- Hắc Sát Phi Trảo? Đây chính là công phu thành danh của Hắc Sát Lão Đồ Vương hơn hai mươi năm về trước kia mà?

Vị bái đệ rít lên:

- Đúng vậy ! Bái huynh nói không sai !

Vị bái huynh cao giọng chất vấn bái đệ của mình:

- Bái đệ đã biết rõ như vậy thì vì nguyên nhân nào bái đệ lại bảo Hắc Sát Phi Trảo chính là bằng chứng để gán cái chết của Hà Vị Giang

cho ngu huynh?

Vị bái đệ bỗng buông một tiếng cười khô lạnh:

- Hừ ! Bái huynh không hiểu thật ư? Chúng ta đã từng là huynh đệ kết nghĩa, ít nhiều gì cũng hơn mười năm chung đụng, bái huynh tưởng việc bái huynh đã luyện được Hắc Sát Phi Trảo là việc mà ngu đệ không biết ư?

- Bây giờ ! Ta … ta …

Nhận thấy vị bái huynh rốt cuộc cũng đã để lộ lúng túng, vị bái đệ liền rít lên:

- Sao rồi? Bái huynh không còn đường để chạy chối rồi phải không? Bái huynh hãy nói đi, hành vi giết người đoạt vật của bái huynh có phải là hành vi quang minh chính đại hay không? Với thân phận của bái huynh hiện giờ trên giang hồ, hành động này của bái huynh liệu có đáng bị quần hùng phỉ nhổ và oán trách không?

Vị bái huynh như không ngờ sự việc lại dẫn đến tình trạng này nên vẫn cứ mãi lắp bắp và lúng túng nói không thành lời:

- Ta … ta …

Giọng nói kết tội của vị bái đệ vẫn vang lên:

- Thạch Phong Thành là một tử địa, ai ai trên giang hồ cũng biết, bái huynh hà cớ gì mà chỉ vì một phần nhỏ của bức họa đồ Thạch Phong Thành vô giá trị mà hạ thủ Hà Vị Giang là một trang hào kiệt?

- Ta … ta …

- Bái huynh thật sự muốn dò tìm những bí ẩn của Thạch Phong Thành ư? Có phải vì muốn thực hiện cho bằng được y´ muốn này nên bái huynh hành động bất chấp mọi thủ đoạn không?

- …

- Và bái huynh sẽ hành động như thế nào nếu bái huynh biết rằng

Thạch Phong Thành Chi Thược (Chìa khóa dẫn vào Thạch Phong Thành) hiện đang do ngu đệ lưu giữ?
- Là … là …
- Bái huynh không ngờ phải không? Đây ! Bái huynh hãy nhìn xem, trên tay ngu đệ không phải là Thạch Phong Thành Chi Thược thì là vật gì đây?
- Ta … ta …
- Bái huynh định sẽ làm gì ngu đệ? Bái huynh co vì một vật vô giá này mà hạ sát ngu đệ không?
Nghe được đến đây Viên Kỳ Hải dù không nhìn thấy nhưng cũng mơ hồ mường tượng được rằng vị bái huynh đang nhìn một cách thèm khát vào vật mà vị bái đệ vừa bảo là Thạch Phong Thành Chi Thược ! Vì lẽ đó vị bái đệ mới sẵng giọng hỏi vị bái huynh như vậy !
Đến lúc này, khi Viên Kỳ Hải đang bồi hồi lo lắng cho vị bái đệ trước sự độc ác vô nhân của vị bái huynh, nó bỗng nghe vị bái huynh thôi lúng túng và đột nhiên cười lên vang dội:
- Ha … ha … ha …
Tràng cười quá lớn và quá gần khiến cho Viên Kỳ Hải khi nghe được cứ cảm nhận như là tiếng sấm nổ ở bên tai ! Và điều này nhắc nhở cho Viên Kỳ Hải rằng ở bên ngoài khoảng không gian chật hẹp mà nó đang hiện diện, bầu trời vẫn đang tối đen và đang còn mưa bão.
Tuy nhiên, ngược lại với tràng cười hàm y´ sự cuồng ngạo nọ, giọngnói của vị bái huynh lúc lên tiếng lại tỏ ra hào sảng và bình thản như lúc đầu:
- Bái đệ chớ đa nghi ! Ngu huynh tuyệt đối không hề có ác y´ với bái đệ ! Huống chi cái chết của Hà Vị Giang đâu phải là do ngu huynh !
Vị bái đệ liền lên tiếng với sự ngờ vực tột cùng:

- Không phải là do bái huynh ư? Hay bái huynh cho rằng bái huynh không hề biết đến công phu tà độc Hắc Sát Phi Trảo?

Vị bái huynh nói với giọng thản nhiên:

- Đây này, bái đệ hãy nhìn thử xem ! Đây mà là Hắc Sát Phi Trảo sao?

Không cần nhìn và dù Viên Kỳ Hải là người chưa từng luyện qua võ công nhưng qua khẩu ngữ của vị bái huynh nọ, nó biết rằng vị bái huynh đang thử phô diễn công phu cho vị bái đệ nhìn, và qua đó vị bái huynh muốn chứng tỏ cho vị bái đệ biết công phu của vị bái huynh không phải là công phu tà độc Hắc Sát Phi Trảo như vị bái đệ đã nghĩ.

Y´ nghĩ của Viên Kỳ Hải tuy không sai nhưng nó cũng phải bất ngờ trước một kết cục không thể nào lường trước.

Đó là liền sau đó, Viên Kỳ Hải bỗng nghe vị bái sư đệ bật lên một tiếng kêu thật thảm khốc:

- A … A …

Tiếng kêu vừa vang lên bỗng lướt ngang vị trí mà Viên Kỳ Hải đang nửa nằm nửa ngồi. Và rồi tiếng kêu đó càng lúc càng nhỏ đi, Viên Kỳ Hải mới không nghe được nữa.

Tiếp đó, cùng một lúc Viên Kỳ Hải bỗng có đến hai nhận định.

Nhận định đầu tiên là liên quan đến vị trí của nó lúc có một vật chợt va vào mình của nó.

Và nhận định thứ hai thì liên quan đến vật nọ khi tai nó nghe giọng nói tiếc rẻ của vị bái huynh kia vang lên:

- Hừ ! Ngươi có chết thì cũng đừng trách ta ! Vả lại, ngươi còn đáng chết thêm một lần nữa khi Thạch Phong Thành Chi Thược cũng phải rơi xuống vực với ngươi.

Vậy là Viên Kỳ Hải đã hiểu. Vị bái huynh khi giả vờ phô diễn công phu đã nhân lúc vị bái đệ bất phòng mà hạ thủ.

Và tiếng kêu của vị bái đệ cứ kéo dài và càng lúc càng nhỏ dần là do vị bái đệ bị rơi từ ghềnh đá xuống vực sâu ! Vật vừa chạm vào người của Viên Kỳ Hải chính là Thạch Phong Thành Chi Thược hoàn toàn giống với số phận của Viên Kỳ Hải lúc nãy ! Nếu Viên Kỳ Hải lúc buông tay cho rơi xuống vực và đột nhiên lại lọt thỏm vào một hỏm đá như thế nào thì Thạch Phong Thành Chi Thược cũng gặp phải tình hình y như vậy.

Viên Kỳ Hải nghĩ thầm:

- Thảo nào ta cứ nghe thanh âm của bọn họ lại rõ mồn một như vậy phát hóa ra ta đang ở cách bọn họ chỉ có một lớp đá mỏng ở bên trên và là cách chừng non trượng nếu tính từ chỗ này lên đến phần ghềnh đá ở trên kia.

Đang nghĩ như thế Viên Kỳ Hải bỗng giật nảy mình khi nghe tiếng quát nạt của vị bái huynh kia vang lên:

- Kẻ nào?

Tuy chưa từng luyện võ như Viên Kỳ Hải đã lận đận lao đao suốt mấy năm trường và có không ít lần chạm mặt với bọn người giang hồ, nên có thừa biết thính lực mẫn tiệp của họ.

Nó lo sợ đến không dám thở khi nghe vị bái huynh nọ quát nạt to tiếng như thế. Nó mơ hồ nghĩ rằng nó vừa sơ tâm nên gây thành tiếng động khiến cho vị bái huynh giảo quyệt ở bên trên nghe được và phát hiện được tung tích của nó.

Nó cảm nhận là tử thần đang lởn vởn đến gần nó. Nó hốt hoảng khi nghĩ đến vị bái huynh kia rồi sẽ giết nó nếu lão ta tìm được nó. Nó quên rằng nó vẫn đang muốn tìm đến cái chết.

Và nó buộc phải thở ra một hơi thật nhẹ nhỏm khi có một âm thanh khác lạ bỗng vang lên …

Thạch Phong Thành

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 2
CÔNG PHU TÀ ĐỘC: DIỆT CAO TĂNG
MỤC ĐÍCH BẤT CÔNG: CHUYỂN Ý NIỆM

- **A** di đà Phật!

Tiếng niệm phật hiệu này nếu không che lấp được tiếng thở phào của Viên Kỳ Hải vừa vô tâm phát ra thì lại đủ năng lực làm cho vị bái huynh nham hiểm nọ phải giật mình:

- Là Ngươn Trí đại sư?

Viên Kỳ Hải cũng phải giật mình theo.

Vì nó không ngờ chính vào lúc này và tại địa điểm thâm sơn cùng cốc này lại lần lượt có khá nhiều người xuất hiện, chứ không riêng gì bản thân nó.

Vả lại, danh xưng Ngươn Trí đại sư thì cách đây không lâu Viên Kỳ Hải đã từng nghe nhắc đến vài lần. Nếu nó nhớ không lầm thì Ngươn Trí đại sư là một vị cao tăng thượng thặng của Thiếu Lâm phái, được quần hùng khắp tam sơn ngũ nhạc đều hết lòng ngưỡng mộ ! Mọi người không chỉ ngưỡng mộ Ngươn Trí đại sư qua chân tài thực học, vì Ngươn Trí đại sư hiện là thủ tọa La Hán Đường của võ phái Thiếu Lâm, mà còn vì đức độ của đại sư nữa.

Và chính bản thân Viên Kỳ Hải không những chỉ ngưỡng mộ Ngươn Trí đại sư mà thôi, nó đã có lần vọng tưởng là sẽ tìm cách gặp được đại sư và cam lòng đầu nhập Thiếu Lâm để được Ngươn Trí đại sư thu nhận làm môn đồ.

Nhưng với tấm thân cơ khổ lênh đênh như nó đâu dễ gì gặp được Ngươn Trí đại sư.

Do đó Viên Kỳ Hải hoàn toàn bất ngờ khi nghe biết rằng hiện giờ Ngươn Trí đại sư đang đứng cách nó không bao xa, chỉ là trong gang tấc mà thôi.

Tiếng niệm phật hiệu một lần nữa lại vang lên, minh định rõ ràng nhân vật vừa xuất hiện chính là Ngươn Trí đại sư đúng như lời vị bái huynh nham hiểm kia vừa mới kêu lên:

- A di đà Phật! Lão nạp đúng là Ngươn Trí đây ! Thật may cho lão nạp đã tìm gặp được tiểu thí chủ.
Giọng nói lộ vẻ bàng hoàng, vị bái huynh kia lên tiếng hỏi:
- Lão thiên sư vốn hay vân du phiêu bạt, chuyện chúng ta gặp nhau vẫn thường xảy ra, tại sao lần này lão thiền sư cho là may mắn?
Tiếng nói của Ngươn Trí đại sư liền từ bên trên ghềnh đá vọng đến thính nhĩ của Viên Kỳ Hải:
- A di đà Phật! Thí chủ cho là may cũng được mà cho là không may cũng không sao !
Thí chủ có biết vị tiểu thí chủ đang đứng ở phía sau lão nạp đây không?
Ngay sau khi Ngươn Trí đại sư vừa dứt lời, Viên Kỳ Hải liền nghe một thanh âm phẫn nộ chợt vang lên và là thanh âm của một đứa bé có lẽ cũng chỉ trạc tuổi với Viên Kỳ Hải:
- Lão tặc ! Tiên phụ đã chết thảm dưới tay lão, nay Hà mỗi quyết tâm phải báo thù ! Lão ác ma ! Xem kiếm.
Choang !
Nghe thanh âm đó tự xưng là họ giao đấu và lại còn dùng kiếm làm khí giới nữa. Viên Kỳ Hải mơ hồ nghĩ ngay đến chuyện của Hà Vị Giang ở Lũng Tây mà nó vừa nghe hai vị bái huynh đệ kia nhắc đến.
Đúng như Viên Kỳ Hải vừa nghĩ, vị bái huynh nham hiểm nọ bỗng kêu lên:
- Khoang động thủ đã nào, tiểu thiếu hiệp ! Tiểu thiếu hiệp ở họ Hà, hay có quan hệ gì đến Đệ nhất kiếm khách ở Lũng Tây là Hà Vị Giang đại hiệp?
Âm thanh không giận mà oai của Ngươn Trí đại sư liền vang lên:
- A di đà Phật! Thí chủ hỏi đúng lắm ! Vị tiểu thí chủ đây chính là di tử của Hà Vị Giang ở Lũng Tây. Bây giờ thí chủ đã hiểu lão nạp bảo may là như thế nào rồi chứ?
Bằng khẩu ngữ giảo hoạt, vị bái huynh nọ vờ kêu lên:
- Ồ ! Cái chết của Hà đại hiệp quả thật bản nhân đã từng nghe nói đến. Nhưng như bản nhân biết thì Hà đại hiệp phải thảm tử dưới tuyệt kỹ Hắc Sát Phi Trảo của Hắc Sát Lão Đồ Vương kia mà, sao lào thiên sư lại lôi kéo bản nhân vào câu chuyện như vậy?
So lại với những gì Viên Kỳ Hải vừa nghe trước đó, nó những muốn lớn tiếng kêu lên cho Ngươn Trí đại sư biết chính nhân vật vừa leo lẻo mồm chẳng những là không có liên quan đến cái chết của Đệ nhất kiếm khách Hà Vị Giang mà còn là kẻ đã dùng tuyệt kỹ tà độc Hắc Sát Phi Trảo để hạ sát họ Hà.
Tuy nhiên Viên Kỳ Hải chưa kịp kêu thì tai đã nghe Ngươn Trí đại sư

bảo:
- A di đà Phật! Bấy lâu nay thí chủ đã một tay che kín cả bầu trời, lần này thí chủ không thể che giấu được nữa đâu ! Mới vừa rồi chính mắt lão nạp đã nhìn thấy thí chủ vận dụng Hắc Sát Phi Trảo để hất một người xuống vực, thí chủ …
Cảm thấy hể hả trong lòng khi nghe Ngươn Trí đại sư hiên ngang vạch ra sự dối trá của ác nhân, Viên Kỳ Hải càng thêm yên tâm khi nghe tên ác nhận nọ chợt quát lên:
- Lão trọc ! Lão đã thấy thì sao? Đỡ !
Vù … Vù …
Đúng vói lòng ngưỡng mộ ngấm ngầm mà bấy lâu nay Viên Kỳ Hải đã dành cho Ngươn Trí đại sư, nó nghe Ngươn Trí đại sư quát trả:
- A di đà Phật ! Thí chủ định sát nhân diệt khẩu ư? Đã có lão nạp ở đây, thí chủ đừng mong toại nguyện ! Xem chưởng ! Ào … Ào … Ầm … Ầm …
Viên Kỳ Hải thoáng bực trong lòng vì với vị trí ẩn thân hiện giờ, nó không thể nào được chiêm ngưỡng tài võ học thượng thừa của Ngươn Trí đại sư. Bất đắc dĩ nó đành phải dựa theo những tiếng quát tháo bên tai nó nghe được để tự mường tượng ra những cảnh tượng đang diễn ra ở bên trên ghềnh đá mà thôi.
Qua tiếng quát lúc mới rồi của Ngươn Trí đại sư, Viên Kỳ Hải biết rằng tên ác nhận nọ đã ngấm ngầm định ám hại đứa bé họ Hà, di tử của Đệ nhất kiếm khách Hà Vị Giang ở Lũng Tây. Bằng không, Ngươn Trí đại sư đâu phải dùng đến bốn chữ “sát nhân diệt khẩu”?
Tiếp đó, ngoài những tiếng chấn động ầm ầm cú vang lên liên tục như những tiếng sấm động, Viên Kỳ Hải không còn nghe được bất kỳ một thanh âm nào khác ! Đó là tiếng của những luồng chưởng lực giữa Ngươn Trí đại sư và tên ác nhân va vào nhau.
Do không nghe được những thanh âm khác nên đối với Viên Kỳ Hải lúc này, mọi chuyện xảy ra ở bên trên ghềnh đá, nó hoàn toàn không thể tự mường tượng ra được! Và đương nhiên nó càng lúc càng nóng lòng lo lắng cho Ngươn Trí đại sư, bởi hai bên vẫn cứ tiếp tục giao đấu cho dù song phương đã giao đấu được một lúc lâu rồi.
Với lòng ngưỡng mộ sẵn dành cho Ngươn Trí đại sư, Viên Kỳ Hải không hiểu tên ác nhân nọ là ai mà lại có những năng lực giao đấu với người có võ học thượng thừa như đại sư Ngươn Trí?
Không những thế, như muốn làm Viên Kỳ Hải phải lo sợ đến chết, Ngươn Trí đại sư bỗng kêu lên thất thanh:
- Đúng là Hắc Sát Phi Trảo rồi ! Tiểu thí chủ hãy cẩn trọng !
Bùng !

Tiếp đó là tràng cười âm độc của tên ác nhân:
- Lão trọc ! Liệu với tuyệt kỹ của Thiếu Lâm phái, lão chống đỡ được mấy lần Hắc Sát Phi Trảo của bản nhân ! Ha … Ha … Ha … ! Đỡ ! Vù ! Ào … Ào … Ầm !
Ngươn Trí đại sư bỗng gào lên:
- Tiểu thí chủ đề phòng ! Lão nạp …
Hự ! Bùng !
Vù … vù …
Cuối cùng là tiếng cười trịch thượng chủa ác nhân:
- Ha … Ha … Ha … ! Với Hắc Sát Phi Trảo đạt bảy hỏa hầu của bản nhân, lão trọc Ngươn Trí ngươi còn mong chống chọi ư? Đi nào ! Vù !
Ào … Ào …
Ầm ! Ầm !
Nghe được câu nói của ác nhân, Viên Kỳ Hải không thể không hốt hoảng và lo cho Ngươn Trí đại sư. Nó hầu như quên đi hoàn cảnh thực tại của nó, nó nhổm người dậy như muốn phóng thân chạy bay đến với Ngươn Trí đại sư.
Bốp !
Đầu của Viên Kỳ Hải liền va vào vách đá, đau đến nổ đom đóm mắt. Tuy nhiên, Viên Kỳ Hải cũng phải gượng đau và nhoài người về phía trước khi tai nó nghe một âm thanh rợn người chợt vang ra:
- A … A …
Đó là tiếng kêu của Ngươn Trí đại sư.
Viên Kỳ Hải nhanh chóng hiểu rằng Ngươn Trí đại sư vừa bị tên ác nhân xấu xa hiểm độc nọ bức phải rơi xuống vực, cùng chung một tình trạng như vị bái đệ kết nghĩa của kẻ ác nhân lúc mới rồi.
Theo bản năng, Viên Kỳ Hải vội bò nhoài người, nằm sấp mặt xuống nền đá lạnh, vươn tay ra bên ngoài, ra khỏi hốc đá mà nó vừa tình cờ lọt vào.
Đúng như dự định và y´ nghĩ của Viên Kỳ Hải, Ngươn Trí đại sư quả nhiên đã bị công phu tà độc của tên ác nhân đẩy bay khỏi ghềnh đá và rơi xuống vực. Ào …
Soạt ! Vù …
Dù đã cố hết sức nhưng Viên Kỳ Hải chỉ kịp nắm được một mẩu nhỏ của chiếc tăng bào của Ngươn Trí đại sư mà thôi ! Sau đó do sức rơi xuống của Ngươn Trí đại sư quá mạnh và do lực giữ của Viên Kỳ Hải thì quá yếu ớt nên toàn thân của Ngươn trí đại sư cũng vẫn phải tiếp tục rơi xuống. Và chiếc tăng bào của Ngươn Trí đại sư đương nhiên là phải bị rách toạc ra, Viên Kỳ Hải được lưu lại một mẩu áo thay cho

người.
Tiếng kêu thất thanh của Ngươn Trí đại sư vẫn tiếp tục vang vọng đến tai Viên Kỳ Hải, chứng tỏ Ngươn Trí đại sư vừa nối bước theo con đường của vị bái đệ lúc trước.
Viên Kỳ Hải trợn tròn mắt nhìn vào khoảng đen tối vô tận ở phía dưới, và lần lượt có nhiều tâm trạng liền xảy đến với tâm trí của nó. Đầu tiên là sững sờ, vì nó không thể nào ngờ rằng một nhân vật có tài xuất chúng như Ngươn Trí đại sư lại phải chịu thất thủ trước kẻ khác, mà kẻ khác đó lại là hạng người trá ngụy, một ác nhân thật sự. Kế tiếp là nuối tiếc và oán trách. Nuối tiếc cho Ngươn Trí đại sư lại gặp phải kết cục như thế này, và oán trách là oán trách cao xanh sao lại nhẫn tâm để kẻ ác được tồn tại, đồng thời phải khiến cho một cao tăng đắc đạo như Ngươn Trí đại sư phải chịu đường tử !
Và sau cùng là căm phẫn. Lòng căm phẫn của Viên Kỳ Hải vừa dấy lên thì ở bên trên ghềnh đá liền có một tiếng quát thịnh nộ vang lên:
- Cả ngươi nữa, tên tiểu oa nhi họ Hà kia ! Ngươi cũng đi đi nào !
Bùng !
Ầm !
Hự ! Vù …
Viên Kỳ Hải cố giương hết mục lực để nhìn ra bên ngoài hốc đá, là một khoảng đen tối bao la, và nó chỉ kịp nhìn thấy một thân hình nhỏ bé, nhỏ như thân hình của nó, đang rơi vùn vụt xuống đáy vực, chợt lướt qua mục quang của nó rồi biến mất hẳn.
Thế là hết ! Hai nhân vật vừa biết được bộ mặt thật của ác nhân đều phải thảm tử. Và vị huynh đệ họ Hạ kia, vì muốn báo thù cho phụ thân cũng bị ác ma trừ khử. Trên đời này luôn tồn tại những bất công như thế này sao?
Viên Kỳ Hải càng nghĩ càng căm phẫn ! Và sự căm phẫn của nó đã đạt đến đỉnh điểm khi tai nó nghe một tràng cười vừa đắc y´ vừa cao ngạo của tên ác ma vọng xuống.
- Ha … Ha … Ha …
Đến lúc đó, Viên Kỳ Hải bỗng nảy ra một quyết tâm.
Viên Kỳ Hải ơi Viên Kỳ Hải ! Những đắng cay mà ngươi đã chịu đựng so ra vẫn không bằng những bất công của bọn họ ! Ngươi không thể dễ dàng tìm đến cái chết được. Chết như ngươi là hèn, là khiếp nhược. Hơn nữa, ngươi phải sống ! Dù ngươi sống không để xóa bỏ những bất công có đầy dẫy ở trên đời, nhưng chi ít ngươi cũng phải thay cho ba người vừa chết thảm để vạch ra bộ mặt xấu xa của ác nhân.
Nghĩ thế, với lòng cầu sinh và với tâm trạng sợ phải chết không đúng

lúc, Viên Kỳ Hải bèn nằm im thin thít. Nó sợ chỉ với một hành động bất cẩn của nó sẽ tạo thành tiếng động. Và với võ lâm thượng thừa của ác nhân, nó sẽ bị ác nhân phát hiện và rồi ác nhân sẽ ra tay hủy diệt nó.
Viên Kỳ Hải cứ nằm im như chết cho đến lúc vòm trời ở bên ngoài dần dần được sáng tỏ.
Đêm đã qua và cơn mưa bão phủ phàng đã biến mất ! Thay vào đó là ánh sáng yên ả của buổi bình minh xuất hiện.
Ở bên trên ghềnh đá đã hoàn toàn yên ắng, ác nhân đã bỏ đi từ lâu.
Dưới ánh sáng bang mai càng phút càng tỏa rạng, Viên Kỳ Hải mới nhận thấy được hết những may mắn của nó hồi đêm qua.
Hốc đá mà nó đang hiện diện đó ra chỉ là một phần hỏm vào của ghềnh đá do đá bị mưa gió bào mòn nên khuyết vào ! Nếu đêm qua lúc nó quyết lòng tìm chết và lao xuống vực bằng cách nhảy tung người ra khỏi ghềnh đá chừng nửa bước, nó đương nhiên là phải rơi luôn xuống vực ! Nhưng vì nó chỉ chầm chậm buông người theo triền đá và rơi xuống sát với vách núi đá nên khi gặp phải chỗ hỏm toàn thân của Viên Kỳ Hải liền rơi luôn vào hốc đá.
Ngẫm nghĩ một lúc, Viên Kỳ Hải mơ hồ tin rằng sự sống chết của mỗi người đều có phần số rõ rệt, và số cuủa nó do chưa tuyệt nên mạng sống vẫn bảo toàn.
Lúc này, do không còn nghĩ đến cái chết nữa, Viên Kỳ Hải mới cảm nhận được sự kinh hãi từng phen khi nó tìm cách leo ngược lên bên trên mặt của ghềnh đá.
Thật trớ trêu cho Viên Kỳ Hải, khi nó quyết lòng tìm chết, cái chết đã dễ dàng buông tha cho nó, ngược lại chính vào lúc này là lúc nó quyết chí bảo toàn mạng sống thì tử thần lại luôn luôn kề cận với bản thân nó.
Viên Kỳ Hải nằm ngửa người ra, mặt hướng lên trên và cẩn trọng rướn người ra mé ngoài hốc đá. Tay đưa lên, Viên Kỳ Hải thận trọng dò tìm bấu vào, để nửa thân hình lên trên mặt ghềnh đá, và nửa thân sau vẫn còn đeo lủng lẳng giữa không gian. Nó thoáng giật mình kinh hãi khi có một thanh âm đột nhiên vang lên:
- Tiểu tử ! Ngươi đang làm trò gì vậy?
Thần trí bỗng tê dại đi, Viên Kỳ Hải chỉ nghĩ được mỗi một điều mà thôi !
Là tên ác nhân đêm qua ư? Vậy thì ta chết mất.
Chết điếng cả thần hồn, Viên Kỳ Hải cứ giữ mãi thân hình như thế và nếu muốn nói nó cũng không tài nào lên tiếng để nói được.
Âm thanh kia một lần nữa lại vang lên:

- Ngươi có nghe ta hỏi gì không, tiểu tử?
Trong câu hỏi lần này có một điểm khác đặc biệt khiến cho Viên Kỳ Hải dần dần hồi tỉnh lại. Nó nghĩ:
- Nhân vật này tự xưng là "ta" chứ không xung là "bản nhân", hắn không phải là kẻ ác nhân đêm qua rồi !
Với mục quang có phần nào định thần, Viên Kỳ Hải mới nhận ra người vừa lên tiếng hỏi nó chỉ đứng cách nó không đến một trượng ! Đó là một đại hán có vóc dáng vạm vỡ với niên kỷ chưa được tam tuần.
Nó lại nghĩ:
- Tên ác nhân đêm qua, dựa theo thanh âm thì phải xấp xỉ tứ tuần, còn vị đại ca này thì chưa được ba mươi, mình đã sợ hão rồi.
Nó buột miệng kêu lên cầu cứu:
- Lão ca ca ! Mau giúp đệ trèo lên đi !
Vị đại hán nọ trợn mắt nhìn nó:
- Giúp ngươi! Ngươi vừa bảo là ngươi muốn trèo lên sao?
Viên Kỳ Hải cuống quít kêu nữa:
- Không là trèo lên thì là trèo xuống à? Lão ca ca hãy giúp đệ nhanh lên nào !
Hai mắt của vị đại hán càng trợn to hơn:
- Là trèo lên thật sao? Không thể nào, nhất định là không thể nào có chuyện này được!
Dở khóc dở cười, Viên Kỳ Hải gay gắt hỏi:
- Cái gì là không thể chứ? Lão ca ca chưa từng nhìn thấy người leo lên hay sao?
Nói xong Viên Kỳ Hải thoáng hối hận, vì với lời nói này của nó nếu vị đại hán kia không có bao nhiêu tính nhẫn nại chắc chắn sẽ giận dữ bỏ đi. Đó là chưa nói đến việc vị đại hán giận quá sanh thù sẽ tiếng đến và hất nó văng xuống vực.
Tuy nhiên, ngược lại với dự đoán của Viên Kỳ Hải, vị đại hán không giận, càng lúc càng thêm nghi hoặc không thôi !
- Được rồi ! Để ta giúp ngươi leo lên. Nhưng ngươi phải hứa với ta là …
Quá mừng, Viên Kỳ Hải vội vàng kêu lên:
- Hứa gì đệ cũng hứa ! Chỉ cần lão ca ca giúp đệ trèo lên trên là được rồi.
Vừa đưa tay ra định chộp lấy tay của Viên Kỳ Hải thì vị đại hán bỗng rút lại:
- Ngươi nhanh nhẩu như vậy là có y´ gì đây, tiểu tử? Hay đây là trò đùa của ngươi, và ngươi muốn dùng ta để bỡn cợt?

Hốt hoảng trước tánh đa nghi của vị đại hán, Viên Kỳ Hải rối rít phán biện:
- Đây là không phải là trò đùa đâu, và đệ dù có muốn cũng không dám dùng tính mạng của chính mình để đùa. Lão ca ca … hãy kéo đệ lên nào.
Càng nghe càng nghi hoặc, vị đại hán ngồi thụp xuống, chỉ cách nó đúng một tầm tay và bắt đầu tra vấn nó:
- Nếu không phải là trò đùa thì ngươi thử nói xem, ngươi leo xuống đó làm gì mà bây giờ leo trở lên?
Viên Kỳ Hải bối rối vì không biết là nên nói dối hay nói thật ! Vả lại nếu cứ như sự thật mà nói, nghĩa là nói rằng nó đã cố tình tìm cái chết thì chưa chắc vị đại hán đã tin, và nếu là tin thì vị đại hán ắt sẽ hỏi tại sao lại đổi y´ mà không tìm đến cái chết nữa? Còn như nói dối thì phải nói dối như thế nào để vị đại hán không những phải tin mà còn phải phát sinh hảo y´ và giúp nó leo lên nữa.
Cuối cùng, Viên Kỳ Hải nói lấp liếm qua chuyện:
- Lão ca ca à ! Vì đệ quá tò mò nên có đưa chân đến quá gần mép vực. Phần thì đất đá trơn tuột phần thì đệ có đôi chút bất cẩn nên đệ phải lâm vào tình trạng này. Cũng may là đệ chỉ rơi xuống có nửa người nên chưa đến nỗi phất mất mạng. Lão ca ca hãy mở lượng hải hà mà kéo đệ lên với.
Lời nói nửa dối nửa thật của Viên Kỳ Hải không ngờ lại được vị đại hán chấp nhận.
Vừa đưa tay kéo nó lên vị đại hán vừa hỏi thêm:
- Ngươi bảo là ngươi vì tò mò ắt phải có nguyên do, là nguyên do gì tiểu tử?
Đã trải qua nhiều năm bon chen với gian nan chật vật và với đủ hạng người. Viên Kỳ Hải vừa thoát hiểm liền trở nên linh hoạt hẳn.
Nó buột miệng xưng danh:
- Đệ họ Viên, tên là Kỳ Hải. Còn lão ca ca?
Sự mau mắn của Viên Kỳ Hải khiến cho vị đại hán cũng cảm thấy thân thiện. Vị đại hán chợt cười lớn:
- Ngươi quả là một đứa bé quá lanh lợi đấy, Viên tiểu tử ! Ngươi muốn biết danh tánh của ta ư? Được ! Vậy hãy nghe đây, ta là Tam Quyền Đả Nhất Hổ Sa Bình, là nhân vật tin cẩn của Tổng tiêu đầu Phi Ưng tiêu cục, một tiêu cục danh trấn khắp một dãy Tứ Xuyên, được anh hùng hào kiệt khắp Đại Nam Bắc ngưỡng mộ ! Ngươi nghe rõ chưa?
Phi Ưng tiêu cục là gì? Viên Kỳ Hải không hề biết, Tổng tiêu đầu của Phi Ưng tiêu cục là ai, nó cũng không hiểu, tuy nhiên qua ngoại hiệu

thật kiêu hùng của Sa Bình, là Tam Quyền Đả Nhất Hổ, Viên Kỳ Hải không khỏi sinh lòng ngưỡng mộ vị đại hán. Do đó, Viên Kỳ Hải không hề thấy chướng mắt trước sự vênh váo có phần quá mức của Sa Bình khi xưng danh cho Viên Kỳ Hải nghe. Ngược lại, Viên Kỳ Hải còn háo hức hỏi:
- Hóa ra là Tam Quyền Đả Nhất Hồ Sa lão ca ! Thất lễ ! Vậy là Sa lão ca cũng là nhân vật thuộc giới giang hồ ư?
Thoạt mới nghe Viên Kỳ Hải nói, Sa Bình càng thêm huênh hoang, nghe nói đến danh xưng của gã, nhưng đến khi Viên Kỳ Hải dứt lời, Sa Bình không khỏi lắc đầu, nhìn nó một cách ngao ngán:
- Ngươi hỏi gì vậy, tiểu tử? Ta đương nhiên phải là nhân vật thuộc giới giang hồ rồi ! Chỉ có ngươi, ngươi là hạng sáo mép chỉ biết ba hoa mà thôi.
Bị trách cứ và là trách đúng, Viên Kỳ Hải liền sa sầm nét mặt. Đã thế, Sa Bình còn hừ lạnh một tiếng và nhắc lại câu hỏi trước đó:
- Hừ ! Chuyện gì đã khỏi, ngươi phải tò mò?
Niên kỷ chỉ độ mười bốn mười lăm nên Viên Kỳ Hải vẫn còn giữ tâm tính trẻ con vì có phần bẻ mặt với Sa Bình, nên dù có nghe Sa Bình lập lại câu hỏi nhưng Viên Kỳ Hải vẫn không buồn đáp.
Không chịu được, Sa Bình lại hỏi nó:
- Này, sao ngươi không đáp? Có phải ngươi vì nghe có tiếng người xô xát vào đêm qua nên ngươi mới tò mò và tìm đến không?
Nửa giật mình, nửa mừng, Viên Kỳ Hải hỏi lại:
- Nói như Sa lão ca thì đêm qua, Sa lão ca cũng nghe được tiếng xô xát ư?
Sa Bình gật đầu kêu lên:
- Đương nhiên là ta có nghe, không ngờ ngươi cũng vì chuyện này mà tìm đến đây trước ta ! Ngươi có nhìn thấy cái gì không vậy, Viên tiểu tử?
Giương tròn và to đôi mắt đen láy và linh lợi, Viên Kỳ Hải hỏi lại:
- Sa lão ca hỏi là có nhìn thấy không à? Đương nhiên là đệ phải thấy rồi. Không chỉ thấy không mà thôi, đệ còn nhìn được rất rõ nữa là khác.
Sa Bình bồn chồn hỏi vội:
- Ngươi đã nhìn thấy những gì?
Đúng lúc được kịp khoa trương, đáng lẽ Viên Kỳ Hải phải đáp lại ngay mới phải. Nhưng nó đã không hành động như thế, ngược lại, nó chợt nghĩ lại và bối rối.
Trông thấy thế, Sa Bình bật cười to:
- Sao rồi, tiểu tử? Ngươi định lòe ta phải không? Nào, nếu ngươi có

nhìn thấy thì hãy nói ra, bằng không … Hừ !
Viên Kỳ Hải thừa hiểu tiếng hừ kia của Sa Bình là có hàm y´ gì, nó càng thêm bối rối khi lên tiếng giải bày:
- Sa lão ca này ! Đệ có một chuyện rất hệ trọng không hiểu là có nên nói với lào ca hay không?
Vẫn cười cợt, Tam Quyền Đả Nhất Hổ Sa Bình hỏi lại:
- Là chuyện hệ trọng gì? Ngươi mua nói ra xem !
Viên Kỳ Hải lắc đầu:
- Nói thì đệ đương nhiên phải nói, nhưng như đệ vừa bảo là đệ còn chưa biết có nên nói với lão ca ca không. Lão ca ca hãy chờ đệ suy tính một lúc nữa đã.
Sa Bình trầm mặt xuống:
- Có gì mà nên nói với không nên nói chứ?
Viên Kỳ Hải vẫn khăng khăng:
- Nhưng đây là chuyện rất hệ trọng.
Sa Bình cung tay quyền vỗ vào lòng ngực vạm vỡ vài lượt:
- Hừ ! Ta là Tam Quyền Đả Nhất Hổ, chuyện dù có hệ trọng đến đâu đi nữa ta vẫn thừa năng lực xử ly´. Ngươi cứ nói đi !
Cảm phục đởm lược hơn người của Sa Bình, Viên Kỳ Hải cao giọng bảo:
- Là chuyện có liên quan đến Ngươn Trí đại sư. Đêm qua …
Sa Bình bỗng tái mặt. Vừa bước giật lùi Sa Bình vừa thất thanh kêu lên:
- Chuyện có liên quan đến Ngươn Trí sư bá tổ ư? Có thật không, tiểu tử?
Không ngờ người mà Viên Kỳ Hải vừa gặp gỡ lần đâu sau chuyện hãi hùng đêm qua lại có quan hệ với Ngươn Trí đại sư, sự quan hệ đó được biểu thị bằng tiếng gọi sư bá tổ của Sa Bình. Viên Kỳ Hải cũng giật mình kêu lên:
- Nói sao? Sa lão ca là đồ ton điệt tôn của Ngươn Trí đại sư sao?
Trấn tĩnh lại phần nào, Sa Bình chồm người về phía trước và vươn tay tới.
Bị Sa Bình chộp cứng vào đầu vai khiến Viên Kỳ Hải buột miệng kêu đau:
- Ôi chao ! Sa lão ca ! Mau buông … Hãy buông đệ ra nào ! Đau …
Đang kêu, Viên Kỳ Hải phải ngậm miệng lại khi nghe Sa Bình bỗng nạt lên:
- Nói đi nào, tiểu tử ! Là chuyện gì có liên qua đến gia sư bá tổ hử?
Vẫn đau và đau đến co rúm thân hình, Viên Kỳ Hải vừa lắp bắp giải thích vừa cho tay vào bọc áo để lấy ra mảnh tăng bào của Ngươn Trí

đại sư do nó chộp được đêm qua:
- Là đại sư bị … bị … ! Ôi chao, Sao lão ca hãy xem này ! Đây là … Đây là …
Vẫn bóp chặt huyệt kiên tĩnh của Viên Kỳ Hải, Sa Bình dùng tay còn lại để chộp lấy mảnh tăng bào nọ.
Sa Bình gắt hỏi:
- Đây là một phần của chiếc tăng bào, thoạt nhìn thì ta đã biết rồi. Nhưng ta đang hỏi ngươi về gia sư bá tổ kia mà? Nói mau, tiểu tử?
Trước sự giận dữ đến run cả người của Sa Bình, Viên Kỳ Hải đã cuống còn thêm sợ.
Thấy thế, Sa Bình bỗng xách Viên Kỳ Hải lên. Vừa dùng thân pháp vừa lao đi vùn vụt trở xuống theo một triền núi thoai thoải, Sa Bình vừa lớn tiếng hăm dọa nó:
- Ngươi không chịu nói ư? Được ! Để ta đưa ngươi đến cho Tổng tiêu đầu ! Đến lúc đó, ta e rằng dù ngươi không muốn nói thì cũng phải nói thôi ! Hừ !
Vút !
Đường thì dốc xuống mà Sa Bình lại tận lực thi triển khinh công nên đối với Viên Kỳ Hải là người đang bị Sa Bình đưa đi, cảnh mà nó đang chịu đựng quả kinh hãi !
Không kinh hãi sao được khi những hàng cây ở hai bên cứ thi nhau mà trôi vùn vụt về phía sau, và có không ít lần Viên Kỳ Hải có cảm nhận là thân cây to lớn ở trước mặt nó đang lao thẳng vào nó với một tốc lực kinh hồn.
Đã thế, lại còn gió nữa, phả vào mặt nó là những luồng gió mạnh không thể tưởng. Gió mạnh đến nổi dù Viên Kỳ Hải muốn mở miệng kêu lên vì sợ cũng không thể nào mở được miệng.
Thế là, Viên Kỳ Hải đành nhắm tít cả hai mắt, phó mặc cho Sa Bình muốn đưa nó đi đến đâu thì cứ đưa.
Nó nhắm mắt mãi, cho đến khi những luồng gió thổi ngược vào nó đột nhiên chấm dứt và có một thanh âm vang lên …

Thạch Phong Thành

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 3
VẬN SỐ KHÔNG MAY ĐEO ĐUỔI MÃI
THẢM TRẠNG KINH HOÀNG VẤY PHI ƯNG

- **S** a Bình ! Ta bảo ngươi đi thám thính mọi động tĩnh, sao chưa gì ngươi đã quay lại và còn đưa cả một đứa bé về đây nữa?
Giọng nói tuy không cao nhưng lại vang rền như tiếng chuông đồng khiến âm thanh cứ ong ong mãi trong tai Viên Kỳ Hải.
Nó mở bừng hai mắt ra và hốt hoảng nhìn quang cảnh quanh nó.
Người và ngựa, ngựa và người. Nếu có gì khác ngoài hai mươi thớt tuấn mã với hai mươi nhân vật ngồi ở bên trên thì đó là một cỗ xa mã do bốn ngựa kéo và có không dưới mười tiêu kỳ lớn nhỏ đang phấp phới và giũ phần phật trong gió ở chung quanh.
Nhưng sau đó, không Viên Kỳ Hải nhìn thấy trên tất cả những lá tiêu kỳ đều có thêu hình một cánh chim ưng đang giương cánh xòe vuốt và nhớ lại những gì Sa Bình vừa nói trước đó, nó tiên đoán được tất cả.
Đoàn xa mã, người ngựa này chính là đoàn tiêu xa của Phi Ưng tiêu cục, và vị lão trượng có niên kỷ xấp xỉ lục tuần với mái tóc gần như bạc trắng, người vừa mới lên tiếng hỏi Sa Bình, nếu không là Tổng tiêu đầu của Phi Ưng tiêu cục thì còn là ai vào đây?
Quả nhiên đúng với nhận định của Viên Kỳ Hải, Sa Bình vừa hất tay đẩy Viên Kỳ Hải về phía trước vừa lớn tiếng đáp lại câu hỏi của vị lão trượng nọ:
- Sư phụ ! Đệ tử đã tìm đến một địa điểm có xảy ra sự xô xát đêm qua như sư phụ căn dặn. Ở đó, đệ tử bắt gặp tiểu tử này. Hắn …
Nói đến đây, Sa Bình do không có gì để nói bèn dừng lời. Thay cho miệng nói, Sa Bình lại bước về phía vị lão trượng nọ và đưa mảnh tăng bào ra. Sa Bình nói tiếp:
- Đây là mảnh tăng bào do tiểu tử kia lấy ở trong tay người ra. Hắn bảo là có chuyện liên quan đến sư bá tổ Ngươn trí.
Đôi mục quang của vị lão trượng, người là sư phụ của Sa Bình và là Tổng tiêu đầu của Phi Ưng tiêu cục, vừa chạm vào mảnh tăng bào liền đến sự kinh ngạc. Và sự kinh ngạc của vị Tổng tiêu đầu Phi Ưng tiêu cục càng tăng thêm lên nhiền lần khi nghe Sa Bình đột nhiên nhắc đến đại danh đại pháp hiệu của Ngươn Trí đại sư.
Vị Tổng tiêu đầu bỗng xạ hai mắt nhìn vào Viên Kỳ Hải khiến Viên Kỳ Hải vừa nhìn thấy liền khiếp hãi run sợ.
Tuy nhiên là một Tổng tiêu đầu và đã sống đến nay là khoảng sáu mươi năm, lão trượng nọ sau một lúc ngẫm nghĩ liên thu ánh mắt lại. Và khi lão trượng cất tiếng để họi Viên Kỳ Hải thì âm thanh của lão cũng dịu nhẹ đi rất nhiều:
- Tiểu thế huynh hãy bình tâm, Sa Bình là một trong những môn đồ

của lão, tâm tánh có phần nóng nảy. Nếu Sa Bình có điều gì mạo phạm khiến tiểu thế huynh phải hoảng sợ thì lão sẽ trách phạt hắn sau. Còn chuyện tăng bào này thì như thế nào, lão rất mong được tiểu thế huynh vui lòng chỉ giáo cho.
Niên kỷ tuy cao nhưng dáng dấp của vị Tổng tiêu đầu Phi Ưng tiêu cục vẫn quắc thước mạnh mẽ, huống chi vị Tổng tiêu đầu khi lên tiếng với Viên Kỳ Hải lại rất mực nhỏ nhẹ, nhún nhường, cả hai điều này ngay lập tức làm cho Viên Kỳ Hải phải sinh lòng khâm phục.
Viên Kỳ Hải đứng dậy. Nhại theo những cử chỉ của giới giang hồ mà Viên Kỳ Hải đã nhiều lần nhìn thấy, nó vòng tay vừa thi lễ vừa đáp lời:
- Lão bá bá đã có lời, tiểu điệt Viên Kỳ Hải nào dám để tâm buồn phiền Sa lão ca. Còn chuyện của Ngươn Trí đại sư thì …
Sự ngập ngừng của Viên Kỳ Hải làm cho Tổng tiêu đầu Phi Ưng tiêu cục phải bồn chồn nôn nóng:
- Thì thế nào, tiểu thế huynh?
Viên Kỳ Hải phải ngập ngừng vì có nguyên do trọng đại. Do đó, ngay khi lão Tổng tiêu đầu dứt lời, Viên Kỳ Hải liền hạ thấp giọng lại:
- Chẳng hai lão bá bá có thể cho tiểu điệt bẩm báo riêng cùng lão bá bá không?
Lộ vẻ nghi hoặc, lão Tổng tiêu đầu hỏi:
- Mọi người ở đây đều là thủ hạ thân tín của lão, có cần thiết phải nói chuyện riêng lẻ không vậy tiểu thế huynh?
Viên Kỳ Hải chưa kịp đáp thì Sa Bình đã gắt ầm lên:
- Ngươi định giở trò gì đây, Viên tiểu tử?
Tuy có phần hốt hoảng trước thái độ của Sa Bình nhưng Viên Kỳ Hải vẫn lên giọng nói cứng:
- Sa lão ca chớ nên nghi ngờ đệ. Đây là chuyện hệ trọng có liên quan đến Thạch Phong Thành gì đó, nên đệ cho rằng đệ không thể không cẩn trọng.
Sa Bình bật cười giễu cợt:
- Ha … Ha … Ha … ! Ngươi thật lắm chuyện ! Ngữ của ngươi có tư cách gì để được nói chuyện liên quan đến Thạch Phong Thành? Hừ ! Hết bảo là có việc hệ trọng có quan hệ đến gia sư bá tổ lại bảo là có …
Nhưng lão Tổng tiêu đầu đã kịp thời quát lên, ngăn Sa Bình lại:
- Thôi nào, Sa Bình ! Nếu tiểu thế huynh đây đã có y´ như vậy chắc hẳn phải là việc trọng đại. Thuận hay không thuận là việc của ta chứ không phải của ngươi.
Đưa mắt nhìn quanh, lão Tổng tiêu đầu lớn tiếng hạ lệnh:

- Tất cả bọn ngươi cùng lui về chỗ đi !
Đoàn nhân mã của Phi Ưng tiêu cục liền răm rắp nghe theo lệnh của lão Tổng tiêu đầu. Tuy nhiên vẫn có không ít người trước khi lui đi cũng cố ném về phía Viên Kỳ Hải những tia nhìn nghi kỵ và dò xét, trong đó đương nhiên phải có phần của Sa Bình.
Tự tin vào bản thân, Viên Kỳ Hải chờ khi vòng người đã tản đi xa bèn đem tất cả câu chuyện đêm qua nói cho lão Tổng tiêu đầu nghe. Càng nghe Viên Kỳ Hải thuật, lão Tổng tiêu đầu càng lộ vẻ hoang mang và ngờ vực.
Đoán biết được phần nào tâm trạng của lão Tổng tiêu đầu, Viên Kỳ Hải nhanh miệng nói thêm:
- Tiểu điệt biết lão bá bá thế nào cũng cảm thấy khó tin vào câu chuyện này. Nhưng tiểu điệt ngoài mảnh tăng bào kia ra còn có một vật nữa để làm bằng, đủ cho lão bá bá tin.
Lão Tổng tiêu đầu vẫn nhìn chằm chằm vào Viên Kỳ Hải khi buột miệng hỏi:
- Tiểu thế huynh còn vật gì nữa để làm bằng?
Viên Kỳ Hải lấy từ trong bọc áo của nó ra một vật.
Nó bảo:
- Thạch Phong Thành Chi Thược !
Nhìn vào mảnh kiêm thiết dài và nhỏ như một ngón tay với một vài chỗ đã bị hoan gỉ đang được Viên Kỳ Hải đưa ra, lão Tổng tiêu đầu không khỏi thảng thốt kêu lên:
- Là Thạch Phong Thành Chi Thược đây sao? Nói vậy, những gì tiểu thế huynh vừa thuật lại đều là sự thật.
Do chưa biết Thạch Phong Thành là gì nên Viên Kỳ Hải lộ vẻ xem thường vật mà nó đang cầm trên tay. Nó trao Thạch Phong Thành Chi Thược cho lão Tổng tiêu đầu và bảo:
- Phải hay không thì lão bá bá hãy tự xem. Đêm qua mọi chuyện đã xảy ra như thế nào tiểu điệt đều thuật lại đầy đủ.
Cầm lấy mảnh kim thiết nọ, lão Tổng tiêu đầu cứ run bắn toàn thân và không ngớt miệng lẩm bẩm:
- Thạch Phong Thành Chi Thược …? Là Thạch Phong Thành Chi Thược …?
Vẫn luôn nhìn về phía này để dò xét, Sa Bình liền chạy đến lúc trông thấy thần tình khác lạ của lão Tổng tiêu đầu:
- Sư phụ ! Là chuyện gì khiến sư phụ phải kinh tâm vậy?
Câu hỏi của Sa Bình khá lớn làm cho mấy người còn lại trong Phi Ưng tiêu cục phải lo ngại. Bọn họ cùng giục ngựa đi trở lại.
Nắm chặt mảnh kim thiết vào lòng bàn tay, lão Tổng tiêu đầu như

không muốn bọn thủ hạ nhìn thấy Thạch Phong Thành Chi Thược, lão Tổng tiêu đầu đột ngột hạ lệnh:
- Ngô Phi Thiên đâu? Chuyến bảo tiêu này ta giao lại cho ngươi. Khi xong việc, ngươi hãy đưa tất cả đến Thiết Thất Sơn gặp ta !
Nhân vật vừa được lão Tổng tiêu đầu gọi đích danh là một người có thân hình dong dỏng cao và niên kỷ ngoại tam tuần.
Lão Tổng tiêu đầu vừa dứt lời, Ngô Phi Thiên bất giác bật lên tiếng kêu:
- Sao lại là Thiếu Thất Sơn, sư phụ?
Qua câu nói này của Ngô Phi Thiên, Viên Kỳ Hải dư hiểu họ Ngô kia cũng là một trong những vị đệ tủ của lã Tổng tiêu đầu.
Đúng như Viên Kỳ Hải nhận định, lão Tổng tiêu đầu hạ lệnh cho Ngô Phi Thiên:
- Ngươi là đệ tử của ta, đã được ta giáo huấn nhiều hơn bọn sư đệ của ngươi, ta bảo thế nào thì cứ theo đó mà hành sự là được rồi. Còn chuyện này thì ….
Sau một lúc ngần ngừ, lão Tổng tiêu đầu bảo tiếp:
- Thôi, chuyến bảo tiêu này có chuyển đi muộn cũng không sao. Tất cả hãy theo ta cùng quay lại Thiếu Thất Sơn đã.
Bọn Ngô Phi Thiên, Sa Bình cùng kinh ngạc trước suự thay đổi quá đột ngột của lão Tổng tiêu đầu. Tức nhiên do không dám hỏi nên tất cả đều làm theo lệnh truyền và chỉ dám xì xầm nho nhỏ với nhau mà thôi.
Viên Kỳ Hải cũng lấy làm lạ trước thái độ khá lạ lùng của lão Tổng tiêu đầu, và nó chỉ vỡ lẽ khi nghe lão Tổng tiêu đầu bảo:
- Chi Thược này … là vật cực kỳ quí báu đối với giới võ lâm, tiểu thế huynh nếu có cất giữ phải hết sức thận trọng mới được.
Giúi mảnh kim thiết vào tay Viên Kỳ Hải xong, lão Tổng tiêu đầu lại nói:
- Ngươn Trí đại sư nguyên là sư bá của lão. Câu chuyện mà tiểu thế huynh vừa kể, đã buộc lão phải gấp rút kiên trình quay lại Thiếu Thất Sơn để bẩm báo với gia sư và lão muốn đưa tiểu thế huynh cùng đi, không hiểu y´ của tiểu thế huynh như thế nào?
Cho mảnh kim thiết trở lại vào bọc áo, Viên Kỳ Hải hỏi với vẻ xem thường:
- Thạch Phong Thành Chi Thược có điểm gì quy´ báu, lão bá …
Câu hỏi của Viên Kỳ Hải tuy không mấy lớn nhưng do bọn Ngô Phi Thiên đang quan tâm đến thái độ khác thường của lão Tổng tiêu đầu nên tất cả đều nghe.
Không quan sát thấy điều này, nhưng vì đây là chuyện trọng đại nên

lão Tổng tiêu đầu liền gạt ngang:
- Tiểu thế huynh không thể giải thích thêm được. Còn việc mà lão vừa nói …
Viên Kỳ Hải nhanh nhẩu gật đầu nói:
- Thiếu Thất Sơn vốn là sơn môn của đại phái Thiếu Lâm, tiểu điệt hằng ao ước được đi đến để chiêm ngưỡng. Tiểu điệt bằng lòng đi theo lão bá bá.
Thở hắt ra một hơi nhẹ nhỏm, lão Tổng tiêu đầu liền vẫy mạnh hữu thủ với một lệnh truyền dõng dạc:
- Xuất phát !
Nhìn đoàn nhân mã của Phi Ưng tiêu cục xuất phát với lộ trình thay đổi bất thình lình, khí thế thực là uy mãnh. Viên Kỳ Hải càng thêm kính phục lão Tổng tiêu đầu, và nó cũng phần nào hãnh diện khi được lão Tổng tiêu đầu cho phép nó được ngồi lên chiếc tiêu xa do bốn thớt tuấn mã kéo, là nơi lưu giữ những món hàng được Phi Ưng tiêu cục nhận bảo tiêu trong chuyến này.
Kế bên tiêu xa là lão Tổng tiêu đầu đang giục ngựa phi theo nước đại. Dù đang trầm mặc suy nghĩ với tâm trạng nặng nề nhưng cách điều động thớt tuấn mã của lão Tổng tiêu đầu vẫn tỏ ra điêu luyện và uy nghi.
Biết lão Tổng tiêu đầu đang phải nghĩ ngợi là vì chuyện của Ngươn Trí đại sư lẫn chuyện có liên quan đến Thạch Phong Thành Chi Thược, Viên Kỳ Hải lúc bấy giờ mới tỏ ra quan tâm đến Thạch Phong Thành Chi Thược đang được nó cất giữ.
Mãi suy nghĩ nên Viên Kỳ Hải chẳng hề biết là mọi người đã đi được bao lâu, nó chỉ sực tỉnh khi có tiếng quát nạt vang lên tuừ đâu đó ở phía trước.
- Đây là chuyến bảo tiêu của Phi Ưng tiêu cục. Bọn cuồng đồ thảo khấu nào dám giở trò như thế này?
Nhận ra đó là giọng nói đầy tự đắc của Tam Quyền Đả Nhất Hổ Sa Bình, Viên Kỳ Hải liền nhẹ tay vén rèm thò đầu nhìn ra.
Nó chỉ kịp nhìn thấy lão Tổng tiêu đầu thúc ngựa lao nhanh về phía trước và liền nghe tiếng quát của lão Tổng tiêu đầu:
- Là bằng hữu nào vậy Sa Bình?
Đáp lại câu quát hỏi của lão Tổng tiêu đầu không phải là Sa Bình mà là một thanh âm the thé của một người cực kỳ ngạo mạn:
- Là Phi Ưng Thần Quyền Tạ lão thất phu phải không? Ai là bằng hữu của lão mà lão kêu?
Cảm nhận được sự chẳng lành, Viên Kỳ Hải cũng phải hoang mang theo sự hoang mang của lão Tổng tiêu đầu khi nghe lão Tổng tiêu

đầu bật nói:
- Biết được Tạ mỗ thì ai ai cũng biết, nhưng dám mắng Tạ mỗ là lão thất phu thì chẳng có mấy ai. Bằng hữu là vị cao nhân nào?
Chiếc tiêu xa liền dừng lại khi đoàn nhân mã của Phi Ưng tiêu cục ở phía trước phải dừng lại. Và Viên Kỳ Hải liền nghe ở phía trước giọng the thé kia bỗng gầm lên:
- Ngươi là Sa Bình, đệ tử hàng thứ năm của lão Tạ? Là ngươi muốn chết ! Đỡ !
Vù …
Ầm ! Hự !
Viên Kỳ Hải thoáng rúng động, vì qua thanh âm của tiếng chấn động vừa rồi chứng tỏ Tam Quyền Đả Nhất Hổ Sa Bình vừa mới cùng đối phương giao thủ và đã chuốc lấy thảm bại.
Thật vậy, lão Tổng tiêu đầu đột nhiên quát lên thật to:
- Thủ đoạn của tôn giá thật là ác độc ! Hãy đỡ một quyền của Tạ mỗ xem sao !
Vù …
Ào … Ào …
Ầm ! Ầm !
Tuy không biết là có bao nhiêu người vừa xuất hiện cùng với chủ nhân của âm thanh the thé kia, nhưng Viên Kỳ Hải cũng đoán được không phải chỉ có một người. Vì bao quanh cỗ tiêu xa lúc này, Viên Kỳ Hải phát hiện có rất nhiều trận giao đấu đang cùng lúc xảy ra. Ở phía trước, phía sau, ở bên tả, bên hữu, chỗ nào cũng có tiếng kình phong rú rít, tiếng vó ngựa giẫm thình thịch và những tiếng la hét loạn xạ.
Xa một chút là âm thanh the thé kia vang lên:
- Thân danh là Phi Ưng Thần Quyền mà thân thủ của lão Tạ ngươi chỉ có thế thôi sao? Xem chưởng của ta này !
Ầm ! Ầm !
Ngẫn cả người trước sự biến này, Viên Kỳ Hải không thể không nghĩ đến chuyện cướp. Vừa nghĩ như thế, cỗ tiêu xa chứa hàng có Viên Kỳ Hải ngồi ở bên trong liền bị trúng phải một chưởng.
Bùng !
Cỗ tiêu xa lắc lư lay động và bốn con tuấn mã kéo cỗ tiêu xa liền giậm võ hí vang: - Hi … Hí …
Viên Kỳ Hải phải tỳ toàn thân vào những hòm gỗ chứa hàng mới không bị ngã ra phía ngoài.
Đã ở trong tình cảnh như vậy, Viên Kỳ Hải vẫn chép miệng nuối tiếc thầm:

- Số của ta đúng là không may. Vào đêm qua cũng vậy mà bây giờ cũng vậy, không lần nào ta được mục kích những cảnh tượng xô xát đầy những tích chất bi hùng cả. Đáng tiếc thật !
Viên Kỳ Hải chỉ biết tiếc rẻ chứ nó nào biết rằng chính nhờ điều ngẫu nhiên này mà nó hai lần thoát chết.
Những tiếng kêu la thất thanh lần lượt vang lên:
- Ngươi … Hự !
- Bọn cẩu … Oa !
Và những tiếng quát nạt cũng gióng giả vang lên, lấp đi những tiếng kêu thất thanh không đủ lực:
- Đáng chết này !
Vù …
Bùng !
- Xem chưởng !
Ào …
Ầm !
Kèm theo đó là những tràng cười ngạo mạn, có cả những tràng cười do chính kẻ có âm thanh the thé phát ra : - Ha … Ha … Ha … ! Phi Ưng Thần Quyền này ! Đỡ này ! Ào …
Vù … Vù …
Ầm ! Ầm !
Tuy không thể biết là ai hay phe nào đang chiếm phần thắng nhưng Viên Kỳ Hải cũng mơ hồ đoán ra khi cỗ tiêu xa bỗng bị bốn thớt tuấn mã lôi đi ầm ầm vị bị trúng phải liên tiếp những hai chưởng cực mạnh.
Ầm ! Ầm !
Hí … Hi..
Không thấy có bất kỳ ai ra tay giữ lại hoặc điều động cỗ tiêu xa, Viên Kỳ Hải thừa hiểu rằng phen này bọn Phi Ưng tiêu cục kể như lành ít dữ nhiều.
Bấn loạn tâm tư, Viên Kỳ Hải càng lúc càng khiếp đảm khi nhận ra rằng cỗ tiêu xa đang chạy càng lúc càng nhanh. Không những thế, do cỗ tiêu xa không có người điều động nên có không ít lần cỗ tiêu xa phải tung bắn lên không, hoặc chao nghiêng về một bên vì bị va vào những tảng đá hoặc rễ cây chắng ngang.
Để bảo toàn tánh mạng Viên Kỳ Hải không còn cách nào khác hơn đành phải tự chui người vào một hòm gỗ khá to ở bên trong cỗ tiêu xa.
Rất may cho Viên Kỳ Hải vì bên trong hòm gỗ này chỉ chứa toàn là tơ lụa mà thôi. Do đó, lúc Viên Kỳ Hải vừa chui được vào hòm tơ lụa, cỗ

tiêu xa bỗng ngã ngang, hàng hóa ở bên trong cỗ tiêu xa liền tung bắn ra tứ phía. Nhờ có nhiều lớp tơ lụa che thân nên Viên Kỳ Hải vẫn an toàn trước sự cố này.
Khi chiếc hòm tơ lụa đã rơi xuống yên vị, Viên Kỳ Hải lóp ngóp bò ra. Quanh nó bây giờ hoàn toàn không có một ai, dù là bọn thảo khấu hay nhóm người Phi Ưng tiêu cục.
Quỷ thần khiến xui thế nào không biết, Viên Kỳ Hải thay vì đứng trên thì như lại chạy đến một cội cây khá to gần đó.
Với bản chất nhanh nhẹn của một đứa bé, Viên Kỳ Hải chỉ vài lượt nhót người đã leo lên cội cây và leo khá cao.
Vừa cố định được chỗ ngồi, Viên Kỳ Hải bỗng chấn động toàn thân khi nó đưa mắ tnhìn xuống phía dưới.
Có đến năm nhân vật cùng xuất hiện quanh chỗ cỗ tiêu xa ngả nghiêng. Bọn họ đều che kín chân diện bởi những túi lụa trùm đầu màu đen, và mười bàn tay của chúng đều nhuộm đầy huyết đỏ.
Che kín mặt, tay nhuộm huyết.
Đây là bọn thảo khấu vừa ngăn chặn Phi Ưng tiêu cục với y´ đồ cướp tiêu. May mà ta đã kịp thời tìm được chỗ ẩn.
Tuy nghĩ như thế nhưng Viên Kỳ Hải càng lúc càng thấy kỳ dị trước thái độ lạ lùng của bọn thảo khấu ở dưới kia.
Thay vì chiếm đoạt toàn bộ những hàng hóa được Phi Ưng tiêu cục bảo tiêu, bọn chúng sau khi xem xét kỹ từng hòm đồ vật, có cả một hòm chứa đầy ngân lượng, bọn chúng đồng lượt kêu lên:
- Không có ở đây !
- Ở đây cũng vậy ! Không thấy vật cần tìm.
Xoảng …!
Ầm ! Ầm !
Không tìm thấy vật cần tìm trong số hàng được bảo tiêu, bọn chúng bèn quật kình khí ầm ầm vào tất cả những gì đang nằm trong tầm tay bọn chúng.
Và cỗ tiêu xa nằm chỏng gọng nọ cũng phải chịu chung số phận với những hàng hóa vừa bị đổ tung.
Đập phá được một lúc, bọn chúng sau khi vơ vét mỗi tên một ít ngân lượng bèn lẳng lặng bỏ đi.
Ngồi im thin thít, Viên Kỳ Hải ngơ ngác hỏi thầm:
- Bọn chúng muốn tìm vật gì? Không lẽ trong chuyến bảo tiêu này của Phi Ưng tiêu cục lại có cả một bảo vật vô giá ư? Nếu đúng như vậy tại sao lão Tổng tiêu đầu dám bỏ dở chuyến bảo tiêu khi nghe tin của đại sư Ngươn Trí? Còn nếu như không có thì chuyện cướp tiêu này phải giải thích như thế nào đây?

Nghĩ mãi vẫn không giải đáp được, Viên Kỳ Hải đành tặc lưỡi bỏ qua. Dẫu vậy vẫn không dám rời chỗ ẩn để trèo xuống.
Sau đó, lúc hoàng hôn sắp sửa buông xuống, Viên Kỳ Hải bỗng giật nảy mình khi nghe có tiếng vó ngựa chậm chậm vang lên.
Lọc … cọc, lọc … cọc..
Dù đã ẩn kín trong tàng cây rậm che và đang được ánh chiều tà che phủ nhưng Viên Kỳ Hải vẫn cố sức ngồi thu người lại để nhìn chăm chăm về hướng có tiếng vó ngựa nện vang.
Đến khi một thân hình thẩm đẫm đầy máu đang ngất nga ngất ngưởng trên một thớt tuấn mã không còn yên cương, xuất hiện trong tầm thị tuyến của Viên Kỳ Hải thì nó mới dám thở ra và kêu lên thật khẽ:
- Tạ lão bá ! Có phải là Tạ lão bá đấy không?
Hoặc do tiếng kêu của Viên Kỳ Hải hoặc do nhân vật đó đã mỏi mòn sức lực nên tiếng kêu của Viên Kỳ Hải không hề tạo được bất kỳ một phản ứng nào nơi nhân vật kia.
Tuy nhiên khi đưa ngựa đến được chỗ cỗ tiêu xa và hàng hóa bị phá hủy, nhân vật nọ cũng dừng ngựa lại.
Với ánh chiều tà khá nhập nhoạng. Viên Kỳ Hải sau một lúc giương mắt nhìn và dò xé tmới dám kêu lên một lần nữa. Và lần này kêu khá lớn:
- Tạ lão bá !
Nhân vật kia giật mình, đưa mắt nhìn quanh.
Tin chắc vóc dáng tiều tụy kia với thân hình đẫm máu chính là lão Tổng tiêu đầu Phi Ưng tiêu cục, Viên Kỳ Hải nhanh nhẹn tót người trèo xuống khỏi cội cây.
- Lã tiểu điệt đây ! Tạ lão bá ! Tiểu điệt không ngờ còn gặp lại Tạ lão bá như thế này.
Lão Tổng tiêu đầu cũng kinh ngạc không kém:
- Tiểu thế huynh … vẫn còn sống ư?
Hỏi xong, lão Tổng tiêu đầu bỗng bật ra tiếng than:
- Hà ! Cả Phi Ưng tiêu cục gồm hai mươi mốt người, cuối cùng chỉ còn lại có mình lão và tiểu thế huynh mà thôi.
Tiếng than tuy nhẹ như tơ nhưng khi lọt vào tai Viên Kỳ Hải thì cứ như là tiếng sấm động. Nó ngơ ngác nhìn quanh và hốt hoảng gọi lại:
- Tạ lão bá vừa nói gì? Tất cả … tất cả đã bị …
Hai mắt của Tổng tiêu đầu tuy đang thất thần nhưng cũng để lộ phần nào những tia hung quang:
- Hừ ! Bọn thảo khấu thật độc ác ! Đã cướp tiêu lại còn muốn hủy diệt hết Phi Ưng tiêu cục của ta

!
Thấy xung quanh vẫn yên ắng, chứng tỏ quanh đây không có người thứ ba, Viên Kỳ Hải bình tâm lại.
Nó hoang mang hỏi lại:
- Lão bá cho đây là một vụ cướp tiêu sao? Nếu là cướp tiêu thì sao bọn chúng lại phá hủy tất cả như thế này?
Nhìn lại mọi vật vẫn còn phơi bày trước mắt, Tạ Tổng tiêu đầu có phần nào ngơ ngác:
- Phải rồi ! Sao lại như thế này?
Viên Kỳ Hải buột miệng hỏi:
- Trong chuyến bảo tiêu này, lão bá bá có đưa theo một bảo vật nào không?
Tạ Tổng tiêu đầu càng thêm ngơ ngác:
- Bảo vật ư? Không có !
Viên Kỳ Hải hoang mang khi nghe Tạ tổng tiêu đầu nói chắc chắn như thế. Nó bèn thuật lại cho Tổng tiêu đầu nghe những lời nói và hành động của bọn che mặt.
Vừa nghe Viên Kỳ Hải thuật xong, như đoán được phần nào sự việc, Tạ tổng tiêu đầu liền hốt hoảng hối thúc:
- Tiểu thế huynh nhanh lên nào. Mau lên ngồi ở phía trước lão đây này !
Sự hốt hoảng của Tạ tổng tiêu đầu liền lây lan sang Viên Kỳ Hải.
Nó lập cập leo lên và ngồi chung thớt tuấn mã với Tạ tổng tiêu đầu.
Nó vội hỏi:
- Có chuyện gì không ổn sao, Tạ lão bá?
Vừa giục ngựa chạy đi, Tạ tổng tiêu đầu vừa đáp lại ngắn gọn:
- Không sai ! Chờ khi tìm được chỗ an toàn lão sẽ giải thích cho tiểu tử hiểu. Đi nào !
Bằng vào tài điều động điêu luyện, Tạ tổng tiêu đầu dù đang cạn kiệt chân lực nhưng cũng cho ngựa phi thật nhanh.
Cùng với vó ngựa, màn đêm cũng buông xuống nhanh không kém.

Thạch Phong Thành

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 4
ĐIỀU BÍ ẨN TỪ THẠCH PHONG THÀNH VÔ TÌNH ĐƯỢC TRUYỀN THỤ CÔNG PHU

T ên tiểu nhị của Bồng lai khách điếm vừa đưa con tuấn mã của Tạ tổng tiêu đầu ra phía sau, Viên Kỳ Hải ngạc nhiên hỏi nhỏ:
- Khách điếm này là nơi an toàn mà lão bá khi nãy đã nói ư?
Tạ tổng tiêu đầu hắng giọng:
- E … hèm ! Tiểu thế huynh chớ hỏi nhiều. Hãy hành động theo lão đây.
Chọn thuê một phòng trọ ở phía hậu viện của Bồng Lai khách điếm, nhưng thay vì bước luôn vào phòng thì Tạ tổng tiêu đầu lại đi vòng ra phía sau.
Cùng phục người xuống và ngồi im được một lúc, Viên Kỳ Hải mới nghe Tạ tổng tiêu đầu nói như rót vào tai:
- Lão chỉ giả vờ thuê phòng thôi ! Bây giờ chúng ta còn phải đi một đỗi đường nữa. Tiểu thế huynh đừng hốt hoảng để lão đưa tiểu thế huynh đi ! Nào !
Sau tiếng nạt khẽ, Viên Kỳ Hải liền có cảm nhận là bản thân nó đang được đằng vân và bay bổng lên cao.
Do đã từng được Sa Bình đưa đi như vậy, nên Viên Kỳ Hải hiểu ngay rằng Tạ tổng tiêu đầu đang đưa nó đi bằng thuật khinh công của giới giang hồ thượng thặng.
Nó chỉ phần nào hốt hoảng khi thấy xung quanh nó lúc này chỉ là bóng đêm đen ngút ngàn. Nó không thể đoán được là Tạ tổng tiêu đầu đang muốn đưa nó đi đến tận đâu mà Tạ tổng tiêu đầu bảo là nơi an toàn.
Chỉ sau đó, cùng với tiếng gió thổi qua là tiếng gỏ mõ hòa quyện với những câu tụng kinh ê a lọt vào tai, Viên Kỳ Hải mới đoán được y´ đồ của Tạ tổng tiêu đầu.
Và Viên Kỳ Hải hoàn toàn bình tâm trở lại lúc nó được Tạ tổng tiêu đầu đưa đến một cảnh chùa với cánh cổng tam quan chỉ khép hờ.
Vút !
Không hề giảm bớt tốc lực, Tạ tổng tiêu đầu nhẹ nhàng lao lướt qua cánh cổng. - A di đà Phật ! Người vừa đến là ai? Hãy dừng chân lại nào !
Dưới những tia sáng mờ mờ tỏ tỏ từ ngôi cổ tự hắc ra Viên Kỳ Hải cùng với việc nghe câu quát hỏi trên cũng đã nhìn thấy một tăng nhân chợt xuất hiện ở phía trước.
Tạ tổng tiêu đầu cũng nhìn thấy nên vội vàng lên tiếng báo danh:
- Trí Huệ phải không? Là ta đây, Tạ thúc thúc đây ! Sư phụ ngươi có ở đây không Trí Huệ?
Vị tăng nhân nọ vội lách người sang một bên:

- Tạ thúc thúc vào đi ! Sư phụ đang chơi cờ cùng với Hà Vân đạo trưởng ở tịnh phòng.
Thở hắt ra một lượt, Tạ tổng tiêu đầu bảo:
- Trí Huệ ! Ngươi hãy bảo mọi người cùng tăng cường cảnh giới quanh đây. Có chuyện hệ trọng đấy.
Nói xong, Tạ tổng tiêu đầu không cần chờ xem phản ứng của Trí Huệ đại sư đã lướt luôn vào trong.
Và khi quay đầu nhìn lại, Viên Kỳ Hải không khỏi khâm phục những thanh quy nghiêm ngặt của những tăng nhân thuộc môn phái Thiếu Lâm.
Trí Huệ đại sư không hề hỏi lại một lời đã lặng lẽ vỗ tay vài lượt để ra hiệu. Trong chớp mắt từ những góc tối của ngôi cổ tự, có đến mấy mươi tăng nhân âm thầm xuất hiện. Và kể từ lúc này, ngôi cổ tự thật sự đã trở thành một nơi an toàn đúng như lời Tạ tổng tiêu đầu đã nói trước với Viên Kỳ Hải.
Tiếng hỏi đáp, và tiếng vỗ tay làm hiệu của Trí Huệ đại sư đồng thời cũng đã đánh động đến bốn nhân vật đang ngồi bên trong một căn tịnh phòng.
Do đó, lúc Tạ tổng tiêu đầu đưa Viên Kỳ Hải đến căn tịnh phòng đó, một vị đại sư liền ứng tiếng hỏi ngay:
- A di đà Phật ! Có chuyện gì hệ trọng khiến Phi Ưng Thần Quyền Tạ lão đệ phải nửa đêm tìm đến đây vậy?
Đặt vViên Kỳ Hải đứng sang một bên, Tạ tổng tiêu đầu vừa nhìn cả bốn người vừa chào hỏi:
- May quá ! Lâm Sơn tự này ngoài Thông Hư sư huynh lại còn có cả Hà Vân đạo trưởng của Võ Đang phái và nhị vị lão tám túi của Cái Bang nữa. Tạ mỗ mới thực sự yên tâm.
Càng nhìn vào bốn người đang hiện diện sẵn trong tịnh phòng, Viên Kỳ Hải dễ dàng nhận ra họ gồm những ai, dựa theo câu nói của Tạ tổng tiêu đầu và dánh vẻ bên ngoài của họ.
Nhân vật vận bào duy nhất ở đây chính là Hà Vân đạo trưởng, người của Võ Đang phái.
Hai nhân vật mặc y phục rách rưới với những chiếc túi nhỏ đủ màu sắc ở khắp người nếu không phải là nhân vật thuộc Cái Bang thì còn là ai?
Và vị tăng nhân duy nhất ở đây mới làm cho Viên Kỳ Hải phải chú tâm nhiều hơn. Vì vị tăng nhân này rõ ràng có niên kỷ còn kém xa Tạ tổng tiêu đầu nhưng lại được Tạ tổng tiêu đầu gọi bằng sư huynh. Và có lẽ vị tăng nhân đó là Thông Hư đại sư, cũng cảm nhận thấy việc gọi Tạ tổng tiêu đầu bằng tên hay bằng sư đệ là khó nghe

nên ngay từ đầu Thông Hư đại sư chỉ gọi tránh đi là Tạ lão đệ.
Cảm nhận trong lời lẽ của Tạ tổng tiêu đầu hàm nhiều y´ nghĩa, Thông Hư đại sư chợt đưa tay ra cùng mời mọi người:
- Như Tạ lão đệ mới nói, nếu đã phần nào yên tâm thì tất cả hãy cùng ngồi xuống nào. Sau đó, Tạ lão đệ cứ thong thả nói rõ mọi chuyện cho mọi người cùng nghe.
Nhanh tay nhấc bàn cơ vây đang chơi dở đặt sang một bên, Hà Vân đạo trưởng vội rót cho mỗi người một chén trà.
Đặt chén trà trở lại bàn, Tạ tổng tiêu đầu vừa nhìn mọi người vừa đưa tay chỉ vào Viên Kỳ Hải và nói:
- Sư huynh, đạo trưởng, nhị vị trưởng lão. Vị tiểu thế huynh đây có kể cho tạ mỗ nghe một chuyện và là chuyện trọng đại có liên quan đến Thạch Phong Thành và …
Giật mình, Thông Hư đạo trưởng hỏi lại:
- Là chuyện Thạch Phong Thành ư? Tạ lão đệ dường như còn muốn nói điều gì nữa thì phải?
Tạ tổng tiêu đầu thở ra nhè nhẹ:
- Không sai ! Câu chuyện này còn liên quan đến sanh mạng của nhị sư bá Ngươn Trí đại sư nữa, sư huynh.
Giật mình, thêm một lần nữa, Thông Hư đại sư kêu lên:
- Sư phụ của ta ư? Tạ lão đệ? Có thật không? Câu chuyện như thế nào?
Sau đó, thay vì để Viên Kỳ Hải thuật lại, Tạ tổng tiêu đầu do đã biết khá rõ nên lên tiếng thay cho.
Trong khi đó Viên Kỳ Hải chỉ cần suy nghĩ một lúc đã hiểu được cách xưng hô kỳ quặc giữa Tạ tổng tiêu đầu và Thông Hư đại sư.
Do Ngươn Trí đại sư là sư phụ của Thông Hư và là nhị sư bá của Tạ tổng tiêu đầu, nên dù Tạ tổng tiêu đầu có niên kỷ cao hơn nhưng so về thứ bậc thì cũng chỉ là hàng sư đệ của Thông Hư đại sư mà thôi.
Còn sự khác biệt giữa cách sinh hoạt của cả hai, kẻ tăng người tục, Viên Kỳ Hải sau này mới hiểu. Tạ tổng tiêu đầu nguyên chỉ là tục gia đệ tử của Thiếu Lâm phái nên không phải xuất gia đầu phật như Thông Hư đại sư.
Thuật xong tất cả, Tạ tổng tiêu đầu còn bảo Viên Kỳ Hải:
- Tiểu thế huynh có thể lấy ra cho mọi người xem qua Thạch Phong Thành Chi Thược không?
Thấy thần sắc của mọi người cùng tỏ ra nghiêm trọng, Viên Kỳ Hải đành lặng lẽ lấy mảnh kim thiết nọ ra và trao cho Tạ tổng tiêu đầu.
Rồi đến lượt Viên Kỳ Hải cũng tỏ ra khẩn trương không kém khi nó nghe Tạ tổng tiêu đầu lớn tiếng minh định:

- Chính là vì Thạch Phong Thành Chi Thược này mà mười chính nhân mạng của Phi Ưng tiêu cục phải chết thảm.
Không cầm được sự kinh ngạc, Viên Kỳ Hải vọt miệng hỏi:
- Lão bá bá bảo sao? Bọn người che kín chân diện đó đã xuống tay hủy diệt Phi Ưng tiêu cục là để tìm vật này thật sao?
Tạ tổng tiêu đầu nói bằng giọng uất hận:
- Không sai ! Bọn chúng vì vật này chứ không phải vì muốn cướp tiêu.
Viên Kỳ Hải lại hỏi:
- Nhưng tại sao bọn chúng lại biết được chuyện này? Không phải tiểu điệt chỉ nói riêng cho lão bá bá nghe thôi sao? Ai đã báo tin này cho chúng biết?
Tạ tổng tiêu đầu thở dài:
- Hà ! Nguyên nhân thế nào thì lão không dám nói chắc. Nhưng theo nhận định của lão thì …
Hà Vân đạo trưởng bỗng hỏi xen vào:
- Có phải Tạ lão anh hùng ngờ rằng đã có người bám sát theo Sa Bình lệnh đồ nên mọi chuyeện mới vở lẽ?
Tạ tổng tiêu đầu gật đầu xác nhận:
- Đúng là Tạ mỗ có nghĩ như vậy. Và bọn này do bản lãnh cao thâm nên đã nghe được câu chuyện giữa Tạ mỗ và tiểu thế huynh đây.
- A di đà Phật ! Như Tạ lão đệ nghi ngờ, không lẽ kẻ đã sát hại gia sư còn có nhiều đồng bọn đi theo? Hắn là ai?
Một trong hai vị trưởng lão Cái Bang đến lúc này mới lên tiếng:
- Lần hội diện đêm nay, theo như Thông Hư đại sư có nói thì là chuyện có liên quan đến Thạch Phong Thành Họa Đồ của Hà Vị Giang bị ác nhân chiếm đoạt. Không ngờ bây giờ lại được nghe câu chuyện này, bọn ác nhân thực sự là ai? Liệu có đúng như tiểu thế huynh đây vừa nói là do hậu nhân của Hắc Sát Lão Đồ Vương năm xưa thực hiện không?
Viên Kỳ Hải nhanh miệng khẳng định:
- Đúng là như vậy ! Chính tiểu điệt đã nghe vị bái đệ kêu lên rất rõ: Hắc Sát Phi Trảo. Đồng thời trước lúc rơi xuống vực, Ngươn Trí đại sư cũng gọi đúng danh xưng này.
Vị trưởng lão Cái Bang còn lại chợt lừ mắt kêu lên:
- Nếu tiểu thế huynh nhớ không lầm thì chuyện này lạ lắm. Hai mươi bốn năm về trước không phải Hắc Sát Lão Đồ Vương đã bị Bang chủ Vô Vi Thanh Ngươn Bang dùng công phu tuyệt học giết chết rồi sao? Làm cách nào Hắc Sát Phi Trảo lại có thể còn được lưu truyền cho đến tận bây giờ?

Thông Hư đại sư cũng phần nào ngờ vực:
- A di đà Phật ! Bần tăng dù đang nóng lòng muốn tìm hiểu thực hư về cái chết của gia sư nhưng về Hắc Sát Phi Trảo thì bần tăng cũng nghĩ như Mã trưởng lão vậy.
Thấy mọi người có phần không tin vào lời nói của mình, Viên Kỳ Hải bèn đưa tay chỉ vào Thạch Phong Thành Chi Thược đang được một vị trưởng lão Cái Bang cầm trên tay và hỏi:
- Vậy chư vị tiền bối nghĩ sao về nhân vật này? Còn mảnh tăng bào của Ngươn Trí đại sư nữa thì sao? Không lẽ tất cả đều do tiểu điệt bịa ra?
Mỉm cười với Viên Kỳ Hải, vị trưởng lão Cái Bang vừa trao trả Thạch Phong Thành Chi Thược cho nó vừa lên tiếng trấn an:
- Mọi người chỉ nghi ngờ về công phu tà độc Hắc Sát Phi Trảo mà thôi, chứ đâu có nghi ngờ tiểu thế huynh !
Có phần hậm hực, Viên Kỳ Hải không buồn lên tiếng đáp lại, nhưng lại cất Thạch Phong Thành Chi Thược vào bên trong bọc áo.
Sau đó, Hà Vân đạo trưởng bỗng lên tiếng hỏi Tạ tổng tiêu đầu:
- Tạ lão anh hùng đã từng giao đấu với bọn ác nhân, vậy có phát hiện được điều gì qua lộ số võ học của bọn chúng không?
Tạ tổng tiêu đầu chưa kịp đáp, còn đang lắc đầu thì ở bên ngoài chùa có tiếng quát to vọng vào:
- Hay ! La Hán trận của Thiếu Lâm phái quả danh bất hư truyền ! Xem đây !
Nghe thế Thông Hư đại sư liền đứng vụt dậy:
- Bọn chúng đến rồi ! Hừ, bần tăng rất muốn biết bọn chúng là ai, mà lại dám ngang nhiên chống cọi lại La Hán trận của tệ phái?
Vút !
Thông Hư đại sư vừa lướt đi khiến mọi người còn lại cũng phải lao theo, thì ở bên ngoài một âm thanh the thé bỗng vang lên: - La Hán trận do bọn tiểu tăng này thi triển vẫn chưa đủ gây khó dễ cho bản nhân đâu. Xem tuyệt kỹ của bản nhân nào.
Vù !
Vừa nghe được thanh âm này. Tạ tổng tiêu đầu liền kêu lên:
- Chính là hắn ! Kẻ đã hủy diệt Phi Ưng tiêu cục.
Vút !
Trong chốc lát, cả năm người bên trong căn tịnh phòng cùng vội vả lao đi và cùng quên không đưa Viên Kỳ Hải đi theo.
Một lần nữa, Viên Kỳ Hải lại không được dịp mục kích những trận giao đấu giữa những nhân vật giang hồ với nhau. Và vì quá háo hức, Viên Kỳ Hải bèn lật đật chạy theo chân mọi người.

Tuy nhiên, Viên Kỳ Hải chưa chạy được bao xa thì ở ngoài chợt có tiếng gầm thịnh nộ của một trong hai vị trưởng lão của Cái Bang:
- Là Hắc Sát Phi Trảo ! … Mọi người mau lùi lại nào !
Ào …
Ầm ! Ầm !
Bốn chữ này vừa lọt vào tai của Viên Kỳ Hải, khiến cho nó phải chùn bước thì hàng loạt những tiếng gào thất thanh cũng vang lên:
- A … A … !
- Hự !
- Oa !
Tiếp sau đó, Viên Kỳ Hải càng thêm khiếp đảm khi nó phát hiện có mấy bóng người đang lao ngược về phía nó.
Chưa kịp nhận ra là điều gì đang xảy ra và sắp xảy đến với nó, bên tai của Viên Kỳ Hải liền vang lên một câu nói đầy vẻ hốt hoảng của Tạ tổng tiêu đầu:
- Tiểu thế huynh hãy lùi lại ! Mau lên nào !
Nó chưa kịp thực hiện theo câu nói của Tạ tổng tiêu đầu thì toàn thân của nó đã bị chính Tạ tổng tiêu đầu lôi ngược về phía sau.
Và giọng nói the thé nọ bỗng gầm lên vang dội:
- Tạ lão thất phu ! Còn không mau buông tiểu tử ra à? Đỡ !
Vù …
Dư âm của tiếng gầm còn vang vang bên tai, Viên Kỳ Hải liền có cảm nhận là từ phía sau có một luồng cuồng phong cực mạnh lao ào ào vào nó.
Thần tình hoang mang, Viên Kỳ Hải đến lúc này mới biết rằng giữa những trận chiến của giới giang hồ có đầy những hung hiểm, việc nó ước ao đượcmục kích những trận chiến đó chính là việc tự chuốc lấy họa vào thân.
Một tiếng quát tháo nạt nộ bỗng vang lên:
- Ác ma ! Xem chưởng của bản tăng đây !
Và tiếng chấn kình lập tức xuất hiện. Ào …
Ầm…
Theo tiếng chấn kình, cả Tạ tổng tiêu đầu lẫn Viên Kỳ Hải đều bị bắn tung về phía trước, lọt luôn vào căn tịnh phòng lúc nãy.
Vút ! Vút !
Chưa kịp hoàn hồn Viên Kỳ Hải bỗng nhìn thấy có hai bóng nhân ảnh chợt lao sượt ngang qua nó. Ngỡ là địch nhân, Viên Kỳ Hải luống cuống vừa kêu vừa bám chặt vào Tạ tổng tiêu đầu:
- Tạ lão bá ! Bọn chúng … Bọn chúng đã đến rồi kìa.
Tuy nhiên, sau khi vừa kêu xong Viên Kỳ Hải mới nhận ra rằng nó đã

kêu lầm. Hai bóng nhân ảnh nọ không phải là địch nhân như nó lầm nghĩ.
Vì hai bóng nhân ảnh vừa vung tay ném ra hàng loạt những vật bé nhỏ ra phía ngoài căn tịnh phòng vừa lần lượt hô hoán lên ầm ĩ:
- Đại sư và đạo trưởng mau vào đi. Đề phòng ám khí ! Đỡ !
- Bọn ác ma ! Hãy xem tuyệt kỹ phi hoa đả huyệt của bổn trưởng lão đây !
Véo … Véo …
Đáp ứng lời hô hoán của hai vị trưởng lão Cái Bang, Thông hư đại sư và Hà Vân đạo trưởng vừa nép người qua một bên đề phòng ám khí đang được hai vị trưởng lão Cái Bang ném ra vừa lao thẳng vào bên trong căn tịnh phòng.
Ngược lại với Thông Hư và Hà Vân, một bóng đen khác định bay vào căn tịnh phòng, bám theo sau Thông Hư đại sư và Hà Vân đạo trưởng, nhưng bóng đen đó buộc lòng phải lùi lại với một tiếng thóa mạ:
- Bọn Cái Bang đốn mạt ! Dám sử dụng ám khí để ám toán bản nhân ư? Bọn ngươi có gan thì dùng sở học bản thân để …
Câu nói của bóng đen đó được nói bằng giọng the thé, chỉ mới nói được đến đây thì từ bên trên cánh cửa của căn tịnh phòng bỗng có một tấm kim thiết bản xuất hiện và rơi thẳng xuống nền tịnh phòng, tạo thành một âm thanh vang động.
Ầm ! …
Phần thì do tiếng động chạm giữa tấm kim thiết bản và nền tịnh phòng bằng đá lát quá lớn, phần thì do tấm kim thiết bản to nặng ngăn lại nên âm thanh câu nói của bóng đen nọ phải bị ngắt quãng nửa chừng.
Vẫn chưa hiểu là điều gì đã vàng đang xảy ra, Viên Kỳ Hải ngơ ngác nhìn lại mọi người.
Nó nhìn thấy người đứng ngay bên cạnh nó là Tạ tổng tiêu đầu của Phi Ưng tiêu cục. Đứng ở phiía trước nó nhưng chếch về hai bên là hai vị trưởng lão Cái Bang. Trong tay của hai vị trưởng lão Cái Bang lúc này đang nắm giữ một cách hờ hửng là những quân cờ đen trắng lẫn lộn. Đó chính là những ngọn ám khí do hai vị trưởng lão Cái Bang trong lúc cấp thời buộc phải sử dụng để lui địch.
Và đứng sát vào tấm kim thiết bản, hiện là vật duy nhất ngăn cách giữa bọn địch nhân ở bên ngoài và tất cả là sáu người ở bên trong căn tịnh phòng, thay cho cánh cửa là Thông Hư đại sư và Hà Vân đạo trưởng! Hữu thủ của Thông Hư đại sư vẫn còn đang đặt vào một đầu dây và sợi dây thì lại kéo dài lên đến tận trần phòng ! Đó chính là

vật dụng để điều khiển và làm cho tấm kim thiết bản phải rơi xuống trong lúc nguy ngập.
Lược nhìn qua như vậy Viên Kỳ Hải mới hiểu được phần nào sự việc. Hóa ra căn tịnh phòng này đã được Thông Hư đại sư bố trí kiên cố, phòng khi hữu sự ! Và mọi người, Thông Hư đại sư, Hà Vân đạo trưởng, hai vị trưởng lão Cái Bang và Tạ tổng tiêu đầu, vì không phải là đối thủ của bọn ác nhân nên đành quay trở lại căn tịnh phòng kiên cố này để bảo toàn tính mạng.
Tuy nhiên, dù Viên Kỳ Hải có hiểu được việc này thì lại có những việc khác nó không sao hiểu được. Nó khẽ chạm vào tay của Tạ tổng tiêu đầu và lên tiếng hỏi khẽ:
- Tạ lão bá ! Tạ lão bá và bao nhiêu người ở đây vẫn không là đối thủ của địch nhân ư?
Cái chạm tay của Viên Kỳ Hải nếu có làm cho Tạ tổng tiêu đầu giật mình sực tỉnh thì câu hỏi bất ngờ của nó lại làm cho bốn người còn lại cũng phải hoàn hồn.
Hầu như là cùng một lúc, cả năm nhân vật gồm tăng, đạo, tục đều buông ra những tiếng thở dài với nhiều tâm trạng.
Với tâm trạng phẫn uất, Tạ tổng tiêu đầu bảo:
- Hà ! Với tình trạng này, xem ra Tạ mỗ nếu muốn báo thù cho chúng đồ đệ và Phi Ưng tiêu cục thật là thiên nan vạn nan !
Với tâm trạng u uất, Thông Hư đại sư lên tiếng:
- A di đà Phật ! Vậy thì việc của gia sư mười phần đến chính là lành ít dữ nhiều rồi.
Chán nản, Hà Vân đạo trưởng khẽ lên tiếng than:
- Vô lượng thọ phật ! Bọn này hành tung kỳ bí, võ công thâm hậu, ắt sẽ là họa kiếp cho giang hồ chứ chẳng không ! Hà … !
Hai vị trưởng lão Cái Bang tuy cũng lên tiếng nhưng tâm trạng của họ như thế nào Viên Kỳ Hải khó lòng đoán được.
Một vị thì bảo:
- Mã lão huynh ! Đúng là Hắc Sát Phi Trảo rồi !
Vị còn lại thì nói với giọng lạnh như băng:
- Hừ ! Không ngờ Hắc Sát Lão Đồ Vương năm xưa vẫn còn có truyền nhân.
Mỗi người nói mỗi cách nhưng gộp chung lại, Viên Kỳ Hải tự hiểu ngầm rằng điều nghi vấn vừa rồi của nó đã được mọi người ngấm ngầm khẳng định.
Nó lại hỏi:
- Liệu nơi này đã là an toàn chưa, Tạ lão bá? Không lẽ chúng ta cứ ở mãi trong này sao?

Nghe Viên Kỳ Hải hỏi như thế, không hẹn mà đồng những người còn lại đều đổ dồn ánh mắt về Thông Hư đại sư.
Hiểu được y´ tứ của mọi người, Thông Hư đại sư lại thở dài rồi mới tiết lộ:
- A di đà Phật ! Từ căn tịnh phòng này vẫn có lối thoát cho chúng ta ! Nhưng theo bần tăng, chúng ta nên lưu lại nơi này thì hơn.
Tạ tổng tiêu đầu kinh ngạc vội hỏi:
- Thông Hư sư huynh nói như vậy là có y´ gì? Nếu đã có lối thoát, tại sao chúng ta lại nên lưu lại?
Bốn người còn lại, kể cả Viên Kỳ Hải cũng nhìn vào Thông Hư đại sư như mong muốn được nghe lời giải thích của đại sư.
Thông Hư đại sư liền giải thích:
- A di đà Phật ! Tại chư vị chưa rõ đấy thôi ! Lối thoát duy nhất từ căn tịnh phòng này là một bí đạo ngầm ! Và bí đạo ngầm này lại dẫn chúng ta ra ngay phía trước bản tự ! Chư vị nghĩ xem, địch nhân đã biết chúng ta đang ẩn ở trong này, và một khi chúng chưa lấy được Thạch Phong Thành Chi Thược thì bọn chúng có chịu bỏ đi hay không? Và nếu bọn chúng có chịu bỏ đi hay không? Và nếu bọn chúng vẫn chờ chúng ta ở bên ngoài, việc chúng ta theo bí đạo thoát ra có khác gì chúng ta tự dẫn thân đến nạp mạng cho bọn chúng?
Kinh nghi, Hà Vân đạo trưởng kêu:
- Vô lượng thọ phật ! Đại sư bảo bí đạo lại ăn thông về phía trước ư? Tại sao lại như thế được? Không lẽ lúc đại sư bố trí đạo ngầm, đại sư không lường được tình trạng này hay sao?
Thông Hư đại sư cười gượng:
- A di đà Phật! Đạo trưởng đã hiểu lầm bần tăng rồi ! Căn tịnh thất này và thông đạo kia đâu phải là do bần tăng bố trí !
- Không phải do sư huynh kiến tạo ư? Vậy tại sao chúng lại có?
Để đáp lại câu hỏi của Tạ tổng tiêu đầu, Thông Hư đại sư liền lên tiếng trách:
- Tạ lão đệ cũng là người của phái Thiếu Lâm, đáng ly´ Tạ lão đệ phải tự nghĩ ra mới đúng ! A di đà Phật ! Từ khi khai thông lập phát cho đến tận bây giờ, Tạ lão đệ có khi nào thấy người của phái Thiếu Lâm chúng ta phải dùng đến cơ quan bao giờ chưa?
Ra vẻ đã hiểu, Hà Vân đạo trưởng chợt hỏi:
- Vô lượng thọ phật ! Nói như đại sư thì Lâm Sơn Tự này không phải là do quí phái xây dựng ư?
Thông Hư đại sư gật đầu:
- A di đà Phật ! Đạo trưởng nói không sai ! Lâm Sơn Tự này trước kia là do một phiên tăng từ Tây Vực sang Trung thổ đã kiến tạo nên !

Đến khi vị phiên tăng đó viên tịch, Lâm Sơn Tự liền rơi vào cảnh hoang phế ! Mười năm trước, nhân lúc vân du ngang qua nơi này, gia sư đã cho trùng tu lại và giao cho bần tăng cai quản ! Những bố trí ở đây đều có sẵn từ trước chứ không phải do bần tăng tạo ra !
Đến lúc này vị trưởng lão Cái Bang họ Mã mới nhếch môi cười, rồi nói:
- Nói như vậy, đêm chúng nếu chúng ta chưa bị bọn ác ma tiêu diệt là nhờ công đức của vị phiên tăng năm xưa lưu lại ! Và nếu chúng ta không thoát được nơi này lại là do lỗi của vị phiên tăng ấy ! Mọi người nghĩ có đúng không?
Câu nói nửa châm biếm nửa trào lộng của Mã trưởng lão làm cho mọi người cùng phì cười ! Nhờ đó, mọi người tạm quên đi những nguy hiểm đang chờ họ ở phía trước.
Và điều này cũng khiến cho Hà Vân đạo trưởng sực nhớ lại một việc. Đạo trưởng liền lớn tiếng tán dương:
- Vô lượng thọ phật ! Mã trưởng lão có nói thì bần đạo mới nhớ ra, bần đạo không ngờ rằng Mã, Hoa hai vị trưởng lão ngoài thân pháp và bộ pháp danh trấn thiên hạ lại còn có thêm tuyệt kỹ ném ám khí siêu phàm! Nếu lúc này bần đạo không được thủ pháp này của nhị vị trưởng lão tiếp trợ e chưa chắc bần đạo vẫn còn được an toàn như bây giờ.
Thông Hư đại sư cũng khen:
- A di đà Phật ! Đạo trưởng nhận định không sai ! Bần tăng vẫn chưa có lời đáp tạ đến nhị vị trưởng lão ! Nhị vị quả là chân nhân bất lộ tướng ! Thủ pháp phi hoa dã tuyệt của nhị vị thật là cao thâm !
Hai vị trưởng lão Cái Bang, một họ Mã, một họ Hoa càng nghe mọi người tán dương càng thêm lúng túng ! Cả hai vừa buông tay cho những quân cờ đen trắng lẫn lộn phải rớt xuống nền đá vừa tìm cách nói sang chuyện khác.
Mã trưởng lão hỏi:
- Đại sư ! Tại Lâm Sơn Tự này ngoài bí đạo mà đại sư vừa nói đó, không còn một bí đạo nào khác sao?
Thông Hư đại sư lắc đầu:
- A di đà Phật ! Như chỗ bần tăng dò xét được thì ở đây chỉ có mỗi một bí đạo duy nhất đó mà thôi !
Hoa trưởng lão hỏi bồi thêm:
- Trong tình trạng này, theo đại sư, chúng ta phải lưu lại nơi này độ bao lâu?
Thông Hư đại sư đáp:
- Mau hay lâu thì tùy ở địch nhân ! Nếu địch nhân cứ trấn giữ mãi ở

phía ngoài, chúng ta đành phải chờ mãi ở đây !
Hoa trưởng lão lại hỏi:
- Làm cách nào đại sư biết được địch nhân đã rút đi hay vẫn còn trấn giữ?
Thông Hư đại sư cười nhẹ:
- A di đà Phật ! Bên trong bí đạo có một ống thông phong ! Từ ống thông phong này chúng ta có thể nghe ngóng mọi động tĩnh ở bên ngoài ! Địch nhân còn hay không, chúng ta có thể nhờ nghe ngóng mà biết được.
Hà Vân đạo trưởng chợt hỏi xen vào:
- Vô lượng thọ phật ! Chúng ta thì nhờ kịp rút vào đây nên được an toàn, nhưng còn chúng tăng nhân, đệ tử của đại sư thì sao? Bọn họ có chỗ nào khác để ẩn nấp không?
Nghe hỏi đến điều này, Thông Hư đại sư chợt sa sầm nét mặt, để lộ sự đau buồn tột bực:
- A di đà Phật ! Chúng đệ tử của bản tăng e rằng giờ này đã tịch diệt tất cả rồi ! Xem ra bọn ác ma này kể từ bây giờ đã là kẻ thù không đội trời chung của tệ phái Thiếu Lâm! Ngay sau khi thoát nạn, bần tăng sẽ cấp tốc phi áo mọi tình hình cho phương trượng để phương trượng liệu ly´ !
Gật mạnh đầu vài lượt, Tạ tổng tiêu đầu hậm hực bảo:
- Thông Hư sư huynh nói đúng lắm ! Bản phái Thiếu Lâm nhất định phải báo thù cho nhị sư bá và chúng đệ tử ! Và điều trước tiên là chúng ta phải tìm cách thoát khỏi tình cảnh này ! Chẳng hay chư vị có cao kiến gì không?
Mọi người chưa kịp nói thì Viên Kỳ Hải đã lên tiếng trước:
- Tạ lão bá, chư vị tiền bối! Theo thiển y´ của tiểu điệt, mọi chuyện xảy ra chỉ là do vật này ! Để giúp mọi người thoát nạn, tiểu điệt xin tự nguyện giao lại vật này cho bọn chúng !
- Không được !
- Tuyệt đối không được !
Mã, Hoa nhị vị trưởng lão Cái Bang hầu như là kêu lên cùng một lúc khiến cho Viên Kỳ Hải vừa mới lôi Thạch Phong Thành Chi Thược ra khi đang nói đành phải cất trở lại.
Mã trưởng lão lên tiếng giải thích:
- Muốn thoát được nơi này không phải là không có cách ! Nhưng dù là không có đi nữa, tiểu thế huynh tuyệt đối không nên giao Thạch Phong Thành Chi Thược cho bọn chúng.
Thông Hư đại sư gật đầu tán thành nhưng vẫn buột miệng hỏi:
- Mã trưởng lão bảo là có cách thoát ư? Là cách gì? Bần tăng xin

chờ nghe cao kiến của trưởng lão !
Mã trưởng lão đáp lời:
- Cách đó là nội công ngoại kích !
Tạ tổng tiêu đầu kêu lên kinh ngạc:
- Thế nào là nội công ngoại kích? Tất cả chúng ta đều bị giam hãm ở trong này thì lấy ai là người ở bên ngoài công vào cho chúng ta đánh từ bên trong đánh ra?
Mã trưởng lão mỉm cười bí ẩn:
- Lực lượng để công vào chắc chắn sẽ có ! Chậm lắm là đến giờ ngọ, Tạ lão anh hùng sẽ biết rõ.
Mọi người còn đang nghi ngờ về câu nói quá chắc chắn của Mã trưởng lão, Viên Kỳ Hải do vẫn còn nghi vấn nên lại lên tiếng hỏi:
- Mã tiền bối ! Tại sao chúng ta không thể giao Thạch Phong Thành Chi Thược cho bọn chúng?
Mã trưởng lão vẫn giữ nguyên nụ cười :
- Dựa theo câu hỏi này của tiểu thế huynh, chứng tỏ tiểu thế huynh vẫn chưa hiểu Thạch Phong Thành là gì cả, phải không?
Viên Kỳ Hải bẽn lẽn đáp lại:
- Đúng là tiểu điệt không biết !
Mã trưởng lão nghiêm giọng bảo:
- Chuyện đó rồi sau này tiểu thế huynh sẽ có dịp hiểu rõ ! Còn bây giờ, việc của tiểu thế huynh là phải giữ gìn một cách cẩn mật việc đó ! Bằng không, nếu để Thạch Phong Thành Chi Thược lọt vào tay bọn ác nhân, hậu quả thật khó mà lường được.
Bồi hồi lo lắng, Viên Kỳ Hải kêu lên:
- Mã tiền bối ! Tiểu điệt tuyệt đối không thể giữ vật này được.
- Tại sao lại không được?
Nghe Mã trưởng lão hỏi vặn lại, Viên Kỳ Hải thêm chán nản:
- Vì tiểu điệt không có võ công, Tiểu điệt giữ vật này chỉ đem họa vào thân mà thôi.
Việc Viên Kỳ Hải không biết võ công, đương nhiên năm người bọn họ đều biết rõ ! Tuy nhiên khi nghe Viên Kỳ Hải tự thú nhận như thế, không một ai trong họ chịu lên tiếng nói gì cả.
Bất đắc dĩ, Viên Kỳ Hải đành phải nói rõ y´ định của nó cho mọi người nghe:
- Chư vị tiền bối ! Tiểu điệt xin giao lại Thạch Phong Thành Chi Thược cho chư vị ! Tùy chư vị tiền bối muốn xử ly´ thế nào cũng được.
Nhưng lúc nói xong, hễ Viên Kỳ Hải nhìn đến nhân vật nào thì nhân vật đó cũng đều quay đầu nhìn lảng sang chỗ khác, như không muốn

nhận lấy Thạch Phong Thành Chi Thược do Viên Kỳ Hải nguyện y´ giao cho.
Nó lấy làm lạ về điều này ! Vì như nó mới biết thì Thạch Phong Thành Chi Thược là một vật cực kỳ chi báu của võ lâm, và bọn ác ma hiện đang ở bên ngoài thì đang tìm mọi cách để chiếm cho bằng được, nhưng bao nhiêu người ở đây thì lại khác hẳn. Bảo giao cho đối phương thì họ không chấp nhận việc giao ra, nhưng bảo họ giữ thì họ lại không dám giữ !
Nó lại hỏi:
- Hóa ra vật này là vật bất tường, không một ai trong chư vị tiền bối dám lưu giữ hay sao? Tiểu điệt biết phải làm gì bây giờ?
Mọi người cùng im lặng, không ai dám đáp lại câu hỏi của Viên Kỳ Hải.
Sau cùng, Mã trưởng lão mới chịu mở miệng lên tiếng:
- Tiểu thế huynh ! Gọi là vật bất tường cũng đúng, hay tiểu thế huynh bảo là số phận sắp bày cũng không sai ! Phàm vật tìm chủ chứ không phải chủ tìm vật ! Nay tiểu thế huynh do ngẫu nhiên mà có được Thạch Phong Thành Chi Thược, việc tiểu thế huynh phải lưu giữ cũng là đúng thôi ! Còn việc tiểu thế huynh có giữ được vật hay không thì lão phu có một cách khả dĩ có thể giúp được tiểu thế huynh !
Viên Kỳ Hải cả mừng vội hỏi:
- Mã tiền bối có cách gì?
Mã trưởng lão đáp:
- Như tiểu thế huynh vừa nghe mọi người nói rồi đấy, lão phu vốn có một bộ pháp khá hữu hiệu. Lão phu xin trao truyền cho tiểu thế huynh ! Gặp khi hữu sự, lão phu tin rằng tiểu thế huynh có thể chuyển nguy thành an.
Lời đề xuất của Mã trưởng lão làm cho mọi người đương diện cùng kinh ngạc! Vì họ không thể nào ngờ rằng một nhân vật giang hồ dễ dàng truyền thụ sở học của bản thân cho ai khác, trừ phi đó là truyền thụ cho môn đồ.
Viên Kỳ Hải cũng hiểu sự việc theo y´ này nên nó vọt miệng lên tiếng:
- Mã tiền bối muốn nhận tiểu điệt làm đệ tử ư?
Mã trưởng lão lắc đầu cười nhẹ:
- Tiểu thế huynh hiểu sai rồi ! Là lão phu chỉ muốn giúp tiểu thế huynh có điều kiện để tự giữ thân mà thôi ! Giữa hai ta không hề có danh phận sư đồ gì cả.
Viên Kỳ Hải bấy lâu nay vốn mong ước có được một vị sư phụ, bất kỳ là ai, nay nghe Mã trưởng lão nói rõ như thế, nó không khỏi tiu

nghỉu:
- Thì ra Mã tiền bối vì không muốn giữ vật này, cũng không muốn lọt vào tay kẻ xấu nên mới truyền thụ võ công cho tiểu điệt !
Mã trưởng lão nghiêm mặt bảo:
- Tiểu thế huynh muốn hiểu như thế nào cũng được ! Còn về việc truyền thụ thì lão phu xin nói trước, lão phu chỉ truyền thụ bộ pháp chứ không phải là truyền thụ võ công. Tiểu thế huynh xin chớ lầm lẫn về điều này.
Viên Kỳ Hải càng thêm hoang mang:
- Nếu chỉ có bộ pháp không thôi, tiểu điệt làm sao đủ năng lực để bảo hộ vật này? Chi bằng, tiểu điệt vất bỏ nó đi cho rồi !
Thông Hư đại sư và Hà Vân đạo trưởng cùng kêu lên:
- Ấy chớ ! Tiểu thiếu hiệp chớ nên khinh suất như vậy !
- A di đà Phật ! Làm như vậy thì không đúng lắm đâu, tiểu thí chủ ! Bần tăng có một y´ này, hy vọng tiểu thí chủ nên nghe theo !
Ngơ ngác, Viên Kỳ Hải hỏi:
- Đại sư định nhận giữa vật này giùm ư?
- A di đà Phật ! Không phải như tiểu thí chủ nói đâu ! Y´ của bần tăng là tiểu thí chủ hãy tạm thời làm theo lời của Mã trưởng lão, là tiếp thọ bộ pháp danh bất hư truyền của Mã trưởng lão ! Sau đó, lúc chúng ta vừa thoát nạn, tiểu thí chủ có thể cùng đến Thiếu Lâm tự với bần tăng để thỉnh y´ phương trượng chưởng môn của bản phái. Nếu được phương trượng chấp thuận, Thiếu Lâm phái xin giữ vật này thay cho tiểu thí chủ ! Tiểu thí chủ nghĩ sao !
Tạ tổng tiêu đầu nghe thế liền nói thêm vào:
- Cứ như vậy đi, tiểu thế huynh ! Lão và tệ sư huynh khi chưa có lệnh của chưởng môn, dù muốn cũng không dám cất giữ Thạch Phong Thành Chi Thược đâu.
Càng nghe càng bối rối, Viên Kỳ Hải bực tức đến phải kêu lên:
- Rốt cuộc thì như thế nào đây? Thạch Phong Thành là cái gì mà chư vị tiền bối đến nói cũng không dám nói?
Hoa trưởng lão lên tiếng:
- Tiểu thế huynh hỏi hay lắm ! Nhưng muốn hiểu rõ mọi việc, lão phu cho rằng lúc này vẫn chưa thích hợp ! Chờ khi thoát nạn, lão phu sẽ giải thích cho tiểu thế huynh rõ.
Hướng mắt nhìn về Mã trưởng lão, Hoa trưởng lão hỏi:
- Mã lão huynh định bao giờ truyền thụ bộ pháp cho tiểu thế huynh đây?
Mã trưởng lão đáp:
- Huynh định truyền thụ ngay bây giờ ! Nhưng để tiện việc truyền thụ,

phiền Hoa lão đệ hãy cùng với Thông Hư đại sư đưa nhị vị đây xuống bí đạo trước ! Khoảng một canh giờ sau huynh và tiểu thế huynh đây sẽ đến sau.
Trong giang hồ việc xem lén võ công của người khác vốn là điều đại kỵ, nên khi nghe Mã trưởng lão nói như vậy, Thông Hư đại sư bèn lách người tiến về một góc khuất của căn tịnh phòng! Đại sư còn bảo:
- A di đà Phật! Bần tăng xin dẫn đường! Mời chư vị đi theo lối này.
Tạ tổng tiêu đầu, Hà Vân đạo trưởng và Hoa trưởng lão cùng đưa chân đi theo sau Thông Hư đại sư! Nhưng đang khi Viên Kỳ Hải đưa mắt nhìn theo bọn họ, nó chợt trông thấy cái nháy mắt khá kỳ quặc của Hoa trưởng lão đang hướng về Mã trưởng lão! Ngay từ lúc đó, Viên Kỳ Hải liền để tâm dò xét từng động thái của hai vị trưởng lão Cái Bang này !

Thạch Phong Thành

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 5
TÌNH CỜ PHÁT HIỆN ĐIỀU BÍ ẨN
THỰC HIỆN Ý ĐỒ: KẾ PHÂN KHAI

C hờ khi mọi người đã đi khuất vào bí đạo, Mã trưởng lão trước khi truyền thụ bộ pháp thành danh của lão cho Viên Kỳ Hải, lão căn dặn:
- Tiểu thế huynh hãy lưu tâm ! Đối với tiểu thế huynh, bộ pháp này là một bộ pháp vô danh ! Sau này nếu có ai tra hỏi, tiểu thế huynh chớ nhận là do lão phu truyền thụ ! Tiểu thế huynh nhớ kỹ chưa?
Nó kinh nghi:
- Nghĩa là bộ pháp này vốn có tên gọi nhưng Mã tiền bối cố tình dấu, không cho tiểu điệt biết phải không?
Mã trưởng lão gật đầu:
- Đúng vậy ! Lão phu mong rằng tiểu thế huynh đừng phụ lòng lão phu.
Hắng giọng một tiếng, Mà trưởng lão lại nói:
- Còn nữa, nếu chưa đến lúc cần thiết, lão phu hy vọng rằng tiểu thế huynh đừng nên giao Thạch Phong Thành Chi Thược cho bất kỳ ai ! Dù nhân vật đó có là chưởng môn phương trượng của phái Thiếu Lâm hay là minh chủ võ lâm gì cũng vậy!
Càng thêm kinh nghi, nói hỏi:

- Giới võ lâm còn có cả một vị minh chủ ư? Nhân vật này là ai?
- Trong giới võ lâm, ở đời nào cùng cần phải có một vị minh chủ ! Và nhân vật được toàn thể giới giang hồ công cử làm minh chủ phải là người có võ học cao cường, đức độ hơn người ! Là người duy nhất được quần hùng công nhận là quang minh chính đại. Vị minh chủ võ lâm hiện giờ cùng là một nhân vật như vậy !
Viên Kỳ Hải vừa hiểu ra liền mừng rỡ kêu lên:
- Nếu đã có một vị minh chủ như vậy, tại sao Mã tiền bối không chấp thuận việc tiểu điệt giao Thạch Phong Thành Chi Thược cho minh chủ? Như thế chẳng phải thuận tiện hơn cho tiểu điệt sao?
Mã trưởng lão châm rãi lắc đầu:
- Tại sao lại như vậy, lão phu thật sự không tiện giải thích ! Còn như tiểu thế huynh nghĩ khác đi thì tùy ở tiểu thế huynh ! Chỉ có điều, lão phu vẫn mong rằng tiểu thế huynh đừng giao cho bất kỳ ai khác thì tốt hơn. Thôi ! Lão phu bắt đầu truyền thụ bộ pháp vô danh này ! Hãy lưu tâm nào.
Do vẫn còn hoang mang trước lối nói mập mờ và có phần mâu thuẫn của Mã trưởng lão, nên đang khi Mã trưởng lão đọc khẩu quyết cho nó nghe thì tâm trí của nó vẫn cứ nghĩ ngợi lan man.
Nhận thấy điều này, Mã trưởng lão bỗng dừng lại. Lão nhìn nó bằng tia mắt lạnh như băng nói giọng đầy khích mạn:
- Hừ ! Hạng vô tâm như Tiểu thế huynh thì suốt đời này ai lại dám truyền thụ làm truyền nhân.
Nghe thế, nó sực tỉnh, cúi gầm đầu xuống với vẻ biết lỗi, Viên Kỳ Hải chờ nghe Mã trưởng lão tiếp tục truyền thụ !
Bất kể là Viên Kỳ Hải đã chú tâm hay chưa, Mã trưởng lão vì muốn thực hiện cho xong lời đã hứa nên cứ huyên thuyên vừa đọc khẩu quyết vừa giảng giải toàn bộ bộ pháp cho Viên Kỳ Hải.
Xong phần khẩu khuyết, vẫn không cần biết Viên Kỳ Hải có chịu nhìn hay không, Mã trưởng lão bắt đầu dịch chuyển bộ vị theo như khẩu quyết lão đã truyền.
Thoạt đầu thì chậm, sau cứ nhanh dần, và càng về sau thì bóng nhân ảnh của Mã trưởng lão cứ tan dần đi và biến thành năm bảy bóng người quấn vào nhau.
Trong tư thế cúi gầm đầu là như thế nào mà Viên Kỳ Hải vẫn giữ nguyên, kể từ lúc Mã trưởng lão quở trách. Mã trưởng lão cứ ngỡ là nó không hề nhìn thì nó lại nhìn chằm chằm vào cước bộ của lão ! Có thể nói là Viên Kỳ Hải đã nhìn mà không hề bỏ sót bất kỳ một bộ vị nào do lão triển khai.
Sau khi lập đi lập lại bộ pháp vô danh nọ những ba lần, Mã trưởng

lão vừa dừng chân liền lên tiếng hỏi nó:
- Tiểu thế huynh từ nãy giờ có nhìn không?
Nó ngẩng mặt lên đáp:
- Tiểu điệt có nhìn !
- Hừ ! Vậy tiểu thế huynh đã thấu triệt được bao nhiêu phần?
Nó ngần ngừ như để nhẩm lại, sau mới đáp:
- Hầu như là toàn bộ
Mà trưởng lão cười lạnh, ra vẻ không tin:
- Thật không? Tiểu thế huynh có dám diễn lại cho lão phu xem không?
Không chút ngần ngại, Viên Kỳ Hải gật đầu:
- Được ! Mong Mã tiền bối chỉ giáo cho !
Nói xong, Viên Kỳ Hải liền bắt đầu đạp bô như thế khởi đầu cho Mã trưởng lão xem. Tiếp đó no vừa lẩm nhẩm theo khẩu quyết vừa nhìn vào Mã trưởng lão để dò xét xem là nó thực hành đúng hay chưa ! Nhưng sau đó, vì vẫn thấy Mã trưởng lão nhìn nó với nét mặt như được phủ một lớp băng kín như bưng, nên nó không thèm nhìn nữa ! Nó cứ dựa theo khẩu quyết mà di chuyển.
Càng di chuyển nhiều chừng nào thì Viên Kỳ Hải càng mau nhập tâm nên di chuyển cứ thoăn thoắt như mây trôi nước chảy !
Được một lúc, đang khi nó vẫn tập luyện bộ pháp vô danh nọ, Mã trưởng lão chợt quay người bỏ đi. Vừa đi lão vừa bảo nó:
- Xem như tiểu thế huynh đã không phụ lòng lão phu! Tiểu thế huynh hãy luyện thêm một lúc nữa ! Chờ khi lão phu quay lại, nếu còn gì sai sót lão phu sẽ chỉ điểm sau !
Mã trưởng lão vừa đi khuất, Viên Kỳ Hải liền dừng lại.
Nó nghĩ thầm:
- Mã tiền bối nói như vậy là sao? Là ta tuy nhớ đúng nhưng thực hiện chưa đúng? Hay đã thực hiện đúng nhưng vẫn chưa thông thuộc? Chà … chà … ! Cử chỉ và lời nói của Mã tiền bối thật khó hiểu ! Còn cái nháy mắt của Hoa tiền bối dành cho mã tiền bối là hàm y´ gì? Hừ ! Tại sao Mã tiền bối đã bảo minh chủ là hạng người hành sự quanh minh chính đại nhưng Mã tiền bối lại không tán thành việc ta giao Thạch Phong Thành Chi Thược cho minh chủ?
Nghĩ đến đây, bất giác Viên Kỳ Hải lại cho tay vào bọc áo ! Nó ngoảnh nhìn thật kỹ mảnh kim thiết nọ, là vật mà mọi người vừa xem là vật báu lại vừa cho là vật bất tường.
Nó lại ngẫm nghĩ:
- Trao cho người khác thì không được, ném bỏ cũng không xong, còn như lưu lại bên mình thì có khác nào dùng chính mạng sống

mình làm mồi cho hổ dữ? Hừ ! Đã thế ta lại không biết tìm chỗ cất giấu hay sao?
Đắc y´ với biện pháp mà nó cho là vẹn toàn này, Viên Kỳ Hải bèn đưa mắt nhìn quanh quất khắp căn tịnh phòng.
Được một lúc, Viên Kỳ Hải thoáng mừng khi nó phát hiện ở phía dưới chân của một bức tượng phật đang thiền có một kẻ hở ! Và kẻ hở này vừa nhỏ vừa kín đáo lại có vẻ là vừa vặn cho nó nhét Thạch Phong Thành Chi Thược vào đó.
Nghe ngóng một lúc, vì sợ Mã trưởng lão đột nhiên quay lại như đã nói, Viên Kỳ Hải hoàn toàn yên tâm vì ở đây bây giờ chỉ còn có mỗi một mình nó.
Nhanh chân lẫn nhanh tay, Viên Kỳ Hải chạy đến chỗ có pho tượng phật và đút nhanh Thạch Phong Thành Chi Thược vào kẻ hở nọ ! Cạch ! Cạch !
Dù Thạch Phong Thành Chi Thược chỉ dài hơn ngón tay của nó một chút, nhưng khi nó cố sức cho vào kẻ hở nọ thì Thạch Phong Thành Chi Thược vẫn còn nhô ra bên ngoài gần một nửa.
Lách sang tả, bẻ sang hữu, xoay bên này, trở bên kia dù nó cố làm thế nào đi nữa thì kẻ hở nọ vẫn không đủ chỗ cho Thạch Phong Thành Chi Thược chui tọt vào.
Đang lúc chán nản, tai của Viên Kỳ Hải bỗng nghe có mấy tiếng động khẽ vang lên.
Cách … Cách … Cách …
Nó giật mình vì ngỡ Mã trưởng lão hoặc ai đó vừa từ bí đạo quay lại. Nhưng khi đưa mắt nhìn quét khắp căn tịnh phòng Viên Kỳ Hải chỉ thấy có mỗi một mình nó ở đây mà thôi.
Kinh nghi, nó nhìn lại pho tượng phật, vì tiếng động nọ vẫn vang lên như ở gần bên nó.
Viên Kỳ Hải như chết sững toàn thân trước một hiện tượng kỳ lạ đang xảy ra. Đầu của pho tượng phật đang từ từ dịch chuyển và hầu như là rời ra khỏi phần thân tượng.
Tính hiếu kỳ bỗng nổi dậy, Viên Kỳ Hải đưa tay bám vào hai cánh tay của pho tượng phật để cố đu người lên.
Và khi nó nhìn thấy có một lỗ hổng ở ngay cổ tượng phật, do đầu của pho tượng phật dịch chuyển để lộ ra, nó không cần suy nghĩ cứ khom người lấy Thạch Phong Thành Chi Thược từ chỗ kẻ hở ra.
Thọc cánh tay đang nắm giữ Thạch Phong Thành Chi Thược vào bên trong lỗ hổng nọ, Viên Kỳ Hải vui mừng khi biết rằng lỗ hổng nọ chỉ sâu độ một xích mà thôi.
Vừa buông bỏ Thạch Phong Thành Chi Thược ra, xem lỗ hổng nọ là

chỗ cất giấu thật sự an toàn, Viên Kỳ Hải lại một phen nữa chết lặng cả thần hồn.
Vi khi nó định thu tay về thì tay của nó lại chạm phải một vật cũng dài, cũng tròn và cũng nặng như cái Thạch Phong Thành Chi Thược nọ !
Không những thế, nó còn nhìn thấy phần đầu của pho tượng phật đang từ từ dịch chuyển trở lại, đúng vào vị trí cũ trước đó.
Hoàn hồn và vì sợ tay của nó phải bị kẹt lại đó, Viên Kỳ Hải vội thu tay về và nó đã cầm luôn vật kỳ lạ nọ trong lòng bàn tay.
Chừa kịp xem xét vật đó là vật gì, Viên Kỳ Hải vừa nhảy xuống khỏi pho tượng phật thì có tiếng của Mã trưởng lão vang lên:
- Tiểu thế huynh đã luyện thuần thục chưa?
Đưa mắt lia thật nhanh, Viên Kỳ Hải thoáng mừng vì Mã trưởng lão chỉ đánh tiếng như thế thôi chứ lão chưa đi đến căn thạch phòng.
Bất kể vật gì đang giữ trong tay là vật gì, Viên Kỳ Hải vừa cho vật đó vào bọc áo vừa nhanh chónh đạp bộ theo bộ pháp vô danh nọ !
Thật may cho Viên Kỳ Hải, khi mọi việc đã xong, hơi thở không còn dồn dập vì lo sợ nữa thì Mã trưởng lão mới quay lại.
Cùng đi với Mã trưởng lão là Hoa trưởng lão !
Cả hai cùng nhìn theo từng động thái của Viên Kỳ Hải một lúc lâu !
Sau đó, Hoa trưởng lão đột nhiên quay người và khẽ hỏi Mã trưởng lão :
- Dường như Mã lão huynh nói có phần phóng đại thì phải?
Tuy không hiểu Hoa trưởng lão hỏi như thế là có y´ gì, nhưng do Viên Kỳ Hải đã lập tâm là phải dò xét thật kỹ cả hai nên nó cứ ghi nhớ trong từng lời nói của họ.
Mã trưởng lão chép miệng một tiếng:
- Huynh thật sự không thể nào hiểu được ! Câu chuyện lúc nãy hoàn toàn khác với lúc này.
Cả hai nhìn nhau đầy ẩn y´. Sau đó Mã trưởng lão lớn tiếng bảo nó:
- Tiểu thế huynh, chỉ còn nửa canh giờ để tập luyện mà thôi ! Đúng ngọ, chúng ta sẽ cùng xông ra nơi này ! Đến lúc đó, tánh mạng của tiểu thế huynh là do tiểu thế huynh tự định đoạt !
Nói xong, hai lão Mã, Hoa lại bỏ đi.
Viên Kỳ Hải ngẫm nghĩ một lúc mới hiểu y´ tứ của Mã trưởng lão khi lão nói với nó như vậy. Là lão có phần thất vọng khi thấy nó đã tập luyện một lúc lâu nhưng bộ pháp nọ vẫn chưa hoàn toàn thuần thục ! Vì thế lão mới nói “Tính mạng của tiểu thế huynh là do tiểu thế huynh tự định đoạt!” Hiểu được như thế và vì muốn chứng tỏ cho hai lão

Mã, Hoa biết rằng cả hai đã nghĩ sai về nó. Viên Kỳ Hải liền bắt đầu chuyên tâm chuyên y´ vào việc luyện tập bộ pháp nọ !
Tập như thế được một lúc, cho đến khi toàn bộ bộ pháp vô danh đã được Viên Kỳ Hải nhập tâm và nhập tâm đến độ tâm khởi thì chân phát, Viên Kỳ Hải liền dừng lại.
Vừa mới dừng lại, giọng nói của Mã trưởng lão lại vang lên làm cho nó phải giật mình:
- Đến lúc rồi ! Tiểu thế huynh mau đi theo lão phu nào !
Giọng nói của Mã trưởng lão cứ luôn lạnh lùng khiến cho Viên Kỳ Hải ngay bây giờ dù đang muốn nói lời đáp tạ cũng không dám nói. Nó đành chỉ biết lặng lẽ đi theo lão mà thôi.
Bí đạo tuy cứ ngoằn ngoèo và luôn tối mờ mờ nhưng nhờ ở đầu bên kia đang có những tia sáng hắt hiu chiếu dọi nên Viên Kỳ Hải vẫn dễ dàng đi kịp theo bước chân của Mã trưởng lão.
Ở cuối bí đạo, đúng như Thông Hư đại sư đã nói đó là một vuông thạch thất với một cánh cửa ngầm mở lên bên trên. Cạnh đó là một ống thông phong cắm xiên lên. Và từ ống thông phong này ngoài tác dụng để thông khí thì những âm thanh ở bên ngoài đều lọt cả vào bên trong.
Vì đây là ống thông phong rất dễ dàng lưu mọi tiếng động nên mọi người đang tụ tập ở vuông thạch thất đều lặng yên. Đến những lúc cần nói chuyện thì từng người một đều nói thật khẽ vào tai nhau.
Vừa bước vào vuông thạch thất, Viên Kỳ Hải đã nhìn thấy Tạ tổng tiêu đầu đang khẽ hỏi Mã trưởng lão :
- Đến ngọ rồi, lực lượng để ngoại kích như Mã trưởng lão nói đã đến chưa?
Gật đầu làm hiệu, Mã trưởng lão lấy từ trong người ra một mẩu trúc nhỏ và đưa lên miệng.
Hướng miệng vào ngay ống thông phong, Mã trưởng lão bắt đầu thổi vào mẩu trúc nhỏ.
Te … Te … Te …
Những âm thanh như những tiếng kêu của côn trùng vang lên và theo ống thông phong thoát ra bên ngoài.
Ngay tức khắc, một âm thanh giọng nói liền theo ống thông phong lọt vào đến vuông thạch thất, làm cho mọi người cùng nghe rõ mồn một:
- Âm thanh gì vậy lão Tam? Có phải là tiếng côn trùng kêu không?
Người được gọi là lão Tam liền gắt lên:
- Tất cả hãy cảnh giới đi ! Giờ này là giờ ngọ làm gì có tiếng côn trùng kêu.
Mọi người trong vuông thạch thất cũng nghĩ như tên lã Tam nọ. Và

tất cả đều sợ rằng bọn ác nhân vì nhận ra sự kỳ lạ này ắt sẽ phát hiện được nơi ẩn nấp của mọi người.
Chỉ có Hoa trưởng lão là hiểu rõ y´ tứ của Mã trưởng lão nên lão chỉ mỉm miệng cười mà không nói
gì.
Mọi người còn đang ngơ ngác thì ở bên ngoài liền có tiếng gầm vang lên:
- Lão Tam ! Có bọn Cái Bang đang kéo đến kìa ! Chúng đông lắm.
Giọng nói khinh miệt của lão Tam liền vang lên:
- Chúng đến thì giết chúng. Cái Bang đâu có gì đáng để sợ? Hừ !
Viên Kỳ Hải bấy giờ đã đoán được, thì ra Mã trưởng lão đã dùng tiếng còi trúc để liên lạc với chúng đệ tử Cái Bang. Nhưng như điều mà nó vừa nghe, nó e rằng Cái Bang càng kéo đến đông chừng nào thì càng nạp mạng nhiều chừng nấy mà thôi.
Nghĩ đến chuyện chỉ vì một vật chẳng ra gì là Thạch Phong Thành Chi Thược mà đã có quá nhiều người thiệt mạng, đó là chưa kể chốc nữa đây sẽ có thêm những sinh mạng uổng tử của Cái Bang, Viên Kỳ Hải vừa phẫn nộ với bọn ác ma tàn độc vừa căm giận chính bản thân nó.
Vì hiện trạng đang xảy ra, cũng như mười mấy cái chết của những người thuộc Phi Ưng tiêu cục, của những tăng nhân ở Lâm Sơn Tự này đều là do bản thân nó đưa đến cho mọi người.
Do đang mang tâm trạng này nên Viên Kỳ Hải hoàn toàn không lưu tâm đến mọi việc đang xảy ra.
Nó chỉ sực tỉnh khi bị Mã trưởng lão chạm vào người nó và bảo:
- Thoát ra nơi này, tiểu thế huynh cứ theo hướng Tây mà chạy tới. Lão phu và Hoa lão đệ sẽ tìm gặp tiểu thế huynh sau ! Đi đi !
Nó có phần hoang mang khi nghe Mã trưởng lão không những dám nói lớn cho nó nghe mà lão còn bảo nó phải đi nữa.
Lúc nó định hỏi lại lão là đi đâu thì nó cũng chỉ kịp nhìn thấy cánh cửa ngầm ở bên trên đã mở sẵn từ lúc nào rồi ! Chưa hết, ở dưới vuông thạch thất bây giờ chỉ còn lại duy nhất một mình nó mà thôi. Mọi người đã thoát ra theo cánh cửa ngầm từ lâu rồi.
Nó ngơ ngác nhìn lên bên trên nơi cánh cửa ngầm đang mở rộng ! Từ nơi đó, những tiếng xô xát, quát nạt và nhất là những tiếng kình phong cứ vang ầm ầm xuống tận tai Viên Kỳ Hải.
Đứng yên như thế một lúc, dựa theo những thanh âm nghe được, Viên Kỳ Hải mới biết rằng bọn người Cái Bang dù không là đối thủ của bọn ác nhân nhưng bọn họ nhờ có một trận pháp trấn môn được gọi là Kiên bích trận đã ngang nhiên chống đỡ lại bọn ác nhân.

Không những thế, đúng như mưu lược của Mã trưởng lão, tất cả đang cùng với bang đồ Cái Bang lập thành một thế nội công ngoại kích và đang dồn bọn ác nhân vào tình thế bị động.
Thoạt nghe có quá nhiều âm thanh hỗn loạn như thế này, Viên Kỳ Hải đương nhiên là phát kinh hãi lo sợ.
Nhưng sau khi nghe được một lúc và biết bọn ác nhân vẫn chưa làm gì được mọi người, Viên Kỳ Hải dần dần bình tâm trở lại.
Và thay vì lo chạy thoát đi như Mã trưởng lão căn dặn, Viên Kỳ Hải bỗng nhớ đến vật nọ.
Nhân lúc chung quanh không có ai và nhờ có ánh sáng từ cánh cửa ngầm chiếu vào, Viên Kỳ Hải liền lấy vật đó ra để xem.
Nó kinh ngạc khôn xiết khi nhận ra đó chỉ là một cuộn lụa có khổ nhỏ hơn nhiều so với mọi tấm lụa thông thường.
Mở tấm lụa ra, Viên Kỳ Hải không khỏi run bắn toàn thân khi đọc được một hàng chữ viết theo lối chữ thiện: Dịch Cân Tâm Pháp Họa Đồ.
Biết đây là một bức họa đồ để tu luyện nội công, Viên Kỳ Hải sau một lúc ngơ ngẩn thần tình bèn ngồi thụp xuống.
Nó vén ống quần bên tả lên cao, lòi một lớp xà cạp bằng vải đã cũ kỹ.
Mở nhanh xà cạp ra, Viên Kỳ Hải đưa tay giữ lấy một vật đang chực rơi ra từ xà cạp. Đó là một Thiết Chỉ Hoàn được chạm khắc tinh vi.
Giũ mạnh cuộn lụa trên tay cho cuộn lụa phải xổ tung ra, Viên Kỳ Hải giật mình vì có một vật từ cuối cuộn lụa đập mình vào chân nó.
Nhìn lại nó hoàn hồn, vì vật đó chỉ là một cái trục bằng kim thiết dùng để cuốn chặt cuộn lụa lại.
Xem xét kỹ cái trục nọ, Viên Kỳ Hải cười thầm:
- Hình dáng của cái trục này xem ra cũng giống với Thạch Phong Thành Chi Thược. Ta đã có cách để sử dụng nó rồi. Hà … hà …
Rút cái trục ra khỏi cuộn lụa, Viên Kỳ Hải cho cái trục vào bọc áo.
Sau đó no dùng tấm lụa nọ bọc Thiết Chỉ Hoàn kia vào trong, rồi nhét cả hai thật sâu vào cái xà cạp.
Viên Kỳ Hải sau khi quấn xà cạp quanh chân liền buông ống quần xuống như cũ.
Khi mọi việc đã thực hiện xong, Viên Kỳ Hải lúc bấy giờ mới tìm cách nhảy lên bên trên.
Vừa thoát ra bên ngoài bí đại, Viên Kỳ Hải phải kinh tâm động phách trước mọi cảnh tượng đang phơi bày.
Dù đã có Kiên bích trận là một trận pháp trấn môn nhưng dưới tuyệt kỷ Hắc Sát Phi Trảo đang được bọn ác ma che kín chân diện tận lực

thi triển, chúng bang đồ Cái Bang cũng phải thảm tử không ít hơn hai mươi người.
Thi thể đầy dẫy với đủ mọi cách chết và máu huyết thì tuôn tràn khắp mọi nơi, tất cả đã làm cho Viên Kỳ Hải phải kinh hoảng đến bất động.
Cách nó không xa, Thông Hư đại sư, Hà Vân đạo trưởng và Tạ tổng tiêu đầu đang liên thủ cùng nhau giao đấu với chỉ một tên ác ma che kín chân diện.
Bốn tên còn lại thì đang bị Mã, Hoa hai vị trưởng lão dùng Kiên bích trận với cả trăm bang đồ Cái Bang vây khốn.
Chốc chốc, mỗi khi có dịp, ba tên ác ma nọ liền co tay vươn trảo công chộp loạn xạ vào bọn bang đồ Cái Bang, những kẻ xấu số lọt vào tay của bọn chúng.
Tất nhiên, do bang quy nghiêm khắc, và do Kiên bích trận có cách tấn công riêng, nên mỗi khi có tên bang đồ Cái Bang nào vô phúc bị thảm tử, thì người đứng ngay sau đó liền lách người tiến lên, giữ cho Kiên bích trận vẫn kiên cố như trước.
Đây là cách thủ trận lạ nhất mà Viên Kỳ Hải có thể tưởng tượng ra. Và cách phản công của Kiên bích trận còn lạ lùng hơn thế nhiều.
Những bang đồ Cái Bang, cứ mười người liên kết lại thành một nhóm. Họ đặt tay choàng qua vài của người bên cạnh, cả mười người khi lao lên thì lao đủ cả mười người. và tất cả đều đồng loạt quát lên:
- Đánh !
Mười cánh tay còn lại của mười người liền đồng loạt vẫy ra, chỉ để chống chọi lại mỗi một trảo Hắc Sát của bọn ác ma mà thôi.
Tuy nhiên, do Kiên bích trận đang bao vây tứ phía cả bốn tên ác ma và nhờ có Mã, Hoa nhị vị trưởng lão tự thân điều động nên từ khi Viên Kỳ Hải nhảy ra khỏi bí đạo cho đến bây giờ chỉ có một vài tên bang đồ bị thảm tử mà thôi.
Những thi thể kia có lẽ là do bọn ác ma sát hại khi hai vị trưởng lão chưa kịp xuất hiện để điều động trận pháp Kiên bích.
Quen dần với thảm cảnh này, Viên Kỳ Hải lúc này mới lưu tâm đến trận giao chiến giữa một tên ác ma và nhóm Thông Hư ba người.
Đúng lúc đó, tên ác ma nọ bỗng lên tiếng:
- Tạ lão thất phu ! Tiểu oa nhi đi chung với lão đâu rồi?
Đây là giọng the thé mà Viên Kỳ Hải đã nghe ít lắm cũng hai lần. Hắn là kẻ đã dang tay sát hại mười chín nhân mạng của Phi Ưng tiêu cục.
Tiếp đó là hắn đã đoạt mạng của không ít tăng nhân ở Lâm Sơn Tự.
Nhận ra điều này, Viên Kỳ Hải liền hiểu tại sao Thông Hư đại sư, Tạ tổng tiêu đầu quyết phải tách riêng tên này ra với Hà Vân đạo trưởng

tiếp trợ. Cả hai đang muốn tự tay báo thù cho chúng môn đồ đã bị tên nói giọng the thé kia hạ sát.
Chính lúc đó, Tạ tổng tiêu đầu gầm lên:
- Ác tặc ! Để xem lần này ngươi có thoát được Phi Ưng thần quyền của ta không? Đỡ !
Vù …
Tạ tổng tiêu đầu vừa vung quyền đánh ra thì đến lượt Thông Hư đại sư thịnh nộ nạt lên:
- Ngã phật từ bi ! Tặc nhân, bần tăng phải đại khai sát giới đây ! Đỡ !
Ào … ào …
Như tâm y´ liên thông, Hà Vân đạo trưởng cũng kịp thời xuất lực tiếp trợ với Tạ tổng tiêu đầu và Thông Hư đại sư.
Hiệp lực của ba người dường như đã làm cho tên ác ma có giọng the thé kia có phần nào kinh hoảng.
Hắn ta đột nhiên tung người lên cao và buông ra một tiếng gầm giận dữ:
- Hừ ! Bọn ngươi quả là to gan, để sau này khi bản nhân đến hỏi tội Thiếu Lâm và Võ Đang nhị phái, bọn ngươi đừng trách bản nhân sao quá vô tình.
Vút !
Hăm dọa thì hăm dọa nhưng cùng với tiếng gầm giận dữ, hắn ta lại lạng người thoát ra khỏi vòng vây của cả ba.
Khẩu khí thì cuồng ngạo nhưng hành vi thì trái hẳn với khẩu khí điều này khiến cho Viên Kỳ Hải phải phì cười.
Nhưng cái cười của Viên Kỳ Hải chưa kịp tròn miệng, tên ác ma kia lúc thoát ra đã nhìn thấy nó. Hắn ta tức thì gầm lên và lao ào ào đến với khí thế thật kinh nhân khiếp quỷ.
- Tiểu oa nhi kia rồi ! Lần này đố ngươi chạy thoát. Đỡ !
Vù …
Ào … ào …
Nhìn cung cách lao đến quá đỗi bất ngờ của ác ma, toàn thân Viên Kỳ Hải luống cuống rụng rời.
Vì đây là lần đầu tiên nó mục kích thế nào là thân pháp khinh công của nhân vật giang hồ dùng trong lúc tấn công đối phương.
Nó chưa kịp cảm nhận điều gì thì tên ác ma cơ hồ đã xuất hiện ở kế bên rồi.
Đúng lúc đó, như có ai đó quát nó:
- Tiểu thế huynh ! Sao cứ đứng ỳ ra vậy? Chạ đi !
“Chạy” Âm thanh này vừa lọt vào tai Viên Kỳ Hải thì đôi chân của nó bất giác bỗng nhích động. Ầm !

Hai tai của nó cơ hồ bị điếc đặt do tiếng chấn kình khi va xuống nền đất vang ra ở ngay bên, làm cho Viên Kỳ Hải càng thêm kinh tâm khiếp đảm.
Hoàn toàn bất ngờ trước cái lạng tránh gần như là tình cờ của Viên Kỳ Hải, nhờ đó đã thoát chết dưới ngọn chưởng trong gang tấc, tên ác ma bị tức gầm lên:
- Tiểu tặc quỷ ! Ngươi thử tránh một lần nữa xem ! Đỡ !
Vù …
Cũng vậy, Viên Kỳ Hải cũng hoàn toàn bất ngờ qua sự thể vừa rồi. Và đương nhiên Viên Kỳ Hải cho rằng nó chỉ gặp may thế thôi, nó chưa dám cho đó chính là nhờ vào bộ pháp vô danh do Mã trưởng lão truyền thụ. Vì thế, khi nhìn thấy tên ác ma vẫn còn đứng cách nó không xa và lại còn trừng về nó mà giương cao hữu thủ, năm ngón tay khum lại thành móc câu, Viên Kỳ Hải thoáng bấn loạn, tâm tư đến đờ cả người.
Một lần nữa, một câu quát lại đến với nó đúng vào lúc tối hậu:
- Kìa, tiểu thế huynh ! Đó là Hắc Sát Phi Trảo đấy ! Chạy đi !
Một ấn tượng cực kỳ khiếp đảm liền đến với Viên Kỳ Hải khi thính lực của nó bắt được bốn chữ Hắc Sát Phi Trảo.
Toàn thân liền chấn động và vô tình cả người của Viên Kỳ Hải đã dịch sang một bên theo đúng bộ vị của bộ pháp Vô Danh.
Soạt ! Vù …
Tiếng quát của tên ác ma liền cấp tấp vang lên:
- Giỏi lắm, xú tiểu quỷ ! Hóa ra ngươi cũng có đôi chút bản lãnh. Đỡ này ! Xem này ! Chạy đi đâu hử?
Theo sau mỗi một tiếng quát là một ngọn trảo toát ra đầy những lãnh khí phủ chụp vào toàn thân của Viên Kỳ Hải.
Đáng ly´ ra khi nghe những tiếng quát này và trước sự uy hiếp thập phần lợi hại của các ngọn trảo kia, Viên Kỳ Hải phải bàng hoàng đến kinh tâm động phách mới phải. Tuy nhiên nó không ngờ rằng chính câu nói của ác nhân đã làm cho nó vừa thêm phần tin tưởng vừa tăng thêm dũng lực.
Viên Kỳ Hải không khỏi phấn khích khi nghe chính đối phương bảo rằng nó cũng có đôi chút bản lãnh.
Như trút bỏ được cả một gánh nặng luôn đè trĩu trên vai, nhất là những mặc cảm tự ty cho mình hoàn toàn không biết gì về võ công, Viên Kỳ Hải thật sự tâm đắc vì sự hữu dụng tuyệt diệu của Vô Danh bộ pháp.
Có tin tưởng và có thêm dũng lực, Viên Kỳ Hải hoàn toàn bình tâm và bắt đầu tận lực thi triển đến độ chót của Vô Danh bộ pháp.

Như luyện tập bộ pháp đến mức độ nhập tâm Vô danh bộ pháp đang được Viên Kỳ Hải thi triển lúc này thật sư như là lưu thủy hành vân như mây bay nước chảy vậy.
Soạt ! Vù …
Soạt ! Vù …
Lần lượt từng ngọn trảo kinh thần khiếp quỷ của đối phương đều tuột vào khoảng không và chỉ lướt sượt ngang người Viên Kỳ Hải trong gang tấc.
Diễn biến này nếu làm cho tên ác ma phải động nộ đéen kinh thiên thì lại lam cho Viên Kỳ Hải càng lúc càng đắc y´.
Nụ cười đang dần nở trên đôi môi của nó, mặc cho đối phương quát tháo vang trời:
- Xú tiểu quỷ ! Đỡ này !
Soạt ! Vù …
- Xú tiểu cẩu ! Nạp mạng đi thôi !
Soạt ! Vù …
- Hừm ! Lần này thì … trúng !
Soạt ! Vù …
- Trúng này ! Trúng này !
Soạt ! Vù …
Soạt ! Vù …
Kẻ thi thiên phương bách kế, bằng mọi giá phải hạ thủ cho bằng được đối phương, bất chấp đối phương vừa là một đứa trẻ vừa là người hoàn toàn vô năng lực hoàn thủ hoặc phát công.
Ngược lại, người còn lại là Viên Kỳ Hải do càng lúc càng đắc y´ nên hoàn toàn quên đi hoàn cảnh hung hiểm đang bao vây quanh nó, và cũng quên đi nhiệm vụ của nó lúc này là phải tìm cách chạy đi. Viên Kỳ Hải chỉ biết toàn tâm toàn y´ dồn mọi châu tâm vào cước bộ, thích chí với những lần tránh được sự công kích thập phần lợi hại của đối phương.
Đồng thời, Viên Kỳ Hải hầu như cũng quên đi hoàn cảnh thực tại đang diễn ra quanh nó và là tại phía trước ngôi cổ tự Lâm Sơn.
Viên Kỳ Hải chợt quay lại thực tại khi ngay bên tai nó có ai đó quát rằng:
- Tiểu thế huynh đừng nên ham chiến ! Chạy mau đi ! Ác tặc! Xem ám khí đây !
Véo … véo …
Tiếng quát và tiếng những ngọn ám khí xé gió lao đi đã như những lời thức tỉnh dành cho Viên Kỳ Hải.
Động tâm, Viên Kỳ Hải giương mắt nhìn quanh.

Bên cạnh nó lúc này là Mã trưởng lão của Cái Bang. Lão đang liên tiếp bắn xạ vào tên ác ma những ngọn ám khí mà lão vừa hô hoán, làm cho tên ác ma vì phải lo đối phó với những ngọn ám khí này và buộc lòng buông lỏng Viên Kỳ Hải.
Nhớ lại lời căn dặn trước đó của Mã trưởng lão, Viên Kỳ Hải liền nhân cơ hội này quay người hướng về phía tây mà chạy thẳng.
Vừa chạy được vài bước Viên Kỳ Hải bỗng dừng lại.
Y´ của nó là muốn quan sát lại diễn trường đẻ xem mọi người còn lại tất cả có được an toàn tánh mạng như nó không. Vì lần vừa rồi do quá mải mê ham chiến nên nó không thể biết là có thảm bao nhiêu bang đồ Cái Bang đã phải thiệt mạng vì nó, và nó cũng không biết là liệu Thông Hư đại sư, Hà Vân đạo trưởng và Tạ tổng tiêu đầu rốt cuộc có bị thương gì không?
Tuy nhiên nó chỉ mới dừng lại và chỉ kịp quay đầu thì bên tai nó liền có tiếng nạt khẽ:
- Sao lại dừng chân, Tiểu thế huynh? Mau đưa tay đây cho lão ! Chúng ta đi nào !
Hóa ra người vừa lên tiếng chính là Tạ tổng tiêu đầu.
Chộp vào tay nó, Tạ tổng tiêu đầu tung người lướt chạy đi băng không và là chạy về phía nam.
Không thể cưỡng lại được, và cũng vì nó không muốn cưỡng, Viên Kỳ Hải cứ để Tạ tổng tiêu đầu tùy nghi đưa nó đi.
Nhân một lúc có dịp tiện, Viên Kỳ Hải khẽ quay đầu nhìn về phía sau.
Do cước lực của Tạ tổng tiêu đầu khá nhanh nên ở phía sau nó lúc này ngôi cổ tự Lâm Sơn đã biến mất. Những trận giao chiến đẫm máu cũng không còn thấy đâu nữa, thay vào đó là những rừng cây bạt ngàn đang vun vút chạy lùi về phía sau.
Ngoài ra, bên cạnh Tạ tổng tiêu đầu lúc này là hai bóng nhân ảnh đang bám theo sát gót. Đó là Thông Hư đại sư ở bên hữu và Hà Vân đạo trưởng ở bên tả.
Cả hai người, một tăng một đạo, tuy tăng bào và đạo bào đang có phần nào xốc xếch do vừa mới giao chiến với cường địch nhưng cả hai có phần ung dung khi sóng vai cùng Tạ tổng tiêu đầu.
Thoạt nhìn thấy như vậy Viên Kỳ Hải không thể không nghĩ:
- Cũng là khinh công nhưng khinh công của Tạ lão bá có phần trội hơn Thông Hư đại sư và Hà Vân đạo trưởng. Điều này không trách được vì Tạ lão bá có niên kỷ cao hơn hai người kia, nên thời gian tập luyện khinh công đương nhiên cũng nhiều hơn.
Viên Kỳ Hải nghĩ như thế vì theo bản thân nó, Tạ lão bá còn phải phí sức lực khi đưa nó cùng đi nhưng Tạ lão bá vẫn thản nhiên đi ngang

bằng với hai nhân vật nọ chỉ chạy có một mình.
Tuy nhiên, phải thêm một lúc quan sát nữa Viên Kỳ Hải mới có một nhận định tinh tế và xác thực hơn.
Không phải là Tạ tổng tiêu đầu khinh công trội hơn hai nhân vật kia nên có thể đưa nó đi theo nhưng chạy đồng hành cùng họ.
Ngược lại, hai nhân vật kia cũng không phải là chỉ chạy có một mình họ. Cả hai, người bên tả thì vịn cánh tay hữu vào lưng Tạ tổng tiêu đầu, người bên hữu thì đặt cánh tay tả vào phía sau Tạ lão bá.
- Họ đang hợp lực với nhau để đưa nhau cùng chạy ! Hà … ! Thảo nào bọn họ lại không chạy ngang bằng vớ nhau, không người nào trội hơn người nào.
Đúng vào lúc Viên Kỳ Hải có được xác định này, Thông Hư đại sư bỗng lên tiếng:
- A di đà Phật! Chúng ta có thể chậm chân lại được rồi đó. Tạ lão đệ !
Tâm y´ tương thông, Tạ lão và Hà Vân đạo trưởng liền thả chậm cước bộ theo câu đề xuất của Thông Hư đại sư.
Họ vẫn chạy trong rừng và là chạy chậm chậm để dưỡng lực.
Được một lúc chạy chậm như thế, Viên Kỳ Hải bỗng nghe Tạ tổng tiêu đầu phát thoại. Tạ lão hỏi Thông Hư đại sư:
- Chúng ta đi về đâu bây giờ Thông Hư sư huynh? Về Thiếu Thất Sơn ư?
Thông hư đại sư không đaáp ngay. Đại sư hỏi y´ của Hà Vân đạo trưởng:
- Y´ của đạo trưởng như thế nào? Đạo trưởng có muốn cùng đến Thiếu Thất Sơn với bần tăng không? Hay đạo trưởng phải quy hồi sơn môn bổn phái?
Họ vẫn chạy, vừa chạy họ vừa đàm đạo.
Hà Vân đạo trưởng đáo lại sau một lúc suy nghĩ:
- Vô lượng thọ phật ! Chúng ta có muốn về đến Võ Đang sơn và Thiếu Lâm phái thì cũng phải mất ba ngày đường. Bần đạo e rằng trong khoảng thời gian đó bọn ác ma kia chưa chắc đã chịu buông tha cho chúng ta. Đại sư nghĩ thế nào?
Thông Hư đại sư chép miệng than:
- A di đà Phật! Đạo trưởng nói đúng lắm ! Xem ra chúng ta còn phải khốn đốn nhiều, trước khi nói đến chuyện hồi sơn.
Tạ tổng tiêu đầu xen vào:
- Hay là thế này vậy, sư huynh, chúng ta hãy phân khai, mỗi người đi mỗi hướng.
- Vô lượng thọ phật ! Tạ lão anh hùng nghĩ gì lạ vậy? Hợp lực của ba người chúng ta còn chưa là đối thủ của bọn chúng, việc chia đường

mà chạy chẳng phải là chúng ta tự nộp mạng sao?
Lời phản bác của Hà Vân đạo trưởng làm cho Thông Hư đại sư bối rối. Đại sư vội hỏi:
- A di đà Phật! Tạ lão đệ có thể giải thích rõ hơn được không? Tại sao chúng ta cần phải phân khai chứ không đi chung đường?
Tạ tổng tiêu đầu giải thích:
- Đường về Tung Sơn còn dài, mà chúng ta phải cố gắng kiêm trình có ít cũng cần những hai ngày. Trong khi đó, địch nhân lại có thể xuất hiện bất kỳ lúc nào. Tạ mỗ nảy ra y´ đó là muốn nhắm vào Chính Nghĩa Sảnh Kim Lăng.
Hà Vân đạo trưởng bật kêu lên:
- Sao lại là Chính Nghĩa Sảnh? Chẳng lẽ Tạ lão anh hùng muốn chúng ta chạy đến cầu cứu ở Tiêu minh chủ?
Tạ tổng tiêu đầu cười nhẹ:
- Đúng vậy ! Nước xa không cứu được lửa gần. Tiêu minh chủ chỉ ở cách chúng ta có một ngày đường. Hơn nữa, nếu chúng ta đến được Chính Nghĩa Sảnh thì một là chúng ta được an toàn hơn,
hai là nếu cần chúng ta có thể nhanh chóng thông báo đến Võ Đang hoặc Thiếu Lâm phái. Đạo trưởng nghĩ có đúng không?
Tuy gật đầu tán thành nhưng Hà Vân đạo trưởng vẫn hỏi:
- Vô lượng thọ phật ! Nhưng còn việc chia đường mà chạy thì sao? Tạ lão anh hùng hãy giải thích thêm nữa đi nào !
Tạ tổng tiêu đầu thở ra một hơi trước khi giải thích:
- Nói ra càng thêm hổ theẹn, bọn chúng ta ba người dù có đi chung đường cũng chưa chắc đã về được Chính Nghĩa Sảnh. Theo y´ Tạ mỗ, chúng ta buộc phải phân khai. Và chỉ cần một người về đến được Chính Nghĩa Sảnh thì mọi việc kể như đã thỏa. Một khi đã có thêm lực lượng cứu ứng, mười phần đến chín là tất cả chúng ta được an toàn.
Suy nghĩ về lập luận của Tạ lão, Thông Hư đại sư buộc phải lên tiếng tán đồng:
- A di đà Phật ! Kế sách của Tạ lão đệ xem ra cũng khá chu toàn. Đạo trưởng nghĩ sao?
Hà Vân đạo trưởng cũng cảm thấy nên như vậy, bèn hỏi:
- Vô lượng thọ phật ! Nếu vậy, chúng ta phân chia như thế nào đây? Ai trong chúng ta phải đồng hành cùng vị thiếu hiệp này?
Nghe bọn họ ba người bàn về bản thân, cứ như Viên Kỳ Hải vừa là một món vật vừa là một gánh nặng cho họ không hơn không kém, Viên Kỳ Hải bực tức lên tiếng:
- Chư vị bất tất phải lo cho tiểu điệt ! Tiểu điệt có thể tự lo liệu được !

Tiểu điệt sẽ không làm liên lụy đến chư vị nữa đâu.
Biết ngay là Viên Kỳ Hải đang giận dỗi, Tạ tổng tiêu đầu bật cười :
- Tiểu thế huynh ! Nào có ai xem việc đưa tiểu thế huynh cùng đi là làm liên lụy đến mình bao giờ? Bọn ta chỉ vì lo lắng cho sự an toàn của tiểu thế huynh mà thôi.
- Không đúng ! Tạ lão bá cũng như mọi người khi lo lắng cho tiểu điệt chỉ vì sợ Thạch Phong Thành Chi Thược phải rơi vào tay kẻ xấu mà thôi.
Khẩu ngữ của Viên Kỳ Hải vẫn thổ lộ sự giận dỗi khiến cho Tạ tổng tiêu đầu phải tặc lưỡi:
- Chặc … Chặc ! Tiểu thế huynh đừng giữ trong lòng những suy nghĩ như thế ! Không phải như tiểu thế huynh nghĩ đâu !
Viên Kỳ Hải vùng vẫy, cố thoát khỏi bàn tay vạm vỡ của Tạ lão đang ôm nó cùng đi:
- Còn không phải ư? Giả như tiểu điệt không hề có Thạch Phong Thành Chi Thược bên người, Tạ lão bá có lo lắng cho tiểu điệt như bây giờ không?
Không nghe Tạ lão đáp lời, Viên Kỳ Hải vừa vùng vẫy vừa kêu lên:
- Hãy buông tiểu điệt ra ! Tiểu điệt có thể tự lo được. Mau buông tiểu điệt ra.
Thông Hư đại sư trước tình hình này bèn dừng lại, khiến cho Hà Vân đạo trưởng và Tạ tổng tiêu đầu phải dừng theo.
Thông Hư đại sư chấp tay niệm phật:
- A di đà Phật! Sanh mạng của người là quan trọng, đương nhiên chúng bần tăng cũng phải lo lắng cho sự an toàn của tiểu thí chủ thôi.
Nghe được lời lẽ chí tình này của một vị cao tăng, Viên Kỳ Hải thoáng ân hận. Tuy nhiên nó vẫn nói cứng:
- Đại sư ! Với bộ pháp do Mã tiền bối truyền thụ, tiểu điệt tin rằng …
Nhưng, Tạ tổng tiêu đầu đã lên tiếng ngắt lời:
- Lão rất muốn khâm phục khí phách hiên ngang của tiểu thế huynh. Nhưng theo lão, đó là do tiểu thế huynh chưa hiểu hết sự lợi hại của bọn chúng đấy thôi. Tiểu thế huynh chớ nên xem thường bọn chúng.
Hà Vân đạo trưởng lại nói:
- Vô lượng thọ phật ! Có lẽ vào việc này, sau khi giải quyết xong bọn Cái Bang, bọn chúng đang trên đường lùng sục bọn ta rồi.
Nghe nhắc đến thảm trạng này, một lần nữa Thông Hư đại sư phải chấp tay niệm phật:
- A di đà Phật! Thật tội cho người của Cái Bang! Bần tăng không ngờ hai vị trưởng lão Mã, Hoa lại liều lĩnh dùng sinh mạng của bang

chúng để giải vây cho bọn ta như vậy. Tội lỗi của bọn ác ma này càng lúc càng nặng như núi Thái Sơn. A di đà Phật!
Viên Kỳ Hải nghĩ lại, thấy có quá nhiều người phải uổng mạng chỉ vì Thạch Phong Thành Chi Thược do nó tự mang đến, nó bảo:
- Tiểu điệt có y´ này, mong chư vị tiền bối chỉ giáo cho !
Tạ tổng tiêu đầu nghi ngờ hỏi:
- Tiểu thế huynh có y´ gì?
Nó đáp:
- Tiểu điệt đồng y´ việc phân khai và tiểu điệt cũng không muốn gây phiền lụy đến chư vị. Tiểu điệt sẽ không giữ Thạch Phong Thành Chi Thược nữa mà sẽ giao cho chư vị. Như thế có được không?
Nghe Viên Kỳ Hải bảo thế, thần sắc của cả ba liền biến đổi.
Thông Hư đại sư và Hà Vân đạo trưởng đều cúi đầu niệm phật: - A di đà Phật!
- Vô lượng thọ phật !
Còn Tạ tổng tiêu đầu thì hốt hoảng ra mặt:
- Như vậy sao được? Lão và sư huynh dù có muốn giữ nhưng cũng không dám, khi chưa thỉnh thị y´ của phương trượng chưởng môn. Bọn ta không thể giữ được đâu.
Vậy là đã rõ, mọi người đối với Thạch Phong Thành Chi Thược đều có thái độ kính như viễn chi, họ chỉ dám bàn bạc về nó chứ không dám nghĩ đến chuyện giữ ở bên mình.
Viên Kỳ Hải không thể không chất vấn:
- Rốt cuộc là thế nào đây? Thạch Phong Thành có uy lực như thế nào mà ai ai trong chư vị cũng phải kinh hãi hoảng sợ như vậy?
Tạ lão thở dài:
- Nếu tiểu thế huynh muốn biết thì lão phu sẽ giải thích cho tiểu thế huynh nghe.
Nó hối hả thúc giục:
- Tạ lão bá mau nói đi !
Nhưng Tạ lão lại lắc đầu:
- Không phải là lúc này đâu.
- Vậy thì lúc nào?
Tạ lão bảo:
- Chúng ta càng nấn ná càng liên trì thì tình thế càng thêm nguy ngập. Đợi sau khi mọi người chúng ta phân khai xong, đến lúc nghỉ ngơi, lão sẽ nói.
Thông Hư đại sư đoán được y´ của Tạ lão, bèn nói:
- Tạ lão đệ quyết định đi chung đường với vị tiểu thí chủ này sao?
Tạ lão cười gượng:

- Bọn mỗ dù sao cũng đã khá quen với nhau, mỗ đâu thể làm khác được.
Thông Hư đại sư gật đầu:
- A di đà Phật! Như vậy cũng được! Bần tăng và đạo trưởng sẽ nhanh chóng tìm đến Kim Lăng. Sau đó …
Nhưng, do có y´ đồ riêng, Viên Kỳ Hải bỗng tự đề xuất:
- Tạ lão bá? Tiểu điệt chỉ muốn đi chung đường với đại sư mà thôi. Tạ lão bá đã chịu khổ lụy nhiều vì tiểu điệt rồi.
Nghe thế bất đắc dĩ Thông Hư đại sư phải ưng thuận. Vì xét ra, công phu của Tạ lão khó có thể lo lắng chu toàn cho Viên Kỳ Hải.
Sau đó, chờ khi Tạ tổng tiêu đầu và Hà Vân đạo trưởng đã bỏ đi, họ chia thành hai hướng khác biệt nhưng lại cùng nhắm về Kim Lăng, Viên Kỳ Hải mỉm cười đắc y´ và nói với Thông Hư đại sư :
- Đại sư ! Hay là … chúng ta đừng về Kim Lăng nữa ! Theo y´ của tiểu điệt, đại sư cứ đưa tiểu điệt đến Thiếu Lâm phái thì hơn.
Ngẫn người ra một lúc, Thông Hư đại sư cười nhân hậu:
- Hay lắm ! Có phải tiểu thí chủ muốn thực hiện kế sách giương đông kích tây không? Được, được ! Nhờ có Tạ lão đệ và Hà Vân đạo trưởng dẫn dụ địch nhân đi về Kim Lăng, bần tăng và tiểu thí chủ rất có thể an toàn về đến Thiếu Thất. Đi nào !
Vút !

Thạch Phong Thành

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 6
TIẾP NHẬN TÂM PHÁP HỌC HUYỆT ĐẠO VÔ TÌNH ỨNG DỤNG, GIẢI NGUY NAN

Đ êm đó, sau khi đốt lên một đống lửa vừa là thắp sáng vừa là sưởi ấm cho một đêm ngủ ngoài rừng, dù Viên Kỳ Hải đã dò hỏi thế nào cũng vậy, Thông Hư đại sư vẫn bảo là không biết gì về Thạch Phong Thành. Đại sư còn bảo là do Tạ tổng tiêu đầu có niên kỷ cao hơn, lại đã từng bôn tẩu khắp giang hồ nên chỉ có Tạ tổng tiêu đầu là có thể giải thích cho Viên Kỳ Hải nghe về Thạch Phong Thành!
Vì thế chẳng bao lâu, Viên Kỳ Hải và Thông Hư đại sư do không còn gì để nói, cả hai đành yên lặng nhìn về phía của đống lửa cháy đỏ. Trong khi Thông Hư đại sư dùng tư thế tọa thiền để nghỉ ngơi, Viên Kỳ Hải liền nằm co người giả vờ như đang ngủ.

Chờ đợi một lúc lâu, khi đã biết Thông Hư đại sư đã hoàn toàn nhập định vào cõi hư vô, Viên Kỳ Hải len lén mò tìm trong xà cạp.
Dưới ánh sáng bập bùng của đống lửa, và nhờ có nửa thần hình che khuất, Viên Kỳ Hải an tâm xem xét thật kỷ bức lụa Dịch Cân Tâm Pháp Họa Đồ mà nó vừa lấy ra từ xà cạp.
Hóa ra Dịch Cân Tâm Pháp Họa Đồ gồm có hai bức họa nhân đồ. Một bức thì vẽ mặt trước của hình nhân, có đủ cả ngũ quan lẫn toàn thân phía trước. Bức thứ hai thì họa một hình người nhìn từ phía sau ! Ở cả hai bức họa nhân đó đều có những nốt đen ghi rõ tên của các huyệt đạo bên trong nội thể con người, đồng thời dù là bức họa mặt trước hay mặt sau gì cũng vậy, cả hai đều có một đường ngoằn ngoèo được tô bằng chu sa dẫn từ huyệt đạo này đến huyệt đạo khác.
Thoạt nhìn qua cả hai bức họa nhân đồ, Viên Kỳ Hải chưa thể hiểu được toàn bộ. Nhưng sau một lúc ngẫm nghĩ, Viên Kỳ Hải nhớ lại cái thộp của Tam Quyền Đả Nhất Hổ Sa Bình vào đầu vai của nó, chiếu theo bức họa nhân đồ, đó là đại huyệt kiên tĩnh. Viên Kỳ Hải bấy giờ mới hiểu được sự thần kỳ của cả hai bức họa nhân đồ này.
Khoan lưu tâm đến hai đường ngoằn ngoèo bằng chu sa dùng để nói kết các huyệt đạo lại với nhau, Viên Kỳ Hải bắt đầu để tâm học cho thuộc tất cả bộ vị của những huyệt đạo.
Sau khi nhẩm đếm bằng cách phân chia các vị trí các huyệt đạo theo tứ chi, Viên Kỳ Hải nhận thấy có tất cả là ba trăm sáu mươi huyệt đạo lớn nhỏ, trong đó có tám lần tám sáu mươi bốn đại huyệt. Sáu mươi bốn đại huyệt này thật là ngẫu nhiên khi chúng được nối kết lại với nhau bằng những nét chu sa khá đậm, tạo thành tám phần tuy riêng biệt nhưng lại có tương quan đến nhau.
Tuy chưa biết tám đường vẽ đó biểu thị cho bất kỳ kinh mạch, rất quan hệ cho việt tu luyện nội công, nhưng qua nhận định vừa là tinh tế vừa mang đậm tính trẻ thơ của Viên Kỳ Hải, nó nghĩ rằng:
- Nếu ta muốn nhớ lâu và nhớ một cách dễ dàng tất cả những huyệt đạo này ta cần phải lưu tâm đến chúng theo cách phân chia khu vực hoặc những điểm tương đồng. Bằng không ta thật khó lòng nhớ được tất cả những ba trăm sáu mươi đạo huyệt.
Nhờ sự lưu tâm kỳ lạ này, ngay khi Viên Kỳ Hải đã nhẩm đi nhẩm lại mấy lượt đúng ba trăm sáu mươi huyệt đạo, vô tình nó cũng nhớ luôn cách nối kết các huyệt đạo lại với nhau bằng đường vẽ ngoằn ngoèo được tô bằng chu sa.
Nhờ vị trí các huyệt đạo, Viên Kỳ Hải nhớ ngay đến những nét vẽ chu sa ! Trái lại, có khi nó nhờ vào những nét vẽ chu sa mà lại nhớ

dễ dàng được tên và bộ vị của những huyệt đạo lớn nhỏ.
Nó chăm chú ngắm nhìn như thế chẳng biết đã bao lâu, nhưng đến khi đống củi đã tàn và mắt nó không còn nhìn thấy gì trên tấm lụa nữa, nó vẫn dễ dàng mường tượng lại đầy đủ cả hai bức họa nhân đồ trong tâm trí của nó.
Tự hài lòng với bản thân, Viên Kỳ Hải giả vờ mê ngủ và khẽ duỗi người ra. Tiện tay nó ném luôn bức lục đồ vào đống củi lửa giờ chỉ còn là những đốm than hồng.
Tấm lụa vừa sa vào than đỏ liền bốc cháy lên thành ngọn.
Ánh sáng lóe lên đột ngột này ngay lập tức làm cho Thông Hư đại sư giật mình bừng tỉnh.
Không ngờ rằng việc đó là do Viên Kỳ Hải gây ra, Thông Hư đại sư bèn ngưng thần nghe ngóng.
Thần sắc dần dần ngưng đọng, Thông Hư đại sư chợt chớp động thần tinh.
Vút !
Lao đến chộp mạnh vào Viên Kỳ Hải, Thông Hư đại sư vừa đưa Viên Kỳ Hải đi vừa nghiêng đầu nói thật khẽ vào tai nó: - Tiểu thí chủ chớ kinh hãi ! Có địch nhân xuất hiện ! Tiểu thí chủ đừng lên tiếng ! Đã có bần tăng đây !
Lúc đó, do cái chộp của Thông Hư đại sư nhằm vào Viên Kỳ Hải chính là linh đài huyệt, một trong các trọng huyệt dẫn đầu một trong tám nhóm huyệt đạo, tuy hữu biệt nhưng tương thông, điều đó liền khiến cho Viên Kỳ Hải phải nghĩ ra một nhận định khác nữa. Đó là đại sư vì sợ ta vùng vẫy hoặc kêu lên làm kinh động đến địch nhân, nên đại sư phải khóa linh đài huyệt của ta. Có phải vì linh đài huyệt có liên quan mật thiết đến bảy huyệt đạo còn lại trong nhóm và là quan hệ đến bảy nhóm còn lại của tám nhóm sáu mươi bốn huyệt đạo kia nên bằng cách này Thông Hư đại sư đã dễ dàng chế trụ ta không? Nếu là phải thì thủ pháp này có phải được bọn giang hồ gọi là điểm huyệt không? Hay thật ! Hóa ra hai bức họa nhân đồ này lại có quá nhiều công dụng như vậy ! Ta đã hiểu rồi và đã hiểu tất cả rồi.
Viên Kỳ Hải hiểu như thế nào thì chưa rõ, nhưng ngay sau khi nó vừa nghĩ như thế xong, từ phía sau bỗng có những tiếng gầm thét vang lên:
- Tên hòa thượng khả ố kia ! Hãy dừng lại nào.
- Lão trọc muốn sống thì mau buông tiểu cẩu kia ra ! Gì còn định chạy ư?
Vút ! Vút !

Tiếng gầm thét, tiếng khí xao động tất cả đều đeo đuổi theo sau, sức lực của Thông Hư đại sư như hình với bóng.
Tuy vậy, Thông Hư đại sư vẫn căm lặng và lầm lũi lao đầu chạy mau về phía trước, nơi cánh rừng đang mở dần ra vì ánh bình minh đang dần dần tỏ rạng.
Mãi đến khi ở phía sau có tiếng nạt cực lớn vang lên:
- Tên hòa thượng thúi ! Là ngươi muốn chết ! Xem Hắc Sát Phi Trảo đoạt mạng ngươi đây !
Vút !
Vù … Vù …
Thông Hư đại sư vừa nghe xong liền khẽ lạng người về một bên. Đặt vội Viên Kỳ Hải xuống đất, đại sư vừa hoành tay phát chưởng vừa kêu ầm lên: - Tiểu thí chủ mau chạy đi ! Ác nhân ! Xem chưởng !
Vù … Ào … Ào … Ầm !
Một chọi một và là chọi với Hắc Sát Phi Trảo, một công phu tàn độc, ác danh của nó đến giờ vẫn còn làm cho võ lâm Trung Nguyên phải rụng rời kinh khiếp, đương nhiên Thông Hư đại sư phải rơi vào thế bế phong.
Ngay khi được đại sư buông ra, Viên Kỳ Hải thoáng bàng hoàng khi nhìn thấy Thông Hư đại sư phải bật lại với hai khóe môi rỉ máu ngay sau tiếng trấn kình vang ra.
Chưa hết, địch nhân gồm có hai tên, một thì lao về phía Viên Kỳ Hải còn một còn lại thì đang giương trảo định đánh bồi vào Thông Hư đại sư.
Không kiểm soát được y´ nghĩ và cũng không cần phải nghĩ suy, Viên Kỳ Hải trước tình cảnh này liền dịch người chuyển vị theo bản năng. Và đó chính là bộ pháp vô danh do Mã trưởng lão Cái Bang truyền thụ mà nó đã tự luyện đến nhập tâm.
Soạt ! Vù …
Vừa lách thoát được cái chộp của một tên ác nhân nhắm vào bản thân, Viên Kỳ Hải cứ theo đà lăn xả vào tên ác nhân còn lại.
Tên nọ, do đang định tâm tiêu diệt Thông Hư đại sư nên hắn hoàn toàn bất ngờ trước sự xuất hiện của Viên Kỳ Hải.
Không những chỉ xuất hiện ngay vào giữa Thông Hư đại sư và tên ác nhân nọ mà thôi, Viên Kỳ Hải còn tận dụng vào vóc dáng nhỏ bé của nó và vào bộ pháp vô danh lẫn sự làu thông về huyệt đạo của hai bức họa nhân đồ nọ, để vươn tay vỗ luôn vào chí hải huyệt của tên ác nhân.
Bộp !
Tuy cũng bất ngờ như tên ác nhân, nhưng vào tình cảnh nguy ngập

như Thông Hư đại sư, lẽ nào đại sư không biết tận dụng cơ hội tốt này !
Hữu quyền của Thông Hư đại sư liền tung ra, đập thẳng vào vùng tâm thất của tên ác ma một quyền lực.
- Ác tặc ! Đỡ !
Bùng !
Tên ác nhân này nếu chưa bị hề hấn gì trước nắm quyền vô lực của một đứa bé không biết võ công là Viên Kỳ Hải thì phải bị trấn động lục phủ ngũ tạng khi bị Thông Hư đại sư dùng La Hán Thần Quyền của phái Thiếu Lâm quật phải.
Hắn bị chấn lùi và hoàn toàn thoát lực !
Tuy nhiên, vì Thông Hư đại sư trước đó đã bị chấn động huyết khí khi cùng đối phương chạm chiêu nen bây giờ, lúc cấp bách buộc phải vận công chân khí để tận dụng tốt cơ hội hiếm có, đại sư cũng phải lảo đảo ngã nghiêng cùng một lúc với đối phương.
Đang trong tình trạng này, Thông Hư đại sư phải kinh hồn lạc phách khi nghe ở cạnh bên có một tiếng nạt giận dữ vang lên thật to:
- Lão trọc giỏi lắm ! Bản nhân đành phải hóa kiếp cho lão trọc thôi ! Đỡ trảo !
Vù …
Thông Hư đại sư hiểu ngay rằng đồng bọn của tên ác nhân vừa bị đại sư đánh cho một quyền La Hán, hiện đang tận dụng lại dịp may của y´ để công vào đại sư một trảo lợi hại Hắc Sát Phi Trảo.
Hiểu thì hiểu nhưng đừng nói đến việc phản thủ hoàn công. Thông Hư đại sư đến việc nghiêng người hoặc nhảy lùi để tránh chiêu trảo của đối phương e rằng không còn đủ lực để thực hiện.
Nhưng đang khi Thông Hư đại sư hoàn toàn buông xuôi người chờ trảo công lợi hại của đối phương đưa đại sư về chầu Phật tổ, đại sư lại kinh hoàng ngạc nhiên khi nghe đối phương đột ngột rít lên:
- Tiểu oa nhi này ! Ngươi …
Bộp !
Đối phương gọi ai là tiểu oa nhi chứ không phải ám chỉ Viên Kỳ Hải? Tự hỏi như thế, Thông Hư đại sư lại quay đầu nhìn về phía có tiếng đối thoại.
Quả nhiên là như vậy! Tại đó, chỗ cách Thông Hư đại sư chừng nửa trượng, tên ác nhân thứ hai thay vì dùng trảo Hắc Sát đánh vào đại sư lúc trước khi hắn đã quát thì bây giờ ngược lại, hướng chiêu trảo vào người Viên Kỳ Hải hiện đang lẩn quẩn chống trở hắn.
Một hiện tượng vừa lạ lùng vừa nực cười liền diễn ra trong tầm nhìn của Thông Hư đại sư.

Một kẻ ác ma với công phu võ học vào hàng thượng thừa, đến như bản thân Thông Hư đại sư còn chưa xứng tay đối thủ, đang tìm đủ mọi cách nhưng vẫn không tài nào chộp được chiêu trảo cực kỳ lợi hại vào một đứa bé chưa được bao nhiêu tuổi.
Ngược lại, chính đứa bé đó chứ chẳng phải ai khác, với một loại bộ pháp cực kỳ linh hoạt vừa nhảy nhót vừa dùng hai tay quyền bé xíu của nó để vỗ liên hồi kỳ trận vào các bộ huyệt đạo trọng yếu của đối phương có thân thủ cao hơn nhiều.
Thông Hư đại sư càng nhìn thì càng không tin vào mục lực của bản thân.
Vì đại sư biết quá rõ bộ pháp đó chính là một bộ pháp hữu danh do Mã trưởng lão của Cái Bang truyền thụ cho Viên Kỳ Hải ! Mặc dù đó có là một bộ pháp danh lừng thiên hạ đi nữa thì Viên Kỳ Hải bằng cách nào mà trong vòng hai ngày ngắn ngủi lại có thể thi triển đến khinh linh biến hóa như vậy? Huống chi, đến như người đã truyền thụ bộ pháp này cho Viên Kỳ Hải cũng vậy, chưa chắc Mã trưởng lão có thể ngang nhiên nhờ vào bộ pháp này để chống chọi lại được một đối thủ vốn có một tuyệt kỹ vô cùng lợi hại là Hắc Sát Phi Trảo. Vậy tại sao Viên Kỳ Hải lại thực hiện được như thế này?
Tiếp theo sau nghi vấn này, Thông Hư đại sư không thể không hỏi là tại sao Viên Kỳ Hải có thể nhận định vị trí các huyệt đạo cực kỳ chuẩn xác, nhưng khi dụng lực đánh vào thì lại chẳng hề có đến một chút lực đạo?
Nhập hai điều nghi vấn này lại làm một, Thông Hư đại sư buộc phải tin rằng Viên Kỳ Hải thật sư không hề biết võ công như đại sư đã từng nghĩ. Còn như Viên Kỳ Hải vì sao có thể làm được điều mà nó đang làm, đại sư do không thể ly´ giải nên đành phải cho rằng là do Mã trưởng lão chỉ điểm cho nó mà thôi.
Nghĩ ngợi vẩn vơ được một lúc Thông Hư đại sư buộc phải tỉnh hồi khi nghe tên ác nhân kia hậm hực quát ầm lên:
- Tiểu cẩu, xú tiểu cẩu ! Nằm xuống đây ! Đỡ này ! Xem này !
Vù …
Soạt ! Vù …
Soạt ! Vù …
Vừa tỉnh hồn lại, Thông Hư đại sư lại phải một phen hoảng kinh hồn vía.
Sự kinh hoảng này không phải vì lo lắng cho Viên Kỳ Hải. Vì cho đến lúc này Viên Kỳ Hải vẫn chưa một lần sơ xuất để cho đối phương có thể quật trảo vào. Đó là vi tên ác nhân thứ nhất lúc nãy hiện đang tọa công chữa thương và hầu như là đang dần dần bình phục.

Trong tình cảnh này nếu Thông Hư đại sư chần chừ hoặc thiếu phần quyết đoán thì không bao lâu sau khi tên kia bình phục lại hoàn toàn, Thông Hư đại sư và Viên Kỳ Hải khó thoát mạng.
Không chậm trễ, Thông Hư đại sư liền lao đến.
Vút !
Với khí lực có phần nào phục hồi nhờ một lúc nghỉ ngơi, Thông Hư đại sư hướng về tên ác ma đang quần thảo với Viên Kỳ Hải và xuất lực quất ra một chưởng với một tiếng quát đánh động:
- Ác ma ! Xem chưởng của bần tăng này !
Vù !
Vì không muốn đối phương xem bản thân là phường tà đạo, lén lút công kích một cách ám muội nên Thông Hư đại sư mới phải quát tướng lên như vậy trước khi xuất chưởng.
Chính vì điều này đã làm cho tình hình trở nên tệ hơn.
Phát hiện được sự tham chiến của Thông Hư đại sư, tên ác nhân liền lách người tránh và sẵn sàng đón nhận một quyền vô lực của Viên Kỳ Hải quật vào.
Không những hắn không bị suy siển gì, ngược lại hắn đã nhân lúc tay quyền của Viên Kỳ Hải chạm vào người của hắn, hắn liền khoa tay chộp một trảo xuống ngay đỉnh đầu của nó.
Vù …
Nhận ra được sự nguy cấp đang xảy đến cho bản thân Viên Kỳ Hải chính là Thông Hư đại sư, chứ không phải Viên Kỳ Hải.
Hồn bất phụ thể, Thông Hư đại sư vội gầm lên: - Tiểu thí chủ mau tránh ! Ác nhân, tiếp chiêu !
Vù …
Soạt ! Vù …
Vẫn vô tâm, Viên Kỳ Hải nào biết rằng cái chết đang chực chờ quang nó. Tuy nhiên chính vì sự vô tâm này nên nó vẫn bình chân như vại và thản nhiên dịch người đạp bộ theo đúng bộ vị cần phải có của bộ pháp vô danh. Nhờ đó nó đã thoát được trong gang tấc mà không hay.
Ngược lại, tên ác ma nọ do đang nắm chắc phần thắng trong tay, mười phần đủ mười là thế nào Viên Kỳ Hải cũng phải vong mạng, nên hắn đành phải ngậm ngùi nhìn Viên Kỳ Hải vẫn bình yên và còn lãnh nhận trọn vẹn một chưởng của Thông Hư đại sư vừa đánh vào nữa.
Ầm !
Tên này vừa bị chấn lùi với khí huyết sôi trào đến phải mửa ra một búng máu thì tên ác ma kia lại nhào đến: - Lão hòa thượng thúi ! Đỡ

…
Tên thứ nhất sau khi bình phục liền nhào đến với Hắc Sát Phi Trảo. Nhưng đang khi hắn chưa buông ra chọn vẹn câu quát nạt, hắn đành phải ngừng lại vì tình cảnh cũ đang tái hiện lại với hắn.
Đó là Viên Kỳ Hải với bộ pháp linh hoạt vừa tiếp cận sát vào người của hắn. Không những thế, Viên Kỳ Hải còn định vung nắm quyền nhỏ bé của nó để đánh vào khí hải huyệt của tên ác ma nữa.
Nhớ lại lần mới rồi, cũng vì Viên Kỳ Hải phá bĩnh nên hắn mới phải trọng thương, tên ác ma liền vòng tay quất một kình tận lực bình sinh vào thân hình nhỏ bé của Viên Kỳ Hải.
Kịp lúc Thông Hư đại sư vừa tiến lên. Phần thì lo lắng cho Viên Kỳ Hải, phần thì động nộ trước sự hunh dữ vô nhân của tên ác ma, Thông Hư đại sư dồn toàn bộ chân lực vào đơn chưởng.
- Trúng !
Vù … Ào … Ào … Ầm !
Sự việc trước đó đã tái hiện hoàn toàn với tên ác ma. Ngay khi tiếng chấn kình vừa vang ra, tên ác ma đành phải lảo đảo thối lui và không sao ổn định được cước bộ.
Đưa mắt nhìn lần lượt vào từng tên ác ma, sau khi lượng định xong tình thế, Thông Hư đại sư đành luyến tiếc vào kéo tay Viên Kỳ Hải bỏ chạy một mạch.
Chạy hơn một canh giờ, từ giờ thìn cho đến giờ tỵ, vừa nhìn thấy một quả núi đang chắn ngang phía trước, Thông Hư đại sư liền ngoặc mé tả, chạy men theo chân núi.
Được một lúc, khi phát hiện được một thạch động có vị thế khá kín đáo. Thông Hư đại sư không rõ không rằng lao vọt luôn vào trong.
Buông tay Viên Kỳ Hải ra, Thông Hư đại sư bỗng ôm ngực và thổ ra một ngụm huyết đen bầm:
- Ọc !
Biết Thông Hư đại sư trúng phải nội thương không nhẹ, Viên Kỳ Hải lo lắng kêu lên:
- Đại sư !
Tiếng kêu của Viên Kỳ Hải làm cho Thông Hư đại sư bừng tỉnh.
Cười gượng, đại sư lên tiếng:

- Tiểu thí chủ bất tất phải quan tâm ! Bần tăng… bần tăng chỉ cần vận công một lúc là sẽ hoàn toàn bình phục ! Bần tăng chỉ mong rằng … mong rằng …
Càng thêm lo lắng, Viên Kỳ Hải vội hỏi:
- Đại sư mong muốn điều gì? Có phải đại sư cần tiểu điệt giúp gì cho

đại sư không?
Thông Hư đại sư cố nhịn lại nhịp thở dồn dập, vừa cho một hoàn linh đan vào miệng, Thông Hư đại sư cố gắng giải thích cho nó hiểu:
- Trong lúc bần tăng tọa công chữa thương, bần tăng rất cần sự thanh tịnh, tiểu thí chủ hãy cố ngậm im và chờ đợi ! Tiểu thí chủ đừng bao giờ tạo nên bất kỳ một tiếng động nào cả. Tiểu thí chủ có thực hiện được điều này không?
Viên Kỳ Hải ngơ ngác:
- Không được tạo tiếng động ư? Sao lạ vậy?
Thông Hư đại sư cười gượng, bảo:

- Hiện giờ bần tăng không thể nào giải thích cho tiểu thí chủ hiểu rõ ! Tiểu thí chủ chỉ cần ghi nhớ như vậy là được rồi.
Tuy gật đầu nhưng nó lại hỏi:
- Nhỡ địch nhân lại kéo đến thì sao? Tiểu điệt có phải kêu đại sư không?
Thông Hư đại sư lắc đầu:

- Bọn chúng muốn tìm đến đây thì cũng phải mất hai canh giờ. Khi đó bần tăng kể như đã ổn rồi ! Thôi nào ! Tiểu thí chủ đừng hỏi nữa ! Bần tăng phải tọa công ngay mới được.
Nói xong Thông Hư đại sư chậm rãi ngồi xuống.
Và trước ánh mắt nhìn dò xét của Viên Kỳ Hải. Thông Hư đại sư thản nhiên ngồi xếp bằng theo thế tòa sen. Đặt hai lòng bàn chân ngửa lên trên với hai ngón chụm lại và mười ngón chân thì cố xòe ra, sau đó Thông Hư đại sư lại đặt song thủ ngửa lên, và đặt hẳn vào hai lòng bàn chân. Tay hữu nằm dưới, tay tả đè lên với mười ngón tay khum khum hướng lên trên.
Trước những động thái của Thông Hư đại sư, Viên Kỳ Hải dù chưa hiểu, cũng biết đó là tư thế tọa công thượng thừa của phật gia đệ tử, nhưng nó cũng mơ hồ hiểu rằng nếu cần phải tu luyện nội công thì đây là tư thế tiên quyết cần phải có.
Chờ khi Thông Hư đại sư thổ nạp huyết khí được một lúc lâu, Viên Kỳ Hải liền len lén làm theo.
Nó chậm rãi ngồi xuống và nhại từng cử chỉ của đại sư như nó đã thấy kỷ. Nó cũng nhắm hở hai mắt và cũng tập hít sâu thở chậm như Thông Hư đại sư. Và một hiện tượng kỳ bí liền xảy ra.

Thạch Phong Thành

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 7
LUYỆN DỊCH CÂN PHÁT HIỆN SỰ LẠ SAU HẮC SÁT LẠI ĐẾN BẮC CƯƠNG

T hoạt đầu những lần thổ nạp của Viên Kỳ Hải chỉ là những nhịp thở thông thường, không có điểm gì khác lạ.
Nhưng sau đó do không quen ngồi theo tư thế gò bó này, tứ chi của Viên Kỳ Hải liền đau đớn làm cho nó phải phân tâm.
Tiếp đó, lúc mở mắt ra, Viên Kỳ Hải trông thấy Thông Hư đại sư tuy đã ngồi lâu nhưng vẫn chưa có bất kỳ một dấu hiệu nào là mỏi mệt.
Nó nhủ thầm:
- Thông Hư đại sư vừa bảo đây là tư thế để tọa công. Và tên ác ma lúc nãy cũng ngồi như vậy mà mau chóng phục hồi sức lực. Tại sao ta không làm được như họ, tọa công không phải là phương pháp để tu luyện nội công sao? Nếu ta muốn có được nội công như những người luyện võ thì ta phải cố lên ! Ta không được vì đau mà bỏ cuộc.
Nghĩ thế, Viên Kỳ Hải liền cắn răng cố chịu đựng những sự mỏi nhức do tư thế kỳ quái này tạo ra.
Sau đó, vì sự đau đớn vẫn tiếp diễn, Viên Kỳ Hải do muốn quên đi bèn nghĩ lảng sang chuyện khác.
Nó bắt đầu nghĩ về đủ mọi chuyện. Nào là những gian nan khốn đốn mà nó đã từng trải từ khi hiểu biết cho đến giời. Nào là những lần tuyệt vọng đã khiến nó phải nghĩ đến cái chết để không phải chịu khổ nữa.
Tuần tự những gì nó đã trải qua cứ hiện rõ mồn một trong tâm trí nó.
Lan man nghĩ ngợi như thế được một lúc, hai bức họa nhân đồ bỗng xuất hiện trong tâm trí nó.
Và cùng với hai bức họa nhân đồ, những lằn vẽ ngoằn ngoèo bằng chu sa cùng xuất hiện.
Thoạt đầu những lằn vẽ này vẫn chưa có một điểm gì rõ rệt cả.
Nhưng dẫu sao chính vì điều này đã làm cho Viên Kỳ Hải dễ dàng nhớ lại tất cả các vị trí của các huyệt đạo.
Sau đo khi nó nghĩ đến huyệt linh đài, là huyệt mà Thông Hư đại sư đã bấu vào hòng khống chế nó thì thật là ngẫu nhiên, lằn vẽ bằng chu sa xuất phát từ linh đài huyệt liền xuất hiện rất rõ trong tâm trí nó.
Cùng với những hình ảnh này, những huyệt đạo trọng yếu có liên quan đến huyệt linh đài được lằn vẽ bằng chu sa kia nối kết lại với nhau cũng xuất hiện. Đó là các huyệt linh đài, thương khúc, khí hải,

lâm môn dẫn vòng lên đến bách hội huyệt ở đỉnh đầu.
Vô hình chung, cũng chính lúc đó nó bắt đầu hít sâu một hơi thanh khí vào lồng ngực. Cũng với hơi thở sâu đang tuôn tràn vào người, các huyệt đạo từ bách hội huyệt đi xuyên suốt đến đan điền được nối kết lại bằng lằn vẽ chu sa ở trong bức họa nhân đồ đầu tiên cũng xuất hiện trong tâm trí của nó.
Và đúng là một sự trùng khớp, Viên Kỳ Hải bỗng cảm thấy sự phơi phới lan dần khắp thân thể của nó, làm cho nó quên đi sự đau đớn do tứ chi bị gò bó tạo ra. Hiện tượng này chỉ xuất hiện trong thóang chốc rồi biến mất.
Viên Kỳ Hải lại nghĩ đến hai bức nhân họa đồ.
Và lần thứ hai, hiện tượng nọ lại xuất hiện. Hiện tượng đó xuất hiện đúng vào lúc nó thở ra chầm chậm, khi nó đang nghĩ đến lằn vẽ bằng chu sa dẫn từ khúc trì huyệt đến kiên tĩnh đưa đến tận huyệt mi tâm ! Hai lần như thế cũng đủ làm cho Viên Kỳ Hải lưu tâm.
Quan sát thêm một lúc, Viên Kỳ Hải thoáng kinh nghi khi hiện tượng nọ vẫn tiếp tục xuất hiện.
Và với mỗi lần nó hít sâu, nếu nó nghĩ đến những nét vẽ chu sa trong bức họa nhân đồ có các huyệt đạo đưa thẳng xuống đan điền, hiện tượng đó liền xuất hiện.
Cùng với sự xuất hiện của những hiện tượng này là sự phơi phới khắp châu thân, chính điều này làm cho Viên Kỳ Hải phải lưu tâm. Vì càng phơi phới thì tứ thế tọa công nọ không tạo cho nó bất kỳ một sự khó khăn nào.
Do kiên quyết phải có được nội công như những nhân vật giang hồ, Viên Kỳ Hải liền rắp tâm sao cho mỗi nhịp thở của nó chí ít phải phù hợp với một đoạn vẽ bằng chu sa có trong một trong hai bức họa nhân đồ.
Nó nghĩ:
- Nếu được như thế, việc ta tọa công sẽ không còn khó khăn nữa, và thế nào ta cũng tu luyện được nội công và sẽ có một thân võ học như mọi người.
Đây là một y´ nghĩ vừa thô thiển vừa có phần sai lạc. Tuy nhiên, do Viên Kỳ Hải không được cao nhân chỉ điểm nên nó có nghĩ như thế cũng chẳng có gì là lạ.
Nhưng thật không ngờ, chỉ vì y´ nghĩ này mà Viên Kỳ Hải đã tạo được một sự thần kỳ, chuyện thần kỳ này đến mãi về sau Viên Kỳ Hải mới hiểu ra.
Còn bây giờ, với y´ định như thế và sau một lúc dò tìm, kết quả Viên Kỳ Hải đã luôn có được một sự thơ thới khắp toàn thân. Bởi mỗi một

nhịp thở của nó đều có liên quan đến một đoạn vẽ bằng chu sa trong cả hai bức họa nhân đồ.
Thở ra lần đầu thì phù hợp với đoạn này, thở ra lần sau thì phù hợp với đoạn kia. Trái lại, hít sâu vào lần thứ nhất thì phù hợp với đoạn thứ nhất, hít sâu lần thứ hai thì phù hợp với đoạn thứ hai.
Tóm lại, Viên Kỳ Hải đã đạt được điều nó mong muốn. Mỗi một đoạn vẽ bằng chu sa đều có sự phối hợp nhịp nhàng với việc thở ra hay hít vào của nó.
Để ghi nhớ đến nhập tâm, Viên Kỳ Hải lập đi lập lại như thế thật lâu. Cũng như khí nó tập luyện bộ pháp Vô danh do Mã trưởng lão trao truyền, khi Viên Kỳ Hải đã nhập tâm được lối thở nạp theo hai bức họa nhân đồ nó liền dừng lại. Thật không ngờ, cho dù Viên Kỳ Hải thôi không nghĩ đến những đoạn vẽ nối kết các huyệt đạo bằng chu sa trong hai bức họa nhân đồ nữa nhưng kể từ lúc đó những nhịp thở của nó vẫn cứ tương quan mật thiết đến những đoạn vẽ đó. Nói cho rõ hơn thì toàn bộ ba trăm sáu mươi huyệt đạo lớn nhỏ trong nội thể của Viên Kỳ Hải đều nhận được từng xung động một do những nhịp thổ nạp của nó tác động vào, xuyên qua những kinh những mạch để nối kết tất cả các huyệt đạo lại với nhau.
Diệu dụng của việc này sẽ như thế nào thì ngay lúc này Viên Kỳ Hải chưa thể biết rõ. Nhưng trước mặt cho dù Viên Kỳ Hải có còn tiếp tục tọa công nữa hay không, toàn thân của nó luôn có được những cảm giác thơi thới nhẹ nhàng vượt thắng được những mỏi mệt mà nó đã từng cảm nhận.
Mở mắt ra, Viên Kỳ Hải khoan khoái nhìn vào Thông Hư đại sư. Và lúc này, Thông Hư đại sư vẫn còn đang nhập định. Thần sắc của Thông Hư đại sư rõ ràng là đà trở lại bình thường, khác vói lúc đại sư chưa tọa công.
Thoáng tự hào vì bản thân đã tìm được phương cách tu luyện nội công, Viên Kỳ Hải nôn nao chờ đợi Thông Hư đại sư tỉnh lại.
Trong thâm tâm, khi Viên Kỳ Hải mong muốn Thông Hư đại sư mau xong buổi công phu là để nói cho đại sư biết về điều nó mới đạt được. Nhưng sự háo hứ của nó càng lúc càng vơi dần đi cùng với sự tỉnh lại quá chậm của Thông Hư đại sư.
Và sau đó, sự việc cứ dồn dập xảy đến khiến cho Viên Kỳ Hải dù muốn cũng không còn dịp nói cho Thông Hư đại sư biết về điều kỳ lạ này nữa.
Đầu tiên là những thanh âm vừa dịu nhẹ vừa mơ hồ, nửa như có nửa như không, cứ thoảng theo gió đưa đến tai của Viên Kỳ Hải.
Cố tâm nghe ngóng một lúc, Viên Kỳ Hải bắt đầu nhận ra những

thanh âm đó chính là những lời bàn tán của một nhóm đông người được gió đưa đến.
Băn khoăn nghi ngại, vì nghĩ đã là bọn ác nhân đang muốn tìm kiếm nó và Thông Hư đại sư, Viên Kỳ Hải liền len lén dịch lùi người ra phía ngoài động khẩu.
Đánh thức Thông Hư đại sư thì Viên Kỳ Hải không dám, do chính Thông Hư đại sư trước khi tọa công có căn dặn.
Vừa khẽ nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài động khẩu để dò xét, Viên Kỳ Hải lại một lần nữa nôn nao chờ Thông Hư đại sư tỉnh lại.
Mục đích của sự chờ đợi lần này khác với lần mới rồi nên Viên Kỳ Hải càng chờ càng thêm luống cuống, và vì càng luống cuống nen Viên Kỳ Hải không còn kiểm soát được hành vi của bản thân nữa.
Cạch … cạch … cạch …
Trong lúc tình cờ, khi đưa đầu nhìn ngó ra bên ngoài, Viên Kỳ Hải vô tình chạm tay vào một hòn đá cuội. Hòn cuội đó liền lăn di và rơi từ bên trên động khẩu xuống phía dưới.
Nếu tiếng động do hòn cuội rớt xuống và lăn tròn trên những tảng đá ở phía dưới không làm cho Thông Hư đại sư giật mình kinh động thì nó lại làm cho chủ nhân của những tiếng động mơ hồ kia phải chú y´.
Vút … vút …
Một vài tiếng gió rít liền vang lên và lần lượt có đến bảy hoặc toám bóng nhân ảnh mờ nhạt liền xuất hiện trong tầm thị tuyến của Viên Kỳ Hải.
Tin chắc những bóng dáng mờ ảo đó là bọn ác nhân che kín chân diện, Viên Kỳ Hải lo sợ rụt đầu vào.
Nép sát người vào bên trong động khẩu, Viên Kỳ Hải cứ mấp máy đôi môi mãi nhưng vẫn không dám kêu Thông Hư đại sư.
Và những lời đối đáp của những bóng nhân ảnh kia ngay tức khắc vang lên rõ mồn một.
- Chu lão nhị có tìm được gì không?

- Không có ! Còn Tư Không huynh thì thế nào?

- Hừ ! Rõ ràng bổn bảo chủ nghe tiếng động nọ xuất phát từ phía này. Mọi người thử lục soát một lần nữa xem sao.
- Cần gì phải tìm cho phí lực. Quanh đây mọi vật đều nhìn rõ trong tầm mắt, làm gì có người ẩn nấp đến nỗi chúng ta không nhìn thấy?
Dựa vào thanh âm, Viên Kỳ Hải biết rằng câu nói nọ là do bốn người lần lượt lên tiếng. Nhưng không phải chỉ có bốn người đó thôi. Giọng nói âm vang của nhân vật thứ năm lại cất lên:

- Tiền lão đệ hãy nhìn kìa ! Ở đó có một động khẩu, chúng ta suy´t nữa đã bỏ qua rồi.
Nghe đến đây, Viên Kỳ Hải càng thêm lo lắng. Vì nó biết rằng động khẩu mà bọn người ở phía dưới nói chính là ám chỉ vào cái động khẩu mà nó và Thông Hư đại sư đang lưu ngụ.
Viên Kỳ Hải do không tự chủ được bèn nhích lùi thêm về phía sau.
Nhưng một âm thanh bỗng vang lên từ phía sau làm cho Viên Kỳ Hải giật mình đánh thót:
- Tiểu thí chủ chớ kinh hãi ! Là bọn khác chứ không phải bọn ác nhân lúc sáng đâu.
“Là Thông Hư đại sư? !!”
Cùng với y´ nghĩ này, Viên Kỳ Hải quay đầu nhìn lại.
Đúng là Thông Hư đại sư đng mỉm cười với nó.
Cả mừng Viên Kỳ Hải lênt iếng quên cả giữ y´:
- Đại sư đã tọa công xong rồi ư?
Nó vừa dứt lời thì từ phía dưới một câu quát hỏi liền vang ra:
- Là ai đang ở trong động khẩu? Có phải là Thông Hư đại sư, trụ trì Lâm Sơn tự đó không?
Vút !
Cùng với câu quát hỏi, một bóng người liền từ phía dưới phóng vọt lên.
Chấy tay ngang trước ngực, Thông Hư đại sư hướng về nhân vật vừa xuất hiện ngay động khẩu đã phát thoại:
- A di đà Phật! Hóa ra là Tư Không Bảo chủ ! Là bần tăng đây !
Mắt thì nhìn chằm chằm vào Viên Kỳ Hải, nhân vật vừa được Thông Hư đại sư gọi là Tư Không Bảo chủ mở miệng cười vang:
- Ha … ha … ha … ! Hóa ra đại sư lại vãn du đến nơi này, bổn Bảo chủ và mọi người cứ ngỡ rằng sẽ không còn tìm được đại sư.
Đưa tay chỉ ra bên ngoài và chỉ xuống dưới đó một chút, Tư Không bảo chủ lại nói:
- Đại sư hãy nhìn thử xem, có nhận ra những ai đang cùng tìm đại sư không?
Không hành động theo lời của Tư Không Bảo chủ, vẫn đứng nguyên vị, Thông Hư đại sư gật đầu đáp:
- A di đà Phật! Bần tăng không cần nhìn cũng biết là những ai rồi.
Ngoài Ngũ Hổ là những nhân vật thân cận với Bảo chủ Thanh Long bảo, hai nhân vật còn lại có phải là Tiền Huỳnh và Chu Bất Nhược, được mọi người gọi là “(Nhu) nhược kiến nhược kiến Tiền” không?
Nhân vật nọ bật cười:
- Ha … ha … ha ! Thông Hư đại sư quả danh bất hư truyền, không

hổ là cao đồ của Nhất đại cao tăng Ngươn Trí đại sư.
Thông Hư đại sư thở dài, cúi đầu niệm phật:
- A di đà Phật! Bảo chủ chỉ quá khen thôi ! Riêng bần tăng, bần tăng e rằng sẽ làm tủi hổ đến vong linh của gia sư.
Nhíu mày ngờ vực, Bảo chủ Thanh Long bảo chợt hỏi:
- Đại sư nói như vậy là có y´ gì? Không lẽ việc của lệnh sư mà bổn bảo chủ nghe được hoàn toàn đúng với sự thật?
Thông Hư đại sư ngẩng mặt nhìn lên:
- Bảo chủ đã biết chuyện đã xảy ra với gia sư rồi ư? Làm sao Bảo chủ biết?
Bảo chủ Thanh Long bảo đáp:

- Bổn bảo chủ có gặp Tạ Linh Vân, tổng tiêu đầu Phi Ưng tiêu cục đêm qua. Chính Tạ lão anh hùng đã nói như thế.
- A di đà Phật! Vậy việc bảo chủ và mọi người bổ đi tìm bần tăng là sự thật sao?
Bảo chủ Thanh Long bảo lại cười lên:

- Ha … ha … ha … ! Không thật thì giả sao, đại sư? Đối phương là những người thuộc môn phái nào, đại sư đã biết chưa? Có phải đúng như Tạ lão anh hùng nói là Hắc Sát Phi Trảo vừa mới tái heiện giang hồ không? Còn vị tiểu thiếu hiệp này có phải là người hiện đang nắm giữ Thạch Phong Thành Chi Thược không?
Qua những câu hỏi của Bảo chủ Thanh Long bảo, cả Thông Hư đại sư lẫn Viên Kỳ Hải đều ngầm hiểu rằng Tạ Linh Vân tổng tiêu đầu Phi Ưng tiêu cục đã nói tất cả mọi việc cho Bảo chủ Thanh Long bảo biết.
Gương mặt để lộ vẻ mừng vui, Thông Hư đại sư vừa gật đầu vừa hỏi lại:
- A di đà Phật! Nếu Bảo chủ đã biết tất cả thì hay lắm ! Có phải Bảo chủ và mọi người lần này tìm đến là muốn tiếp ứng cho bần tăng không?
Không đáp ngay vào câu hỏi của Thông Hư đại sư, Bảo chủ Thanh Long bảo chỉ mập mờ hỏi:
- Việc đó còn chờ sự thật là như thế nào đã ! Thông Hư đại sư có thể bảo vị tiểu thiếu hiệp kia cho bổn bảo chủ nhìn qua Thạch Phong Thành Chi Thược không?
Đoán biết được y´ đồ của Bảo chủ Thanh Long bảo, Thông Hư đại sư vội liếc nhìn sang Viên Kỳ Hải rồi hỏi:
- A di đà Phật! Rốt cuộc mục đích thật sự của Bảo chủ là gì? Là tiếp

ứng cho bần tăng, giúp bần tăng hồi sơn hay là vì Thạch Phong Thành Chi Thược?
Trước câu hỏi quá thẳng thắn của Thông Hư đại sư, Bảo chủ Thanh Long bảo do khó nổi trả lời bèn há miệng cười khỏa lấp:
- Ha … ha … ha …
Tràng cười của Bảo chủ Thanh Long bảo họ Tư Không còn đang vang dội thì ở phía dưới có hai tiếng quát nạt bỗng vang lên:
- Bọn ngươi là ai?
- Giữa thanh thiên bạch nhật, bọn ngươi che kín chân diện như thế này, định giả thần giả quỷ hù dọa ai vậy?
Viên Kỳ Hải tuyệt nhiên chỉ lưu tâm đến bốn chữ "Che kín chân diện", nó vụt kêu lên:
- Bọn ác nhân lại đến rồi kìa, đại sư!
Ngay tức khắc, ở phía dưới liền có tiếng quát hỏi, và là câu quát hỏi bởi một giọng nói the thé:
- Tên trọc đầu Thông Hư đâu? Bản nhân chỉ cần Thông Hư chứ không phải bọn ngươi!
Tiếng bảo là không cần, một cách nói hầu như là vô thưởng vô phạt, nhưng theo khẩu ngữ thì câu nói đó chẳng khác nào câu "Bản nhân không xem bọn ngươi vào đâu cả"!
Điều này khiến cho Bảo chủ Thanh Long bảo tức giận.
Phóng ngược người trở ra, và lao xuống phía dưới, âm thanh giận dữ của Tư Không bảo chủ liền vang lên:
- Thông Hư đại sư đang được bổn Bảo chủ giám hộ, nhân vật nào dám ngông cuồng ngạo mạn trước mặt bổn bảo chủ?
Thông Hư đại sư và Viên Kỳ Hải liền nhân cơ hội này tiến ra bên ngoài và nhìn xuống.
Phía dưới động khẩu chừng một trượng, đối diện với tám nhân vật thuộc phía Tư Không bảo chủ là bốn nhân vật cùng che kín dung diện, bọn này đúng là bọn ác nhân suốt ngày qua vẫn đeo đuổi theo sau Viên Kỳ Hải hòng chiếm đoạt lấy Thạch Phong Thành Chi Thược.
Ngay khi Bảo chủ Thanh Long bảo dứt lời, một trong bốn nhân vật nọ liền gầm lên:
- Hai chữ Bảo chủ nếu dùng để uy hiếp ai khác thì được, chứ đối với bọn ta chẳng qua cũng chỉ là hạng bị thịt mà thôi ! Có gan thì hãy tiếp chiêu ! Đỡ !
Vù !
Nói đánh là đánh, nhân vật nọ nhanh tốc bủa vào Bảo chủ Thanh Long bảo một kình cực mạnh: Bảo chủ Thanh Long bảo liền phản

ứng:
- Khẩu khí thật ngông cuồng. Bổn bảo chủ phải dạy cho ngươi một bài học mới được. Xem đây ! Ào … Ào …
Khẽ dướn người về phía trước, Bảo chủ Thanh Long bảo hất nhẹ hai chưởng về phía trước. Một ngọn chưởng lực liền xuất hiện từ tả chưởng của Bảo chủ Thanh Long bảo lao thẳng vào luồng sóng kình của nhân vật che kín dung diện nọ.
Cùng một lúc với sự động thủ của Bảo chủ Thanh Long bảo, năm nhân vật khác cùng phe với Bảo chủ cũng tiến lên. Và năm người này ngay tức khắc vây chặt lấy ba nhân vật che kín chân diện còn lại, tạo thành một cuộc giao chiến long trời lở đất hết sức ngoạn mục đối với Viên Kỳ Hải.
Ầm !
Ào … Ào …
Vù … Ầm…
Ầm … Ầm …
Hàng loạt những tiếng trấn kình vang lên do một bên sáu người và một bên có bốn người liên tiếp giao thủ.
Và sự thắng bại như thế nào liền được phơi bày.
Ngay sau lần chạm chưởng đầu tiên, Bảo chủ Thanh Long bảo do bị chấn kình bức lùi lại liền đỏ mặt gầm vang:
- Hảo công phu ! Nhưng chưa phải là hết đâu ! Đỡ !
Vì muốn gỡ lại sĩ diện, Bảo chủ Thanh Long bảo lần này vừa lao đến vừa tận lực thi triển những năm chưởng liên hoàn.
Trông thấy hành động này của Bảo chủ, nhân vật che kín chân diện nọ chợt hừ lạnh một tiếng:
- Hừ ! Là Cuồng Long Liên Hoàn chưởng ư? Để xem ngươi được bao nhiêu phân lượng nào ! Đỡ !
Ào …
Vù … vù …
Ầm ! Ầm ! Ầm !
Đang khi Bảo chủ Thanh Long bảo và đối phương giao đấu đến loạt chưởng thứ hai, ở bên kia ba nhân vật che kín chân diện tuy gặp phải sức đối kháng của những năm người hợp lực, nhưng kết quả lại nghiêng phần thắng về bọn họ vốn có ít người hơn.
Cả năm nhân vật nọ ngay khi biết rõ thực lực của đối phương liền tiến hành lập trận theo sụ điều động của kẻ cầm đầu vừa hô hoán:
- Ngũ Hổ Vây Công ! Khởi phát !
Ba kẻ che kín chân diện kia phần thì không xem bọn đối phương năm người là đối thủ xứng tay, phần thì phát hiện được hình tích của

Thông Hư đại sư và Viên Kỳ Hải, là mục đích thực sự của bọn chúng, một tên trong bọn liền cười lớn:
- Ha … ha … ha ! Để đối phó với Ngũ Hổ trận, chỉ một mình ta là đủ rồi ! Lão Lục và lão Thất hãy lo đến việc chánh đi ! Ở đây đã có ta ! Nào !
Vù …
Ào … Ào …
Một chọi năm mà là năm người được hợp thành một trận thế, bản lãnh của nhân vật này ngay lập tức làm cho hai nhân vật duy nhất còn đứng phía ngoài là Tiền Huỳnh và Chu Bất Nhược phải tái mặt. Tuy thế hai nhân vật được Thông Hư đại sư nhắc đến qua câu "Nhược kiến nhược, bất nhược kiến tiền" vẫn lộ vẻ bàng quan cho dù hai tên che kín chân diện kia đang lăm lăm đến chỗ Thông Hư đại sư và Viên Kỳ Hải đang đứng.
Nghe xong lời lẽ của tên nọ, bảo hai tên đồng bọn là lão Lục và lão Thất lo đến việc chánh, Thông Hư đại sư liền hiểu ngay bọn chúng đã phát hiện được bản thân đại sư và Viên Kỳ Hải.
Biết ở mãi trong thạch động này là hạ sách, đại sư liền cắp Viên Kỳ Hải nhảy xuống phía dưới.
Đại sư vừa hạ thân xong thì hai tên nọ cũng vừa vặn lao đến.
Vút ! Vút ! Cả hai tên che kín chân diện cùng vươn tay và thét ầm:
- Lão trọc thúi ! Để xem lần này ngươi có thoát được không ! Đỡ !
Vù …

- Cẩu tiểu tử ! Tôi ngươi dám bởn cợt bản nhân đáng phải chịu phanh thây. Nạp mạng đi nào !
Ào … Ào …
Do đã vận sẵn kình khi quyết định lộ diện, Thông Hư đại sư vừa xách Viên Kỳ Hải tránh sang một bên vừa nạt lên vang dội:
- Ngã phật từ bi ! Xem chưởng !
Vù …

Ào … Ào …
Ầm …
Phần thì được Thông Hư đại sư đẩy một cái thật mạnh, phần thì bị lực phản chấn từ tiếng chạm kình nọ tạo thành, Viên Kỳ Hải đã nhanh chóng thoát được chiêu công cực kỳ lợi hại của tên che kín chân diện định nhắm vào nó.
Hụt mất chiêu đầu, tên ác nhân lập tức gào lên:
- Ngươi còn định chạy ư, xú oa nhi ! Xem này.

Vù …
Sự giận dữ của tên ác nhân này được thể hiện qua chiêu thức độc hiểm và hai lần gào thét đã làm cho Viên Kỳ Hải hiểu ngay rằng hắn chính là tên đã bị nó và Thông Hư đại sư liên tay đả bại vào đêm rạng sáng của hôm nay.
Biết được điều này và biết đối phương đã từng là bại tướng dưới bộ pháp vô danh, Viên Kỳ Hải liền có tâm trạng ung dung khi nó thản nhiên dịch bộ theo đúng bộ pháp vô danh nọ.
Soạt ! Vù !
Vừa ứng dụng những bước dịch chuyển đầu tiên theo bộ pháp, Viên Kỳ Hải liền đắc y´ vì đã làm cho tên ác nhân nọ phải đánh trượt thêm một chiêu nữa vào khoảng không.
Hành vi của Viên Kỳ Hải ngay tức khắc nhận được sự phản ứng cực kỳ giận dữ của tên ác nhân.
Hắn luôn miệng quát tháo:

- Xú tiểu tử ! Ngươi lại dám hí lộng bản nhân nữa ư? Đỡ !
Soạt ! Vù !
Càng hụt chiêu, tên ác nhân càng thêm điên cuồng.
Những tiếng quát tháo vang đội của tên này và cung cách tránh chiêu đầy kỳ bí của Viên Kỳ Hải đã làm cho mọi người đương diện dù là thuộc phe nào cũng đều phải quan tâm.
Chính nhờ điều này tên đang giao chiến với Thông Hư đại sư vì có phần nào phânt âm nên Thông Hư đại sư sau vài loạt tiếp chưởng cùng đối phương vẫn có thể tạm thời còn an toàn.
Đồng thời cũng chính vì điều này, không hiểu tại sao Tiền Huỳnh và Chu Bất Nhược bắt đầu nhập cuộc.
Lúc đó, tên ác nhân đang giao chiến với Thông Hư đại sư thấy đồng bọn không làm gì được Viên Kỳ Hải, hắn muốn giải quyết nhanh chóng Thông Hư đại sư để phối hợp với đồng bọn hầu xử trí cho xong Viên Kỳ Hải, hắn chợt gầm lên:
- Tên trọc đầu Thông Hư ! Xem Hắc Sát Phi Trảo đây !
Víu … viu …
Tiếng gầm của tên này liền có hiệu lực như một mệnh lệnh, mọi diễn biến sau đó liên tiến triển nhanh không thể tả.
Lo lắng cho Thông Hư đại sư, Viên Kỳ Hải liền thi triển bộ pháp để thoát khỏi sự truy đuổi bất lực của tên ác nhân kia, và lập tức đảo người lao vào giữa trận giao chiến giữa Thông Hư đại sư và tên ác nhân nọ.
Vút !

Tên ác nhân kia do không cam lòng để cho Viên Kỳ Hả thoát đi liền vung trảo bám theo: - Chạy đi đâu? Xem trảo !
Viu... viu …
Tiền Huỳnh lúc bấy giờ liền động thân. Một ngọn chưởng kình thập phần thâm hậu liền được Tiền Huỳnh thi triển, quật bổ vào ngọn trảo Hắc Sát của tên ác nhân đang nhắm vào hậu tâm của Viên Kỳ Hải.
Tiền Huỳnh còn quát:
- Cuồng đồ ! Hãy còn Tiền mỗ đây mà ! Tiếp chưởng!
Ào … Ào …
Không chậm hơn Tiền Huỳnh, Chu Bất Nhược cũng khoa nhanh hữu chưởng.
- Đại sư mau lùi lại, nhường cho Chu mỗ nào ! Đỡ !
Vù …
Ào … Ào …
Ầm ! Ầm !
Đến lúc đó, khi tất cả mọi người đương diện rốt cuộc đều phải ra tay, tình thế liền biến đổi.
Ngũ Hổ trận thì cố chi trí quấn chặt lấy một tên che kín chân diện.
Tiền Huỳnh thì một chọi một quyết ngăn trở tên che kín chân diện thứ hai, không cho hắn có dịp hở tay đặng tìm cách đoạt mạng Viên Kỳ Hải.
Chu Bất Nhược thì liên tay cùng Thông Hư đại sư, cả hai cùng quần thảo với tên ác nhân che kín chân diện thứ ba.
Còn Viên Kỳ Hải, do thấy Thông Hư đại sư vẫn an toàn nhờ có thêm trợ thủ, nó lại thấy Bảo chủ Thanh Long bảo đang vì giao chiến với một tên ác nhân nên phải rơi vào thế kém, nó liền dịch chuyển thân hình lao đến chỗ Tư Không bảo chủ.
Những tiếng chấn kình và những tiếng quát tháo ầm ĩ vẫn vang ra khiến cho cả một vùng đồi núi đều ngập ngụa toàn những sát khí.
Và nổi trội hơn hết là tiếng quát tháo giận dữ của tên đang giao chiến với Bảo chủ Thanh Long bảo.
Tên này trước đó đã có phần kinh nghi khi nhận ra đồng bọn của hắn dù có thân thủ bất phàm nhưng lại không làm gì được một đứa bé là Viên Kỳ Hải. Và bây giờ đến lượt hắn phải trải qua những tâm trạng cực kỳ rối loạn khi hắn đang bị chính Viên Kỳ Hải làm cho loạn nhãn, loạn luôn cước bộ bằng chính một loạt bộ pháp biến ảo khác phàm.
Không những thế, Viên Kỳ Hải nào chỉ vận dụng bộ pháp kỳ lại kia không thôi, nó còn làm cho tên ác nhân nọ phải bối rối không ít khi nó luôn dùng những nắm tay bé xíu của nó để vỗ bồm bộp vào bất kỳ một trọng huyệt nào của đối phương mỗi khi có dịp.

Những cái vỗ này của Viên Kỳ Hải tuy không gây được bất kỳ thương tích nào cho tên ác nhân, vì bản thân nó chưa có võ công, nhưng dẫn sao những cái vỗ đó cũng làm cho chân khí nội thể của tên nọ phải bị gián đoạn ! Vào những lần như thế, Bảo chủ Thanh Long bảo vốn là nhân vật thành danh đã lâu nên kinh dị có thừa. Tư Không bảo chủ nào dám bỏ lở những cơ may hãn hữu như vậy. Do đó khi thấy đối phương có phần nào gián đoạn chân khí, Bảo chủ Thanh Long bảo liền cấp tốc ra chiêu, buộc đối phương phải nhanh chóng chống đỡ trong tình thế bị động.
- Ác ma ! Đỡ !
Vù …
Ào … Ào …
Ầm ! Ầm !
Đưa được đối phương vào thế hạ phong, Bảo chủ Thanh Long bảo phấn khích gầm nữa:
- Cuồng đồ ngoa ngôn ! Để xem ngươi còn chống đỡ được bao lâu nữa ! Xem chiêu Cuồng Long Bật Vỹ này !
Vù.. vù …
Ào …
Ầm … Ầm…
Không chế ngực được Bảo chủ Thanh Long bảo, trái lại còn bị Bảo chủ quật cho mấy kình, tên ác nhân nọ càng thêm căm giận kẻ đã phá bĩnh hắn là Viên Kỳ Hải.
Hắn liền nương đà tháo lui để khẽ xoay người và tiếp cận với Viên Kỳ Hải. Chớp đúng thời cơ, hắn quát lên giận dữ:
- Cẩu oa nhi ! Ngươi phải c…h…ế …t !
Viu … viu …
Hắn vụt bổ xuống đỉnh đầu Viên Kỳ Hải một tuyệt kỹ lợi hại mà Viên Kỳ Hải mấy lúc gần đây đã từng nghe biết, đó là Hắc Sát Phi Trảo !
Bình tâm và thản nhiên, Viên Kỳ Hải ung dung dịch bộ và tin tưởng hoàn toàn vào bộ pháp vô danh kia giúp nó thoát được chiêu của lợi hại của tên ác nhân.
Quả nhiên là như vậy, Viên Kỳ Hải ngay sau đó liền thoát được thế nguy trong gang tấc.
Soạt ! Vù …
Nhưng tên ác nhân nọ vốn có mưu đồ sẵn, hắn bỗng thốt ra một tiếng cười lạnh cực kỳ âm hiểm:
- Hừ ! Lần này ngươi đành chấp thuận tuân theo mạng số thôi ! Nằm xuống !
Vút … vút …

Từ tả thủ của tên ác nhân, hai đạo kim quang liền xuất hiện. Hai đạo kim quang này cứ lấp loáng phản chiếu ánh dương quang và lao nhanh như tên bắn vào người Viên Kỳ Hải.
Vừa nhìn thấy thủ pháp tàn độc này của đối phương, Bảo chủ Thanh Long bảo bỗng thất thanh kêu lên:
- Bắc Cương Tàn Hồn châm ! Bọn ngươi là người của Bắc Cương lão tổ?
Tiếng kêu của Bảo chủ Thanh Long bảo ngay tức khắc làm cho toàn trường cùng chấn động. Mọi người cùng đình thủ để nhìn về phía này, bất kể là người của phe nào, chỉ có Viên Kỳ Hải là vẫn tiếp tục di chuyển và không biết rằng bản thân nó đang cách cái chết không xa.

Thạch Phong Thành

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 8
KHÁC CHỦ TRƯƠNG CAO NHÂN ĐỐI CHỌI HIỆN TƯỢNG LẠ PHÁT BỞI DỊCH CÂN

N ói thì lâu nhưng diễn biến xảy ra chỉ trong một lượt chớp mắt. Tai vừa nghe đến bốn chữ Bắc Cương Lão Tổ, Tiền Huỳnh và Chu Bất Nhược vốn đang bất động bỗng rùng mình và cùng lao đến chỗ Viên Kỳ Hải.
Cả hai tuy nhanh nhưng cũng không sao nhanh bằng hai đạo kim quang nọ
Và tất cả mọi người, kể cả Thông Hư đại sư đều phải tin chắc rằng sinh mạng của Viên Kỳ Hải kể như đã tận. Họ chỉ cần chờ hai ngọn kim quang nọ cắm phập vào người Viên Kỳ Hải là mọi việc sẽ xong.
Tuy nhiên, đúng vào lúc đó có lần lượt ba tiếng quát bỗng vang lên làm chấn động thính nhĩ của mọi người.
- A di đà Phật! Đúng là nghiệt chướng mà !
- Vô lượng thọ phật ! Bọn người Bắc Cương lại đến tận đây lộng hành sao?
- Tặc nhân ác độc ! Đáng chết !
Vút ! Vút ! Vút!
Dư âm của ba tiếng quát nọ còn vang vọng, ba bóng nhân ảnh liền xuất hiện giữa đương trường.
Và cả ba bóng nhân ảnh nọ đều có những hành động khác nhau nhưng lại nhanh không tưởng.

Một người thì lao ngang qua Viên Kỳ Hải để cuộn lấy Viên Kỳ Hải và đưa nó qua một bên.
Người thứ hai thì vũ lộng ống tay áo để nhẹ nhàng tóm gọn hai ngọn kim quang lợi hại nọ, không cho chúng tiếp tục lao đi và đoạt mạng Viên Kỳ Hải.
Nhân vật còn lại, ngay sau khi buông ra hai chữ đáng chết liền quật thẳng một kình cực kỳ thâm hậu vào tên ác nhân là kẻ vừa phóng xuất hai đạo kim quang kia. Ào … Ào …
Ầm !
Oa ! Phịch !
Toàn trường lại một phen nữa rúng động trước những sự việc vừa nhanh vừa ngoài sức tưởng này.
Và ngay khi tên ác nhân nọ phải ngã ra chết thảm, có nhiều tiếng hô hoán bỗng vang lên. Thông Hư đại sư thì kêu:
- Là phật giá của Đại sư bá phương trượng?
Bảo chủ Thanh Long bảo kêu:
- Tiên Thiên Khí Công? Là Đại Hà đạo trưởng, chưởng môn Võ Đang phái !!!
Ngũ Hổ đồng thanh tán dương:

- Là Xích Dương Chưởng của Uy Hiển Phục Ma đại hiệp ! Minh chủ đến rồi ! Minh chủ đã đến rồi.
Còn Tiền Huỳnh và Chu Bất Nhược bỗng tru tréo lên:

- Bọn ngươi chạy đi đâu? Mau đứng lại !
Vút ! Vút !
Tiếng tru tréo của Tiền Huỳnh và Chu Bất Nhược liền làm cho toàn trường gồm tất cả là mười một người kể cả ba nhân vật vừa xuất hiện cũng đưa mắt nhìn về phía đó.
Và tất cả cùng nhìn thấy Tiền Huỳnh và Chu Bất Nhược chỉ như hai cái chấm nhỏ đang cố sức chạy đuổi theo ba tên che kín chân diện kia đã lợi dụng tình thế để bỏ chạy lấy thân.
Trông thấy thế, nhân vật vừa xuất hiện đã dùng Xích Dương Chưởng đoạt mạng một tên ác nhân được Ngũ hổ hô hoán gọi là minh chủ liền chớp động thân hình định đuổi theo.
Nhưng tiếng kêu của Thông Hư đại sư bỗng vang lên khiến cho minh chủ phải dừng lại:
- A di đà Phật ! Minh chủ xin hãy dừng chân ! Bần tăng đang có việc cần phải thỉnh y´ minh chủ !
Vừa được buông tha, Viên Kỳ Hải do mãi ngắm nhìn vị minh chủ võ

lâm nên quên cả việc phải đáp tạ người vừa cứu mạng nó.
Viên Kỳ Hải chỉ biết rằng nhân vật vừa dùng thân pháp thượng thặng để đưa nó dịch chuyển sang phương vị khác là một vị cao tăng mà thôi ! Còn như vị cao tăng đó có là phương trượng của Thiếu Lâm phái hay là đại sư bá của Thông Hư đại sư hay không đó là điều nó chưa cần phải quan tâm vội. Nó đang chú mục vào minh chủ võ lâm mà nó đã nghe Tạ tổng tiêu đầu, Thông Hư đại sư và Hà Vân đạo trưởng tán tụng, còn Mã trưởng lão của Cái Bang thì luôn có thái độ dè chừng.
Trước mặt nó bên cạnh một vị đạo trưởng có niên kỷ ngoại ngũ tuần là một nhân vật có dáng vẻ bên ngoài thật dễ mến. Nhân vật này chỉ trạc tứ tuần nhưng nhất nhất mỗi một động tác của nhân vật này đều làm cho bất kỳ ai khi đối diện đều dễ nảy sinh lòng cảm phục. Nhân vật nọ không cần bày tỏ những sự giận dữ ra mặt nhưng qua ánh mắt cũng biểu lộ một oai khí dễ khiếp phục lòng người. Thần thái của nhân vật này như vậy chẳng trách quần hùng võ lâm sao không tin tưởng và công cử làm minh chủ Trung Nguyên.
Đến như Thông Hư đại sư mà nhân vật đang được Viên Kỳ Hải mến mộ, khi đối diện với nhân vật này cũng phải tỏ ra khiêm cung nhất mực.
Vì lẽ đó, thái độ của Thông Hư đại sư liền lộ vẻ băn khoăn khi nghe vị minh chủ võ lâm bảo:
- Đại sư cần chỉ giáo bản nhân điều gì xin để sau hãy nói ! Bản nhân chỉ muốn đuổi theo bọn tà ma Bắc Cương kia để hỏi cho minh bạch mọi sự mà thôi.
Thông Hư đại sư vội vã phân minh:
- A di đà Phật! Y´ định của minh chủ thật là xác đáng, bần tăng rất áy náy khi phải taạm ngăn minh chủ lại ! Mong minh chủ lượng thứ cho sự thất ngôn của bần tăng.
Thấy Thông Hư đại sư vẫn không thay đổi y´ định, vị minh chủ đành thở hỏi:
- Xem ra bản nhân không lưu lại không được rồi ! Có chuyện gì quan trọng lắm sao, đại sư?
Nghe xong lời này, Thông Hư đại sư biết rằng vị minh chủ võ lâm đã chấp thuận việc lưu lại để nghe đại sư nói. Thông Hư đại sư lúc bây giờ mới quay nhìn vào vị cao tăng vừa xuất hiện để bẩm trình:
- Phương trượng đại sư bá ! Tiểu tăng có chuyện hệ trọng muốn bẩm báo đến phương trượng ! Đó là …
Xua tay ngăn lại, vị cao tăng nọ bảo:
- Thông Hư ! Nếu là chuyện của nhị đệ Ngươn Tri thì bản tọa và Đại

Hà đạo trưởng đã nghe Hà Vân nói cả rồi ! Còn như ngươi muốn đề cập đến Thạch Phong Thành Chi Thược thì tốt. Trước hết ngươi nên nói với Tiêu minh chủ để minh chủ liệu ly´ !
Vậy là đã rõ, nếu bọn người Thanh Long bảo chạm mặt với Tạ Linh Vân, tổng tiêu đầu Phi Ưng tiêu cục thì Tiêu minh chủ với hai vị chưởng môn hai đại phái Thiếu Lâm và Võ Đang lại gặp Hà Vân đạo trưởng. Chẳng trách tất cả cùng xuất hiện kịp thời ở nơi này.
Được lệnh dụ của phương trượng, Thông Hư đại sư liền quay sang Tiêu minh chủ:
- A di đà Phật ! Nếu minh chủ đã biết rõ mọi việc, bần tăng chỉ xin minh chủ tỏ rõ chủ trương về Thạch Phong Thành Chi Thược và chủ nhân hiện giờ của nó là Viên Kỳ Hải tiểu thí chủ đây ! Còn mối thù bất cộng đái thiên do môn hạ Bắc Cương Lão Tổ gây ra cho gia sư, bần tăng và tệ phái không dám làm phiền đến minh chủ.
Tuy có phần kính ngưỡng phong thái uy lẫm đến quang minh chính đại của minh chủ võ lâm, nhưng do Thông Hư đại sư cứ tùy tiện sắp đặt mà không ly´ gì đến cảm nghĩ cá nhân, lại do những lời căn dặn trước đó của Mã trưởng lão, nên Viên Kỳ Hải vừa nghe Thông Hư đại sư nói xong liền kêu lên:
- Đại sư ! Việc của tiểu điệt, tiểu điệt tự có chủ trương. Tiểu điệt không cần ai khác phải lo lắng cho tiểu điệt.
Phản ứng của Viên Kỳ Hải như vượt ra ngoài liệu định, Thông Hư đại sư sửng sốt hỏi lại:
- Tiểu thí chủ không hài lòng ư? Không lẽ tiểu thí chủ không biết rằng chỉ có Tiêu minh chủ đây mới là người duy nhất giữ được an toàn cho tiểu thí chủ sao?
Viên Kỳ Hải chưa kịp đáp thì minh chủ đã ôn tồn hỏi nó:
- Vậy y´ của tiểu huynh đệ là như thế nào? Theo như Hà Vân đạo trưởng nói thì bọn người bấy lâu nay muốn lấy mạng tiểu huynh đệ là môn hạ của Bắc Cương lão tổ, tiểu huynh đệ không sợ sao?
Một lần nữa, khi Viên Kỳ Hải chưa kịp tỏ rõ thái độ thì đến lượt Bảo chủ Thanh Long bảo lên tiếng:
- Vị tiểu thế huynh tuy không được bao nhiêu niên kỷ nhưng quả là có khí phách hơn người.
Vừa tiến lại gần Viên Kỳ Hải, Bảo chủ Thanh Long bảo vừa tiếp tục nói:

- Bình sinh bổn Bảo chủ vẫn thường mến mộ những ai có đởm lược như tiểu thế huynh. Hay là thế này vậy, tiểu thế huynh cứ về Thanh Long bảo mà lưu ngụ ! Tuy Thanh Long bảo không là long đàm hổ

huyệt nhưng bổn Bảo chủ có thể cam đoan rằng môn hạ của Bắc Cương Lão Tổ sẽ không làm gì được tiểu thế huynh ! Tiểu thế huynh nghĩ sao?
Lộ vẻ không tin, Viên Kỳ Hải vọt miệng hỏi lại:
- Thật thế sao, Bảo chủ?
Hiểu sai y´ của Viên Kỳ Hải, Bảo chủ Thanh Long bảo liền huênh hoang:
- Thật vậy sao lại không thật ! Tiểu thế huynh mà lọt được vào bổn bảo thì cứ kể như là vững như bàn thạch.
Viên Kỳ Hải vẫn vô tâm kêu lên hỏi:
- Y´ của tiểu điệt không phải như vậy ! Tiểu điệt chỉ muốn hỏi là Bảo chủ sẽ phải đối phó với bọn ác nhân như thế nào khi mới rồi đây suy´t nữa Bảo chủ đã bị bọn chúng đả bại !
Câu hỏi quá rõ của Viên Kỳ Hải dù là không có ác y´ nhưng lại quá đủ làm cho Bảo chủ Thanh Long bảo phải sượng sùng đến đỏ mặt.
Chẳng những thế, Tiêu minh chủ không hiểu tại sao lại buông ra một tiếng cười, ngụ y´ châm chọc Bảo chủ Thanh Long bảo.
Tuy chỉ là một tiếng cười khảy không hơn không kém nhưng tiếng cười đó lại đủ sức khích nộ Bảo chủ Thanh Long bảo. Lão khẽ nạt hỏi:
- Tiêu minh chủ sao lại cười? Hay y´ của Tiêu minh chủ là xem thường Thanh Long bảo của mỗ?
Lộ vẻ ân hận, Tiêu minh chủ vội vàng nói chữa lại:

- Tư Không huynh lượng thứ cho ! Y´ của bản nhân không phải như Tư Không huynh nghĩ đâu ! Bản nhân xin tạ lỗi vậy !
Tuy biết rằng lời nói của Tiêu minh chủ không phải là thật lòng, nhưng Bảo chủ Thanh Long bảo do không tiện phát tác nên đành phải im lặng chịu đựng:
Quan sát qua mọi việc, Viên Kỳ Hải biết rằng chỉ vì một lời nói vô tâm của nó đã khiến cho Bảo chủ Thanh Long bảo phải hổ thẹn.
Viên Kỳ Hải liền tiến lại gần Bảo chủ Thanh Long bảo. Nó vọi thủ lễ như thường thấy ở các nhân vật giang hồ, và lên tiếng tạ lỗi:
- Bảo chủ ! Tiểu điệt vì bất quá không biết phân cân nặng nhẹ, có trót lỡ lời mong Bảo chủ bỏ qua cho.
Vùng cười lớn, Bảo chủ Thanh Long bảo khẽ đặt tay lên vai Viên Kỳ Hải, đúng vào huyệt kiên tĩnh và nói:
- Ha … ha … ha … ! Không hề gì ! Tiểu thế huynh đã không thích Thanh Long bảo của mỗ thì thôi vậy ! Bổn bảo chủ không trách gì tiểu thế huynh đâu.

Cùng với cái đặt tay của Bảo chủ Thanh Long bảo, Viên Kỳ Hải bỗng rùng mình khi cảm nhận có một luồng nhiệt khí chợt xuất hiện ở ngay đầu vai. Và luồng nhiệt khí này liền đi xuyên qua kiên tĩnh huyệt, xuất phát từ lòng bàn tay của Bảo chủ Thanh Long bảo và xộc thẳng vào vùng tâm thất của Viên Kỳ Hải.
Đúng lúc đó, dù toàn thân đang chấn động và tâm trí hoang mang mơ hồ nhưng tai của Viên Kỳ Hải vẫn nghe được một câu niệm phật hiệu từ phía sau vọng đến.
- A di đà Phật!
Tiếng niệm phật này có tác dụng như tiếng chuông cảnh tỉnh, Viên Kỳ Hải liền hoàn hồn tỉnh lại.
Vẫn chưa hết, ở đầu vai còn lại của Viên Kỳ Hải bỗng có ai đó đặt tay lên. Và một giọng nói trầm hùng liền được phát ra:
- Nhận được lỗi và liền tạ lỗi tiểu huynh đệ quả là người biết phục thiện. Bả nhân vẫn hay khâm phục những hạng người như tiểu huynh đệ ! Thật hiếm có, hiếm có.
Vẫn một tình trạng như vậy, khi bàn tay thứ hai vừa đặt lên đầu vai còn lại của Viên Kỳ Hải, một luồng nhiệt khí liền xuất hiện. Cùng khởi phát từ kiên tĩnh huyệt, luồng nhiệt khí thứ hai này cứ lăm lăm xộc thẳng vào vùng tâm thất của nó như muốn đối chọi lại với luồng nhiệt khí kia.
Trong nháy mắt, bên trong nội thể của Viên Kỳ Hải đồng thời xuất hiện đến hai luồng nhiệt khí. Và hai luồng nhiệt khí này nếu Viên Kỳ Hải chưa kịp thời tỉnh lại bởi ảnh hưởng của tiếng niệm phật kia, có lẽ đã tự hóa giải lẫn nhau và không lưu lại một chút dấu vết nào ở trong người Viên Kỳ Hải cả.
Nhưng sự thật lại diễn ra không phải như thế.
Vừa tỉnh lại, Viên Kỳ Hải thần trí kịp thời minh mẫn nên bất giác hít vào một hơi thật sâu như phản ứng thường có khi gặp phải chuyện bất ngờ.
Và thật là, có lẽ là Viên Kỳ Hải đã tập thở nạp theo những lối vẽ ngoằn ngoèo bằng chu sa của hai bức họa nhân đồ nên khi Viên Kỳ Hải hít sâu vào, hai luồng nhiệt khí nọ bỗng chuyển đổi phương hướng.
Thay vì chúng xộc thẳng vào tâm thất và đối chọi thẳng vào nhau thì chúng lại được dẫn lưu theo nhịp thở sâu của Viên Kỳ Hải và chạy tót luôn vào đan điền huyệt của nó.
Hiện tượng này xảy ra nếu có ai biết được thì chỉ có duy nhất mỗi một mình Viên Kỳ Hải mà thôi.
Quá bất ngờ trước hiện tượng này, thêm nữa hai bàn tay trên hai

đầu vai của Viên Kỳ Hải đột nhiên lại run bắn lên làm cho Viên Kỳ Hải phải giật mình và bước lùi lại thật mạnh.
Hai bàn tay nọ liền rơi khỏi đầu vai của Viên Kỳ Hải ! Đến lúc đó, Viên Kỳ Hải mới nhận ra nhân vật thứ hai đặt tay lên vai nó chính là Tiêu Minh chủ.
Thoát khỏi hai bàn tay và cũng là tránh được hai luồng nhiệt khí quái lạ nọ, Viên Kỳ Hải càng thêm bất ngờ trước vẻ mặt có phần hoang mang hốt hoảng của chủ nhân hai bàn tay nọ là Tiêu Minh chủ và Bảo chủ Thanh Long bảo.
Thở ra một hơi dài, Viên Kỳ Hải vừa định lên tiếng hỏi cả hai là chuyện gì đã xảy ra thì một hiện tượng khác lạ nữa bỗng xuất hiện khiến nó phải ngậm miệng lại.
Đó là một luồng nhiệt khí thứ ba bỗng xuất hiện bên trong nội thể của nó.
Lần này luồng nhiệt khí này không phải là do ai chạm vào nó mà thành. Ngược lại, luồng nhiệt khí kia lại khởi phát từ huyệt đan điền của chính nó. Và cùng với lần thở ra của nó, luồng nhiệt khí quái lạ nọ bỗng dẫn lưu khắp người nó.
Cũng như trước đó, Viên Kỳ Hải đã tập thở nạp theo những lằn vẽ ngoằn ngoèo nối kết ba trăm sáu mươi huyệt đạo lớn nhỏ lại với nhau, luồng nhiệt khí này cũng di chuyển y như vậy.
Và sau ba lần thở nạp của Viên Kỳ Hải, luồng nhiệt khí đó sau khi đi đủ các kinh mạch liền qui hồi về đan điền.
Tiếp đó, luồng nhiệt khí lại tiếp tục chu lưu theo đúng chu trình đó và cứ di chuyển mãi không thôi, nhưng Viên Kỳ Hải vẫn phải thở nạp.
Viên Kỳ Hải không thể không thầm hỏi: “Dẫu biết rằng ta đã tập thở nạp theo đúng Dịch Căn Tâm Pháp Họa Đồ nhưng tại sao nội thể của ta lại xuất hiện luồng nhiệt khí kỳ quặc này? Nó từ đầu mà xuất hiện? Tại sao nó phải chịu lưu theo những lằn vẽ bằng chu sa của hia bức họa nhân đồ? Luồng nhiệt khí này có điều lợi hay sẽ gây hại cho ta? Ta có nên tiếp tục thở nạp theo Dịch Căn Tâm Pháp Họa Đồ nữa không?
Vừa là hoang mang vừa lại hối hận, Viên Kỳ Hải thầm kêu khổ, bây giờ dù nó có muốn ngưng thở nạp mà nó đã luyện theo Dịch Căn Tâm Pháp Họa Đồ do vô tình nhặt được thì cũng không sao ngưng được. Bởi nó đã lỡ luyện đến nhập tâm rồi, và bây giờ lối thở nạp đó lại là một sự kiện vừa gắn chặt vào lối sống của nó, và là một thể nhất quần với bản thân con người của nó mất rồi. Nó không thể nào ngừng lại hoặc sửa đổi gì được nữa.
Vẻ mặt của nó có lẽ quá ngờ nghệch khiến cho có người phải hỏi nó:

- A di đà Phật ! Tiểu thí chủ đã làm sao rồi?

Đây là thanh âm giọng nói của người lúc mới rồi đã niệm phật hiệu làm cho nó kịp tỉnh lại.
Nó ngước mắt nhìn lên và nhận ra đó là ai.
Nó hoàn hồn tỉnh lại và nhìn người đó với vẻ tri ân. Vì người đó chính là phương trượng Thiếu Lâm phái.
Đúng lúc nó tỉnh lại lần thứ hai, hai thanh âm khác lại lần lượt vang lên.

Thạch Phong Thành

Đánh máy: Trúc Nhi
Hồi 9
BỞI NGHI KỴ: THANH LONG GIẬN DỮ
ĐỂ TRỌN TIN: ĐỀ XUẤT HAI ĐIỀU

- **H** ừ ! Nội công của Tiêu Minh chủ thật đáng khâm phục.
Ngay sau câu nói của bảo chủ Thanh Long bảo là âm thanh châm chọc của Tiêu Minh chủ:
- Nội lực của Bảo chủ cũng chẳng kém gì ! Bội phục, thật bội phục !
Nghe nhưng không hiểu, Viên Kỳ Hải bất ngờ lên tiếng:
- Minh chủ và Bảo chủ đã sao rồi? Việc gì vừa mới xảy ra cho tiểu điệt vậy?
Qua sự ngơ ngác của Viên Kỳ Hải, qua câu hỏi hàm y´ lo lắng của phương trượng Thiếu Lâm và qua mấy câu nói ngụ y´ châm chọc nhau của Tiêu minh chủ và Bảo chủ Thanh Long Bảo, Thông Hư đại sư dọ đoán được điều gì đã xảy ra liền hốt hoảng hỏi Viên Kỳ Hải:
- A di đà Phật ! Tiểu thí chủ có cảm thấy khó chịu ở trong người không?
Không hiểu tại sao Thông Hư đại sư lại hỏi như vậy, Viên Kỳ Hải gượng cười đáp lại:
- Tiểu điệt vẫn không hề gì, đa tạ đại sư đã quan tâm.
Nghe Viên Kỳ Hải vẫn còn đối đáp được, không có một biểu hiện nào bất thường, Thông Hư đại sư thở phào nhẹ nhõm và lên tiếng trách Bảo chủ Thanh Long Bảo:
- Ngoài miệng Bảo chủ nói là không trách, vậy tại sao Bảo chủ lại nhả kình định hủy diệt vị tiểu thí chủ này vậy? Nếu không nhờ Tiêu minh chủ kịp thời vận lực đối kháng, liệu Bảo chủ có thoát được công đạo

võ lâm do Tiêu minh chủ chủ trì không?
Giận đến xám ngoét sắc diện, Bảo chủ Thanh Long bảo hậm hực bảo:
- Từ lâu bổn Bảo chủ vốn đã bất phục Tiêu minh chủ ! Nay với công phu bàng môn tà đạo mà Tiêu minh chủ vừa thi triển, bổn Bảo chủ quyết không chịu sự sai khiến của y nữa ! Ngũ Hổ ! Chúng ta đi thôi !
Bảo chủ Thanh Long bảo vừa mới quay người, chưa kịp bỏ đi, Tiêu minh chủ bỗng lên tiếng ngăn lại:
- Dừng lại đã nào, Bảo chủ!
Bảo chủ Thanh Long bảo liền quay lại và quắc mắt nhìn Tiêu minh chủ với câu hỏi gay gắt:
- Tôn giá kêu bổn Bảo chủ là có gì chỉ giáo? Có phải tôn giá định dùng uy quyền của một Minh chủ để bức bổn Bảo chủ động thủ phải không?
Vút ! Vút !
Năm nhân vật thân cận với Bảo chủ Thanh Long bảo là Ngũ Hổ bất ngờ động thân và lao đến đứng ngay phía sau Bảo chủ Thanh Long bảo!
Tình thế này ngay tức khắc làm cho hiện trường vốn hòa dịu bỗng trở nên khẩn trương.
Vị phương trượng Thiếu Lâm phái buộc phải lên tiếng trấn định mọi người:

- A di đà Phật ! Tư Không Bảo chủ và Tiêu minh chủ có thể nghe bần tăng nói một lời được không? Họa Bắc Cương vừa mới xuất hiện, nếu nhị vị vì mối bất hòa nhỏ mà xảy ra xung đột, hậu họa thiệt khó lường. Bần tăng mong nhị vị lấy giang hồ làm trọng và mau mau bình tâm lại ! A di đà Phật !
Lời nói từ tốn và khoan hòa của vị phương trượng Thiếu Lâm phái làm cho thần sắc của Bảo chủ Thanh Long bảo thoáng lắng dịu.
Tuy nhiên, sắc thái giận dữ liền trở lại với Tư Không Bảo chủ khi Tiêu minh chủ vừa cười nhẹ vừa lên tiếng hỏi:
- Phương trượng nói thật đúng, bản nhân không hề để tâm đến việc này ! Chỉ có điều bản nhân muốn nghe Tư Không Bảo chủ giải thích cho bản nhân một điều ! Tại sao Tư Không Bảo chủ lại gọi công phu của bản nhân là bàng môn tà đạo?
Bằng giọng phẫn nộ, Tư Không Bảo chủ phản ứng lại bằng một câu hỏi:
- Hừ ! Tôn giá còn định chối ư? Vậy tôn giá giải thích ra sao về hiện trạng lúc mới rồi?

Câu hỏi khá mập mờ của Bảo chủ Thanh Long bảo đương nhiên đã làm cho hai vị chưởng môn hai đại phái Thiếu Lâm, Võ Đang và làm cho Thông Hư đại sư khó hiểu. Tất cả cùng nhìn sang Tiêu minh chủ để xem Tiêu minh chủ sẽ đối đáp như thế nào.
Ngược lại, Tiêu minh chủ cũng đặt một câu hỏi tương tự cho Bảo chủ Thanh Long bảo:
- Chính bản nhân cũng đang muốn hỏi Bảo chủ về việc này. Công phu mà Bảo chủ vừa thi triển là loại công phu gì? Dường như đó không phải là sở học gia truyền của Tư Không Bảo chủ thì phải?
Đang chờ nghe giải thích không ngờ lại nghe đối phương hỏi ngược lại, Bảo chủ Thanh Long bảo vụt cười dài:
- Ha … ha … ha … ! Toôn giá cho bổn Bảo chủ là trẻ lên ba hay sao? Lời nói khỏa lấp của tôn giá không thể che mắt bổn Bảo chủ được đâu.
Hai mắt chợt long lên, Tiêu minh chủ thoáng giận:
- Lời nói của bản nhân không phải là lời nói để khỏa lấp, Bảo chủ không được ngậm máu phun người.
Song phương dù đã qua lại mấy lời nhưng vẫn không giải thích cho những người còn lại hiểu rõ được sự thực. Càng nghe càng hoang mang, Đại Hà đạo trưởng buộc phải hỏi chen ngang:
- Vô lượng thọ phật ! Rốt cuộc nhị vị có thể giải thiích là chuyện gì đã xảy ra hay không?
Cười gằn một tiếng, Bảo chủ Thanh Long bảo hất hàm bảo:

- Nếu đạo trưởng muốn hiểu rõ mọi việc sao không hỏi Tiêu minh chủ võ lâm kia?
Trước những cái nhìn dò hỏi của hai vị chưởng môn đại phái võ lâm và của Thông Hư đại sư, Tiêu minh chủ do không giải thích được đành phải nhún vai và cười nhẹ.
Thấy thế, Bảo chủ Thanh Long bảo vừa quay người bước đi vừa bảo:
- Nếu tôn giá thấy không nên giải thích thì thôi vậy, cáo biệt !
Vút !
Lần này do không một ai lên tiếng ngăn lại nên Bảo chủ Thanh Long bảo và bọn Ngũ Hổ cứ ung dung bỏ đi.
Tuy nhiên trước khi bóng ảnh của sáu nhân vật Thanh Long bảo vừa khuất dạng thì ngược chiều với họ lần lượt có hơn mười bóng người xuất hiện
Số người còn lại đang đưa mắt nhìn theo những tưởng đâu những bóng người vừa xuất hiện rất có thể là địch nhân và thế nào bọn

người Thanh Long bảo cũng bị ngăn trở.
Nhưng sau đó, hai tốp người đi ngược chiều nọ vẫn thản nhiên lướt ngang qua nhau làm cho nhóm người cùng đứng với Viên Kỳ Hải phải kinh ngạc.
Chỉ khi mười mấy bóng người đó đến gần hơn thì sự việc mới được làm rõ. Đó là năm nhân vật thuộc Võ Đang phái do Hà Vân đạo trưởng dẫn đầu, ba vị tăng nhân cũng trạc niên kỷ với Thông Hư đại sư, Mã, Hoa hai vị trưởng lão của Cái Bang, Tạ tổng tiêu đầu Phi Ưng tiêu cục và hai nhân vật xa lạ nhưng có thần thái thật đĩnh đạc với hai đốc kiếm nhô lên ở hai đầu vai.
Ngay khi mười mấy bóng người này xuất hiện, tất cả liền quấn lấy những người đương diện tạo thành bốn nhóm người rõ ràng.
Năm vị đạo nhân sau khi thi lễ với Đại Hà đạo trưởng liền vòng ra sau Đại Hà đạo trưởng. Tất cả đều là môn hạ Võ Đang phái.
Ba vị tăng nhân kia đương nhiên là phái đứng chung chỗ với Thông Hư đại sư vì họ là môn hạ Thiếu Lâm phái và là sư huynh sư đệ với Thông Hư đại sư.
Mã, Hoa hai vị trưởng lão Cái Bang sau khi ngó nhìn Viên Kỳ Hải để xem nó có được nguyên vẹn hay không, rồi đứng ở hai bên Viên Kỳ Hải.
Hai nhân vật có thần thái đĩnh đạc kia thì không nói không rằng chỉ lẳng lặng đứng phía sau Tiêu minh chủ.
Còn Tạ tổng tiêu đầu thì sau một lúc phân vân liền tiến đến thi lễ với vị phương trượng của Thiếu Lâm phái:
- Đệ tử Tạ Linh Vân xin tham kiến phương trượng đại sư bá.
Quay sang Thông Hư đại sư, Tạ tổng tiêu đầu lại hỏi:
- Chuyện gì đã xảy ra cho bọn người Thanh Long bảo vậy sư huynh?
Tạ mỗi có chào hỏi Tư Không Bách nhưng y cứ hầm hầm mà không nói gì. Có phải vẫn là việc Tư Không Bách bất phục Tiêu minh chủ mà ra không?
Vì không tiện giải thích nhiều, vả lại dù có muốn giải thích thì cũng không biết gì để giải thích nên Thông Hư đại sư chỉ gật đầu chiếu lệ mà thôi.
Thái độ của Tiêu minh chủ thật khác lạ. Thay vì giải thích rõ ngọn ngành như bao nhiêu người đang tỏ y´ chờ đợi, Tiêu minh chủ lại thản nhiên hỏi hai nhân vật đeo kiếm đang đứng như hai pho tượng ở phía sau:
- Thư Hùng Song Kiếm! Hai ngươi đến đây để làm gì? Sao không lưu lại Chính Nghĩa Sảnh để chờ ta quay lại?
Nhân vật đứng ngay bên tả vị Minh chủ liền khẽ nghiêng người đáp

lại:
- Sư phụ ! Do Tạ tổng tiêu đầu khẩn thiết yêu cầu và vì bọn đệ tử không biết lão nhân gia người đã đến đây cho nên …
Tỏ vẻ đã hiểu, Tiêu minh chủ chợt đưa tay lên làm hiệu ngăn lại:
- Được rồi ! Lối hành sự của hai người thật nhanh nhạy, ta không trách. Do ta đang lúc đàm đạo với Ngươn Tuệ đại sư và Đại Hà đạo trưởng có tình cờ nghe Hà Vân đạo trưởng nói qua moọi việc, nên ta không kịp báo về Sảnh cho hai ngươi nghe.
Nói xong, Tiêu minh chủ chợt đưa mắt nhìn mọi người khắp lượt rồi chậm rãi nói:
- Việc môn hạ của Bắc Cương Lão Tổ vừa xuất hiện rất có thể liên quan đến việc Ngươn Trí đại sư lâm thảm tử ! Dù Thiếu Lâm phái đã có lời nhưng bản nhân chính là Minh chủ võ lâm, chuyện này nhất định bản nhân sẽ điều tra hư thực. Riêng việc Thạch Phong Thành Chi Thược có quan hệ mật thiết với điều bí ẩn bấy lâu nay vẫn bao trùm võ lâm Trung Nguyên của chúng ta, chư vị có cao kiến gì xin cứ nói. Bản nhân sẵn lòng nghe chỉ giáo.
Tạ tổng tiêu đầu vì trước đó đã có sẵn chủ trương liền lên tiếng trước tiên:
- Chính vì điều này Tạ mỗ mới chạy đến Chính Nghĩa Sảnh để kêu cầu. Theo Tạ mỗ, Tiêu minh chủ nên liệu y´ việc này thì hơn.
Biết Tạ tổng tiêu đầu vì đến sau một bước nên không thể biết việc Viên Kỳ Hải đã khẳng khái chối từ đề nghị này, Thông Hư đại sư khẽ hắng giọng :
- Tạ lão đệ ! Bần tăng cũng đã có kiến nghị như vậy, nhưng tiểu thí chủ đây không bằng lòng. Tạ lão đệ thử khuyên can một lời xem.
Không chờ Tạ tổng tiêu đầu lên tiếng, Viên Kỳ Hải do cảm nhận được sự đồng tình của Mã, Hoa hai vị trưởng lão Cái Bang nên nó vội lên tiếng:
- Tạ lão bá dù có khuyên can cũng vô ích thôi. Y´ của tiểu điệt đã quyết, tiểu điệt sẽ không nói lại.
Tạ Linh Vân kêu lên:

- Sao lạ vậy, tiểu thế huynh? Không phải trước đó chúng ta đã thỏa thuận rồi sao? Vì được sự ưng thuận của tiểu thế huynh, lão phu mới bôn ba vất vả và làm phiền đến nhị vị Hộ Sảnh là Thư Hùng Song Kiếm kia mà?
Viên Kỳ Hải lắc đầu quầy quậy:
- Đó là y´ của Tạ lão bá chứ không phải của tiểu điệt.
- Tiểu thế huynh nói như thế nghĩa là gì? Y´ của tiểu thế huynh thật

sư là thế nào?
Để đáp lại câu hỏi kế tiếp này của Tạ tổng tiêu đầu, Viên Kỳ Hải vừa nhìn sang Thông Hư đại sư vừa bảo:
- Y´ của tiểu điệt như thế nào, đại sư đã rõ. Chỉ cần đại sư lên tiếng tán đồng thì một là tiểu điệt xin đến với phái Thiếu Lâm, hai là tiểu điệt xin giao Thạch Phong Thành Chi Thược cho Thiếu Lâm phái.
- Không được !
- Không được !
- Điều này tuyệt nhiên là không được.
- A di đà Phật ! Không được đâu tiểu thí chủ !
…
Ngay khi Viên Kỳ Hải bày tỏ y´ nguyện xong, có rất nhiều người đồng lên tiếng và cũng là phản bác y´ nguyện đó của nó.
Viên Kỳ Hải nhận định rõ, tất cả đều có phản ứng y như vậy, ngoại trừ những người thuộc phái Võ Đang vẫn lặng câm không tỏ rõ thái độ mà thôi.
Nguyên nhân dẫn đến sự bác bỏ của Mã, Hoa hai vị trưởng lão là thế nào thì Viên Kỳ Hải do đã biết từ trước nên nó không cần phải hỏi lại nữa. Nhưng nó thật sự kinh ngạc khi nghe không những Tiêu minh chủ và Thư Hùng Song Kiếm cùng lên tiếng phản bác mà ngay cả đến những vị tăng nhân Thiếu Lâm phái cũng tỏ ra không đồng tình.
Nó đành buột miệng hỏi:
- Có gì là không được? Có phải là chư vị đại sư vì sợ chuốc lấy phiền não làm vẩn đục sư thanh tu của chư vị nên chư vị không dám nhận lời không?
Ngươn Tuệ đại sư, chưởng môn phương trượng Thiếu Lâm phái liền giải thiích:
- A di đà Phật ! Có chuốc lấy phiền não hay không, tệ phái không hề sợ điều đó. Duy có một điều, bần tăng e rằng tiểu thí chủ vì còn ít niên kỷ nên không thể biết được Thạch Phong Thành hàm chứa nhiều điều bí ẩn, là mối lo ngại chung cho toàn thể võ lâm Trung Nguyên, do vậy mà tiểu thí chủ vừa tỏ bày, tệ phái thật sự không dám đảm đương nổi. A di đà Phật !
Vẫn không hiểu, Viên Kỳ Hải bèn hỏi tiếp:
- Một đại môn phái như Thiếu Lâm nếu không dám đảm đương việc này thì còn ai khác dám đảm đương đây?
Ngay tức khắc, những tăng nhân và đạo nhân thuộc hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang cùng hướng nhìn về Tiêu minh chủ. Họ đáp:
- Ngoài Tiêu minh chủ thì không ai khác đảm đương được.
Do chúng khẩu đồng từ, có quá nhiều người cùng nói như vậy nên

Mã, Hoa hai vị trưởng lão Cái Bang dù không đồng tình cũng không lên tiếng.
Thái độ im lặng của cả hai vị vô tình trở thành những thái độ đồng tình, khiến cho Tiêu minh chủ không thể không hỏi:
- Tiểu huynh đệ hiểu rồi đó. Bây giờ tiểu huynh đệ còn có y´ gì khác nữa không?
Bất đắc dĩ, Viên Kỳ Hải đành phải nói:

- Đã như vậy, tiểu điệt nào dám có y´ gì khác. Nhưng có một điều này tiểu điệt xin nói trước.
Tiêu minh chủ mỉm cười:

- Có điều gì còn nghi ngại, tiểu huynh đệ cứ nói tất cả ra đi.
Nó nghiêm mặt lại:
- Tiểu điệt vẫn tự mình cất giữ lấy Thạch Phong Thành Chi Thược. Tiểu điệt sẽ không giao lại cho bất cứ ai, dù đó là Tiêu minh chủ tiền bối đi nữa.
Nửa đùa nửa thật, Tiêu minh chủ hỏi:
- Tại sao vậy, tiểu huynh đệ? Tiểu huynh đệ không tin tưởng ở bản nhân sao?
Nó lắc đầu:

- Không phải là không tin, chỉ vì tiểu điệt chưa thật sự hiểu rõ năng lực của Tiêu tiền bối mà thôi.
Khẽ cau mày, Tiêu minh chủ lên tiếng hỏi:

- Năng lực của bản nhân có vấn đề sao?
Viên Kỳ Hải đáp:
- Tiểu điệt có hai đề xuất này, mong Tiêu tiền bối chấp thuận cho. Tiểu điệt sẽ nguyện y´ dâng Thạch Phong Thành Chi Thược cho Tiêu tiền bối một khi hai đề xuất này được thực hiện.
Nghe thế Thư Hùng Song Kiếm cùng lớn tiếng nạt nộ:
- Tiểu tử, ngươi dám khinh thường và mạo phạm đến gia sư là Minh chủ võ lâm ư?
Tiếng nạt của cả hai làm cho Viên Kỳ Hải phải lo sợ.
Tuy nhiên, Viên Kỳ Hải thoáng yên lòng và thêm ngưỡng mộ Tiêu minh chủ khi nó nghe Tiêu minh chủ quắc mắt với Thư Hùng Song Kiếm là hai đệ tử của lão:
- Hai ngươi im đi ! Ai mượn hai ngươi phải xen vào?
Đoạn, Tiêu minh chủ cất giọng hòa nhã hỏi Viên Kỳ Hải:

- Là hai đề xuất gì, tiểu huynh đệ cứ nói.
Nó bắt đầu nói:
- Điều thứ nhất: chỉ khi nào bọn người của Bắc Cương không gây thêm khó khăn nào nữa cho tiểu điệt, dù là ở đây hay là Chính Nghĩa Sảnh, tiểu điệt mới yên tâm ! Còn điều thứ hai thì …
Thấy nó ngập ngừng, Tiêu minh chủ mỉm cười trấn an:
- Tiểu huynh đệ không việc gì phải ngần ngại, dù có là lời khó nghe đến đâu đi nữa, bản nhân vẫn không trách tiểu huynh đệ.
Nghe xong lời này, Viên Kỳ Hải mới mạnh dạn nói:
- Nếu Tiêu tiền bối bảo là không trách, tiểu điệt mới dám nói. Vào đêm Ngươn Trí đại sư lâm thảm tử, trước đó tên ác nhân có xuống tay hạ thủ vị bái đệ của hắn ! Tiểu điệt chỉ mong Tiêu minh chủ tìm cho được tên ác nhân và giết đi ! Có như thế tiểu điệt mới hả dạ.
Tiêu minh chủ bật cười:
- Điều này đâu cần tiểu huynh đệ phải nhắc nhỏ ! Không phải bản nhân vừa nói là sẽ điều tra mọi hư thực, có nghĩa là sẽ tìm cho được tên hung thủ hạ sát Ngươn Trí đại sư rồi sao? Tiểu huynh đệ yên tâm, bản nhân sẽ không phụ lòng kỳ vọng của đồng đạo giang hồ vẫn ưu ái dành cho bản nhân.
Mọi chuyện đến lúc này kể như đã sắp xếp xong, do Viên Kỳ Hải đã thuận lòng, Tiêu minh chủ nhìn mọi người và nói:
- Cũng là tiện đường, bản nhân xin thỉnh chư vị cùng đến Chính Nghĩa Sảnh để đàm đạo. Chư vị nghĩ thế nào?
Lần lượt những người thuộc hai môn phái Võ Đang và Thiếu Lâm ngỏ ý từ chối, viện cớ là phải hồi sơn phòng khi bọn Bắc Cương đến quấy nhiễu.
Duy chỉ có hai vị trưởng lão Cái Bang là tỏ ý tán thành.
Không hiểu Tiêu minh chủ có bất bình trước thái độ này của hai vị trưởng lão Cái Bang hay không, nhưng vì đã có lời mời nên Tiêu minh chủ vẫn phải vui vẻ:
- Đã lâu rồi, Bang chủ quy bang vẫn không cho bản nhân được diễm phúc hầu chuyện. Nay có nhị vị quang lâm, Chính Nghĩa Sảnh càng thêm vinh hạnh. Mời !
Được lời mời khá chí thành, Mã – Hoa hai vị trưởng lão liền chớp động thân hình và đưa Viên Kỳ Hải cùng đi với Tiêu minh chủ và Thư Hùng Song Kiếm.

Thạch Phong Thành

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 10
GIỮA LONG ĐÀM HUNG NHÂN XUẤT HIỆN TIÊU MINH CHỦ THU NHẬN TRUYỀN NHÂN

G ọi là Chính Nghĩa Sảnh nhưng thật chất đó chính là cách gọi khác của Minh chủ phủ, nơi lưu người của nhân vật đứng đầu võ lâm Trung Nguyên. Do đó nội phủ của Chính Nghĩa Sảnh đương nhiên phải to rộng cho xứng với danh vị Minh chủ võ lâm.

Trong một tịnh phòng nằm lọt thỏm giữa một nộp phủ rộng lớn đó. Viên Kỳ Hải thật sự khoan khoái khi lần đầu tiên trong đời nó được tận hưởng mùi vị của sự xa hoa khác thường.

Giường êm chăn ấm, một mình một phòng và không bị ai quấy nhiễu, đấy là một điều mà Viên Kỳ Hải đã từng ao ước nhưng đến nay mới có được.

Vào lúc này, trong khi Mã, Hoa nhị vị trưởng lão đang đàm đạo với Tiêu minh chủ ở htư phòng, Viên Kỳ Hải bỗng nảy y´ tò mò muốn tìm hiểu khắp mọi nơi trong Chính Nghĩa Sảnh. Nó liền thực hiện y´ định. Đi quanh quẩn một lúc, Viên Kỳ Hải chợt laạc bước vào một hoa viên nằm ở phía hậu sảnh.

Là một hoa viên của Chính Nghĩa Sảnh nên việc có nhiều loài kỳ hoa dị thảo được trồng ở đây không phải là chuyện lạ.

Nhìn ngắm sự bề thế dành riêng cho vị Minh chủ võ lâm, Viên Kỳ Hải càng lúc càng cảm nhận được sự mâu thuẫn của bản thân. Vì lời căn dặn trước đó của Mã trưởng lão. Viên Kỳ Hải buộc phải nghi kỵ Tiêu minh chủ. Ngược lại từng lời nói cử chiỉ của Tiêu minh chủ cộng với sự bề thế đáng có trước mặt nó. Viên Kỳ Hải không thể không ngưỡng mộ và khâm phục Tiêu minh chủ.

Bất giác, Viên Kỳ Hải tự hỏi thầm:

- Ta nên tin hay không tin vào Tiêu minh chủ? So sánh thái độ của Mã trưởng lão và Tiêu minh chủ, một người thì có nhiều thái độ khả nghi, người thứ hai thì đường đường chính chính, tại sao ta phải tin theo lời Mã trưởng lão để cứ nghi kỵ Tiêu minh chủ? Có phải vì Mã trưởng lão đã truyền thụ bộ pháp vô danh cho ta nên ta vì thiện cảm phải tin vào Mã trưởng lão không? Tại sao ta không nghĩ rằng Mã trưởng lão chịu truyền thụ bộ pháp là có mưu đồ bất lợi cho ta? Ta có còn nên tin ở Mã trưởng lão nữa không?

Cùng với những nghi vấn này tâm trạng của Viên Kỳ Hải mười phần đã ngã hết tám phần thiện cảm về phía Tiêu minh chủ. Và nó bỗng

quyết tâm là sẽ nói rõ tất cả với Tiêu minh chủ và Mã trưởng lão.
Nó vụt quay lại với y´ định là đến thư phong, nơi mọi người đang đàm đạo.
Thế nhưng, vừa mới quay lại Viên Kỳ Hải bỗng hoảng hồn đến đờ cả người.
Trước mặt nó, trong đêm mờ tối chỉ có một chút ánh sáng mờ nhạt của mảnh trăng thượng tuần hình cánh cung đang chìm khuất dần về phía chân trời, một bóng người trùi trụi từ đầu chí chân đang sừng sửng đứng nhìn nó một cách đe dọa.
Bóng đen nọ bỗng nâng dần hữu thủ lên, Viên Kỳ Hải vẫn đứng bất động.
Chỉ khi hữu thủ của bóng đen nọ chợt co dần lại, biến thành một ngọn trảo, Viên Kỳ Hải bỗng bật lên tiếng kêu:
- Hắc Sát Phi Trảo !
Vụt !
Tiếng kêu của Viên Kỳ Hải vừa vang lên, hữu trảo của bóng đen nọ liền chớp động và lao vụt vào đầu nó.
Một khi tiếng kêu đã được phát ra, Viên Kỳ Hải liền như người từ cõi chết sống lại, cước chân liền dịch bộ theo bản năng.
Soạt ! Vù..
Tính mạng đang như chỉ mành treo chuông, Viên Kỳ Hải nhớ kịp thời dịch chuyển theo bộ pháp vô danh nọ, nên thoát chết trong gang tấc.
Bóng đen nọ cũng phải bất ngờ trước diễn biến này ! Tiếp đó vẫn không hề mở miệng nói một lời, bóng đen nọ hùng hổ lao đến và vụt hết trảo này đến trảo khác vào người của Viên Kỳ Hải.
Vụt ! Vụt !
Qua lúc sững sờ, Viên Kỳ Hải dần dần bình tâm lại. Nó tiếp tuục thi triển bộ pháp nọ để tránh những chiêu Hắc Sát Phi Trảo cực kỳ lợi hại mà bóng đen đang cố tình dồn nó vào tử địa.
Sau khi thoát được thêm ba lượt nữa, Viên Kỳ Hải vì quá kinh nghi nên buột miệng kêu lên:
- Ác ma ! Ngươi là ai? Sao ngươi phải quyết lấy tính mạng của ta? Ngươi nói đi chứ !
Miệng nói và chân vẫn luôn giữ vững cước bộ, Viên Kỳ Hải vẫn không nghe đối phương đáp lời.
Ngược lại, đối phương đang bắt đầu sử dụng đến tả thủ.
Hữu trả và tả quyền, cả hai cứ luôn quấn sát lấy bóng hình của Viên Kỳ Hải và làm cho Viên Kỳ Hải càng lúc càng thêm khó khăn.
Tuy nhiên, bộ pháp vô danh nọ cho đến lúc này vẫn tỏ ra hữu dụng, Viên Kỳ Hải vẫn tiếp tục thoát hiểm trong gang tấc.

Vừa tránh né, Viên Kỳ Hải vừa mở miệng gào, hỏi nữa:
- Ngươi có phải là Bắc Cương môn hạ không? Đây là Chính Nghĩa Sảnh, nơi lưu ngụ của Minh chủ võ lâm Trung Nguyên, ngươi vào đây mà không sợ chết sao?
Mặc cho Viên Kỳ Hải kêu hỏi hết câu này đến câu khác, bóng đen nọ tịnh không lên tiếng đáp lời!
Điều đó khiến cho Viên Kỳ Hải phải nghi và hỏi:

- Ngươi có nghe ta hỏi gì không? Ngươi không lên tiếng là vì ngươi điếc hay ngươi bị câm nên không nói được?
Thấy trước sau đã là mười chiêu nhưng vẫn chưa chạm được vào người Viên Kỳ Hải dù chỉ là chạm vào chéo áo, bóng đen nọ liền hừ mũi một tiếng lạnh lùng và ra tay quyết liệt hơn. - Hừ !
Vù … vù …
Quyền phong và trảo kình cứ rít lên không ngớt và cứ lao qua người Viên Kỳ Hải sườn sượt. Thấy đối phương ra tay càng lúc càng lợi hại và còn không thèm một lời đáp lại bấy nhiêu câu cật vấn của mình, Viên Kỳ Hải dù sợ hãi cũng phải sinh giận.
Nó bỗng gào lên:
- Ngươi không nói thì ta cũng không nói ! Còn như đánh thì ta cũng biết đánh vậy ! Xem đây !
Vù …
Nhân một lần tiếp cận với đối phương bằng vào sự biến ảo của bộ pháp vô danh, Viên Kỳ Hải vừa nhìn thấy khí hải huyệt của hắn đang trong tầm tay liền vung quyền đập mạnh vào đấy.
Viên Kỳ Hải hoàn toàn bất ngờ khi nhận ra rằng lần vung quyền này của nó bỗng xuất phát ra một tiếng quyền phong khá rõ.
Do bất ngờ nên Viên Kỳ Hải có phần chậm tay lại một chút.
Dẫu là chậm tay nhưng tay quyền của Viên Kỳ Hải sau cùng cũng chạm được vào khí hải huyệt của đối phương.
Bùng !
Thêm một lần nữa Viên Kỳ Hải lại bất ngờ, vì tay quyền của nó vừa chạm vào người đối phương thì tiếng quyền kình cho dù là nhỏ cũng đã xuất hiện.
Và chuyện lạ lùng liền xuất hiện ngay sau đó.
Bóng đen nọ trúng phải một quyền đúng vào lúc bất phòng liền rùng mình khắp lượt và phải bước lui lại.
Chưa hết, từ đầu cho đến giờ bóng đen đó trước sau vẫn không lên tiếng, thì bây giờ y bỗng kêu lên như hóa rồ:
- A … a …

Với liên tiếp có nhiều điều bất ngờ xảy ra, Viên Kỳ Hải đứng sững người như hóa đá và quên rằng bóng đen nọ chính là người đang muốn lấy mạng nó.
Sau khi bật kêu lên thành tiếng, bóng đen nọ bỗng xoay đầu và đưa mắt nhìn quanh quất. Thấy xung quanh hoa viên vẫn vắng lặng, bóng đen nọ vội đảo người và chồm thật nhanh vào Viên Kỳ Hải. Hữu trảo của hắn vụt xuất hiện và chộp nhanh vào đỉnh đầu của Viên Kỳ Hải.
Vẫn ngơ ngác và hoang mang, Viên Kỳ Hải nào biết rằng số mệnh của nó đã đến lúc tận tuyệt.
Thế nhưng, không sớm cũng muộn, đúng vào lúc bóng trảo của bóng đen nọ còn cách đỉnh đầu Viên Kỳ Hải chừng một xích (bằng một lần chiều dài của một khuỷu tay), một tiếng gầm chợt vang lên thật cấp bách:
- Tiểu thế huynh, chạy !
Rùng mình tỉnh lại, hoàn toàn là theo bản năng, Viên Kỳ Hải vụt đảo người dịch bộ sang một bên.
Soạt !
Cánh tay tả của Viên Kỳ Hải chợt nóng rát lên khiến nó phải cúi đầu nhìn xuống.
Toàn bộ ống tay áo bên tả của nó do bị trảo thủ của đối phương chộp phải đã rách rời ra và lưu lại trên cánh tay tả của nó năm vệt dài suy´t nữa phạm vào thịt.
Vẫn chưa hết, âm thanh nọ một lần nữa lại khẩn trương kêu lên:
- Tiểu thế huynh cẩn trọng !
Không kịp ngẩng đầu lên và cũng không kịp nghĩ suy lần thứ hai, Viên Kỳ Hải đã phải dịch chuyển thân mình theo bản năng.
Soạt ! Vù …
Thoát mạng thêm một lần nữa, Viên Kỳ Hải vừa kinh tâm vừa giận dữ, và khi nguyên phần lưng của đối phương chợt hiển hiện ngay trước mắt Viên Kỳ Hải, bao nhiêu sự giận dữ của nó liền trút tất cả lên linh đài huyệt của ác ma.
Viên Kỳ Hải tận lực bình sinh vung nắm quyền nhỏ bé của nó, đập mạnh vào huyệt linh đài của hắn.
Bung !
Tiếng quyền kình liền xuất hiện ngay bên tai Viên Kỳ Hải.
Và cùng một lúc với tiếng quyền kình này, bóng đen nọ bỗng hộc lên một tiếng dữ dội. Hừm !
Tiếng kêu này nếu cho là tiếng kêu đau cũng được, còn nếu bảo là tiếng hầm hừ giận dữ cũng không sai.
Kêu xong bóng đen nọ gần như là chúi người về phía trước và thoắt

cái đã mất dạng vào bóng đêm mịt mùng.
Không quan tâm đến việc bóng đen nọ đột nhiên bỏ chạy, Viên Kỳ Hải chỉ chằm chằm vào một góc của hoa viên, nơi lúc này có người đã hai lần nhắc nhở nó kịp lúc.
Chính từ góc hoa viên này hiện đang có ba nhân vật lần lượt xuất hiện trước mặt Viên Kỳ Hải. Đó là Mã, Hoa hai vị trưởng lão Cái Bang bà Tiêu minh chủ.
Xác định được tiếng kêu nhắc nhở lúc nãy là do Mã trưởng lão buông ra, Viên Kỳ Hải vừa mừng vừa sợ vội chạy ào đến đón Mã trưởng lão.
Nó hốt hoảng bảo:
- Mã tiền bối ! Là bọn hạ nhân Bắc Cương ! Ở Chính Nghĩa Sảnh này bọn ác nhân vẫn ngang nhiên xuất hiện. Tiểu điệt suy´t nữa đã mất mạng rồi.
Câu nói của Viên Kỳ Hải chẳng khác nào lời trách khéo Tiêu minh chủ, khiến cho Tiêu minh chủ phải chột dạ:
- Sao Tiểu huynh đệ biết đối phương là môn hạ Bắc Cương? Đối phương đã tự nhận như vậy hay sao tiểu huynh đệ?
Nhếch môi cười lạnh, Mã trưởng lão bỗng lên tiếng:
- Minh chủ có nhìn thấy dấu vết gì trên tả thủ của Viên Kỳ Hải không? Minh chủ cho đó là do công phu nào gây ra?
Tiêu minh chủ đến bây giờ mới nhìn thấy năm vết đỏ chạy dài suốt cánh tay tả của Viên Kỳ Hải. Tiêu minh chủ giận dữ rít lên:
- Là Hắc Sát Phi Trảo? Đúng là bọn Bắc Cương môn hạ rồi.
Liền sau đó, Tiêu minh chủ bèn hét lên vang trời:
- Cao Thạch, Cao Phi đâu?

Âm thanh tiếng hét này của Tiêu minh chủ làm náo động khắp Chính Nghĩa Sảnh. Và lập tức một bóng nhân ảnh xuất hiện, lúc vẫn còn cách xa những mười trượng, nhưng bóng nhân ảnh nọ đã phải vội vàng lên tiếng:
- Sư phụ ! Đệ tự đến ngay đây !
Vút !
Gương mặt của Tiêu minh chủ bình thường vốn không giận đã nghiêm, thì bây giờ là lúc Tiêu minh chủ đang giận dữ, diện mạo càng thêm đáng sợ.
Toàn thân của Cao Phi liền run lên bần bật khi nghe Tiêu minh chủ quắc mắt hỏi lớn:
- Cao Phi ! Còn Cao Thạch, đại ca của ngươi đâu? Hắn không nghe ta gọi sao?

Cố trấn tĩnh nhưng không được, Cao Phi lắp bắp đáp lời: - Bẩm sư phụ! Đại ca … đại ca …
Bốp !
Tuy Tiêu minh chủ không hề động đậy đôi chân nhưng chỉ một cái thoắt người, Tiêu minh chủ không những đã kịp tát vào một bên mặt của Cao Phi mà còn ung dung quay trở lại như chưa hề rời đi vậy.
Tiêu minh chủ còn gắt lên:
- Ngươi xem ngươi kìa, có còn thể thống gì nữa không? Những gì ta giáo huấn, ngươi không còn nhớ nữa sao? Lâm nguy bất loạn, nhớ chưa? Bình tâm lại được rồi. Bây giờ thì nói đi.
Cách dạy bảo của Tiêu minh chủ thật khác người. Tuy nhiên, nhờ lẽ đó Cao Phi đã bình tâm lại. Hắn nói:
- Bẩm sư phụ! Chúng đệ tử có phát hiện có kẻ gian đột nhập. Vì phải truy đuổi kẻ gian, gia huynh có nhờ đệ tử bẩm lại: sẽ quay về chịu tội với sư phụ sau.
Gương mặt của Tiêu minh chủ bỗng giãn ra vì tin này:
- Kẻ gian hiện giờ ở đâu?
Cao Phi đáp:
- Lúc đệ tử vội vàng đi đến đây, gia huynh đã bắt gặp kẻ gian đang chạy về phía bắc.
- Hừ ! Kẻ gian gồm bao nhiêu người?
Cao Phi đáp:
- Chỉ có một !
- Hắn đã lọt vào đây bằng cách nào? Sao bọn ngươi lúc tuần tra lại không phát hiện?
Thoáng lo sơ, Cao Phi vội vàng giải thích:

- Như thường lệ, bọn đệ tử chia thành hai cánh để tuần phòng. Tên này nếu vào được có lẽ là hắn đã chờ cho đến lúc hai cánh của bọn đệ tử gặp nhau ở phía trước. Nhân đó hắn mới lẻn vào.
Lời giải thích của Cao Phi tuy hợp tình hợp ly´ nhưng vẫn không làm cho Tiêu minh chủ nguôi giận. Tiêu minh chủ đưa tay chỉ về phía Viên Kỳ Hải cho Cao Phi nhìn thấy rồi lên tiếng trách mắng:
- Ngươi thử nhìn xem ! Vị tiểu huynh đệ này khi lên tiếng nói ra lời không tin vào năng lực của chúng ta, ngươi liền tỏ vẻ giận dữ. Chuyện đã xảy ra như thế này, ngươi giải thích như thê nào đây?
Thoạt nhìn qua dáng vẻ bên ngoài của Viên Kỳ Hải, Cao Phi đương nhiên đã hiểu biết tất cả. Do đó hắn chỉ đờ đẫn chờ sự trách phạt của sư phụ, chứ không thể giải thích gì được.
Vẫn không buông tha cho Cao Phi, dù Cao Phi là môn đệ chân

truyền, Tiêu minh chủ lại chỉ chiết:
- Đây là đêm đầu tiên vị tiểu huynh đệ đây được sự giám hộ của Chính Nghĩa Sảnh chúng ta, hành động này của bọn ngươi khiến ta phải hổ thẹn. Bọn ngươi thật vô dụng. Còn không mau cút đi ư? Nhớ đấy, nếu không đưa được kẻ gian về đây thì ha ngươi đừng đến gặp ta nữa. Đi đi !
Cao Phi mấp máy đôi môi vài lượt như muốn cầu xin sự tha thứ của sư phụ, nhưng khi nhìn thấy thần sắc vẫn còn giận dữ của Tiêu minh chủ, Cao Phi đành phải thôi ngay y´ định đó.
Hắn khẽ cúi người và lùi dần về phía sau. Sau đó, hắn khẽ xoay người và lao mất hút vào bóng đêm.
Cao Phi vừa khuất dạng, Tiêu minh chủ không chờ nghe Mã, Hoa hai vị trưởng lão hoặc Viên Kỳ Hải lên tiếng trách cứ, mMinh chủ đã thẳng thắn tự nhận lỗi trước:
- Cớ sự đêm nay tuy là lỗi của tệ đồ và bọn thuộc hạ nhưng bản nhân không phải là không có lỗi. Bây giờ Viên tiểu huynh đệ có muốn tiếp tục lưu lại Chính Nghĩa Sảnh hay không đều là tùy ở tiểu huynh đệ. Bản nhân không dám miễn cưỡng.
Nói xong, tự thân Tiêu minh chủ lấy từ trong người ra một lọ thuốc nhỏ. Sau khi trút ra một ít bột trắng vào lòng bàn tay, Tiêu minh chủ vừa thoa vào cánh tay tả của Viên Kỳ Hải, chỗ có năm vệt trầy xước vừa lên tiếng trấn an Viên Kỳ Hải :
- Đây là Kim sang dược do bản nhân tự chế thành. Tiểu huynh đệ cứ bình tâm, chỉ một lúc nữa những dấu vết này sẽ tan biến đi và không hề gây hại cho tiểu huynh đệ.
Nhìn mọi chuyện lần lượt xảy ra, cho đến lúc này Mã trưởng lão mới lên tiếng:
- Liệu Tiêu minh chủ có tin rằng nhị vị cao đồ sẽ truy bắt được kẻ gian không? Và nếu như không bắt được, Minh chủ có còn giữ y´ định trục xuất nhị vị cao đồ không?
Là Minh chủ võ lâm, một nhân vật được quần hùng sùng bái và ngưỡng mộ, Tiêu minh chủ quả nhiên là nhân vật quang minh lỗi lạc khi khảng khái lập lại lời đã nói:
- Bản nhân đã nói rồi, nếu tệ đồ không truy bắt được hung thủ, bản nhân sẽ không nhận chúng làm môn đệ nữa.
Mục kích được sự phẫn nộ của Tiêu minh chủ đối với những lỗi lầm của Cao Phi và Cao Thạch vốn là môn đồ, Viên Kỳ Hải thoáng bất nhẫn nếu như vì chuyện này huynh đệ Cao Phi phải bị trục xuất khỏi môn trường. Viên Kỳ Hải vội lên tiếng:
- Tiêu tiền bối xin hãy nghe tiểu điệt nói. Chuyện xảy ra đêm nay

phần lớn là do lỗi của tiểu điệt. Nếu tiểu điệt không tự y´ bước ra ngoài này thì kẻ gian dù muốn cũng không làm gì được tiểu điệt. Là tiểu điệt tự chuốc lấy mà thôi. Xong chuyện này dù nhị vị Cao huynh có truy bắt được hung phạm hay không, do tiểu điệt vẫn được an toàn, mong Tiêu tiền bối đừng có trách phạt họ nữa.
Ngớ người ra, Tiêu minh chủ hỏi lại:
- Tiểu huynh đệ không trách cứ tệ đồ ư?
Viên Kỳ Hải lắc đầu:

- Không những không trách mà thôi, nếu Tiêu tiền bối không ngại chính tiểu điệt sẽ chấp thuận lưu lại nơi này để tránh những điều tiếng không hay cho Tiêu tiền bối và nhị vị Cao huynh.
Lắc đầu và thở dài thườn thượt, Tiêu minh chủ bảo:
- Không ngờ tiểu huynh đệ lại có lòng độ lượng hơn người. Nếu được vậy, bản nhân sẽ không trái y´ tiểu huynh đệ. Nhưng bản nhân có một y´ thiển, mong tiểu huynh đệ chớ chối từ.
Chỉ vì k không nỡ để cho Cao Thạch và Cao Phi bị trách phạt, Viên Kỳ Hải không ngờ lại bị Tiêu minh chủ đặt điều kiện ngược lại. Nó bối rối không ít:
- Tiêu tiền bối có y´ gì?
Tiêu minh chủ mỉm cười bí ẩn:
- Trước khi nói ra, bản nhân còn muốn hỏi tiểu huynh đệ một việc. Chẳng hay bộ pháp mà tiểu huynh đệ vừa thi triển có tên gọi như thế nào?
Hoàn toàn sững sờ khi nghe Tiêu minh chủ hỏi ngay vào việc khó nói này, Viên Kỳ Hải lúng túng một lúc lâu vẫn không nói được.
Thấy rõ thần thái của Viên Kỳ Hải, Tiêu minh chủ cau mặt hỏi:
- Tiểu huynh đệ sao lại ngập ngừng? Bản nhân hỏi không phải lúc chăng?
Không muốn để lộ việc bộ pháp đó là do ai truyền thụ, Viên Kỳ Hải vội vàng giải thích:
- Không phải là không đúng lúc. Chỉ vì tiểu điệt không hề biết tên gọi của bộ pháp nên mới cảm thấy khó nói.
Tiêu minh chủ ngạc nhiên:
- Là một bộ pháp vô danh ư? Tiểu huynh đệ được nhân vật nào truyền thụ?
Lỡ đâm lao, Viên Kỳ Hải đành phải theo lao. Nó kiếm cách giải thích:
- Lúc tiểu điệt còn bé tình cờ gặp được một người. Người này vốn bị thương khá nặng, dù tiểu điệt đã tận tình chăm sóc, y vẫn không qua khỏi. Trước lúc nhắm mắt, để trả công cho tiểu điệt, người này mới

truyền bộ pháp này. Có lẽ bộ pháp này cũng phải có danh xưng, nhưng do người truyền thụ chưa kịp nói nên tiểu điệt không thể biết.
Càng thêm kinh nghi trước những giải thích của Viên Kỳ Hải, Tiêu minh chủ lại vặn hỏi:
- Nhân vật nọ có lưu lại danh tự không? Nhân vật đó có tên là gì? Diện mạo ra sao?
Không hề lúng túng, Viên Kỳ Hải đáp:
- Danh tự của nhân vật đó như thế nào thì tiểu điệt không biết. Còn về diện mạo thì mặt vuông chữ điền. Chân mày vừa rậm vừa xếch về một bên như hai thanh kiếm. Vóc dáng bên ngoài thì tầm thước, cũng như Tiêu tiền bối vậy.
Không nhận ra nhân vật vừa được Viên Kỳ Hải tả lại là ai, Tiêu minh chủ sau một tiếng thở ra lại hỏi:
- Nếu vậy, tiểu huynh đệ có bái nhân vật đó làm sư phụ không?
Viên Kỳ Hải cũng thở ra nhẹ nhõm vì đã qua được một vấn đề vừa khó khăn vừa tinh tế. Nó không đáp chỉ hỏi:
- Tiêu tiền bối sao lại hỏi tiểu điệt điều này? Có liên quan gì đến y´ mà Tiêu tiền bối định nói ra không?
Nhoẻn miệng cười, Tiêu minh chủ bảo:
- Đương nhiên là có liên quan rồi. Vì bản nhân đang muốn thu nhận tiểu huynh đệ làm môn đệ thứ ba của bản nhân. Tiểu huynh đệ nghĩ sao?
Giật mình đánh thót một cái, Viên Kỳ Hải kêu lên sững sờ:
- Tiêu tiền bối muốn thu nạp tiểu điệt làm môn hạ ư?
Tiêu minh chủ gật đầu:

- Bản nhân mong tiểu huynh đệ chớ từ chối.
Hoang mang bất quyết, Viên Kỳ Hải bèn quay đầu nhìn Mã, Hoa nhị vị trưởng lão.
Hai lão này không hiểu sao hôm nay lại ít nói đến vậy. Ngoài hai lần lên tiếng thủy chung Mã trưởng lão không nói gì thêm, còn như Hoa trưởng lão thì tệ hơn, lão vẫn chưa mở miệng nói ra câu gì. Và lúc này là lúc Viên Kỳ Hải muốn hỏi y´ của hai lão, cả hai vẫn giả tảng như không. Cứ như đây là chuyện có liên quan đến Viên Kỳ Hải thì nó phải tự quyết định, hai lão không việc gì phải xen vào.
Nếu theo như tâm trạng của Viên Kỳ Hải lúc này, có lẽ nó đã kêu lên mừng rỡ khi nghe Tiêu minh chủ ngỏ lời trước như vậy. Nhưng do vừa xảy ra chuyện có kẻ gian đột nhập vào tận Chính Nghĩa Sảnh, mà là môn hạ Bắc Cương chứ không ai khác, lại thêm chuyện Tiêu minh chủ cứ vặn hỏi nó về bộ pháp nọ, đã làm cho nó phải bối rối

trước khi quyết định điều này.
Vẫn nhẫn nại chờ cho Viên Kỳ Hải suy nghĩ, Tiêu minh chủ không một chút nào tỏ ra hối thúc nó.
Thái độ khá lỗi lạc cuủa Tiêu minh chủ càng làm cho tâm thần của Viên Kỳ Hải thêm bất định.
Sau cùng, Viên Kỳ Hải bèn chọn một biện pháp trung dung khá dĩ, không tạo nghi ngờ cho Tiêu minh chủ. Nó lên tiếng lộ vẻ tiếc nuối:
- Được Tiêu tiền bối chiếu cố, tiểu điệt thật không dám chối từ. Chỉ tiếc rằng, trước khi nhân vật nọ lâm chung tiểu điệt có hành đại lễ với nhân vật nọ rồi.
Lời nói của Viên Kỳ Hải làm cho Tiêu minh chủ giật mình, nhưng chỉ trong thoáng chốc. Tiêu minh chủ liền trấn tĩnh lại bảo:
- Nếu đã vậy, bản nhân không tiện miễn cưỡng. Chỉ có điều, bản nhân cảm thấy tiếc cho tiểu huynh đệ.
Viên Kỳ Hải kinh ngạc:
- Tiêu tiền bối tiếc điều gì?
Tiêu minh chủ chép miệng nói:
- Tiểu huynh đệ kể như là đã hành lễ bái sư, nhưng sư phụ của tiểu huynh đệ ngoài một bộ pháp vô danh, còn không truyền thụ được gì thêm cho tiểu huynh đệ. Bản nhân tiếc là tiếc như vậy đấy.
Lộ vẻ lo lắng, Viên Kỳ Hải hỏi:
- Tiểu điệt phải làm gì cho đúng đây, Tiêu tiền bối?
Ngẫm nghĩ một lúc, Tiêu minh chủ mới nói:

- Một người như tiểu huynh đệ, vừa có đởm lược lại có độ lượng hơn người, nếu lâm phải tình trạng này kể như là hoài phí. Bản nhân chợt nghĩ được cách này, không hiểu tiểu huynh đệ có chịu nghe không?
Cả mừng, Viên Kỳ Hải hối hả hỏi:
- Là cách gì, Tiêu tiền bối?
Tiêu minh chủ nghiêm giọng bảo:
- Bản nhân vẫn thu nhận tiểu huynh đệ làm môn đề. Nhưng để cho danh chánh ngôn thuận, tiểu huynh đệ chỉ có một ky´ danh đệ tử mà thôi, không cần phải đổi lối xưng hô để tránh điều lầm lỗi với người đã khuất.
Viên Kỳ Hải kêu lên:
- Nếu là như vậy, chẳng phải Tiêu tiền bối chịu thiệt thòi sao?
Xua tay, Tiêu minh chủ đáp:

- Bản nhân không hề thiệt, tiểu huynh đệ có hiểu vì sao không?
Nó lắc đầu hàm y´ không hiểu, Tiêu minh chủ vùng cười lên:

- Nhờ lời xin hộ của tiểu huynh đệ, bản nhân đáng ly´ không còn một môn đồ nào, nhưng bây giờ vẫn còn đủ cả hai. Mất đi một ít công phu để giữ được hai đệ tử, tiểu huynh đệ nói thử xem, bản nhân làm gì phải chịu thiệt? Ha … ha … ha …
Dù biết rằng đây chỉ là lời giải thích khéo léo của Tiêu minh chủ mà thôi, nhưng Viên Kỳ Hải không thể không nhoẻn miệng cười trước sự vui sướng của Tiêu minh chủ.
Đợi cho Tiêu minh chủ thôi cười, Viên Kỳ Hải chợt vòng tay thi lễ:
- Tiểu điệt Viên Kỳ Hải, đa tạ ơn tài bồi của Tiêu minh chủ tiền bối.
Tiêu minh chủ gật đầu mãn nguyện:

- Kỳ Hải điệt chớ quá đa lễ ! Giữa chúng ta nên lấy thân tình làm trọng. Thôi, đã khuya lắm rồi, chúng ta nên về nghỉ thì hơn.
Vẫn câm lặng như trước, Mã – Hoa hai vị trưởng lão sau khi ném cho Viên Kỳ Hải một cái nhìn kỳ quặc liền lặng lẽ bỏ đi.

Thạch Phong Thành

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 11
NHỜ DỊCH CÂN NỘI CÔNG TĂNG TIẾN GIỮA ĐÊM TRƯỜNG HỘI NGỘ QUÁI NHÂN

H ơn một năm lưu lại Chính Nghĩa Sảnh, Viên Kỳ Hải càng lúc càng thêm khắng khít với Tiêu minh chủ.
Điều này rất dễ hiểu vì bấy lâu nay ngoài việc bọn ác nhân Bắc Cương không một lần xuất hiện thì Tiêu minh chủ vẫn không hề dò hỏi về Thạch Phong Thành Chi Thược. Tiêu minh chủ cứ xử sự như việc Viên Kỳ Hải không phải là người đang lưu giữ một vật chi báu là Thạch Phong Thành Chi Thược vậy.
Không những thế, Viên Kỳ Hải vẫn được Tiêu minh chủ quan tâm và truyền thụ cho nhiều loại võ công.
Duy có một điều khiến cho Viên Kỳ Hải luôn băn khoăn, đó là Tiêu minh chủ không hề đả động đến việc truyền thụ nội công tâm pháp cho nó.
Kiếm, đao, quyền, chưởng, khinh công… tất cả đều được tự thân Tiêu minh chủ khẩu truyền. Còn nội công thì không hề nhắc đến.
Chính vì điều này, Viên Kỳ Hải cũng không bao giờ mở miệng đề cập đến Thạch Phong Thành Chi Thược và Dịch Cân Tâm Pháp Họa Đồ

cho Tiêu minh chủ biết.
Cũng may cho Viên Kỳ Hải là chưa bao giờ nó cùng với ai khác giao đấu nên nó chưa hề để lộ ra việc nó cũng đã có nội lực.
Sau khi khẩu truyền khẩu quyết và diễn qua vài lượt cho Viên Kỳ Hải xem, Tiêu minh chủ liền bỏ
đi.
Sau đó khoảng vài ngày, khi Viên Kỳ Hải gặp lại Tiêu minh chủ thì nó chỉ có mỗi một việc là diễn lại từng chiêu thức cho Tiêu minh chủ xem mà thôi.
Cả hai không hề có chuyện cùng nhau trao đổi chiêu thức.
Cũng vậy, Viên Kỳ Hải dù có muốn cùng với Cao Phi hoặc Cao Thạch chiết chiêu, thì một là cả hai tìm cách chối từ còn hai là cả hai do bận việc phải đi vắng.
Do vậy, Viên Kỳ Hải chưa thể nào hiểu được công phu của nó nông sâu như thế nào và bảnh lĩnh thật sự của nó ra sao.
Tuy nhiên, vì Dịch Cân Tâm Pháp Họa Đồ đối với Viên Kỳ Hải đã là một phần cuộc sống của nó, nên mỗi lần thở nạp là kể như Viên Kỳ Hải đang tu luyện nội công. Và luồng nhiệt khí trước kia tự
dưng xuất hiện trong nội thể, lúc Tiêu minh chủ và Thanh Long bảo chủ dùng bản thân nó làm chiến trường để tỷ đấu nội lực, thì bây giờ theo cảm nhận riêng của Viên Kỳ Hải, luồng nhiệt khí đó không những không hề tiêu tan mà còn sinh sôi nảy nở nhiều hơn và mạnh hơn bội phần.
Qua hơn một năm lưu lại Chính Nghĩa Sảnh, và qua những lời đàm thoại của vô số nhân vật giang hồ thường ghé qua nơi này, Viên Kỳ Hải hiểu rằng luồng nhiệt khí đó chính là nội lực, là chân nguyên nội thể rất cần thiết cho những nhân vật giang hồ.
Do đó, tuy Viên Kỳ Hải vẫn chưa hiểu tại sao trong nội thể của nó bỗng có được luồng nhiệt khí này nhưng nó biết rằng chính Dịch Cân Tâm Pháp Họa Đồ là một tâm pháp nội công. Và chính nhờ Dịch Cân Tâm Pháp Họa Đồ nên chân nguyên nội thể của nó càng lúc càng tăng trưởng.
Nhưng mức độ tăng trưởng thật sự là bao nhiêu, có bằng với các nhân vật giang hồ mà nó đã nhìn thấy hay không thì Viên Kỳ Hải chưa có dịp hiểu được. Cho đến một đêm nọ …
Bên ngoài căn tịnh phòng của Viên Kỳ Hải chợt vang lên những tiếng chân rộn rã.
Quá quen thuộc với việc tuần phòng hằng đêm của đội Giáp Sĩ Hộ Sảnh ở Chính Nghĩa Sảnh, Viên Kỳ Hải thoạt đầu vẫn không hề chú tâm đến những tiếng bước chân này.

Tuy nhiên, ngay sau đó, một giọng nó lào thào của đội Giáp Sĩ Hộ Sảnh chợt lọt vào thính lực của Viên Kỳ Hải, khiến nó không thể không quan tâm:
- Là Minh chủ như Tiêu lão nhân gia có nhiều việc dù ngoài y´ muốn nhưng không thể nào thối thác được, khiến bọn ta cũng phải khổ lây.
- Ngươi lảm nhảm cái gì đó, Thập Lục?
Nghe đến đây, Viên Kỳ Hải liền mường tượng ra nhân vật trong đội Giáp Sĩ Hộ Sảnh có số hiệu là Thập Lục, người vừa lên tiếng lảm nhảm. Đó là một tục gia đệ tử của võ phái Côn Luân và có một tên gọi khá mỹ miều như một mỹ nhân là Kha Thu Bình.
Kha Thu Bình vì ngưỡng mộ tài đức của Tiêu minh chủ nên tự nguyện gia nhập vào đội Giáp Sĩ Hộ Sảnh. Đội này gồm hai mươi bốn người được gọi bằng danh xưng khác, là Nhị thập tứ tinh tú. Như những tinh tú vây quanh và hộ vệ cho mặt nhựt, đội Giáp Sĩ Hộ Sảnh này dĩ nhiên có nhiệm vụ hộ tống và dưới sự sai xử của Tiêu minh chủ. Và trọng trách thật sự của đội này chính là cùng với Tiêu minh chủ giải quyết những hiềm khích, những xung đột dẫn đến chuyện ân oán của những nhân vật thuộc giới giang hồ, hay được gọi theo cách khác thì nhiệm vụ này chính là công việc gìn giữ công đạo võ lâm cho quần hùng ở khắp Tam Sơn Ngũ Nhạc.
Chính vì thế Kha Thu Bình mới lảm nhảm nói: "….khiến bọn ta phải khổ lây !"
Thập Lục Kha Thu Bình lại nói:
- Thập Tam huynh nghĩ có phải không? Tuy phận sự của chúng ta là cùng Tiêu minh chủ giữ gìn công đạo nhưng đâu phải là lo lắng và quan tâm đến cả những kẻ không phục tùng Minh chủ như lão Tư Không Bách, Bảo chủ Thanh Long bảo.
Có tiếng thở ra nhè nhẹ của Thập Tam:
- Hà ! Nói gì thì nói nhưng một khi Tiêu lão nhân gia đã là Minh chủ và một khi bọn chúng ta là Giáp Sĩ Hội Sảnh thì mọi chuyện lớn nhỏ trong giang hồ, hễ nơi nào cần chúng ta đâu thể nhắm mắt làm ngơ và không đi đến chứ? Thôi, ngươi không phải nói nhiều. Sáng ngày mai chúng ta phải có mặt ở Thanh Long bảo rồi. Ngươi nên giữ sức vào đôi chân thì hơn.
Ở Thanh Long bảo đã xảy ra chuyện gì? Sao đội Giáp Sĩ Hộ Sảnh phải khẩn trương đi đến Thanh Long bảo?
Nghi hoặc, Viên Kỳ Hải rón rén bước xuống giường và áp bên tai vào cửa hy vọng sẽ nghe Kha Thu Bình lảm nhảm thêm và không chừng Kha Thu Bình sẽ hở ra điều gì đó có liên quan đến chuyến đi này của đội Giáp Sĩ.

Công sức Viên Kỳ Hải bỏ ra không hề uổng phí. Ở bên ngoài, giữa những tiếng bước chân di động, giọng nói của Thập Lục Kha Thu Bình vẫn cứ vang lên:
- Thì đệ vì lo lắng cho Tiêu lão nhân gia nên mới lạm bàn vậy thôi. Người như Tư Không Bách bấy lâu luôn bất phục Tiêu minh chủ, e rằng dù Tiêu lão nhân gia có tận tình thi ân bố đức cho lão, lão bất phục vẫn hoàn toàn bất phục. Không chừng lúc chúng ta đi đến Thanh Long bảo, không những lão Tư Không Bách sẽ không hoan hỉ mà còn cho người xua đuổi bọn ta thôi.
Có tiếng gắt khẽ của Thập Tam:
- Đến Thanh Long bảo và giúp lão Tư Không Bách là việc của chúng ta, nhận hay không nhận là việc của lão. Việc chưa xảy đến thì ngươi không cần gì phải tiên đoán cho thêm phiền não. Được rồi đó ! Đi thôi !
Nghe đến đây, Viên Kỳ Hải chợt nghĩ thầm:
- Ở Thanh Long bảo đúng là có sự biến rồi, không lẽ là bọn Bắc Cương môn hạ bấy lâu nay im tiếng giờ lại xuất hiện? Ôi chao ! Biết đến bao giờ ta mới được cùng đội Giáp Sĩ đi khắp nơi để chủ trì công đạo đây?
Phiền muộn trong lòng vì phải bị giam chân một chỗ, Viên Kỳ Hải thấy khó dỗ giấc ngủ bèn bước ra ngoài cho thanh thản tâm thần. Lần bước đến Hoa viên, sự phiền muộn càng lúc càng dâng cao. Viên Kỳ Hải vì muốn trút bớt sự buồn phiền liền động thân thao dượt lại những võ công đã học được.
Vù ! Vù !
Do xung quanh tịnh không có lấy một bóng người, Viên Kỳ Hải khi ra chiêu liền thản nhiên vận dụng nội lực vào chiêu thức.
Tiếng quyền kình và tiếng của chưởng phong cứ rít vèo vèo trong không khí làm cho Viên Kỳ Hải càng nghe càng thêm phấn khích. Viên Kỳ Hải vũ lộng chiêu thức càng lúc càng mạnh bạo hơn.
Nhân lúc hưng phấn, Viên Kỳ Hải bỗng ước ao:
- Ngay bây giờ, phải chi có địch nhân xuất hiện thì hay biết mấy!
Ước ao chỉ là ước ao, Viên Kỳ Hải vẫn biết rằng tại Chính Nghĩa Sảnh này chuyện có địch nhân xuất hiện rất hiếm khi xảy ra.
Vì thế, Viên Kỳ Hải hoàn toàn bất ngờ khi có một luồng lực đạo khá mạnh chợt xuất hiện và va vào ngọn chưởng do Viên Kỳ Hải vừa quật ra. Ào … Ào …
Ầm ! Ầm !
Tiếng chạm chưởng vừa vang lên, toàn thân Viên Kỳ Hải bị chấn động đến phải thối lui từng bước dài.

Trấn định lại, Viên Kỳ Hải chợt quát lên khi nhận rõ ở ngay phía trước là một nhân vật che kín chân diện đang xạ hai tia mục quang chói ngời nhìn vào nó:
- Phương giá là ai? Sao lại ngang nhiên xuất hiện ở Chính Nghĩa Sảnh của Minh chủ?
Mông Diện Nhân cất giọng khàn khàn đáp lại:
- Nơi nào ta muốn đến là đến, dù có là Chính Nghĩa Sảnh hay Long Đàm Hổ Huyệt gì cũng vậy.
Bừng bừng sắc giận, Viên Kỳ Hải lại quát:
- Lời lẽ của phương giá thật ngông cuồng. Phương giá tưởng Chính Nghĩa Sảnh này không có người trị tội phương giá sao?
Bật cười và là cười cũng bằng giọng khàn khàn, Mông Diện Nhân cao ngạo hỏi:
- Người đó là ngươi ư? Với vỏ vẻ có ba chiêu thức xoàng sĩnh do lão họ Tiêu truyền thụ cho ngươi, ngươi có tư cách gì để trị tội ta?
Viên Kỳ Hải vừa giận vừa kinh hãi:
- Sao phương giá biết võ học của Viên mỗ là do Tiêu minh chủ truyền thụ? Phương giá thật sự là ai?
- Ha … ha … ha ! Ta là ai ngươi không cần biết ! Trừ phi ngươi có đủ năng lực buộc ta phải cung xưng thì khác.
Động nộ, Viên Kỳ Hải rít lên:
- Được ! Viên mỗ xin đắc tội vậy ! Đỡ !
Vù !
Không chút hãi sợ, Viên Kỳ Hải nói xong liền vũ lộng quyền pháp tấn công ồ ạt vào Mông Diện Nhân.
Khẽ lách người tránh chiêu, Mông Diện Nhân chép miệng:
- Chà … ! Đây là Lạc Anh Quyền thật rồi. Đáng tiếc thật ! Chiêu thức thì biến ảo nhưng mức độ trầm trọng lại không đủ. Ngươi đánh mạnh tay nữa xem nào?
Nghe đối phương không những nói ra vanh vách tên gọi của Lạc Anh Quyền mà còn lên mặt như muốn điểm hóa thêm, Viên Kỳ Hải khẽ nạt lên:
- Lạc Anh Quyền vốn không xa lạ với bất kỳ ai, phương giá tự đắc hơi sớm đó. Tiếp chiêu này !
Ào … Ào …
Mông Diện Nhân vẫn không thèm đưa tay hoàn thủ. Vừa dịch người tránh chiêu, Mông Diện Nhân vừa mỉa mai:
- Với Phi Hoa Chưởng tầm thường như vậy, dù ngươi muốn trị tội ta cũng chỉ là vọng tưởng mà thôi ! Ngươi không còn công phu nào khác sao?

Viên Kỳ Hải vụt gầm lên:
- Đến chạm chiêu phương giá còn không dám, là phương giá muốn đấu khẩu hay đấu võ đây? Tiếp chưởng !
Ào … Ào …
Lời thách thức của Viên Kỳ Hải liền có kết quả, Mông Diện Nhân bỗng rùn người trụ tấn và hất mạnh tả chưởng ra:
- Ai bảo ta không dám chứ? Xem này !
Ào … Ào …
Ầm ! Ầm !
Đang khi Viên Kỳ Hải bị chấn kình bức lùi, Mông Diện Nhân cười ầm lên:
- Ha … Ha … Ha… ! Mùi vị thế nào tiểu tử?
Hít mạnh một hơi thanh khí, Viên Kỳ Hải bình tâm lại hỏi:
- Phương giá quả có đôi chút hỏa hầu. Liệu phương giá có dám tiếp thêm một chưởng nữa của Viên mỗ không?
Ung dung đứng nhìn Viên Kỳ Hải, Mông Diện Nhân ngạo mạn đáp lại:
- Đừng nói là một chưởng, dù có là trăm chưởng hay ngàn chưởng ta vẫn xem như thường. Động thủ đi !
Đề tụ sẵn chân khí với toàn bộ chân lực, Viên Kỳ Hải vừa nhắm vào Mông Diện Nhân vừa hét: - Đỡ !
Vù !
Đây là lần đầu tiên trong đời Viên Kỳ Hải thật sự ra tay với toàn bộ chân lực mà nội thể có sẵn.
Và Viên Kỳ Hải không khỏi hân hoan khi vừa thấy chưởng lực xuất hiện ngoài sức tưởng tượng. Đồng thời Viên Kỳ Hải chợt có một tia hy vọng lúc nhìn thấy Mông Diện Nhân này xuất lực với một sự trầm trọng khác hẳn chiêu mới rồi.
Hai luồng lực đạo ngược chiều đang lao ào ào vào nhau.
Vù ! Vù !
Ào … Ào …
Ầm ! Ầm !
Cũng như hai lần trước đó, Viên Kỳ Hải lần này cũng phải bị chấn lùi. Tuy nhiên, giữa ba lần bị bức lùi thì lần này có phần khác. Tuy cũng là lùi như hai lần trước đó, nhưng chân khí nội thể của Viên Kỳ Hải trong lần này hầu như là không hề suy suyển mà vẫn còn nguyên vẹn.
Không cần phải ổn định cước bộ, Viên Kỳ Hải nhân đà bị bức lùi liền dịch bộ theo bộ pháp Vô Danh để nhanh chóng tiến về phía Mông Diện Nhân.

Song chưởng cùng một lúc được Viên Kỳ Hải thi triển.
- Hãy tiếp thêm hai chưởng nữa xem nào !
Vù !
Ào … Ào …
Trước bộ pháp quá biến ảo của Viên Kỳ Hải, Mông Diện Nhân không còn cách nào khác, buộc phải xuất lực đón đỡ vào song chưởng của Viên Kỳ Hải.
Ầm !
Ầm !
Vẫn giữ nguyên bộ pháp, Viên Kỳ Hải tiếp tục quấn lấy đối phương và cấp tấp ra chiêu.
Vù ! Vù !
Ào … Ào …
Ầm ! Ầm !
Gần hai mươi lần chạm chưởng và liên tiếp được song phương thực hiện. Và không cần phải nói cũng đủ biết ở quanh song phương đều xuất hiện những chưởng ảnh trùng trùng.
Nghi vấn của Mông Diện Nhân là thế nào, tuy Viên Kỳ Hải không đoán được nhưng qua tia mắt cứ luôn để lộ sự kinh ngạc, Viên Kỳ Hải cũng thừa biết đối phương đang có nhiều nghi vấn.
Riêng Viên Kỳ Hải thì nghĩ rằng:
- Đối phương là ai? Những lần chạm chưởng liên tiếp này là do đối phương chủ động hay vì không sao thoát khỏi sự vậy khốn của bộ pháp Vô Danh mà đối phương buộc phải tiếp chiêu? Rốt cuộc đối phương muốn gì? Liệu đối phương có phải là Bắc Cương môn hạ không? Nếu phải, tại sao đối phương không chịu thi triển Hắc Sát Phi Trảo hoặc Bắc Cương Tàn Hồn Châm?
Như không cầm nổi những sự nghi hoặc, Mông Diện Nhân buộc phải để lộ ra bằng những câu hỏi:
- Khoan đã, tiểu tử ! Bộ pháp này là do ai truyền thụ cho ngươi?
Viên Kỳ Hải cười nhẹ:
- Sao rồi? Phương giá đã sợ rồi sao? Nếu muốn biết ai là người truyền thụ bộ pháp này cho Viên mỗ, trừ phi phương giả buộc được Viên mỗ phải cung xưng ! Đỡ !
Vù !
Viên Kỳ Hải đã cố tình dùng lời lẽ do đối phương đã nói để trả lại cho đối phương.
Mông Diện Nhân giận dữ gầm lên:
- Là ta muốn dò hỏi xem là ngươi có quan hệ thế nào với cố nhân. Ngươi đừng tưởng là ta sợ ! Xem đây ! Ào … Ào …

Ầm ! Ầm !
Trải qua một lúc lâu giao chiến, chân nguyên nội thể của Viên Kỳ Hải dường như vẫn nguyên vẹn. Điều này khiến cho Mông Diện Nhân phải lên tiếng hỏi: - Tiểu tử ! Nội công tâm pháp của ngươi hoàn toàn khác hẳn với Xích Dương Công của lão họ Tiêu. Từ đâu mà ngươi có nội công tâm pháp này?
Không thể không khâm phục kiến văn uyên bác của đối phương, nhưng Viên Kỳ Hải đâu dễ gì nói cho đối phương biết. Viên Kỳ Hải cười lạt:
- Là do ai truyền thụ, điều đó không quan hệ gì đến phương giá. Phương giá chớ nên phí lời làm gì. Đỡ ! Đỡ ! Đỡ !
Đánh ra liên tiếp những ba chưởng liên hoàn, y´ đồ của Viên Kỳ Hải rõ ràng là muốn chấm dứt càng sớm càng tốt trận giao đấu này và là chấm dứt với thắng lợi thuộc về Viên Kỳ Hải chứ không phải của đối phương.
Đoán biết được tâm trạng của Viên Kỳ Hải, Mông Diện Nhân dường như cũng mong muốn như vậy nên vội vàng quát bảo, tuy vẫn xuất chưởng chống đỡ:
- Dừng tay, tiểu tử !
Ào … Ào …
Vù !
Ầm ! Ầm !
Bất chấp Mông Diện Nhân vừa kêu dừng vừa nhảy lùi thật xa về phía sau, Viên Kỳ Hải vẫn lướt tới với một chưởng tận lực bình sinh nữa:
- Trừ phi phương giá chấp nhận thua cuộc, bằng không … Đỡ !
Vù ! Hữu chưởng của Mông Diện Nhân bỗng khoa lên thành một vòng tròn rồi bất ngờ đẩy ra nhắm vào ngọn chưởng lực của Viên Kỳ Hải.
Víu … Víu …
Một loạt lực đạo cực kỳ quái dị bỗng xuất hiện từ tâm chưởng của đối phương. Ngay lập tức, lực đạo kỳ bí này đã hóa giải toàn bộ ngọn chưởng lực tưởng chừng là lợi hại của Viên Kỳ Hải.
Viên Kỳ Hải bàng hoàng kêu lên:
- Hảo công phu ! Đây là công phu gì?
Nhân lúc Viên Kỳ Hải vì bàng hoàng nên phải dừng tay, Mông Diện Nhân vội hỏi:
- Ngươi có muốn cùng ta đàm đạo một lúc không tiểu tử?
Ngẫn cả người, Viên Kỳ Hải hỏi lại:
- Đàm đạo ư? Phương giá là ai? Sao lại muốn cùng Viên mỗ đàm đạo?

- Ta là ai và việc cần đàm đạo là việc gì ! Nếu ngươi muốn biết rõ thì hãy theo ta !
Vút !
Không cần biết Viên Kỳ Hải có ưng thuận hay không, Mông Diện Nhân vừa dứt lời liền xoay người bỏ đi.
Ngơ ngác đến cùng cực, Viên Kỳ Hải không hiểu là có nên đi theo đối phương hay không.
Không nghe có tiếng Viên Kỳ Hải đuổi theo, Mông Diện Nhân chợt dừng lại. Vẫn quay lưng về phía Viên Kỳ Hải, Mông Diện Nhân bảo:
- Ngươi không muốn biết giữa ta và người đã truyền thụ bộ pháp kia cho ngươi có mối quan hệ như thế nào hay sao? Tùy ngươi vậy.
Vút !
Giật mình vì câu nói này, Viên Kỳ Hải vội tung người đuổi theo:
- Chậm đã ! Phương giá thật sự có quen biết người đã truyền thụ bộ pháp cho Viên mỗ sao?
Không hề đáp lại, Mông Diện Nhân cứ lẳng lặng bỏ đi. Trước tình thế này, Viên Kỳ Hải vì muốn giải tỏa những nghi ngờ nên phải bám đuổi theo.

Thạch Phong Thành

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 12
QUÁI NHÂN BÀY KẾ BIẾT THỰC HƯ
KỲ HẢI Y LỜI THỬ MINH CHỦ

M ông Diện Nhân vừa dừng chân, Viên Kỳ Hải cũng dừng lại và hỏi vội:
- Dường như phương giá rất thông thuộc với Chính Nghĩa Sảnh.
Phát ra một tràng cười châm chọc, Mông Diện Nhân đáp:
- Với ai khác thì Chính Nghĩa Sảnh này có thể được xem là Long Đàm Hổ Huyệt, nhưng với ta thì không có gì, và ngươi dám theo ta đi khỏi Chính Nghĩa Sảnh như thế này, ngươi có sợ không?
Dù biết rằng Mông Diện Nhân nói đúng có thể Viên Kỳ Hải dang trong cái kế điệu hổ ly sơn của đối phương, nhưng Viên Kỳ Hải vẫn ung dung đáp lại:
- Dù Viên mỗ có sợ thì chuyện cũng đã rồi. Vả lại chưa chắc gì phương giá có thể nghĩ được cách khắc được bộ pháp của Viên mỗ.
- Ha … Ha … Ha …! Tiểu tử quả có đởm lược. Ngươi yên tâm, ta đã

bảo là có chuyện cần đàm đạo với ngươi, ta không sai lời đâu.
Nhìn chòng chọc vào mảnh lụa che kín chân diện của đối phương. Viên Kỳ Hải hỏi:
- Phương giá định giữ gìn chân diện như thế này mà đàm đạo sao?
Hiểu được y´ của Viên Kỳ Hải, Mông Diện Nhân thở dài:
- Vì ẩn tình khó nói, ta chưa thể xuất lộ chân diện. Ngươi không ngại chứ?
Không ngờ đối phương lại nói như vậy, cũng như Viên Kỳ Hải vẫn còn có nhiều tâm sự chưa dám giải bày cùng ai, Viên Kỳ Hải đành phải chấp nhận việc này:
- Phương giá bảo là có chuyện cần bàn đàm đạo, chẳng hay đó là chuyện gì?
Không vội đáp ngay, Mông Diện Nhân chỉ lên tiếng hỏi:
- Trước tiên, ta muốn biết là ai đã truyền thụ bộ pháp kia cho ngươi?
Viên Kỳ Hải vì đã có lời hứa với Mã trưởng lão nên đành phải nói như đã từng nói với Tiêu minh chủ.
Có phần ngạc nhiên khi nghe Viên Kỳ Hải thuật xong một câu chuyện đầy giả tạo, Mông Diện Nhân lại hỏi:
- Vậy còn nội công tâm pháp của ngươi, có phải là cũng do nhân vật vô danh đó truyền thụ không?
Do đã lường trước trường hợp này, phòng khi Tiêu minh chủ bất ngờ phát hiện và hỏi đến Viên Kỳ Hải cứ theo câu chuyện đã bịa sẵn mà giải thích:
- Tại hạ không biết đó có phải là nội công tâm pháp của nhân vật đó hay không? Lúc tại hạ lo mọi hậu sự cho người này, tại hạ tình cờ nhìn thấy một cuộn lụa. Trong cuộn lụa chỉ có hai bức họa nhân đồ mà thôi. Thấy hay tại hạ liền thử thở nạp theo hai bức họa đó. Câu chuyện chỉ là như vậy.
Mông Diện Nhân kinh ngạc:
- Vậy lão họ Tiêu có biết rõ điều này không?
- Về bộ pháp thì tại hạ có nói nên Tiêu tiền bối đã biết. Còn về tâm pháp kia …
- Ngươi cố tình che giấu sự thật à?
Không biết phải giải thích như thế nào cho xuôi tai, Viên Kỳ Hải đành thở dài :
- Tại hạ thật sự không muốn giấu, chỉ là không có dịp để nói thôi.
- Sao lại không có dịp? Ngươi được lão họ Tiêu truyền thụ võ công, không lẽ với đường lối nội công khác lạ của ngươi lão họ Tiêu không nhận ra?
Viên Kỳ Hải chán nản đáp lại:

- Nếu đúng như phương giá vừa nói, tại hạ làm sao che giấu được cặp mắt tinh tường của Tiêu tiền bối? Sự thật không phải như vậy?
- Ngươi càng nói càng khó hiểu. Sự thật như thế nào mà ngươi bảo là không phải là như vậy?
Bao nhiêu sự băn khoăn bấy lâu nay bị đè nén, vào lúc này Viên Kỳ Hải được dịp tuôn ra:
- Bởi Tiêu tiền bối đâu có truyền thụ nội công cho tại hạ?
- Không truyền thụ nội công ư? Vậy lão đã chỉ dạy những gì cho ngươi?
- Kiếm, đao, quyền, chưởng, và thân pháp. Chỉ có thế thôi !
- Có Mê Tung Thất Kiếm không?
- Không ! Chỉ là Phi Hoa Kiếm !
- Còn Xích Dương Công, tuyệt học uy trấn giang hồ của lão thì sao?
Viên Kỳ Hải vẫn lắc đầu:
- Không có !
Mông Diện Nhân buột miệng hừ lạnh:
- Hừ ! Lạ thật ! Đã không truyền thụ nội công, cũng không truyền thụ những sở học thành danh, lão họ Tiêu muốn chỉ trao truyền cho ngươi những môn công phu tầm thường?
Viên Kỳ Hải càng thêm băn khoăn:
- Nói như phương giá thì Tiêu tiền bối không hề có thật tâm khi truyền dạy võ công cho tại hạ?
Mông Diện Nhân gật đầu:
- Mười phần đến chín là như vậy. Ngươi nghĩ xem, liệu lão có phải làm như vậy là để mua chuộc ân tình với ngươi và để nhắm vào Thạch Phong Thành Chi Thược không?
Viên Kỳ Hải giật nảy mình:
- Sao phương giá biết việc tại hạ có Thạch Phong Thành Chi Thược trong người?
- Ha … Ha … Ha … ! Ngươi hỏi ta? Việc ngươi có Thạch Phong Thành Chi Thược được lão họ Tiêu đảm nhận việc giám hộ vốn đã được mọi người đồn đại thì làm sao lại không nghe biết?
- Có phải phương giá đến tìm tại hạ vào lúc này cũng là vì Thạch Phong Thành Chi Thược không?
Mông Diện Nhân vẫn tỏ ra bình thản trước sự nghi ngờ của Viên Kỳ Hải :
- Ngươi xem ta là hạng người gì? Thạch Phong Thành Chi Thược vốn vật bất tường, ai ai cũng muốn tránh. Ta cũng không phải ngoại lệ.
Quá đỗi kinh ngạc trước sự thừa nhận thẳng thắn của Mông Diện

Nhân, Viên Kỳ Hải vọt miệng hỏi:
- Phương giá có thể giải thích cho tại hạ rõ Thạch Phong Thành là thế nào không?
Mông Diện Nhân lắc đầu:
- Ngươi không cần phải vội. Một là vì ngươi đã giữ Thạch Phong Thành Chi Thược, trước sau gì ngươi cũng biét cả thôi ! Việc quan trọng đối với ngươi vào lúc này là chuyện khác kia.
- Chuyện gì phương giá?
Mông Diện Nhân chợt hạ giọng :
- Đối phó với lão họ Tiêu.
Viên Kỳ Hải cả kinh:
- Sao lại phải …
Xua tay ngăn lại, không cho Viên Kỳ Hải nói hết lời, Mông Diện Nhân bảo:
- Không phải sao? Lão họ Tiêu rõ ràng là có y´ nhắm vào Thạch Phong Thành Chi Thược, không thể không nghĩ ra cách đối phó.
- Xem ra giữa phương giá và Tiêu minh chủ phải có oán cừu, phải không?
Bằng giọng lạnh lùng, Mông Diện Nhân gạt ngang:
- Phải hay không, chuyện này với ngươi tuyệt nhiên không có quan hệ.
Vẫn là ẩn tình khó nói ư? Ta có nên tin vào lão không?
Sự nghi ngại của Viên Kỳ Hải do để lộ ra sắc diện nên Mông Diện Nhân đã đoán được:
- Việc ta nói là ta nói, tin hay không thì tùy ngươi. Chỉ có điều …
- Là điều gì?
- Nếu ngươi tin và muốn đối phó với lão họ Tiêu, ta có thể giúp ngươi.
Động tâm, Viên Kỳ Hải nhanh miệng hỏi:
- Giúp như thế nào?
Mông Diện Nhân phẩy tay:
- Chuyện đó để sau hãy bàn, ta cần biết thái độ của ngươi trước đã. Ngươi tin hay không tin điều này?
Viên Kỳ Hải do dự:
- Tại hạ …
Mông Diện Nhân gật đầu bảo:
- Ta không trách ngươi một khi ngươi đã xem lão họ Tiêu là một nhân vật lỗi lạc. Tuy nhiên, ta có cách này giúp ngươi xác định hư thực.
- Phương giá có cách gì?

Mông Diện Nhân bật cười hinh hích:
- Dễ thôi ! Ngay khi có dịp, ngươi cứ thử làm bằng cách nài nỉ lão truyền thụ Xích Dương Công và Xích Dương Chưởng cho ngươi. Kết quả như thế nào, ngươi tất rõ.
- Tiêu tiền bối chấp thuận thì sao?
- Nếu lão chấp thuận kể như ta đã nhận định sai về lão.
- Phương giá tin chắc là Tiêu tiền bối sẽ từ chối ư?
Mông Diện Nhân đáp ngay, không một chút chần chừ:
- Ta tin chắc ! Đồng thời ta cũng e rằng ngươi khó giữ được tính mạng.
Viên Kỳ Hải hốt hoảng:
- Tại sao?
- Vì Thạch Phong Thành Chi Thược. Ngươi nghĩ có đúng không?
Lộ vẻ hoang mang rồi từ từ bình tâm lại, Viên Kỳ Hải liền đáp ứng:
- Được lắm ! Tại hạ sẽ thử qua một lần cho biết.
- Ngươi không sợ mất mạng?
- Không ! Tại hạ đã có cách tự giữ mình.
- Là cách gì?
Viên Kỳ Hải cười nhẹ:
- Thiên cơ bất khả lộ. Đến khi gặp lại, tại hạ sẽ nói cho phương giá nghe.
Ngần ngừ một lúc lâu, Mông Diện Nhân mới bảo:
- Cũng được, ta tin ngươi. Đêm mai vào canh ba, ngươi cứ đến đây tìm ta. Ta sẽ giúp ngươi đối phó với lão, nếu lão thật sự chối từ việc truyền thụ công phu tuyệt kỹ của ngươi.
Viên Kỳ Hải nghi hoặc:
- Sao lại là đêm mai? Hiện giờ Tiêu tiền bối không có ở Chính Nghĩa Sảnh, nhỡ hôm nay tại hạ không gặp được Tiêu tiền bối thì sao?
Mông Diện Nhân cười dài, bảo:
- Về điều này thì ngươi bất tất phải nghi ngờ. Theo tin tức ta thu lượm được, nội nhật ngày hôm nay lão họ Tiêu sẽ quay về. Còn việc ngươi có gặp được lão hay không là do ngươi tự quyết định. Hẹn gặp lại !
Vút !
Bán tín bán nghi, Viên Kỳ Hải cứ nhìn theo hướng vừa đi khuất của Mông Diện Nhân, mới lững thững quay lại Chính Nghĩa Sảnh.
o0o
Đúng như Mông Diện Nhân đã dự đoán, Tiêu minh chủ đã quay về Chính Nghĩa Sảnh khi mặt trời vừa quá ngọ.
Lòng đầy quyết tâm, Viên Kỳ Hải liền đi đến tận thư phòng của Tiêu

minh chủ.
Vừa nhìn thấy Viên Kỳ Hải, Tiêu minh chủ vội lên tiếng:
- Kỳ Hải điệt muốn gặp ta ư? Vào đây. Ngồi xuống đi nào !
Vẫn đứng cho dù Tiêu minh chủ đang vồn vã mời ngồi, Viên Kỳ Hải mở miệng nói ngay vào chánh đề:
- Tiêu tiền bối ! Tiểu điệt muốn được Tiêu tiền bối truyền thụ cho Xích Dương Công.
Ngớ người ra đầy kinh ngạc, Tiêu minh chủ sau đó mới lên tiếng:
- Ồ ! Chuyện này không thể vắng tắt một vài lời mà nói hết được. Kỳ Hải điệt hãy ngồi xuống đây đi đã, chúng ta sẽ bàn sau.
Thán phục trước nhận định của Mông Diện Nhân, Viên Kỳ Hải vẫn đứng nguyên vị khi lên tiếng nói minh bạch:
- Theo tiểu điệt biết, Tiêu tiền bối còn có nhiều tuyệt học thành danh. Do tiểu điệt dù sao cũng là ky´ danh đệ tử của Tiêu tiền bối, tiểu điệt không muốn thế này, khi cùng người giao đấu sẽ làm ô uế thanh danh của Tiêu tiền bối. Mong Tiêu tiền bối nghĩ lại và lượng thứ cho tiểu điệt đã thất ngôn.
Lộ vẻ khó khăn, Tiêu minh chủ cũng đứng lên. Vừa đi đi lại lại trong thư phòng, Tiêu minh chủ vừa tìm lời giải thích:
- Về việc nay … Có nhiều điều bấy lâu nay ta vẫn muốn nói cho Kỳ Hải điệt nghe nhưng chưa có dịp. Tiện đây, ta đành phải nói thôi. Nguyên là thế này …
Viên Kỳ Hải vội cướp lời:
- Tiêu tiền bối phải đa đoan công việc, tiểu điệt thật tâm không muốn tốn thời gian của tiền bối. Tiểu điệt rất mãn nguyện nếu được Tiêu tiền bối đáp thẳng cho một lời. Thuận hay không chấp nhận, vậy thôi.
Quắc mắt nhìn Viên Kỳ Hải như không hề chờ nghe câu nói thẳng thừng này, Tiêu minh chủ sau đó chậm rãi hỏi:
- Nếu vì một nguyên nhân nào đó, ta buộc phải nói lời chối từ thì sao? Kỳ Hải điệt sẽ không buồn ta chứ?
Viên Kỳ Hải đáp lại:
- Đương nhiên tiểu điệt sẽ không buồn, vì đó là quyền của Tiêu tiền bối. Tuy nhiên, tiểu điệt đành phải chia tay với Tiêu tiền bối và Chính Nghĩa Sảnh mà thôi.
Nói xong, Viên Kỳ Hải có phần nơm nớp lo sợ và sẵn sàng đón chờ cơn thịnh nộ của Tiêu minh chủ.
Tuy nhiên, trái ngược hoàn toàn với y´ nghĩ của Viên Kỳ Hải. Tiêu minh chủ chỉ thoáng một chút giật mình rồi ổn lại. Với một nụ cười khoan hòa nở trên môi, Tiêu minh chủ nhẹ giọng bảo:
- Kỳ Hải điệt đã có y´ nghĩ này từ lúc nào?

Viên Kỳ Hải ngạc nhiên:
- Là y´ nghĩ gì? Về Xích Dương Công ư?
Tiêu minh chủ lắc đầu:
- Không phải ! Ta biết điều đó chỉ là cái cớ của Kỳ Hải điệt mà thôi. Ta muốn hỏi về việc Kỳ Hải điệt muốn ly khai Chính Nghĩa Sảnh kia?
- Nếu như Tiêu tiền bối hỏi thì y´ nghĩ này đã đến với tiểu điệt từ đêm qua, sau khi tiểu điệt ngẫm nghĩ lại toàn bộ sự việc.
- Ngẫm lại toàn bộ sự việc ư? Ngẫm như thế nào?
Viên Kỳ Hải đáp lại thật lòng:
- Tiểu điệt nghĩ tiểu điệt có nên người hữu dụng không nếu chỉ cam phận giam hãm suốt đời ở đây?
Đứng yên nhìn Viên Kỳ Hải như muốn dò xét, Tiêu minh chủ hỏi:
- Còn gì nữa không?
Hít một hơi dài đầy lồng ngực, Viên Kỳ Hải nói tiếp:
- Còn ! Tiểu điệt lại tự hỏi, nhỡ có một ngày tiểu điệt buộc phải rời xa Chính Nghĩa Sảnh liệu tiểu điệt có đủ công lực để giữ gìn Thạch Phong Thành Chi Thược không? Chi bằng …
Viên Kỳ Hải vừa nói ngập ngừng, Tiêu minh chủ liền nôn nóng hỏi ngay:
- Chi bằng thế nào? Kỳ Hải điệt có chủ trương gì rồi ư?
Viên Kỳ Hải gật đầu:
- Tiểu điệt đã có chủ trương. Đó là tiểu điệt sẽ đi tìm Thạch Phong Thành. Để tiểu điệt dẫu có chết vì Thạch Phong Thành Chi Thược thì cũng biết Thạch Phong Thành là gì !
- Không được ! Y´ nghĩ này thật là ấu trĩ.
Tiếng gắt của Tiêu minh chủ làm cho Viên Kỳ Hải lo sợ và cảnh giác. Quả nhiên Mông Diện Nhân đã tiên liệu không sai về thái độ của Tiêu minh chủ.
Tiêu minh chủ ngang nhiên lập luận:
- Việc Kỳ Hải điệt muốn tìm đến Thạch Phong Thành, ta không hề ngăn cản. Chỉ có điều lúc ta nhận giám hộ Kỳ Hải điệt hầu như đồng đạo trên giang hồ đều biết rõ. Là ta muốn đề cập đến Thạch Phong Thành Chi Thược. Vì sự an nguy của toàn thể võ lâm Trung Nguyên, ta bắt buộc phải ra lệnh cho Kỳ Hải điệt rằng, Kỳ Hải điệt muốn đi cứ đi, nhưng Thạch Phong Thành Chi Thược phải để lại.
Đã lường trước trường hợp này, Viên Kỳ Hải ung dung hỏi lại:
- Tiêu tiền bối tán thành việc tiểu điệt rời khỏi Chính Nghĩa Sảnh?
Tiêu minh chủ gật đầu lập lại:
- Ta đã nói rồi, chỉ cần có Thạch Phong Thành Chi Thược lưu lại là đủ.

Viên Kỳ Hải mỉm cười :
- Tiểu điệt cũng không muốn lưu giữ Thạch Phong Thành Chi Thược ở bên mình. Tiểu điệt chắc chắn sẽ lưu lại.
Tiêu minh chủ vụt xòe tay ra:
- Đưa đây !
Viên Kỳ Hải lắc đầu:
- Tiêu tiền bối không việc gì phải vội. Thạch Phong Thành Chi Thược hiện không ở bên mình tiểu điệt.
- Vậy thì ở đâu?
- Chỗ tiểu điệt cất giấu là ở bên trong Chính Nghĩa Sảnh này. Chờ khi tiểu điệt rời khỏi nơi đây, tiểu điệt sẽ chỉ điểm cho Tiêu tiền bối.
Mặt không đổi sắc, giọng nói vẫn không thay đổi, nhưng câu hỏi tiếp theo của Tiêu minh chủ lại chất chứa đầy sự giận dữ:
- Kỳ Hải điệt có y´ nghi ngờ ta?
Vững tâm vào mưu kế đã sắp bày, Viên Kỳ Hải đáp:
- Tiêu tiền bối chớ nói quá lời, Tiểu điệt chỉ không muốn chuốc lấy phiền nhiễu vào thân mà thôi.
Tiêu minh chủ bật cười, buộc miệng khen:
- Tâm cơ khá lắm ! Người như KỲ Hải điệt, tiền đồ sáng lạng.
Viên Kỳ Hải nhân lúc Tiêu minh chủ vui vẻ liền đẩy đưa:
- Tiền đồ như thế nào, Tiểu điệt do không đoán được nên không dám lạm bàn. Chứ hạng người như tiểu điệt vẫn không lọt vào nhãn quang của một người.
Tiêu minh chủ cười phá lên, hỏi:
- Ha … Ha … Ha … ! Kỳ Hải điệt muốn nói ta ư? Quả là hế cách nói. Khéo lắm, khéo nói lắm.
Nghiêm mặt lại, Tiêu minh chủ hỏi tiếp:
- Kỳ Hải điệt định lúc nào sẽ ly khai?
Viên Kỳ Hải đáp:
- Nếu Tiêu tiền bối thấy không có gì trở ngại, tiểu điệt xin đi ngay bây giờ.
Với vẻ mặt băn khoăn, Tiêu minh chủ bảo:
- Kỳ Hải điệt việc gì phải vội? Hãy nán lại đôi ngày để ta đặt tiệc tiễn hành.
Viên Kỳ Hải lắc đầu:
- Sớm cũng đi mà muộn cũng đi, ở nán lại bao nhiêu ngày cũng vậy thôi.
Tiêu minh chủ bèn gật đầu:
- Như vậy cũng được. Nhưng y phục của tiểu thiếu hiệp …
Đột nhiên nghe Tiêu minh chủ thay đổi lối xưng hô, Viên Kỳ Hải giật

mình lo ngại:
- Y phục của tiểu điệt thế nào?
Tiêu minh chủ đáp với vẻ miễn cưỡng:
- Đó là y phục đặc chế cho Giáp Sĩ Hộ Sảnh. Tiểu thiếu hiệp không nên mặc thì hơn.
Khuôn mặt liền giãn ra, Viên Kỳ Hải cười nhẹ:
- Tiêu tiền bối không nhắc tiểu điệt cũng không để y´. Tiểu điệt sẽ cởi bỏ ngay bộ y phục này.
Quay người định bước trở lại tịnh phòng, Viên Kỳ Hải sững cả thần hồn khi nghe Tiêu minh chủ gọi lại:
- Tiểu thiếu hiệp, bất tất phải bỏ đi. Hãy quay lại xem nào.
Thần thái lo sợ, Viên Kỳ Hải từ từ quay lại và luôn trong tư thế chờ đợi sự trừng phạt của Tiêu minh chủ nhằm lấy đi tính mạng của Viên Kỳ Hải.
Nhưng không phải thế.
Viên Kỳ Hải cảm thấy nhẹ nhõm toàn thân khi nhìn theo hướng tay chỉ của Tiêu minh chủ về góc thư phòng:
- Ở đó ta luôn để sẵn hai bộ y phục. Còn đây là một chút ít ngân lượng, tiểu thiếu hiệp cứ mang
đi. Đây quả là một bất ngờ ngoài dự liệu của Viên Kỳ Hải.
Viên Kỳ Hải luống cuống nói lời cảm tạ.
- Tiểu điệt … đa tạ sự quan tâm của Tiêu tiền bối.
Xua tay, Tiêu minh chủ bảo:
- Giữa ta và tiểu thiếu hiệp tuy không có danh phận sư đồ, nhưng dẫu sao cũng một thời gian dài chung sống. Tiểu thiếu hiệp không nên khách khi như vậy. Việc thay đổi y phục là điều bất đắc dĩ, tiểu thiếu hiệp không trách ta vẽ chuyện là được rồi. Tiểu thiếu hiệp còn chờ gì nữa. Mau mau thay đổi y phục đi.
Viên Kỳ Hải ngơ ngác nhìn quanh:
- Thay ở đây ư?
Tiêu minh chủ phì cười:
- Tiểu thiếu hiệp ngại điều gì? Nếu cảm thấy bất tiện, tiểu thiếu hiệp cứ ở đây, ta sẽ ra ngoài chờ vậy.
Tiếng cười của Tiêu minh chủ tuy vô hại nhưng lại là một sự đả kích khá mạnh đối với Viên Kỳ Hải.
- Tiêu tiền bối bất tất phải rời đi. Tiểu điệt không hề cảm thấy bất tiện.
Nhìn Viên Kỳ Hải thay đổi y phục, Tiêu minh chủ luôn nở nụ cười hài lòng.
Gói ghém bộ y phục thứ hai để mang theo, cho chỗ ngân lượng kia vào người, Viên Kỳ Hải một lần nữa đáp tạ:

- Ân tri ngộ của Tiêu tiền bối dành cho tiểu điệt, tiểu điệt nguyện khắc vào trí tâm.
Lại xua tay như không muốn nghĩ đến những lời khách sáo của Viên Kỳ Hải, Tiêu minh chủ bảo:
- Để ta tiễn tiểu thiếu hiệp một đoạn đường. Chúng ta đi thôi.
Do đoán biết y´ định của Tiêu minh chủ, sau khi đã rời xa Chính Nghĩa Sảnh, Viên Kỳ Hải nói:
- Bên trong tịnh phòng, tiểu điệt có di thư lưu lại. Tiêu tiền bối cứ xem qua sẽ rõ. Tiểu điệt xin được cáo từ.
Những tưởng đâu Tiêu minh chủ sẽ không hài lòng về việc này. Viên Kỳ Hải thoáng bất ngờ khi nghe Tiêu minh chủ cười vang:
- Ha … Ha … Ha … ! Tiểu thiếu hiệp chỉ khéo lo xa thì thôi. Ngay từ đầu ta đã đoán trước việc này. Ta có ngấm ngầm chỉ thị cho Cao Thạch đi lấy Thạch Phong Thành Chi Thược rồi. Tiểu thiếu hiệp có đi nên cẩn trọng. Ha … ha … ha..
Vút !
Nhìn Tiêu minh chủ an tường quay lại, Viên Kỳ Hải cứ nghĩ ngợi không thôi.
Từ đó cho đến lúc đêm về, Viên Kỳ Hải luôn tự hỏi:
- Tiêu tiền bối làm sao đoán được. Việc ngấm ngầm ra chỉ thị cho Cao đại huynh xảy ra vào lúc nào, sao ta không hay biết? Còn nữa, thái độ của Tiêu tiền bối là bất minh, hay quang minh lỗi lạc đây? Liệu ta có quá nghi ngờ Tiêu minh chủ không?

Thạch Phong Thành

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 13
BỊ TRUY SÁT KỲ HẢI LÂM NẠN SỐ VẪN CÒN NÊN GẶP ÂN NHÂN

Vừa định tâm đi đến chỗ hẹn với Mông Diện Nhân, Viên Kỳ Hải giật thót mình bởi một tiếng quát:
- Viên Kỳ Hải ! Ngươi thật lớn mật.
Nhận ra chủ nhân của tiếng quát là ai, Viên Kỳ Hải vội vã phân minh:
- Cao nhị huynh ! Tiểu đệ …
Nhưng Cao Phi nào để cho Viên Kỳ Hải nói được nên lời. Vừa ổn định cước bộ, Cao Phi lại quát:
- Ai là huynh đệ với ngươi mà ngươi gọi? Dù sư phụ lão nhân gia đã

nhất mực ngăn cản, nhưng gặp hạng người vô ơn bội nghĩa như ngươi, ta không sao chịu được.
Thoắt người và nhảy xổ vào Viên Kỳ Hải, Cao Phi gầm lên:
- Giết ngươi trước rồi quay về chịu tội. Dẫu có chết ta cũng cam lòng. Đỡ !
Vù !
Dịch người theo bộ pháp Vô danh để tránh chưởng, Viên Kỳ Hải hốt hoảng kêu lên:
- Cao nhị huynh xin chớ hiểu lầm. Tiểu đệ không bao giờ quên ân tình của Tiêu tiền bối và nhị vị Cao huynh.
Bị hụt chiêu, Cao Phi giận dữ cười gằn lên:
- Hừ ! Thì ra ngươi ỷ trượng vào bộ pháp này để khinh lờn gia sư. Đêm nay nếu không giết được ngươi thì … ! Đỡ !
Đang nói dở, Cao Phi phát nhận định được phương vị của Viên Kỳ Hải liền dừng lời và tiếp tục tiến chiêu.
Cố lẩn tránh thêm một lượt nữa, Viên Kỳ Hải lớn tiếng ngăn lại:
- Đệ không hề có y´ khinh lờn lệnh sư. Nhưng đệ không muốn cứ ở mãi Chính Nghĩa Sảnh. Cao nhị huynh đừng bức dồn đệ.
- Hừ ! Ta bức dồn ngươi thì sao? Ngươi sẽ giết ta chắt? Ha … Ha … Ha ! Đỡ !
Công phu của Cao Phi liền biến đổi. Một luồng chưởng kình mang theo nhiệt khí bỗng xuất hiện và phủ trùm một chu vi hơn trượng trong đó có cả bóng nhân ảnh của Viên Kỳ Hải.
Trong tâm trí của Viên Kỳ Hải liền hiển hiện mỗi một âm thanh: Xích Dương Chưởng.
Đúng như Viên Kỳ Hải nghi ngờ, Cao Phi đang muốn đoạt mạng Viên Kỳ Hải khi phải thi triển tuyệt kỹ thành danh của Tiêu minh chủ là Xích Dương Chưởng.
Kình tâm trước y´ nghĩ này, Viên Kỳ Hải không còn cách nào khác để bảo toàn sinh mạng ngoài cách tận lực thi triển bộ pháp vô danh để lẩn tránh.
Vù !
Ào … Ào …
Bùng !
Tuy ngọn chưởng Xích Dương Chưởng chỉ lao rượt qua Viên Kỳ Hải và va luôn vào nên đất, nhưng sức nóng tỏa ra và lực phản chấn cũng đủ làm cho Viên Kỳ Hải kinh tâm động phát.
Nhận thấy cước bộ của Viên Kỳ Hải có phần rối loạn, còn thần sắc thì biến động, Cao Phi bật thét lên:
- Tiểu súc sinh ! Nạp mạng !

Vù !
Ào … Ào …
Lại là Xích Dương Chưởng ! Mạng số của ta đã tuyệt rồi sao?
Dù đang bấn loạn tâm can, Viên Kỳ Hải do không cam tâm uổng mạng đành liều mình vừa dịch bộ vừa vung chưởng phản công.
Vụt !
Vù ! Vù !
Ào … Ào …
Ầm ! Ầm !
Chưởng chạm chưởng tạo thành một chấn động kinh hồn.
Do lực đạo không đủ, Viên Kỳ Hải ngoài việc bị chấn lùi còn cảm thấy toàn bộ khí huyết trong người sôi lên nhộn nhạo.
Viên Kỳ Hải càng thêm hốt hoảng khi nghe Cao Phi quát lên một lượt nữa: - Ngươi vẫn chưa chết à? Đỡ !
Vù ! Vù !
Trong một sát na hoảng sợ, Viên Kỳ Hải bỗng nghĩ đến một điều :
- Cao Phi quyết giết ta là vì căm phẫn hay vì tuân theo mạnh lệnh của Tiêu tiền bối? Không ly´ nào?
Dù không tin chắc vào điều vừa nghĩ nhưng Viên Kỳ Hải cũng phần nào động nộ. Bất chấp ngọn chưởng Xích Dương thập phần lợi hại của Cao Phi đang cuộn đến ào ào. Viên Kỳ Hải vừa nở một nụ cười lạnh.
Dịch chuyển thân hình, vận công đẩy ra một chưởng, Viên Kỳ Hải đã chuẩn bị sẵn cho một lượt chấn kình nộ chắc chắn sẽ xảy ra và đưa thân hình Viên Kỳ Hải bay về một bên.
Vù !
Ào … Ào …
Ầm ! Ầm !
Toàn thân vừa bị lực chấn kình xô đẩy, Viên Kỳ Hải vội nương đà và khéo léo thi triển bộ pháp Vô danh.
Vừa tiếp cận khá gần Cao Phi, Viên Kỳ Hải liền vũ lộng song quyền và nhằm vào các đại huyệt của Cao Phi để công vào.
Vụt ! Vụt!
Cao Phi sau một thoáng kinh ngạc vì Viên Kỳ Hải vẫn còn năng lực chi trì, hắn bật cười cuồng ngạo:
- Ha … Ha … Ha … ! Ngươi định dùng Lạc Anh quyền để giao đấu với ta ư? Xem này !
Vụt ! Vụt !
Cao Phi cũng dùng Lạc Anh Quyền là công phu của Tiêu minh chủ để phân cao hạ cùng Viên Kỳ Hải.

Bộp ! Bộp ! Bộp !
Quyền chạm quyền, tay đụng tay, giữa hai nhân vật cùng thi triển một loại công phu như nhau khi muốn phân thắng bại chắc chắn là phải dựa vào sự tinh minh mẫn tiệp của mỗi người.
Lấy khinh linh biến ảo làm trọng, Cao Phi do học được chân truyền nên dần dần chiếm được thượng pong.
Qua mười chiêu trao đổi, Viên Kỳ Hải ngộ ra rằng Lạc Anh Quyền của đối phương có phần biéen ảo hơn nên để đả bại Cao Phi chỉ là điều vọng tưởng. Để xảy ra điều này chính là do Tiêu minh chủ khi truyền thụ đã chỉ điểm qua quít cho Viên Kỳ Hải.
Càng nghĩ càng nghi, Viên Kỳ Hải mím môi mím lợi quyết không chịu thất thế trước Cao Phi.
Ba chiêu nữa lại qua đi, Cao Phi cười đắc y´:
- Ha … Ha … Ha … ! Chỉ là đom đóm, ngươi đòi sánh với vầng trăng hay sao? Ta …
Đang cười cợt đắc y´ như vậy, Cao Phi bỗng nín bặt
Hắn vội vã bước lùi và gào lên:
- Ngươi …
Bùng !
Viên Kỳ Hải thở hắc ra một hơi như vừa trút bỏ được gánh nặng.
Nguyên nhân xảy ra sự biến lạ lùng này là do Cao Phi quá đắc y´ nên không trở tay kịp trước một quyền lạ lùng của Viên Kỳ Hải. Và một quyèn đó của Viên Kỳ Hải không phải là Lạc Anh Quyền, hoặc thuộc bất kỳ một quyền phái nào khác.
Nhân chiêu sử chiêu, Viên Kỳ Hải thoạt nhìn thấy Cao Phi để hở một bên người, thay vì Viên Kỳ Hải phải lùi bộ trụ tấn rồi mới xuất quyền thì Viên Kỳ Hải lại hành động không theo bộ chưởng pháp nào cả.
Chỉ khẽ đảo người theo bộ pháp Vô danh, Viên Kỳ Hải vừa nhìn thấy một phần Linh đài huyệt của Cao Phi liền vỗ vào đó một quyền.
Hoàn toàn bị bất ngờ nên Cao Phi phải trúng chiêu.
Sau khi gào xong, và là tiếng gào không trọn vẹn. Cao Phi vội lùi lại xa hơn và vung tay phất chưởng:
- Cẩu tiểu tử ! Chớ trách ta độc ác ! Đỡ !
Vù !
Những tưởng Cao Phi thật sự muốn dùng chưởng là một môn công phu mà Viên Kỳ Hải khó bề so bì, Viên Kỳ Hải sau khi di hình hoán vị liền tìm cách tiếp cận Cao Phi như lần vừa rồi.
Vút !
Tuy nhiên, ngay khi Viên Kỳ Hải sắp sửa tiếp cận được, một vầng thiết quang liền xuất hiện với tiếng quát thâm độc của Cao Phi: - Là

ngươi đã đến tìm chết ! Xem kiếm !
Víu ! Víu !
Viên Kỳ Hải không cần chờ nghe tiếng quát của Cao Phi cũng đã biết được tình thế nguy ngập. Vì cùng với vầng thiết quang nọ bao quanh người Viên Kỳ Hải lúc này đâu đâu cũng có những đầu kiếm sắc nhọn uy hiếp.
Viên Kỳ Hải hoàn toàn không ngờ Cao Phi, một trong hai cao đồ của một nhân vật được xem là quang minh lỗi lạc: Tiêu minh chủ, lại có thể có tâm địa độc ác đến thế.
Ngoài võ công thâm hậu, cao hơn Viên Kỳ Hải nhiều lần, Cao Phi lại còn ác tâm thi triển kiếm pháp nhằm đối phó với người trên tay không một tấc sắt.
Nghĩ thì nghĩ nhưng sợ hãi thì Viên Kỳ Hải đang sợ hãi nhiều hơn.
Ngay khi Viên Kỳ Hải cảm nhận rằng cái chết đang đến khá gần thì giữa lúc hồn bất phụ thể đó, Viên Kỳ Hải không hiểu sao lại lê nổi cước bộ và dịch chuyển theo bộ pháp Vô danh.
Vụt !
Vừa tự dịch người theo bản năng làm cho chiêu kiếm cực kỳ thâm độc của Cao Phi phải rơi vào quãng không trong gang tấc. Viên Kỳ Hải lại rơi tiếp vào tình cảnh hung hiểm.
Cao Phi đang vận dụng đến tột độ Mê Tung Kiếm Pháp và hãm kín Viên Kỳ Hải vào vòng vây của tử thần.
Không can tâm chết uổng và là cái chết thật thảm khốc, Viên Kỳ Hải liền thi triển bộ pháp Vô danh, hy vọng sẽ lẩn tránh những chiêu sát kiếm của Cao Phi.
Tuy nhiên, cũng là dịch chuyển theo bộ pháp nhưng nếu lần vừa rồi Viên Kỳ Hải tránh được thì lần này không ngờ lại vô phương. Cứ như là Mê Tung Kiếm Pháp của Tiêu minh chủ truyền thụ cho Cao Phi là khắc tinh của bộ pháp Vô danh vậy.
Soạt !
Mũi kiếm sắc nhọn của Cao Phi ngay lập tức xuyên thủng qua người Viên Kỳ Hải trong tràng cười đắc y´ của Cao Phi.
- Ha … Ha … Ha …
Lồng ngực của Viên Kỳ Hải như bị một thanh sắt nóng bỏng xuyên vào làm cho toàn thân Viên Kỳ Hải hoàn toàn bị tê liệt.
Cả hai cùng đứng và nhìn nhau như hai pho tượng. Giữa Cao Phi và Viên Kỳ Hải được nối kết lại bằng một thanh trường kiếm, mà đốc kiếm thì ở trong hữu thủ của Cao Phi, còn mũi kiếm thì lại cắm khá sâu vào lồng ngực của Viên Kỳ Hải.
Cả hai cứ đứng yên như thế. Một người thì câm lặng như đã chết rồi,

người còn lại thì không ngớt cười vang như chưa bao giờ được cười như bây giờ.
Tràng cười cứ vang vọng mãi nên cuối cùng tiếng cười cũng phải xâm nhập vào tâm trí đang tê liệt của Viên Kỳ Hải.
Nghe được tiếng cười, nhìn được Cao Phi và Viên Kỳ Hải chợt nghĩ rằng hiện tại cái sống vẫn chưa từ bỏ con người Viên Kỳ Hải.
Chết ! Đằng nào ta cũng chết, vậy sao ta không nhân lúc hắn đang cười và hoàn toàn bất đề phòng để đưa hắn cùng đến Quỷ Môn Quan với ta?
Khi tâm trí đã hoạt động được, Viên Kỳ Hải không thể không điều động được thân thể theo y´ muốn.
Như tia chớp lóe, y´ nghĩ này vừa xuất hiện thì luồng chân khí liền được dẫn lưu đến tận tâm chưởng của Viên Kỳ Hải.
Và hữu chưởng của Viên Kỳ Hải liền chớp động ngay sau đó, một sự cử động ngoài y´ của Cao Phi.
Vụt ! Vù !
Bung !
Hự !
Ngay tức khắc Cao Phi liền bị chấn lùi. Hắn còn đang ngơ ngác và loạng choạng ngả nghiêng, Viên Kỳ Hải với thanh trường kiếm vẫn còn cắm trước ngực hùng hổ lao nhanh như tên bắn về phía Cao Phi.
Viên Kỳ Hải thét vang:
- Cao Phi ! ngươi thật độc ác ! Ta có đến cũng Tử Thành thì cười cũng phải đi theo ta ! Đỡ !
Vù !
Với tả thủ kềm giữ thanh trường kiếm đang còn cắm trước ngực, Viên Kỳ Hải dùng hữu thủ để xô ra một chưởng với thập thành hỏa hầu.
Chưa bao giờ Cao Phi mục kích được cảnh tượng này, Viên Kỳ Hải vẫn không chết dù đã bị trúng một kiếm chí mạng. Không những thế, Viên Kỳ Hải lúc mới rồi đã làm cho Cao Phi phải kinh tâm đến vỡ mật khi bất ngờ quật cho Cao Phi một chưởng.
Đang bị chưởng thương và là thương thế không nhẹ, Cao Phi nào dám diện trì lưu lại một khi con người của Viên Kỳ Hải bây giờ chẳng khác nào một hung nhân đang quyết lấy mạng hắn.
Bất chấp sĩ diện và không kể đến thân phận là một cao đồ của một Minh chủ, Cao Phi nuột nhục vận dụng kế sách cuối cùng trong tam thập lục chước: Dĩ đào vi thượng.
Vút !

Viên Kỳ Hải vì không ngờ Cao Phi lại vô liêm sỉ như vậy nên khi tung người chạy đuổi theo thì bóng dáng của Cao Phi đã mất biệt.
Mất đi đối tượng đang được truy sát, bao nhiêu sức lực trong người Viên Kỳ Hải cũng thoát đi.
Phịch !
Viên Kỳ Hải khuỵu người xuống và ngã vật ra đất.
Một màn đêm đen dày đặc từ từ bao phủ lấy tâm linh của Viên Kỳ Hải. Đôi mắt cũng mờ dần, và sau cùng Viên Kỳ Hải như chìm mất vào bóng đêm vô tận.
o0o
Những tưởng bóng đêm đen vĩnh hằng sẽ bao trùm mãi Viên Kỳ Hải, không ngờ bênt ai Viên Kỳ Hải chợt xuất hiện một tia âm thanh càng lúc càng rõ dần.
- Viên Kỳ Hải! Viên tiểu tử ! … Ngươi thử mở mắt ra xem nào ! … Tỉnh lại nào, tiểu tử !
Nhận thức bắt đầu trở lại với Viên Kỳ Hải bằng một nghi vấn cực kỳ quan yếu: ta vẫn còn sống sao? Là ai đã cứu ta? Có phải là người vừa phát thoại không? Ai chứ?…
Những hình ảnh lung linh mờ ảo từ từ lọt vào nhãn quang của Viên Kỳ Hải.
Một bóng người càng lúc càng rõ dần. Một khuôn mặt được che kín bằng một vuông lụa. Và một thanh âm có vẻ hài lòng lại vang lên.
- Có thế chứ ! Tiểu tử ngươi đâu phải là hạng người dễ dàng chịu chết. Ta đã biết như thế mà.
Mông Diện Nhân? Người cứu ta là Mông Diện Nhân.
Vừa là tự hỏi, Viên Kỳ Hải vừa mở miệng thành tiếng:
- Chính phương giá đã cứu tại hạ?
Nhân vật che kín chân diện đang ngồi nhìn Viên Kỳ Hải trong một khoảng cách đủ gần, chính là Mông Diện Nhân. Vì Mông Diện Nhân đang lên tiếng minh định:
- Không là ta thì là ai, tiểu tử? Ai đã hạ thủ ngươi vậy?
Xem lại vùng ngực ở vị trí trước đó là một thanh kiếm, bây giờ chỉ còn là một vuông vải buộc ngang, Viên Kỳ Hải đáp nhẹ:
- Là Cao Phi ! Nhị đồ đệ của Tiêu minh chủ.
Mông Diện Nhân kinh ngạc kêu lên:
- Là hắn? Hắn hành động theo mệnh lệnh của lão họ Tiêu?
Thở ra nhè nhẹ, Viên Kỳ Hải băn khoăn:
- Trước khi động thủ hắn đã không thừa nhận điều này ! Hắn còn bảo là Tiêu minh chủ đã có nghiêm lệnh ngăn cấm hắn hành động.
Cười mỉa thành tiếng, Mông Diện Nhân hỏi:

- Ngươi tin hắn không?
- Tại hạ dẫu không tin cũng không được. Vì chính Tiêu minh chủ lúc tiễn tại hạ đi khỏi Chính Nghĩa Sảnh không hề có một biểu hiện nào giận dữ hoặc oán trách !
- Lão tiễn chân ngươi? Lão tốt như thế sao? Có phải vì ngươi vẫn còn cất giấu Thạch Phong Thành Chi Thược nên lão phải có thái độ này hầu lưu lại ân tình với ngươi sau này?
Khẽ lắc đầu, Viên Kỳ Hải bảo:
- Không phải ! Tiêu minh chủ có tư cách của một Minh chủ. Lúc đó tại hạ đã giao Thạch Phong Thành Chi Thược cho Tiêu minh chủ rồi.
Mông Diện Nhân lên tiếng khẳng định:
- Nếu đún gnhư ngươi nói thì lão họ Tiêu quả là kẻ lắm thủ đoạn, lão không tốt như ngươi tưởng đâu. Lão ta giả vờ thân thiện với ngươi nhưng sau đó lại ngấm ngầm chỉ thị cho Cao Phi đi tìm ngươi để đoạt mạng. Hừ ! Lão che mắt được ngươi thì được, chứ đừng hòng qua được ta.
Nói xong và không nghe Viên Kỳ Hải phản ứng gì, Mông Diện Nhân bỗng cười vang:
- Ha … Ha … Ha … ! Nhưng người tính không bằng trời tính. Với kiếm thương này, Cao Phi tưởng đâu ngươi đã chết nên hắn mới bỏ đi. Hắn nào ngờ mạng của ngươi lại được phúc tinh minh chiếu ! Ha … Ha … Ha … !
Viên Kỳ Hải cười gượng:
- Việc Cao Phi không ngờ tại hạ vẫn còn sống sau khi bị trúng kiếm thì đúng nhưng việc hắn tự bỏ đi thì không phải !
- Nếu hắn không tự bỏ đi làm gì hắn không phát hiện ngươi chưa chết? Và khi hắn phát hiện được điều này vì cớ gì hắn lại buông tha cho ngươi?
Viên Kỳ Hải cố giải thích, dù biết rằng Mông Diện Nhân có thể không tin:
- Là tại hạ buộc hắn phải bỏ đi.
- Ngươi? Cao Phi kém cỏi như thế sao?
- Là tại hạ kém hơn hắn thì có. Nhưng vì nhân lúc hắn bất phòng, hắn ngỡ rằng tại hạ phải chết khi bị trúng kiếm, tại hạ đã trả cho hắn một chưởng chí mạng. Chỉ khi hắn lanh chân trốn chạy, tại hạ nhờ đó mới bảo lưu được tính mạng. Nhưng trước hết phải nói là nhờ đại ân của phương giá. Tại hạ …
Hiểu được mọi việc và thừa hiểu Viên Kỳ Hải đang định nói gì, Mông Diện Nhân vừa xua tay vừa nói thật khéo, sau khi đã phát ra những tiếng cười sảng khoái:

- Ha … Ha … Ha … ! Nếu vậy, tất cả đều là do thiên số mà thôi ! Số của ngươi chưa tuyệt thì dù không gặp ta, ngươi vẫn sống như thường. Hay lắm ! Một người có chí khí quật cường như ngươi, bình sinh ta vẫn ước ao nhưng chưa hề tìm gặp.
Thái độ hào sảng của Mông Diện Nhân thì ân bất cầu báo, làm cho Viên Kỳ Hải phải ngưỡng mộ. Uốn người định ngồi dậy, Viên Kỳ Hải liền bị Mông Diện Nhân can ngăn:
- Ấy chớ, vết thương của ngươi tuy không lâm vào chỗ hiểm nhưng tốt hơn hết là ngươi đừng cử động. Ngươi phải nằm yên, ít nhất cũng đôi ba ngày.
Nghe thế, Viên Kỳ Hải đành phải nằm trở lại và mở miệng lên tiếng:
- Đại ân của phương giá …
Lần thứ hai Mông Diện Nhân, xua tay ngăn lại:
- Ngươi định nói những gì, ta đã biết rồi. Hành động của ta đâu đáng kể là một đại ân cho ngươi bận tâm. Bất quá, ta chỉ bỏ công đưa ngươi đến một nơi thanh vắng để dưỡng thương và một ít kim sang dược để rịt vào vết thương mà thôi. Nếu gặp ai khác, không phải là ngươi, ta cũng hành động như vậy.
Càng ngưỡng mộ, Viên Kỳ Hải càng băn khoăn lo ngại:
- Nhưng tại hạ rồi đây phải nằm yên chỗ những ba ngày, để cho phương giá phục dịch tại hạ thật áy náy.
Vẫn một cung cách hào hiệp của bậc đại trượng phu, Mông Diện Nhân thản nhiên bảo:
- Ngươi không việc gì phải áy náy. Vì mến tiếc cho ngươi, ta mới tự nguyện chuốc lấy việc này ! Nếu ngươi muốn đáp tạ ân tình này của ta, ngươi cứ dưỡng thương cho bình phục là được rồi.
Chưa bao giờ Viên Kỳ Hải được bất kỳ ai khác chăm sóc tận tình đến vậy, nên Viên Kỳ Hải tuy đành phải nằm yên nhưng trong thâm tâm càng lúc càng mến phục Mông Diện Nhân.
Chỉ sau hai ngày, vết thương trước ngực của Viên Kỳ Hải đã có dấu hiệu liền miệng, Viên Kỳ Hải buộc miệng khen:
- Kim sang dược của phương giá đúng là thần dược. Tại hạ đã khỏi được bảy tám phần rồi.
Nhưng Mông Diện Nhân lại không nghĩ như vậy. Có phần kinh ngạc, Mông Diện Nhân bảo:
- Dù có là thần dược đi nữa, việc ngươi mau bình phục như thế này không hẳn là nhờ hoàn toàn vào kim sang dược. Theo ta, chính tâm pháp nội công của ngươi là căn nguyên dẫn đến điều này.
Và Viên Kỳ Hải cảm thấy bối rối không ít với những sự việc sau đó.

Thạch Phong Thành

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 14
NHÂN GIAN KHÓ CÓ NGƯỜI HÀO HIỆP ĐÃ CHĂM SÓC LẠI TRUYỀN CHƯỞNG CÔNG

Thoạt tiên Mông Diện Nhân bảo:
- Theo ngươi nói thì nội công tâm pháp mà ngươi luyện chỉ dựa theo hai bức họa nhân đồ, ngươi thử nói cho ta nghe xem.
Dù sao Mông Diện Nhân cũng là ân nhân cứu mạng, Viên Kỳ Hải đành phải nói rõ:
- Trên hai bức họa nhân đồ này có định rõ ba trăm sáu mươi huyệt đạo lớn nhỏ. Để nối kết các huyệ đạo lại với nhau còn có những nét vẽ ngoằn ngoèo đi xuyên qua.
Quan tâm một cách lộ liễu, Mông Diện Nhân hỏi dồn:
- Xuyên qua như thế nào?
Tuần tự, Viên Kỳ Hải đọc lại theo thứ tự các huyệt đạo được lằn vẽ bằng chu sa đi xuyên qua cho Mông Diện Nhân nghe.
Nhẩm lại cho nhớ những gì Viên Kỳ Hải vừa đọc, Mông Diện Nhân có phần bồn chồn khi lên tiếng hỏi tiếp:
- Nói vậy chính ngươi khi vận khí đã dẫn lưu theo đúng đường lối này phải như thế không?
Nghe Mông Diện Nhân hỏi xong, Viên Kỳ Hải thoáng thừ người. Vì theo câu hỏi của Mông Diện Nhân thì đây là điều mà Viên Kỳ Hải chưa lần nào nghe đến. Bấy lâu nay, Viên Kỳ Hải chỉ thở nạp theo đồ hình và mỗi lân thổ nạp chỉ tương ứng với một đoạn vẽ ngắn mà thôi. Viên Kỳ Hải chưa lần nào nghĩ rằng phải vận lực dẫn lưu chân khí theo đúng và theo đồ hình nọ.
Thấy Viên Kỳ Hải cứ bần thần mãi mà không chịu đáp lời, Mông Diện Nhân liền lên tiếng giục giả;
- Có phải như thế không?
Giật mình, Viên Kỳ Hải buột miệng đáp lại mà không định trước.
- Đúng rồi ! Phải như thế thôi !
Câu đáp của Viên Kỳ Hải thật ra là tự nói với bản thân chứ không phải là để đáp lại câu hỏi của Mông Diện Nhân. Vì Viên Kỳ Hải đâu đã vận khí theo lối đó bao giờ?
Lỡ nói ra thành lời và là lời nói không thành thật, Viên Kỳ Hải định lên tiếng nói chữa lại. Nhưng do Mông Diện Nhân bỗng nói sang đề tài

khác nên Viên Kỳ Hải dù muốn nói cũng không có dịp.
- Như ngươi nói, ngươi muốn tì đến Thạch Phong Thành?
Đây là điều bấy lâu nay Viên Kỳ Hải quan tâm. Viên Kỳ Hải nhanh miệng đáp:
- Đúng vậy ! Phương giá nghĩ xem tại hạ có nên thực hiện y´ định này không?
Không đáp lại, Mông Diện Nhân vẫn hỏi:
- Ngươi có biết Thạch Phong Thành là gì chưa và ngươi có biết điều gì sẽ chờ ngươi ở Thạch Phong Thành không?
Trong tâm trí của Viên Kỳ Hải lúc này, Dịch Cân Tâm Họa Đồ mà hai người vừa đề cập đã rơi xuống hàng thứ yếu. Toàn bộ ba chữ Thạch Phong Thành đã chiếm hết toàn bộ y´ nghĩ của Viên Kỳ Hải rồi. Viên Kỳ Hải kinh nghi hỏi ngược lại:
- Phương giá hỏi như vậy có nghĩa là phương giá đã biết rõ về Thạch Phong Thành?
Mông Diện Nhân nửa gật nửa lắc đầu:
- Chưa một ai vào được Thạch Phong Thành rồi lại đi trở ra. Nếu ta có biết thì chỉ biết phần ở bên ngoài như mọi người mà thôi.
- Thạch Phong Thành như thế nào? Có điều gì bí ẩn ở trong đó mà không một ai đi vào rồi quay trở lại?
Mông Diện Nhân bắt đầu nói, sau một lúc trầm ngâm:
- Thạch Phong Thành nguyên trước kia là một Cổ Thành, được kiến tạo toàn bằng đá. Nó nằm ở phía tây Trung Thổ, giáp giới với một vùng Đại Mạc gần Tân Cương. Ba mươi năm trước không hiểu vì nguyên nhân gì mà chỉ sau một đêm Cổ Thành này được đổi tên là Thạch Phong Thành. Thoạt đầu chỉ là những lời đồn đại của những cư dân lưu ngụ ở gần đó. Sau đó nhiều chuyện huyền hoặc lại được bọn thương nhân đưa về tận Trung Nguyên. Theo như họ kể thì …
Quá nôn nóng, Viên Kỳ Hải hỏi chen vào làm cho Mông Diện Nhân phải ngừng:
- Câu chuyện họ kể như thế nào, mà bảo là huyền hoặc?
Liếc mắt nhìn Viên Kỳ Hải lộ vẻ khó chịu, nhưng sau đó Mông Diện Nhân cũng phải nói tiếp cho Viên Kỳ Hải nghe:
- Theo như họ kể thì từ đêm đó bất kỳ ai hoặc bất kỳ một con vật nào, là những sinh vật có thể di động được, nếu lạc bước vào Cổ Thành thì lập tức cuồng phong liền xuất hiện phủ kín lấp Cổ Thành và cuồng phong chỉ tan biến đi nếu sau đó độ nửa canh giờ không có sinh vật nào đi vào Cổ Thành nữa. Lúc đầu bọn cư dân bản địa khi thấy cuồng phong xuất hiện còn người hoặc vật vừa mới đi vào Cổ Thành vẫn chưa quay trở ra, vì muốn đi tìm người hoặc vật vừa mất

tích, họ lại đổ xô đi vào Cổ Thành. Lần đó, cuồng phong đã che khuất Cổ Thành đến nhiều ngày liên tiếp. Và những ai đã đi vào kể như không còn nữa.
Ngừng lời để đổi hơi, Mông Diện Nhân nói tiếp:
- Sau lần đó, danh xưng Thạch Phong Thành đã được bọn cư dân bản địa gán cho Cổ Thành. Đối với bọn họ, Thạch Phong Thành đã trở nên hang ma ổ quỷ, không còn ai dám đặt chân đến nữa. Khi lời đồn đại về Thạch Phong Thành lan truyền đến tai giới võ lâm, những kẻ hiếu kỳ liền đổ xô đến đó.
Buông ra một tiếng cười khô khan, Mông Diện Nhân kết thúc câu chuyện:
- Hừ ! Hết người này đến người khác ! Vào thì có nhưng quay trở lại thì không. Có người vì khiếp sợ đã phải gọi Thạch Phong Thành là Tử Thành. Câu chuyện là như vậy.
Hoang mang, Viên Kỳ Hải chợt hỏi:
- Khoan nói về việc Cổ Thành sau một đêm bỗng trở thành Thạch Phong Thành, tại hạ rất muốn biết là quần hùng muốn gì khi tự dấn thân vào đó? Điều gì đã lôi cuốn họ?
Mông Diện Nhân giải thích:
- Thường khi là vậy. Nơi nào có quái sự nơi đó ắt phải có quái nhân hoặc linh vật. Đối với hạng người hồ đồ thì chỉ cần bao nhiêu đó cũng đủ thúc đẩy bọn họ tìm đến. Còn những ai biết suy nghĩ thì …
- Thế nào?
- Hừ ! Một việc kỳ quái khác lạ xuất hiện khiến những người trước đó không quan tâm đến Thạch Phong Thành cũng phải mạo hiểm tìm đến.
- Là việc gì nữa?
Mông Diện Nhân bỗng phát thoại bằng một giọng tuy vẫn khàn khàn nhưng lại lạnh lùng tựa băng giá. Khiến cho Viên Kỳ Hải dù muốn dù không muốn cũng phải lưu tâm ghi nhớ.
Mông Diện Nhân nói:
- Người đầu tiên đi vào Thạch Phong Thành rồi lại an toàn quay trở lại đã xuất hiện.
Khắp người như nổi gai, Viên Kỳ Hải lên tiếng hoi như muốn hụt hơi.
- Là ai?
Mông Diện Nhân gằn từng tiếng:
- Vô Vi thanh ngưu bang chủ.
- Là bang chủ Vô Vi Thanh Ngưu Bang ư? Y là ai? Sao y đi vào như mọi người nhưng vẫn quay lại an toàn?
Mông Diện Nhân lắc đầu:

- Điều này thì không riêng gì ta không biết. Toàn thể những ai quan tâm đến Thạch Phong Thành cũng đang muốn biết điều này như ngươi vậy.
- Sao mọi người không thử hỏi y?
Mông Diện Nhân thở ra chầm chậm:
- Có muốn hỏi cũng vô vọng. Nhân vật đó sau khi rời khỏi Thạch Phong Thành đã biệt vô âm tín, cho đến nay đã là mười lăm năm.
Nghe mà giật mình, Viên Kỳ Hải buột miệng hỏi:
- Y đã thất tung ư? Tại sao?
Mông Diện Nhân không hiểu sao bỗng trừng mắt nhìn Viên Kỳ Hải nhưng sau đó một thoáng, Mông Diện Nhân chợt thu ánh mắt về và nói:
- Nếu ta biết được tại sao, ta đâu cần chờ nghe ngươi hỏi. Nhưng có một điều nữa mà ta và mọi người cơ hồ đã biết chắc.
- Là điều gì, phương giá?
- Ngay khi Bang chủ Vô Vi Thanh Ngưu Bang thất tung thì tin tức về Họa đồ Thạch Phong Thành và Thạch Phong Thành Chi Thược bỗng được loan truyền khắp giang hồ. Theo như mọi người nhận định thì bất kỳ ai nếu có được hai vật trên sẽ vào được Thạch Phong Thành.
Nghe nhắc đến việc này, Viên Kỳ Hải mới vỡ lẽ ra:
- Nói vậy, vì hai vật này mà Đệ Nhất Kiếm Khách ở Lũng Tây là Hà Vị Giang và toàn gia đều bị thiệt mạng. Họa đồ đó đã rơi vào tay Bắc Cương môn hạ rồi, phương giá có biết chưa?
Mông Diện Nhân phi cười :
- Đương nhiên là ta phải biết. Vì chuyện đó có liên quan đến ngươi và do ngươi nên mọi người mới biết kia mà? Sao? Ngươi có còn giữ nguyên y´ định là đi đến Thạch Phong Thành không?
Ngẫm nghĩ một lúc, Viên Kỳ Hải lẩm bẩm:
- Đã có người vào được nên mới có Họa đồ và Chi Thược lưu truyền trên giang hồ. Tại sao không có người thứ hai làm được điều này?
Viên Kỳ Hải tự hỏi thành tiếng như thế là do Viên Kỳ Hải đã có chú y´ sau.
Còn Mông Diện Nhân thì gật đầu hài lòng khi nghe xong những lời Viên Kỳ Hải lẩm bẩm:
- Khá lắm ! Ngươi quả đởm lược và khí phách hơn người. Thạch Phong Thành Chi Thược tuy ngươi không còn giữ, nhưng ngươi có muốn lấy lại Họa đồ Thạch Phong Thành không?
Viên Kỳ Hải kinh nghi:
- Lấy lại ư? Lấy từ tay Bắc Cương môn hạ à?
Mông Diện Nhân lắc đầu:

- Nếu muốn lấy lại từ bọn Bắc Cương, chẳng thà cứ như vậy mà đi thẳng vào Thạch Phong Thành còn hơn. Bọn chúng đâu phải hạng dễ đối phó?
- Vậy tại sao phương giả lại hỏi tại hạ?
- Là ta muốn nói đến tấm Họa đồ khác?
- Khác? Có những hai tấm họa đồ sao?
- Không phải hai. Chỉ có một nhưng lại chia thành hai mảnh. Ta đang nói đến mảnh thứ hai.
- Mảnh thứ hai do ai giữ?
Nói đến đây, Mông Diện Nhân bỗng nhìn chằm chằm vào Viên Kỳ Hải:
- Mà ngươi có muốn chiếm đoạt mảnh thứ hai này không?
Lộ vẻ khó khăn, Viên Kỳ Hải đáp:
- Chiếm của người lấy làm của mình. Hành động này xem ra không được quang minh.
- Nếu ngươi giữ nó là ác nhân thì sao?
- Ác nhân ư? Là ai?
Không vội đáp lời, Mông Diện Nhân lại dò hỏi:
- Ngươi vẫn chưa đáp lời ta. Ngươi dám hay không dám?
Viên Kỳ Hải nghe Mông Diện Nhân cứ hỏi vặn liền kinh nghi:
- Nếu nhân vật giữ mảnh thứ hai của Họa đồ là một ác nhân, sao phương giá không tự thân chiếm đoạt.
Mông Diện Nhân thản nhiên giải thích:
- Vì ta đối với Thạch Phong Thành không hề có hứng thú, với ngươi thì ngược lại.
- Chỉ có một mảnh thì có ích gì cho tại hạ chứ?
- Có một lại không bằng người không có gì hay sao? Ngươi sợ rồi à?
Viên Kỳ Hải bào chữa:
- Tại hạ không hề sợ. Phương giá cứ nói thử xem ác nhân đó là ai.
Đến lúc này Mông Diện Nhân mới nói:
- Là Độc Cước Tàn Chi Quỷ Y Tử !
Nghe được ngoại hiệu này, Viên Kỳ Hải phải kêu lên:
- Ôi chao ! Ngoại hiệu nghe thật hung dữ. Đúng là ác nhân nên mới có ngoại hiệu này?
Mông Diện Nhân gật đầu nói tiếp:
- Chưa đâu, ngươi mà biết tên gọi chỗ lưu ngụ của nhân vật này ngươi càng thêm khiếp đảm hơn.
Viên Kỳ Hải hối hả hỏi:
- Địa phương đó được gọi như thế nào?
Mông Diện Nhân đáp:

- Là Quỷ Cốc Động. Một phần vì địa điểm hiểm trở, phần khác là vị sự lợi hại khác thường của Quỷ Y Tử nên bao lâu nay dù có rất nhiều người lâm le muốn chiếm lấy mảnh giấy thứ hai của Họa đồ cũng phải bó tay.
Viên Kỳ Hải càng nghe càng hoang mang:
- Nếu vậy sao phương giá lại xui tại hạ đi đến Quỷ Cốc Động? Xui như vậy chẳng khác nào phương giá xui tại hạ đi vào chỗ chết ư?
Mông Diện Nhân phì cười:
- Ta mà xui ngươi vào chỗ chết ư? Để làm gì chứ? Nếu muốn ngươi chết thì ta đã ra tay rồi, đâu phải chờ đến dịp này !
- Vậy thì tại sao?
Mông Diện Nhân giải thích:
- Độc Cước Tàn Chi Quỷ Y Tử tuy chỉ còn lại có một tay và một chân nhưng Tiên pháp của Quỷ Y Tử vẫn có uy lực độc nhất vô nhị. Với ai khác thì ta không biết, nhưng với ngươi ta lại tin rằng nếu ngươi lưu tâm cẩn mật chắc chắn ngươi sẽ thành công.
Viên Kỳ Hải lộ vẻ không tin:
- Càng nghe phương giá giải thích, tại hạ càng thêm mơ hồ. Bản lãnh của tại hạ thế nào phương giá đã biết, tại hạ làm gì dám nghĩ đến chuyện thành công như lời phương giá nói?
- Ngươi đừng quá nôn nóng, ta chưa giải thích xong kia mà. Đúng vậy, bản lãnh của ngươi như thế nào do ta đã biết nên ta mới dám nghĩ đến chuyện ngươi sẽ thành công. Đó là ngươi có được một bộ pháp đầy biến ảo. Với bộ pháp này nếu ngươi có được một pho chưởng của ta nữa, phần thắng chắc chắn sẽ thuộc về ngươi.
Viên Kỳ Hải kinh ngạc:
- Phương giá nói thật? Bộ pháp của tại hạ có thể tránh được Tiên pháp của Quỷ Y Tử thật sao?
Mông Diện Nhân quả quyết :
- Ta quyết chắc như vậy.
- Vậy còn pho chưởng kia …
Mông Diện Nhân gật đầu nói ngắt lời:
- Đương nhiên là ta sẽ truyền thụ cho ngươi.
Không ngờ lại gặp được một người rộng lượng như vậy, Viên Kỳ Hải lúng túng:
- Phương giá … Sao phương giá lại đối xử tốt với tại hạ như vậy? Ân đức này tại hạ làm sao mà đương nổi đây?
Mông Diện Nhân cười vang:
- Ha … ha … ha ! Ngươi lại khách sáo rồi. Không phải ta đã nói là bình sinh ta vẫn ước ao gặp được một người có chí khí quật cường

như ngươi sao? Ngươi có chấp nhận việc ta giúp ngươi không?
Viên Kỳ Hải ngay lần đầu gặp gỡ Mông Diện Nhân, lúc song phương vì chưa biết nên phải giao chiến, Viên Kỳ Hải luôn luôn nghĩ về loại chưởng pháp hết sức quái lạ của Mông Diện Nhân. Bây giờ đột nhiên nghe Mông Diện Nhân ngỏ y´ truyền thụ pho chưởng này, Viên Kỳ Hải đâu có lòng nào để từ chối.
Viên Kỳ Hải vội vòng tay đáp tạ:
- Dù biết rằng phương giá sẽ không hài lòng với điều tại hạ sắp nói nhưng tại hạ không thể không nói. Đại ân của phương giá tại hạ nguyện có ngày sẽ đáp đền.
- Ha … Ha … Ha … ! Đúng là ta không muốn nghe một chút nào, nhưng nói thì ngươi cũng đã nói rồi còn gì nữa. Thôi nào, ta sắp sửa đọc khẩu quyết đây, ngươi nên chú tâm nghe thì hơn.
Đọc qua vài lượt rồi lại diễn cho Viên Kỳ Hải xem, Mông Diện Nhân sau đó mới nói:
- Chỗ tinh túy cốt lỏi của pho chưởng này chỉ có bốn chữ: Tả lực đả lực. Lấy sức của người làm sức của mình, rồi mượn sức của người để quật trả cho người. Do đó tên gọi của pho chưởng là Mượn hoa hiến phật. Ngươi đã nhớ kỷ rồi chứ?
Đợi cho Viên Kỳ Hải gật đầu biểu lộ y´ là đã ghi nhớ kỷ, Mông Diện Nhân lại nói:
- Ta có việc cần phải đi, ngươi cứ lưu lại đây để thao luyện. Đến khi luyện xong ngươi không cần phải chờ ta, cứ đi đến Quỷ Cốc Động mà mưu cầu thắng lợi. Ta cầu chúc cho ngươi mã đáo công thành. Bảo trọng nha, tiểu tử.
Vút !
Sau đó độ năm ngày, khi vết thương hoàn toàn bình phục, Viên Kỳ Hải cũng rời đi.

Thạch Phong Thành

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 15
ĐẾN QUỶ CỐC TÌM QUỶ Y TỬ
NHỮNG KINH BIẾN THEO ĐÓ NẢY SINH

Quỷ Cốc Động !
Danh xưng thật rùng rợn khiến cho bất kỳ ai khác nghe được cũng phải có cảm nghĩ rằng ở nơi này nếu thật sự có quỷ thì cũng phải trải

thây phơi trắng đồng nội dưới ngọn trường tiên cực kỳ lợi hại của Độc Cước Tàn Chi Quỷ Y Tử, một kẻ ác nhân như Mông Diện Nhân đã nói.
Không hiểu có phải là do Viên Kỳ Hải đã có sẵn ấn tượng kể từ khi nghe Mông Diện Nhân nói hay không nhưng ngay lúc Viên Kỳ Hải đặt những bước chân đầu tiên vào Quỷ Cốc Động, nhìn đâu đâu Viên Kỳ Hải cũng cảm thấy sát khí phủ tràn.
Khó có thể chối cãi được câu: những định kiến ban đầu vừa không phải mờ cũng khó lòng thay đổi.
Cho dù Viên Kỳ Hải chưa hề nhìn thấy một bộ cốt khô nào kể từ khi đặt chân bước vào Quỷ Cốc Động cho đến lúc này, nhưng rời mọi cảnh quang đang trải ra dưới mắt, toàn là những cảnh tượng dù là âm u vắng lặng nhưng vẫn là những cảnh sắc bình thường mà nơi thâm sơn cùng cốc nào cũng có. Viên Kỳ Hải vẫn luôn luông mang tâm trạng vừa là phòng bị vừa làm căm ghét đối với chủ nhân của Quỷ Cốc Động.
Tâm trạng đó không những luôn đeo đuổi Viên Kỳ Hải mà càng lúc càng tăng lên bội phần.
Sự phòng bị tăng mài thành khẩn trương, còn sự căm ghét của Viên Kỳ Hải trong chớp mắt biến thành động noộ khi có một tiếng quát hòa quyện vào tiếng rít xé gió vang lên lồng lộng giữa Quỷ Cốc Động.
- Kẻ nào dám tự tiện xông vào đây?
Viu … viu …
Nhận định rõ tiếng rít gió kia là dấu của một ngọn trường tiên đang linh hoạt lao đến, Viên Kỳ Hải rủa thầm:
- Hừ ! Quỷ Y Tử đúng là hạng ác nhân, tay nhuộm đầy huyết. Không cần biết người đến là ai, cũng không cần phân minh Hắc, Bạch, chưa gì lão đã ra tay hạ thủ, ta dù có giết lão cũng là thay trời hành đạo mà thôi.
Với y´ nghĩ này, không một lần mở miệng Viên Kỳ Hải lẹ làng đảo bộ và bắt đầu dịch chuyển đúng theo bộ pháp Vô danh.
Soạt ! Viu !
Soạt ! Viu !
Như Mông Diện Nhân đã cảnh báo trước, Viên Kỳ Hải không khỏi rợn người trước tiên pháp thập phần linh hoạt và lợi hại của chủ nhân ngọn trường tiên.
Viên Kỳ Hải chỉ cần chậm thi triển bộ pháp vô danh thì ngọn trường tiên nọ có lẽ đủ điểm trúng vào người Viên Kỳ Hải rồi.
Như không hề bất ngờ về điều này, Độc Cước Tàn Chi Quỷ Y Tử dù chưa hiện thân nhưng giọng nói cao ngạo vẫn tiếp tục vang lên:

- Thân thủ khá đấy ! Nhưng một khi ngươi đã vào đây thì đừng mong quay về ! Đỡ !
Víu … Víu …
Nhờ tránh được hai lần công kích trước đó của ngọn trường tiên, Viên Kỳ Hải vừa thêm vững tin vào bộ pháp vừa có dịp quan sát cách tấn công của ngọn trường tiên.
Tuy không biết chiều dài thật sự của ngọn trường tiêu là bao nhiêu nhưng qua nhận định tức thời của Viên Kỳ Hải thì ngọn trường tiên này phải dài ước đến hai trượng.
Vì phần bên ngoài của ngọn trường tiên mà Viên Kỳ Hải đang nhìn thấy đã có một độ dài ngót nghét là một trượng, phần còn lại thì chìm khuất ở trong sau một động khẩu. Động khẩu đó theo như Viên Kỳ Hải nhìn thấy, ít lắm cũng có một độ sâu ngoài một trượng, và do Viên Kỳ Hải không thể nào phát hiện được nơi ẩn nấp của Quỷ Y Tử nên mới dám đoán chiều dài của ngọn trường tiên là hai trượng.
Soạt ! Viu
Soạt ! Víu
Thêm mấy lượt công kích nữa, nhưng vẫn không chạm được ngọn trường tiên vào địch nhân, từ trong động khẩu nọ Độc Cước Tàn Chi Quỷ Y Tử kêu ầm lên:
- Hay ! Đã lâu lắm rồi ta mới gặp một người tránh được Tam chiêu độ quỷ của ta ! Ngươi là ai? Là môn hạ của bang môn phái nào?
Tuy lấy làm lạ veề tên gọi của chiêu thức: Tam chiêu độ quỷ có vẻ như mâu thuẫn với ngoại hiệu của chủ nhân Quỷ Cốc Động là Quỷ Y Tử, nhưng do định kiến ban đầu, Viên Kỳ Hải vẫn lầm lì dịch bộ.
Không nghe Viên Kỳ Hải đáp lời, Quỷ Y Tử vừa vũ lộng trường tiên vừa quát:
- Ngươi tưởng ngươi không nói là ta không có cách nào nhìn ra sư thừa của ngươi ư? Thử đỡ xem vài chiêu nữa nào?
Viu … Viu …
Ngọn trường tiên bỗng chốc lại dài ra làm cho Viên Kỳ Hải muốn tránh né phải dần dần lùi lại.
Ngọn trường tiên xuất hiện càng dài thì tầm khống chế của Tiên pháp càng rộng. Và uy lực của Tiên pháp càng rộng. Và uy lực của Tiên pháp đương nhiên là tăng thêm sự lợi hại.
Tránh thêm được vài lượt nữa, Viên Kỳ Hải sau đó dù đã mường tượng sẵn hình thù quái dị của Độc Cước Tàn Chi Quỷ Y Tử, ngay khi nghe Mông Diện Nhân nói nhưng khi Quỷ Y Tử thật sự xuất đầu lộ diện Viên Kỳ Hải vẫn không khỏi kinh tâm khiếp vía.
Bởi Quỷ Y Tử không những chỉ có hình thù quái dị mà thôi, ngoài tấm

thân chỉ còn một tay với một chân, Quỷ Y Tử lại có diện mạo cực kỳ xấu xa nữa.
Từ gương mặt méo mó và những vết sẹo ngang dọc, đôi mắt luôn luôn trợn ngược của Quỷ Y Tử khi nhìn vào Viên Kỳ Hải bắn xạ những tia nhìn rợn người.
Định kiến trước đó về Quỷ Y Tử liền được củng cố thêm ngay khi Viên Kỳ Hải thấy toàn bộ vẻ ngoài của Quỷ Y Tử.
Do đó, dù đang bị Tiên pháp lợi hại của một nhân vật mười phần đủ mười phần giống quỷ uy hiếp nhưng Viên Kỳ Hải do vẫn luôn ghi nhớ lời căn dặn của Mông Diện Nhân nên hết sức lưu tâm cẩn trọng.
Vừa nhìn thấy kẻ xâm nhập Quỷ Cốc Động chỉ là một tiểu tử không có bao nhiêu niên kỷ, Quỷ Y Tử đã cười lên sặc sụa:
- Ha … Ha … Ha … ! Ngươi đã chán sống rồi sao, tiểu tử?
Viu … Viu …
Ngọn trường tiên không phải dài hai trượng như Viên Kỳ Hải nghĩ chỉ có một trượng rưỡi hoặc kém một chút mà thôi. Tuy chỉ có một trượng rưỡi chẳng dài nhưng với kinh khí toát ra từ đầu trường tiên toát ra sự lợi lại của Tiên pháp vẫn không thay đổi.
Nếu như Viên Kỳ Hải không nhờ vào bộ pháp vô danh nọ đâu dễ gì chi trì được đến lúc này.
Nhận ra điều này, Quỷ Y Tử tuy vẫn tiếp chiêu với một chân trụ nhưng đã bắt đầu lưu tâm đến bộ pháp của Viên Kỳ Hải.
Không lưu tâm thì không việc gì, Quỷ Y Tử sau khi dõi nhìn theo vài bộ vị của Viên Kỳ Hải bỗng thất kinh kêu lên:
- Tứ Tượng Hồng Hoang Bộ? Tiểu tử ngươi có phải ở họ Long không?
Nhân lúc Quỷ Y Tử vì kêu lên phải lơi lỏng thân pháp, Viên Kỳ Hải nhanh chóng dấn vào và gầm lên:
- Họ Long nào ở đây? Ta họ Viên, tên Kỳ Hải ! Tiếp chưởng !
Vù !
Mãi mới có dịp tiến lại gần Quỷ Y Tử và chỉ còn cách Quỷ Y Tử đúng một trượng, Viên Kỳ Hải không bỏ lỡ cơ hội liền xuất chiêu phát chưởng.
Tiên pháp nhất thời rối loạn, Quỷ Y Tử vừa nhìn thấy chưởng công của Viên Kỳ Hải lại thảng thốt kêu lên:
- Là Phi Hoa Chưởng?
Nếu tiếng kêu lúc này đã làm cho Quỷ Y Tử phải lơi lỏng Tiên pháp, lộ sơ hở cho Viên Kỳ Hải tiến được lại gần, thì lần kêu này Quỷ Y Tử lại động nộ làm cho Tiên pháp linh hoạt trở lại.
Viu … Viu …

Bung !
Viu … Viu
Tiếng chưởng phong và vào kình lực của ngọn trường tiên vừa vang lên, Viên Kỳ Hải liền đờ người kinh ngạc.
Quỷ Y Tử quả là giảo hoạt với Tiên pháp thiên biến vạn hóa. Ngỡ đâu Viên Kỳ Hải tiến được vào gần sẽ làm cho ngọn trường tiên dài một trượng rưỡi phải vô phương biến hóa và sẽ biến thành một phế vật vô dụng. Nào ngờ, bằng một động tác thành thạo Quỷ Y Tử chỉ cần hất nhẹ cánh tay độc nhất của lão một cái, ngọn trường tiên lập tức bay ngược về. Sau đó, Quỷ Y Tử nhanh nhẹn chộp vào phần giữa của ngọn trường tiên buông xuông phần cuối, và thế là ngọn trường tiên trong chớp mắt chỉ còn daài độ một trượng.
Sự linh diệu của ngọn trường tiên liền trở lại như cũ, vẫn luôn uy hiếp Viên Kỳ Hải cho dù khoảng cách giữa song phương bây giờ chỉ còn là một trượng.
Viu … Viu …
Nếu Viên Kỳ Hải đã cẩn trọng thì Quỷ Y Tử càng cẩn trọng hơn bội phần.
Giữ vững Tiên pháp Quỷ Y Tử lại quát hỏi:
- Tiểu tử, ngươi đã học được bộ pháp này từ đâu?
Mồ hôi lạnh tuôn dài khắp người Viên Kỳ Hải, do phải toàn tâm toàn y´ chú mục vào đầu trường tiên để tránh chiêu nên Viên Kỳ Hải không thể nào mở miệng nói được nên lời.
Đến khi nghe Quỷ Y Tử quát hỏi một lần nữa:
- Có phải do họ Mã truyền thụ bộ pháp cho ngươi không, tiểu tử?
Viên Kỳ Hải giật mình kêu lên:
- Sao lão biết?
Quỷ Y Tử gầm lên với một sự kinh ngạc tột cùng:
- Là họ Mã sai ngươi đến đây? Ngươi có biết ta là ai không?
Lần thứ hai, khi nghe tiếng hỏi lời này, Quỷ Y Tử lại lơi tay.
Viên Kỳ Hải thầm nghĩ:
- Dù lão biết Mã tiền bối thì đã sao? Có khi Mã tiền bối cũng muốn giết lão nên lão mới nhìn được bộ pháp này ! Đánh !
Cơ hội lại đến với Viên Kỳ Hải lần thứ hai và Viên Kỳ Hải liền tận dụng.
Tiến sát thêm nữa, Viên Kỳ Hải bắt đầu vận dụng pho chưởng Mượn hoa hiến phật do Mông Diện Nhân truyền thụ.
Viên Kỳ Hải còn quát:
- Lão là một ác nhân, ai ai cũng muốn giết ! Đỡ chưởng !
Vù ! Vù !

Một luồng lực đạo lạ lùng từ tâm chưởng của Viên Kỳ Hải chợt xuất hiện, cứ xuyên xoáy vào Quỷ Y Tử.
Vừa nhìn thấy công phu này Quỷ Y Tử bỗng cười lên cuồng dại:
- Ha … ha … ha ! Ra là ngươi ! Đáng chết !
Thâu ngắn ngọn trường tiên một lần nữa, với chiều dài lúc này ngọn trường tiên chỉ bằng một cây thương, đầu ngọn trường tiên do Quỷ Y Tử vũ lộng chợt duỗi thẳng ra tợ kim thiết, và chiêu thức của Quỷ Y Tử vào lúc này cũng biến đổi thật lạ lùng. Không còn là Tiên pháp như trước mà là thương pháp cực kỳ lợi hại.
Toàn thân Viên Kỳ Hải hốt nhiên thấy lạnh khi bị ngọn tiên hóa thành ngọn thương của Quỷ Y Tử vây kín. Chưởng công Mượn Hoa Hiến Phật của Viên Kỳ Hải bỗng hóa thành vô dụng đối với thương pháp tuyệt luân này.
Trong chớp mắt có đến năm đại huyệt ở phía trước người Viên Kỳ Hải bị uy hiếp trầm trọng, đưa Viên Kỳ Hải vào một tình cảnh chỉ cách cái chết trong gang tấc.
Mục quang của song phương vô tình chạm vào nhau, Quỷ Y Tử nhìn Viên Kỳ Hải bằng cái nhìn lạnh lùng tàn khốc. Ngược lại cái nhìn của Viên Kỳ Hải lại chứa đầy những hoang mang và sợ hãi đến tột cùng. Thần trí của Viên Kỳ Hải vào lúc này hoàn toàn trống rỗng, như người đang lạc bước vào cõi u minh không hề có sự sống.
Đúng lúc đó, khi chiêu thức của Quỷ Y Tử chỉ còn cách một chân tơ nữa là đoạt mạng Viên Kỳ Hải, một tiếng cười lạnh lùng âm hiểm chợt vang leên:
- Ha … Ha … Ha … !
Quỷ Y Tử chợt rúng động toàn thân, còn Viên Kỳ Hải bỗng hoàn hồn tỉnh trí.
Và tiếng cười chưa rõ là ai phát ra còn đang vang dội, Quỷ Y Tử và Viên Kỳ Hải bỗng bị một chưởng lực, một kình lực gì đó xô bay về hai phía.
Bùng ! Bùng !
Vút ! Vút !
Cả hai chưa kịp phản ứng hoặc kêu lên thì sau hai loạt chấn kình liền phải ngã vật ra và chìm vào bóng đêm sâu thẳm.
o0o
Đang im lìm bất động, Viên Kỳ Hải bỗng cảm thấy nôn nao khó chịu. Theo phản ứng tự nhiên, Viên Kỳ Hải phải tràn người và há miệng thổ ra một ngụm huyết. - Oẹ!
Cùng với hành động này, Viên Kỳ Hải bỗng mở bừng hai mắt và hoàn toàn thảng thốt với những gì đang diễn ra trước mắt.

Ngoài Mã trưởng lão của Cái Bang đang chăm sóc cho Quỷ Y Tử lúc này cũng đã tỉnh lại, Hoa trưởng lão đang bắn xạ hai tia mắt ngờ vực nhìn vào Viên Kỳ Hải.
Thổ huyết xong, Viên Kỳ Hải kêu lên kinh ngạc:
- Nhị vị tiền bối cũng đến đây ư? Nhị vị nên cẩn trọng, tiên pháp của quái nhân Quỷ Y Tử lợi hại lắm đấy.
Tia mắt nhìn ngờ vực của Hoa trưởng lão chợt đổi thành những tia nhìn giận dữ:
- Ngươi vừa nói gì? Ngươi bảo bọn ta phải cẩn trọng đối với ai?
Âm thanh nghi hoặc của Quỷ Y Tử bỗng nổi lên:
- Hoa lão tử ! Ngươi biết tiểu tử ư?
Vẫn nhìn vào Viên Kỳ Hải, Hoa trưởng lão đáp lời Quỷ Y Tử :
- Nào chỉ biết không thôi ! Chuyện gì đã xảy ra, Văn đại ca?
Mã trưởng lão đến lúc này mới lên tiếng đề quyết:
- Lão Tứ nhìn mà không biết ư? Theo ta đích thị tiểu tử kia đã tìm đến đây gây sự với Văn đại ca rồi !
- Mã lão nhị ! Không phải ngươi và lão Tứ xui giục tiểu tử đến đây sao? Hai ngươi đừng vờ vĩnh với ta nữa.
Viên Kỳ Hải hoang mang vô tả:
- Hoa tiền bối ! Nói vậy Độc Cước Tàn Chi Quỷ Y Tử tiền bối này cũng là người của Cái Bang như nhị vị tiền bối sao?
Hoa trưởng lão trợn mắt nhìn Viên Kỳ Hải:
- Sao? Ngươi vừa gọi ai là Độc Cước Tàn Chi? Danh xưng này từ đâu mà có?
Viên Kỳ Hải chợt bấn loạn tâm trí đến nhịp thở cũng phải rối loạn:
- Không phải sao? Vị tiền bối kia không phải được mọi người gọi là … gọi là Độc Cước Tàn Chi sao?
Mã trưởng lão bỗng gầm lên:
- Câm miệng ngay, tiểu tử ! Nếu ngươi không muốn giải thích rõ chuyện này thì đừng trách lão phu không khách sáo !
Quỷ Y Tử vùng cười lên man dại:
- Ha … ha … ha ! Độc Cước Tàn Chi ! Hay danh hiệu, thật là hay ! Ha … Ha … Ha …!
Hoa trưởng lão vụt quay người lại. Vừa nhìn Quỷ Y Tử với ánh mắt thương hại, Hoa trưởng lão vừa lúng búng nói không nên lời:
- Văn đại ca ! Đại ca chớ để tâm làm gì ! Tiểu đệ … Đại ca đừng có như thế nữa.
Vụt quay lại Hoa trưởng lão giận dữ quát to với Viên Kỳ Hải:
- Súc sinh ! Ngươi có biết hành động vừa rồi của ngươi sẽ chuốc lấy hậu quả gì không?

Viên Kỳ Hải hốt hoảng:
- Hoa tiền bối ! Là tiểu điệt …
Nâng cao hữu chưởng, Hoa trưởng lão nhằm vào đầu Viên Kỳ Hải vừa quật mạnh xuống vừa trách:
- Lão phu phải lấy mạng ngươi ! C – h - ế - t !
Vù !
Toàn thân đang bất lực, Viên Kỳ Hải dù muốn cũng vô phương hoàn thủ. Viên Kỳ Hải chỉ biết giương mắt nhìn trừng trừng vào ngọn chưởng của Hoa trưởng lão đang sắp sửa đưa Viên Kỳ Hải đến Quỷ Môn Quan.
Tuy nhiên, một tiếng kêu ngắn ngủi chợt vang lên:
- Dừng lại !
Chợt nghe Quỷ Y Tử kêu ngăn lại, Hoa trưởng lão có phần miễn cưỡng khi phải dừng tay.
Vẫn còn hậm hực, Hoa trưởng lão gần như là quát hỏi:
- Tội vô lễ thất ngôn của tiểu tử, đệ không thể không trừng trị ! Đại ca sao ngăn tiểu đệ lại?
Tuy tâm trí vẫn đang thác loạn nhưng Viên Kỳ Hải cũng còn phần nào sáng suốt khi nhìn thấy những diễn biến sau đó.
Quỷ Y Tử cố ngồi lên. Và khi được Mã trưởng lão đưa tay ra định giúp đỡ, Quỷ Y Tử sau một tiếng hừ nhẹ liền nạt ngang:
- Hừ ! Ta không cần sự giúp đỡ của bọn ngươi ! Còn tên họ Hoa kia, ngươi thấy chuyện bất thành, cơ sự sắp sửa bị bại lộ, ngươi định giết tiểu tử để diệt khẩu ư?
Hoa, Mã nhị trưởng lão cùng giật mình kêu lên kinh ngạc:
- Đại ca ! Sao đại ca lại nói vậy?
- Tiểu đệ đâu có y´ đó, đại ca xin chớ nghi ngờ cho tiểu đệ.
Dù toàn thân cứ run bắn lên từng chập nhưng cuối cùng Quỷ Y Tử cũng đã tự ngồi lên.
Sau khi thảy vào miệng vài hoàn linh đan vừa lấy từ trong người ra, Quỷ Y Tử cười lạnh:
- Nếu bọn ngươi đã chán ghét ta, nếu bọn ngươi không muốn ta kéo dài kiếp sống thừa, bọn ngươi chỉ cần nói một tiếng ta sẽ tự kết liễu. Bọn ngươi đừng giở trò ném đá giấu tay rồi lại giả vờ thương hại như thố tử hồ bi vậy ! Hừ !
Đến lúc này dù Viên Kỳ Hải không hiểu cặn kẽ nhưng ít ra cũng mơ hồ đoán hiểu được mấy phần. Viên Kỳ Hải chỏ miệng nói xen vào:
- Quỷ Y Tử tiền bối ! Vãn bối thật sự không biết rằng …
- Câm ! Ai mượn ngươi lên tiếng? Rồi sẽ đến lượt ngươi được lão phu hỏi tội. Hừ ! Mã, Hoa hai ngươi vẫn không dám nói ư?

Dù vừa bị Quỷ Y Tử nạt ngang không cho nói xen vào, nhưng Viên Kỳ Hải vì muốn xóa bỏ sự nghi ngờ quá rõ ràng của Quỷ Y Tử đối với Mã, Hoa nhị vị trưởng lão. Viên Kỳ Hải liều lĩnh lên tiếng:
- Hành vị của tiểu điệt không có liên can gì đến hai vị tiền bối Mã, Hoa ! Tiền bối dù không muốn nghe nhưng tiểu điệt cũng phải nói ! Tiền bối có muốn tùng xẻo hoặc muốn giết tiểu điệt gì cũng được. Chỉ xin tiền bối chó vì đa nghi mà xem nhẹ tình bằng hữu của chư vị ! Tiểu điệt có thế nào nói thế ấy, quyết không nửa lời dối trá.
Quỷ Y Tử sau một lúc nhắm mắt, chờ cho những hoàn linh đan vừa rồi phát huy tác dụng, lão mở mắt ra và bật cười.
- Ha … Ha … Ha … ! Giết người, ta phải giết rồi, ngươi không cần phải lên mặt ra bộ khí phách. Một kẻ sắp chết như ngươi thì lời nói liệu có đáng tin không? Ha … Ha … Ha …
Thần sắc luôn biến động theo từng lời nói của Quỷ Y Tử, Mã trưởng lão chợt chớp động tinh thần và lao về phía Viên Kỳ Hải. Điểm loạn một lúc mấy huyệt đạo của Viên Kỳ Hải. Mã trưởng lão vừa bước lùi lại để tránh một chiêu công của Quỷ Y Tử vừa hét inh ỏi:
- Dừng lại đã nào, đại ca ! Chờ khi tiểu tử cung xưng xong mọi việc, nếu đại ca vẫn còn y´ nghi ngờ, đệ xin khoanh tay, mặc cho đại ca xử trí !
Qua diễn biến này Viên Kỳ Hải hiểu: Mã trưởng lão vì muốn Viên Kỳ Hải khai rõ mọi việc nên vừa thị thố một thủ thuật gì đó trên người Viên Kỳ Hải. Do Quỷ Y Tử ngỡ Mã trưởng lão muốn sát nhân diệt khẩu nên mới tung chưởng định ngăn Mã trưởng lão lại. Nhờ bộ pháp biến ảo, Mã trưởng lão vừa kịp hồi bộ tránh chiêu vừa lên tiếng giải bày cho Quỷ Y Tử nghe.
Nghe xuôi tai, Quỷ Y Tử liền dừng lại.
Cùng với Mã, Hoa hai người nhìn chằm chằm vào Viên Kỳ Hải, Quỷ Y Tử lạnh lùng bảo:
- Hừ ! Ta không tin hai ngươi dám giở trò với ta ! Y thuật của ta như thế nào, ta chắc hai ngươi vẫn còn nhớ.
Câu nói này vừa lọt vào tai Viên Kỳ Hải giúp Viên Kỳ Hải hiểu rằng chữ Y trong Quỷ Y Tử là ám chỉ về y thuật của lão, toàn bộ kinh mạch trong người Viên Kỳ Hải bỗng dưng lại đau buốt khôn tả.
Sư đau nhức càng lúc càng tăng cao đến nỗi Viên Kỳ Hải phải quật mình lăn lộn:
- Ôi chao ! Sao lại đau như thế này? Mã tiền bối, Hoa tiền bối ! Nhị vị mau giúp tiểu điệt với. Ôi chao ! Đau …
Và Viên Kỳ Hải hoàn toàn tỉnh ngộ khi nghe Mã trưởng lão cười lạnh:
- Hừ ! Tiểu tử, ngươi vừa bị ta dùng bí thuật Triệt Căn Mạch Thủ

pháp ! Nếu ngươi chịu cung xưng toàn bộ sự thật, ta sẽ giảm bớt hình phạt cho ngươi. Bằng ngươi cố tình giấu giếm, kinh mạch của ngươi sẽ đứt đoạn và ngươi sẽ phải chịu cảnh co rút toàn thân mà chết trong đau đớn. Nói đi ! Ai đã sai ngươi tìm đến đây.
Hoàn toàn phẫn nộ, vừa nghiến răng ken két cố chịu đựng nổi đau đớn vô song, Viên Kỳ Hải vừa hét lên:
- Không phải tiểu điệt … két …đã tự nguyện là sẽ … kẹt … nói ra rồi sao? … Kẹt … Hành vi này của … kẹt … Mã tiền bối đâu khác gì … kẹt… bọn tà ma vô nhân tính?
Không quan tâm đến những lời thống trách của Viên Kỳ Hải, Mã trưởng lão gắt:
- Ngươi vẫn chưa chịu nói sao? Ngươi nên biết chỉ sau một thời gian độ một nén hương, ngươi dù có muốn nói cũng không sao nói được ! Đừng để mất thời gian nữa, nói đi !
Ngoài sự mong đợi cũng như những toan tính của Mã trưởng lão, ngay khi Viên Kỳ Hải biết được những y´ đồ của lão, chí quật cường của Viên Kỳ Hải do đã tôi rèn một thời gian dài gian nan khốn khổ chợt trỗi dậy. Viên Kỳ Hải sau đó cứ câm lặng hoàn toàn. Một lời cung xưng cũng không, mà một lời rên rỉ kêu đau cũng không hề có.
Nhìn sự câm lặng chịu đựng của Viên Kỳ Hải, Hoa – Mã nhị vị trưởng lão thì sững sờ kinh ngạc, còn Quỷ Y Tử thì diện mạo luôn co rúm và đôi môi cứ mím lại đến tái tím hoàn toàn.
Thời khắc dần qua đi, thời gian dù cho một nén hương cháy tàn như Mã trưởng lão đã nói trước đang cạn dần, Viên Kỳ Hải với những nhịp thở hào hển câm lặng vẫn hoàn toàn câm lặng.
Với thời gian chậm rãi trôi đi, sự bấn loạn chợt chuyển đổi từ Viên Kỳ Hải sang ba lão già đang từng lúc nôn nao chờ đợi.
Cuối cùng, lúc toàn thân của Viên Kỳ Hải vì quá đau không thể tự co giật được nữa, khi Mã – Hoa hai vị trưởng lão chưa biết phải hành động như thế nào, Quỷ Y Tử chợt nhích động độc thủ.
Sau khi điểm nhanh vào vài trọng huyệt của Viên Kỳ Hải, Quỷ Y Tử quay nhìn Mã – Hoa hai người và mai mỉa:
- Hai người thật khéo tìm được một kẻ có khí phách ngang tàng như tiểu tử này ! Ta không thể không bội phục !
Thấy Quỷ Y Tử cứ nghi ngờ còn tiểu tử Viên Kỳ Hải thì vì bướng bỉnh chẳng thà chấp nhận cái chết chứ chẳng chịu mở miệng cung xưng hầu nói ra sự thật. Mã trưởng lão ngao ngán nhìn Hoa trưởng lão:
- Hoa lão tứ ! Ngươi có nghĩ ra được phương kế nào hay hơn không? Lão Mã ta kể như bó tay rồi đó.

Thấy Hoa trưởng lão cứ lắc đầu nguầy nguậy, Mã trưởng lão liền ngẩng mặt lên nhìn trời và buột miệng kêu lên:
- Chủ nhân ơi là chủ nhân ! Mã Bình này đành phải phụ lại sự ủy thác của chủ nhân. Đợi khi gặp lại chủ nhân Mã Bình xin chịu xét xử.
Vù …
Kêu xong Mã Bình chợt đưa tay lên và tự vỗ xuống đầu như muốn tự vận. - Dừng tay !
- Nhị ca !
- Mã tiền bối, chớ …
Đồng một lúc có ba âm thanh cùng vang lên ngay sau khi Mã Bình định thực hiện y´ định.
Và nếu như không có âm thanh thứ ba là tiếng kêu dù là nhỏ của Viên Kỳ Hải, có lẽ Mã Bình vẫn không thay đổi y´ định.
Dừng tay lại, Mã Bình lao đến chỗ Viên Kỳ Hải đang lóp ngóp bò dậy:
- Viên tiểu tử ! Ta giết ngươi trước rồi sẽ dùng cái chết để tạ lỗi với đại ca sau ! Nạp mạng.
Vù … Vù …
Ngọn kình của Mã Bình vừa xuất hiện, đầu của ngọn trường tiên cũng xuất hiện theo ! Víu … Víu …
Hự !
Không những đã bị ngọn trương tiên của Quỷ Y Tử khống chế huyệt đạo, Mã Bình còn thêm u uất trong lòng khi nghe Quỷ Y Tử quát hỏi: - Ngươi không được làm càn. Ngươi tưởng ta không biết y´ đồ của ngươi sao?
Sự u uất đã quá sức chịu đựng, Mã Bình vừa thổ huyết vừa kêu lên ai oán:
- Oẹ ! Đại ca muốn đệ phải chết thì đại ca mới tin sao? Vậy thì …
Viu … Phịch !
Thấy lần thứ hai ngọn trường tiên lại được Quỷ Y Tử điều động và là dùng để khống chế Á huyệt của Mã Bình. Viên Kỳ Hải mới biết được sự thể suy´t nữa đã xảy ra.
Là do Mã Bình đã tự cắn vào lưỡi để tự vận, Quỷ Y Tử vì suy nghĩ riêng buộc phải ngăn chặn hành vi của Mã Bình.
Hoa trưởng lão vẫn đứng cạnh đó bỗng buông người ngồi xuống. Lão chán ngán lên tiếng:
- Cả đệ nữa, đệ để tự đại ca xử trí vậy ! Đệ chỉ tiếc là chưa thực hiện xong sự ủy thác của chủ nhân.
Cho dù Hoa trưởng lão đã tự miệng nói ra những lời này, Quỷ Y Tử vì quá cẩn trọng vẫn phải dùng ngọn trường tiên để khống chế các huyệt đạo trọng yếu của Hoa trưởng lão.

Sau đó, Quỷ Y Tử mới nhìn vào Viên Kỳ Hải và hỏi:
- Hạng người quật cường như ngươi không phải là ta không có cách xử trí. Ngươi có biết thế nào là thủ thuật Quá Huyệt Thất Hồn Châm không?
Viên Kỳ Hải lòng tràn đầy ân hận bảo:
- Đến lúc này tiểu điệt mơ hồ biết rằng …
- Câm ! Ta không là thúc bá cũng không là trưởng bối của ngươi, ta cấm ngươi không được xưng hô với ta như vậy.
Viên Kỳ Hải cười gượng:
- Tiền bối đã không thích thì thôi, vãn bối không xưng hô như thế nữa. Chỉ có điều …
- Ngươi huyên thuyên cái gì vậy, tiểu tử? Ta vừa hỏi gì ngươi không nghe sao?
Viên Kỳ Hải hít một hơi dài:
- Vãn bối đã quá quen với những lời dọa dẫm rồi. Nếu tiền bối muốn nghe qua mọi việc, tốt hơn hãy để vãn bối tự nói. Ngược lại, dù tiền bối có dùng thủ thuật Quá Huyệt Thất Hồn Châm hay dùng bất kỳ thủ thuật nào cũng vậy, tiền bối đừng mong gì đến việc thành công. Không tin, tiền bối cứ tùy tiện vậy.
Sắc diện của Quỷ Y Tử chợt co rúm lại, làm cho diện mạo của lão đã xấu xa lại càng xấu xa hơn. Nhìn trừng trừng vào Viên Kỳ Hải như muốn ăn tươi nuốt sống. Quỷ Y Tử chậm rãi một cách độc ác giải thích:
- Với thủ thuật này, ngươi sẽ biến thành một kẻ ngu si đần độn, người không ra người ma không ra ma. Ngươi tưởng ta không dám thực hiện theo lời nói sao?
Tuy phải rùng mình kinh hãi trước viễn cảnh như Quỷ Y Tử vừa nói ra, nhưng Viên Kỳ Hải vẫn cứng rắn đáp lời:
- Đời người sớm muộn gì cũng chết. Ngu cũng chết mà khôn cũng chết. Tiền bối bất tất phải dọa nữa. Vãn bối sẵn sàng đón nhận bất kỳ thủ đoạn nào của tiền bối.
Như không kiềm nén được sự giận dữ được nữa, Quỷ Y Tử đột nhiên lấy từ trong người ra một cái hộp nhỏ bằng gỗ.
Lão mở ra và lấy từ trong hộp một nắm kim châm dài ngắn đủ kích cỡ.
Sau đó lão cắm các kim châm đó vào khắp các huyệt đạo của Viên Kỳ Hải. Lão chỉ chừa lại duy nhất một cây kim châm mà thôi.
Lão bật lên một tiếng cười lạnh lùng tàn khốc:
- Hừ ! Nếu ta cắm cây châm này vào Bách Hội huyệt của ngươi, ngươi có biết hậu quả như thế nào không?

Viên Kỳ Hải với toàn thân tươm đầy mồ hôi lạnh vẫn quật cường rít lên:
- Lão cắm đi ! Ta không sợ đâu.
Quỷ Y Tử liền chớp động độc thủ nhanh tợ sao sa.
Tuy nhiên, vào sát na cuối cùng, lúc cây kim châm chỉ cách Bách hội huyệt của Viên Kỳ Hải chưa đầy một chân tơ, Quỷ Y Tử bỗng định thủ.
Để cây kim châm lơ lửng như thế được một lúc, Quỷ Y Tử vụt thu về và rít lên:
- Tiểu tử quá lớn mật ! Được, ngươi muốn gì thì cứ nói đi ! Hừ !
Thở ra chầm chậm, Viên Kỳ Hải bắt đầu nói như kẻ đang trong mơ ….

Thạch Phong Thành

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 16
QUA SÓNG GIÓ MỌI NGƯỜI HIỆP NGHỊ VÌ LỢI CHUNG TRAO TRUYỀN CÔNG PHU

- **M** ông Diện Nhân là nhân vật như thế nào?
Vừa nghe Viên Kỳ Hải thuật qua mọi chuyện, Quỷ Y Tử kinh nghi lên tiếng hỏi, Viên Kỳ Hải lắc đầu giải thích:
- Làm sao vãn bối biết được khi Mông Diện Nhân luôn che kín chân diện? Pho chưởng vừa rồi là do Mông Diện Nhân truyền thụ cho vãn bối.
Quỷ Y Tử cười gằn thành tiếng:
- Hừ ! Ngươi tưởng ta dễ dàng tin vào vài lời nói của ngươi sao?
- Tiền bối nếu không tin thì vãn bối đành chịu ! Mọi chuyện đã thật sự xảy ra như vậy !
- Vậy thì nhân vật nào vốn là Bắc Cương môn hạ đã theo chân ngươi đến đây và âm thầm ám toán ta?
Biết Quỷ Y Tử muốn hỏi đến người bí ẩn đã nhân lúc lão và Viên Kỳ Hải giao đấu để bất ngờ cười lên và hạ thủ cả hai. Viên Kỳ Hải ngơ ngác hỏi lại:
- Sao tiền bối biết là Bắc Cương môn hạ?
Quỷ Y Tử nhăn nhó:
- Bắc Cương Minh Chưởng ! Ta đâu lạ gì công phu này của bọn Bắc Cương? Ta đang chờ nghe ngươi nói đây !

Viên Kỳ Hải lắc đầu:
- Vãn bối đâu thể biết kẻ đó là ai? Cả vãn bối cũng bị hạ thủ, suy´t nữa cũng bị mất mạng như tiền bối cơ mà?
- Giữa ngươi và họ Mã kia quan hệ như thế nào? Sao hắn lại truyền thụ Tứ Tượng Hồng Hoang Bộ cho ngươi?
Để trả lời câu hỏi này của Quỷ Y Tử, Viên Kỳ Hải đành phải thuật lại mọi chuyện đã xảy ra trước và sau khi Tạ tổng tiêu đầu đưa Viên Kỳ Hải đến Lâm Sơn tự.
Như không tin vào câu chuyện này, Quỷ Y Tử chợt vung tay giải khai Á huyệt cho Mã trưởng lão.
- Mã Bình ! Hắn nói như thế có đúng không?
Mã Bình gật đầu:
- Đúng là như vậy !
Quỷ Y Tử thoáng sắc giận:
- Tại sao chứ? Ngươi có biết là …
Mã Bình chợt kêu lên:
- Đại ca, đệ có nhiều điều cần giải thích cho đại ca nghe, nhưng tuyệt đối không để tiểu tử kia hay biết.
Quỷ Y Tử quắc mắt nhìn Mã Bình :
- Sao lại như vậy? Trừ phi ngươi đang làm điều mờ ám nên không dám nói.
Mã Bình cười gượng:
- Đại ca không tin hỏi lại Hoa lão tứ thì rõ !
Giải á khẩu huyệt cho Hoa trưởng lão, Quỷ Y Tử chưa kịp hỏi thì nghe Hoa trưởng lão lên tiếng:
- Đây là chuyện hệ trọng, tốt hơn hết đại ca hãy điểm vào Thụy huyệt của tiểu tử đã.
Bán tin bán nghi, Quỷ Y Tử phải sau đó mới điểm vào Thụy huyệt của Viên Kỳ Hải như Hoa trưởng lão vừa nói.
o0o
Ngay khi thức dậy, Viên Kỳ Hải thoáng hồ nghi khi nhìn thấy địa điểm không còn như trước nữa.
Bao quanh Viên Kỳ Hải lúc này là ba người, Mã, Hoa trưởng lão và Quỷ Y Tử. Tất cả cùng hiện diện trong một động thất tối âm u !
Chờ cho Viên Kỳ Hải được dịp nhìn khắp lượt xong, Mã Bình bỗng lên tiếng trước tiên:
- Viên Kỳ Hải ! Theo như ngươi nói thì Mông Diện Nhân đã xui ngươi đi đến đây?
Viên Kỳ Hải vừa định ngồi dậy thì bị Hoa trưởng lão cản lại:
- Ngươi nên tỏ ra ngoan ngoãn thì hơn ! Lần này dù ngươi có quật

cường đến đâu đi nữa, bọn ta cũng phải có thái độ với ngươi nếu như ngươi không thực tâm đáp lại.
Viên Kỳ Hải cười nhẹ:
- Vãn bối vốn luôn hành sự quang minh, nếu chư vị không có thái độ dọa dẫm, vãn bối không ngại gì mà không nói tất cả ! Không sai, chính Mông Diện Nhân đã bảo vãn bối tìm đến đây.
- Là vì nửa mảnh họa đồ Thạch Phong Thành?
Vẫn là Mã Bình tra hỏi, Viên Kỳ Hải gật đầu đáp lại:
- Đúng vậy !
- Ngươi muốn làm gì với nửa mảnh họa đồ này?
- Đến Thạch Phong Thành !
- Hừ ! Ngươi chán sống rồi sao?
- Có người vào được sao vãn bối phải sợ?
- Vậy Thạch Phong Thành Chi Thược đâu? Ngươi đã giao nó cho lão họ Tiêu thì ngươi lấy gì để đi vào Thạch Phong Thành?
Viên Kỳ Hải mỉm cười bí ẩn:
- Vật vãn bối giao ra chỉ là vật giả ! Còn vật thật vãn bối đã giấu vào một chỗ an toàn rồi.
Mã Bình nghe thế chợt nhìn sang lão Hoa và Quỷ Y Tử hàm chứa nhiều ẩn y´. Đoạn Mã Bình lại hỏi:
- Xem ra ngươi cũng có lắm tâm cơ. Nhưng với nửa mảnh họa đồ, ngươi vẫn dám đi vào Thạch Phong Thành ư?
Viên Kỳ Hải đáp:
- Chết vãn bối còn không sợ, há gì việc đi vào Thạch Phong Thành?
- Vậy nếu như ngươi không có lấy nửa mảnh họa đồ, ngươi có còn dám đi không?
Thoáng nghi ngờ, Viên Kỳ Hải nhìn qua Quỷ Y Tử.
- Không lẽ nửa mảnh họa đồ của tiền bối đã …
Quỷ Y Tử gắt:
- Bọn ta đang chờ nghe ngươi trả lời mà? Những việc khác không cần ngươi phải quan tâm.
Viên Kỳ Hải khẳng khái đáp làm cho ba lão phải khâm phục và kinh ngạc:
- Việc gì vãn bối đã quyết y´, vãn bối sẽ thực hiện cho bằng được!
Mã Bình bỗng thở ra nhè nhẹ:
- Ngươi có thể giải thích cho bọn ta nghe nguyên nhân của việc này không?
Viên Kỳ Hải sau một lúc ngẫm nghĩ liền chối từ:
- Vãn bối có một ẩn tình riêng, nên không thể giải thích được.
- Hay ngươi có người thân đã từng đi vào Thạch Phong Thành và đã

thất tung nên ngươi phải đi tìm?
Viên Kỳ Hải cười gượng:
- Từ tấm bé vãn bối đã mồ côi làm gì có ai thân thích đã từng vào Thạch Phong Thành để tìm?
Mã Bình chợt chớp mắt khi nghe Viên Kỳ Hải thổ lộ điều này. Lão bỗng nói:
- Được rồi ! Bọn ta không cần tìm hiểu những việc thuộc tư sự của ngươi nữa. Tóm lại, nếu ngươi đã quyết y´ đi vào Thạch Phong Thành, bọn ta sẽ trợ giúp ngươi. Đổi lại, ngươi phải làm cho bọn ta một việc.
Hơi thở như hụt hẳng, Viên Kỳ Hải vội hỏi:
- Tiền bối muốn vãn bối phải làm gì?
Mã Bình không đáp ngay. Lão nhìn Viên Kỳ Hải một lúc và nói lại:
- Ngươi đã đồng y´ giúp bọn ta ư?
Thoáng một chút băn khoăn, Viên Kỳ Hải đáp:
- Nếu là việc không việc quá sức, vãn bối không từ nan !
Phẩy tay một cái, Mã Bình cất cao giọng bảo:
- Điều này thì ta đoán chắc. Nhưng là việc gì, ta sẽ giải thích sau. Trước hết ta khuyên ngươi hãy bình tâm, đừng nên kinh hãi. Nửa mảnh họa đồ của bọn ta có lẽ đã bị nhân vật lúc nãy lấy mất rồi.
Viên Kỳ Hải dù không lo lắng cũng phải kinh ngạc:
- Là Bắc Cương môn hạ ư? Chuyện xảy ra như thế nào?
Mã Bình thuật lại:
- Bọn ta vốn là tứ huynh đệ kết nghĩa. Hôm nay vì có chuyện cần tình cờ bọn ta đi về đây. Điều đầu tiên bọn ta nhìn thấy là ngươi và lão Đại cùng hôn mê bất tỉnh. Do mãi cứu tỉnh cả hai, bọn ta quên không đi lùng sục khắp nơi. Tên đó có lẽ đã nhìn thấy bọn ta xuất hiện và biết không phải là đối thủ của bọn ta nên hắn đã lẻn thoát theo lối hậu. Khi đưa ngươi vào đây, bọn ta mới biết rằng nửa mảnh họa đồ nọ đã không cánh mà bay. Ngươi có lo lắng vì chuyện này không?
Viên Kỳ Hải chầm chậm lắc đầu:
- Về việc đi vào Thạch Phong Thành thì không có vấn đề. Nếu là về bọn Bắc Cương thì đương nhiên phải có.
Ngấm ngầm thán phục lòng kiên định của Viên Kỳ Hải, Mã Bình hỏi:
- Ngươi lo lắng như thế nào?
Cười cười bí ẩn, Viên Kỳ Hải không đáp mà lại hỏi:
- Dường như chưởng pháp sở học của tiền bối lúc ở Lâm Sơn tự vẫn chưa phải là công phu thực sự phải không?
Mã Bình kinh nghi:
- Sao ngươi biết?

- Vì lần đó, tiền bối và Hoa tiền bối đâu phải là đối thủ của bọn Bắc Cương môn hạ?
Mã Bình gật đầu:
- Thật sự là như vậy mà? Ngươi vì lẽ gì lại không tin?
Viên Kỳ Hải đáp:
- Là do tiền bối vừa mới nói thôi
- Ta? Ta đã nói gì?
- Tiền bối bảo tên đã lẻn lấy mất họa đồ dù chưa cùng tiền bối động thủ đã biết hắn không phải là đối thủ ! Có đúng không?
Chớp mắt vài lượt như muốn che giấu sự ngạc nhiên tột cùng, Mã Bình bảo:
- Sự thông minh của ngươi thật đáng khâm phục, ta nói thật đó.
Đến lúc này, Viên Kỳ Hải mới nói đến điều mà Mã Bình đã hỏi lúc nãy:
- Nói vậy, toàn bộ hai mảnh họa đồ đã lọt vào tay bọn Bắc Cương môn hạ. Chắc chắn bọn chúng cũng sẽ tìm đến Thạch Phong Thành. Vãn bối e rằng việc đi vào Thạch Phong Thành của vãn bối sẽ gặp nhiều khó khăn.
Hiểu được sự lo ngại của Viên Kỳ Hải, Mã Bình cười cao ngạo:
- Hừ ! Ta đã nói là bọn ta sẽ trợ giúp ngươi, ngươi bất tất phải sợ.
- Tiền bối sẽ giúp như thế nào? Mọi người sẽ cùng đi vào Thạch Phong Thành với vãn bối ư?
- Vậy thì không! Chỉ có một mình ngươi đi vào mà thôi.
Viên Kỳ Hải trở lại tâm trạng lo lắng:
- Bọn chúng chắc chắn sẽ đi vào Thạch Phong Thành, lúc đó không có chư vị cùng đồng hành, chư vị liệu có giúp được gì cho vãn bối khi vãn bối gặp bọn chúng?
Mã Bình đáp:
- Bọn ta đã bố trí đâu vào đó rồi, ngươi cứ yên tâm.
- Nhưng vãn bối không thể yên tâm khi tiền bối không chịu giải thích rõ !
Quỷ Y Tử như không chịu được sự dông dài của cả hai bên bèn nạt:
- Nói cho tiểu tư nghe đi lão nhị !
Mã Bình bật cười:
- Ngươi nghĩ sao nếu bọn ta dốc túi truyền tuyệt nghệ cho ngươi?
Viên Kỳ Hải ngơ ngaác:
- Lại luyện võ công ư?
- Ngươi làm sao rồi? Không hài lòng ư?
Viên Kỳ Hải thở ra sườn sượt:
- Không phải là không hài lòng, nhưng vãn bối không thể không lo

ngại.
- Ngươi lo ngại điều gì?
Viên Kỳ Hải đáp:
- Kể luôn lần này, trước sau vãn bối đã có bốn lần nhận được lời ngỏ y´ truyền dạy công phu. Và cả bốn lần đều bị người truyền thụ lợi dụng.
Mã Bình cau mặt lại:
- Sao lại là lợi dụng?
Viên Kỳ Hải giải thích:
- Lần đầu là vì bảo tồn Thạch Phong Thành Chi Thược, chính tiền bối đã truyền thụ bộ pháp cho vãn bối, đó không phải là lợi dụng sao?
Mã Bình miệng như ngậm hột thị, không thể giải thích được.
Viên Kỳ Hải lại nói:
- Lần thứ hai, cũng vì vật đó, Tiêu minh chủ đã ngỏ lời truyền dạy võ công. Lần thứ ba thì do Mông Diện Nhân ngỏ y´. Tuy vãn bối chưa thể biết Mông Diện Nhân có mưu đồ gì nhưng việc lợi dụng là điều không tránh khỏi. Và lần bây giờ là lần thứ tư, vãn bối …
Hoa trưởng lão vội lên tiếng lần này là một :
- Ngươi nghĩ bọn ta đang lợi dụng ngươi ư? Vậy thì không cần nữa, bọn ta chắc chắn sẽ tự lo liệu được ! Hừ !
Viên Kỳ Hải nhoẻn miệng cười:
- Vãn bối đâu đã nói xong, tiền bối hà cớ gì phải giận dỗi chứ?
Quay đầu nhìn Mã Bình và Quỷ Y Tử, Viên Kỳ Hải nói:
- Việc đi vào Thạch Phong Thành là do vãn bối tự đề xuất. Vãn bối chỉ lo ngại là liệu rồi đây vãn bối có phải ân hận vì hành vi mù quáng của vãn bối như lần tìm đến Quỷ Cốc Động này không?
Nghe Viên Kỳ Hải nói xong, Mã Bình và Quỷ Y Tử chợt cười lên sặc sụa, làm cho Hoa trưởng lão đang cau mặt giận dỗi cũng phải ôm bụng cười đài:
- Ha … Ha …
- Ha … Ha …
- Ha … Ha … Ha …
Kinh ngạc khôn xiết, Viên Kỳ Hải hết nhìn người này đến nhìn người kia mà vẫn không hiểu tại sao bọn họ lại cười.
Chỉ khi sau đó, lúc Mã Bình thôi cười và hỏi cặn kẻ, Viên Kỳ Hải mới hiểu được cớ sự !
- Ngươi gọi nơi này là gì?
- Quỷ Cốc Động !
- Ai bảo ngươi như vậy? Là Mông Diện Nhân gì đó ư?
- Không đúng sao?

- Đương nhiên là không đúng.
- Vậy nơi này gọi như thế nào?
- Là Thương Tâm Động chứ không phải Quỷ Cốc Động !
- Thương Tâm Động?
- Phải ! Và chủ nhân của Thương Tâm Động chính là Thương Tâm Nhân Quỷ Y Tử lão đại, chứ không phải là Độc Cước Tàn Chi như ngươi đã gọi.
Hiểu ra, Viên Kỳ Hải bật kêu lên:
- Vì lẽ gì mà Mông Diện Nhân phải lừa dối vãn bối?
Mã Bình đáp:
- Theo ta hắn đích thị là kẻ muốn lợi dụng ngươi ! Và mười phần đủ mười, ta đoán hắn chính là Bắc Cương môn hạ.
- Là Bắc Cương môn hạ ư? Lẽ nào lại như vậy?
Mã Bình bảo:
- Chuyện này ngươi hãy từ từ tự tìm hiểu. Trước hết, ngươi hãy lo chuyện chú đến việc luyện công trước đã. Thế nào? Ngươi không đổi y´ chứ?
Viên Kỳ Hải nghiêm giọng đáp lại:
- Đương nhiên là không.
Mã Bình gật đầu:
- Tốt ! Trong thời gian ba tuần trăng, ta hy vọng ngươi sẽ tiếp thu hết chân truyền của bọn ta.
Viên Kỳ Hải kinh ngạc:
- Phải ba tuần trăng kia à?
Mã Bình hừ lạnh:
- Còn chưa hết đâu, tiểu tử ! Sau đó ngươi còn phải hao tổn cũng một thời gian như vậy để luyện xong sở học của lão Tam nữa.
- Lão Tam nào?
Mã Bình tuần tự chỉ:
- Quách Tỉnh là lão Đại, ta là lão Nhị. Hoa lão đứng ở cuối, nếu không có lão Tam thì bọn ta cần gì xưng Tứ huynh đệ kết nghĩa?
- Tam tiền bối đâu? Sao vãn bối không nhìn thấy?
Mã Bình gằn giọng:
- Ngươi không cần phải vội. Đợi đến lúc, ngươi chắc chắn sẽ rõ.
Quay sang lão Hoa, Mã Bình bảo:
- Đến phần của lão đó, lão Tứ. Lão hành sự đi.
Nói xong, Mã Bình và Quỷ Y Tử liền quay quả bước ra. Trong động thất lúc này chỉ còn lại lão Hoa và Viên Kỳ Hải.

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 17
KHAI TRUYỀN NỘI CÔNG: PHƯƠNG CÁCH LẠ TIẾP NHẬN CÔNG PHU: CÀNG LẠ HƠN

B ình!

Động thất bỗng tối sầm lại khi tiếng động nặng nề chợt vang lên.

Biết ngay là Mã Bình và Quỷ Y Tử khi rời khỏi động thất đã phong bế lại nên Viên Kỳ Hải vẫn bình thản, không hề lo sợ.

Ngược lại Viên Kỳ Hải hoàn toàn hốt hoảng khi trông thấy Hoa trưởng lão chợt vung tay lên và chộp nhanh vào người Viên Kỳ Hải.

Tràn người sang một bên, Viên Kỳ Hải bật lên tiếng kêu kinh hãi:

- Tiền bối định làm gì ?

Lão Hoa không nói một lời, cứ lẳng lặng thi triển hết chiêu thức này đến chiêu thức khác nhằm chộp vào Viên Kỳ Hải.

Bất đắc dĩ, Viên Kỳ Hải phải dùng bộ pháp được Quỷ Y Tử gọi là Tứ Tượng Hồng Hoang Bộ để lẩn tránh những chiêu công của lão Hoa.

Viên Kỳ Hải không ngớt kêu:

- Dừng tay nào, Hoa tiền bối !

Soạt ! Vù

Soạt ! Vù

Mục lực quen dần, Viên Kỳ Hải càng lúc càng lo sợ trước thần sắc kỳ lạ của lão Hoa.

Gương mặt của lão dù là câm lặng như hóa đá nhưng đôi mắt của lão vẫn để lộ ra những tia nhìn cứ như là tia hung quang vậy. Xem ra lão Hoa muốn động thủ thật sự chứ chẳng đang muốn cùng Viên Kỳ Hải đùa cợt.

Vẫn tiếp tục tránh những chiêu chộp liên hồi kỳ trận của lão Hoa, Viên Kỳ Hải tự hỏi:

- Bảo là truyền thụ võ công sao lại như thế này ? Không có khẩu quyết cũng không có tâm pháp, cách truyền thụ như thế này quả là kỳ dị.

Vì nghĩ là như vậy, Viên Kỳ Hải thay vì ra chiêu phản công thì lại vừa giương hết mục lực để quan sát từng thế thức do lão Hoa đang thi triển.

Soạt ! Vù …

Soạt ! Vù …

Để trao truyền võ công mà không có kinh văn khẩu quyết, quả là một lối trao truyền nghịch thường. Chẳng trách Viên Kỳ Hải dù đã cố

công để nhìn mà vẫn không tài nào hiểu được ra ngô ra khoai !.
Không những thế, do động thất không lấy gì làm rộng, mãi rồi Viên Kỳ Hải cũng khó lòng tránh chiêu.
Chẳng đặng đừng và để tự cứu mình, Viên Kỳ Hải buộc phải phản thủ hoàn công. Nhưng trước khi ra chiêu, Viên Kỳ Hải không thể không lên tiếng báo trước:
- Hoa tiền bối! Vãn bối đành phải ra chiêu. Vãn bối cam thất lễ. Đỡ !
Vù …
Đến lúc đó lão Hoa mới gầm lên:
- Thì lão phu đang muốn hành động như vậy mà ! Đỡ này !
Vù …
Ào … Ào …
Ầm !
Hóa ra không phải lão Hoa đang trao truyền công phu như Viên Kỳ Hải nghĩ, trái lại lão chỉ muốn song phương cùng cùng động thủ mà thôi.
Không đoán được dụng y´ của lão Hoa, Viên Kỳ Hải đành phải tận lực giao thủ ! Soạt ! Vù …
Ào …
Vù … Vù … Ầm !
Do nội công tu vi không bằng lão Hoa, Viên Kỳ Hải sau mỗi lần chạm chưởng cùng lão Hoa phải trối chết lẫn tránh một hoặc hai chiêu kế tiếp của lão !
Soạt ! Vù …
Ào …
Vù … Vù …
Ầm !
Thời gian như ngừng trôi vì song phương vẫn cứ thế mà chi trì !
Động thất vẫn tối âm u và tiếng kình phong rú rít lẫn tiếng chạm kình cứ vang lên không ngớt.
Viên Kỳ Hải vẫn giữ nguyên đấu pháp một khi lão Hoa vẫn tiếp tuục ra chiêu mà không một lời giải thích hay bình phẩm.
Hơi thở của lão Hoa trì trệ trong khi Viên Kỳ Hải nhờ vào bộ pháp nên lúc tránh chiêu đã có dịp vận lực bồi nguyên.
Soạt ! Vù …
Ào …
Vù … Vù …
Ầm ! Ầm !
Từ phía lão Hoa áp lực bỗng tăng dần lên, khiến cho Viên Kỳ Hải càng thêm khốn đốn trong việc tránh chiêu. Viên Kỳ Hải buộc phải

chạm chưởng nhiều hơn vì đối phương với bộ pháp nọ xem ra lão đã quá quen thuộc.
Soạt ! Vù …
Ào …
Vù … Vù …
Ầm !
Cả hai sau một lúc lâu giao chiến, kết quả như thế nào còn chưa ngã ngũ, lão Hoa bỗng kêu lên:
- Đủ rồi ! Dừng lại ! Tiểu tử !
Viên Kỳ Hải ngơ ngác ngó chừng chừng về phía lão Hoa.
Hơi thở cứ dồn dập mãi không thôi, lão chợt hỏi:
- Ngươi chưa thấm mệt sao, tiểu tử ?
Viên Kỳ Hải hoang mang:
- Mệt ư ? Vậy thì chưa !
Lão Hoa buông người ngồi xuống rồi bảo:
- Vậy ngươi chờ ta một lúc đã. Tọa công xong, ta sẽ có cách quần cho ngươi phải thấm mệt ! Hừ ! Phi … Phì …
Nhìn lão Hoa thản nhiên tọa công, Viên Kỳ Hải cứ nghĩ ngợi mãi về câu nói sau cùng của lão.
- Lão muốn ta phải thấm mệt để làm gì ? Lại là một lối truyền thụ công phu khác nữa sao. Quái lạ thật !
Được một lúc, lão Hoa mở bừng hai mắt ra. Nhìn vẻ mặt ngơ ngác của Viên Kỳ Hải, lão ta đâm ra cũng ngơ ngác:
- Nãy giờ ngươi vẫn đứng như thế này sao ? Ngươi không tọa công để nghỉ ngơi sao, tiểu tử ?
Viên Kỳ Hải sực tỉnh:
- Hoa tiền bối ! Thực sự dụng y´ của tiền bối là như thế nào ? Tại sao tiền bối phải nhất quyết làm cho vãn bối phải thấm mệt ?
- Ngươi đáp lời ta trước đã. Sao ngươi không tọa công ?
Viên Kỳ Hải lắc đầu:
- Tọa công hay không tọa công đối với vãn bối đâu có gì khác nhau. Vãn bối vẫn cảm thấy nguyên khí không có dấu hiệu suy giảm.
Lão Hoa kinh ngạc:
- Thật vậy ư ? Được ! Chúng ta tiếp tục nữa nào !
Vù …
Viên Kỳ Hải do quyết tâm làm ra lẽ, bèn lùi dài và kêu lên:
- Khoan, nếu tiền bối không giải thích rõ nguyên nhân, vãn bối quyết không giao thủ.
Lão Hoa vẫn ra chiêu:
- Ngươi không đánh không được ! Đỡ !

Vù …
Ầm …
Thấy Viên Kỳ Hải dám đứng yên để đón nhận trọn vẹn một chưởng như vậy, lão Hoa giận dữ gầm lên: - Ngốc tử ! Ta cần được giao thủ đỡ chiêu chứ nào cần ngươi đứng im chịu đựng ? Ngươi có làm sao không ?
Dù khí huyết trong người đang nhộn nhạo cả lên nhưng Viên Kỳ Hải vẫn khăng khăng bảo:
- Tiền bối muốn đánh thì cứ đánh. Vãn bối sẽ không động thủ nếu không hiểu rõ nguyên nhân.
Biết quá rõ bản tính quật cường không ngại chết của Viên Kỳ Hải, lão Hoa xuôi xị giải thích :
- Ta chịu ngươi đấy, tiểu tử ! Hà, thật sự ta đang tìm một lối tắt để trong vòng một tuần trăng phải truyền thụ nội công tâm pháp bản môn cho ngươi. Muốn được như vậy, trước hết cần phải quần ngươi cho kỳ thoái thân. Sau đó sẽ đọc cho ngươi nghe khẩu quyết. Ta vừa dùng chân lực của ta để giúp ngươi thấu triệt cách vận dụng chân nguyên. Ngươi không hợp tác với ta thì dù có là nửa năm ngươi cũng không tài nào thức ngộ dù là ba phần.
Viên Kỳ Hải lắc đầu chán ngán lối truyền thụ võ công của lão Hoa mới nói. Viên Kỳ Hải thở ra, hỏi:
- Như tiền bối nói, kinh văn khẩu quyết của tâm pháp này khúc chiết và khó hiểu lắm sao ?
- Không những là khó hiểu, đến việc thực hành còn khó khăn gấp bội. Trước kia ta phải mất những năm năm mới tạm gọi là tiểu thành. Lão Đại thì sáu năm, lão Nhị cũng xấp xỉ. Chỉ có lão Tam thì khá hơn, nhưng cũng phải mất bốn năm ròng rã.
Viên Kỳ Hải lộ vẻ khó tin:
- Chính vì điều này, tiền bối mới nghĩ ra biện pháp như vừa rồi ư ?
Lão Hoa gật đầu:
- Ta không nghĩ ra, là do lão Đại nhờ y thuật tinh thông đã nghĩ ra. Thôi nào, ngươi đã rõ rồi đó, bây giờ ngươi phải hợp tác với ta mới được !
Nhưng Viên Kỳ Hải vẫn đứng yên:
- Vãn bối có một y´ này, tại sao tiền bối không thử đọc qua một lượt cho vãn bối nghe ? Sau đó, nếu tiền bối đã tận tình giảng giải mà vãn bối vẫn không hiểu. Chúng ta sẽ tiến hành theo biện pháp này ?
Lão Hoa há miệng như định phản bác lại, Viên Kỳ Hải cười nhẹ:
- Tính khí của vãn bối như thế nào hẳn tiền bối đã biết rồi ! Nếu tiền bối không tán thành, tiền bối bất tất phải phí công.

Thất vọng, lão Hoa đành làm theo lời Viên Kỳ Hải.
Lão đọc khẩu quyết mà vẫn luôn trông chờ Viên Kỳ Hải vì không hiểu được phải ra dấu cho lão ngừng lại.
Nhưng sự việc lại xảy ra không như lão tưởng.
Viên Kỳ Hải ngồi yên nhắm mắt suốt thời gian lão Hoa đọc kinh văn.
Không hiểu Viên Kỳ Hải có nghe hay chỉ giả vờ đang nghe, lão Hoa bỗng dừng lại.
- Sao vậy, tiền bối ? Đã hết rồi sao ?
Lão Hoa đáp:
- Hết rồi ! Thế nào ? Ngươi nghe mà có hiểu gì không?
Viên Kỳ Hải cau mày:
- Hết thật ư ? Vậy thì sao hiểu nổi ?
Lão Hoa cả mừng:
- Ngươi không hiểu là được rồi. Theo ta, biện pháp kia là hữu hiệu hơn.
Viên Kỳ Hải lắc đầu quầy quậy:
- Không phải như vậy ! Điều mà vãn bối không hiểu là ttại sao kinh văn khẩu quyết chưa gì đã hết ? Tiền bối nhớ không lầm chứ ?
Lão Hoa kinh ngạc:
- Nói vậy là ngươi có hiểu ?
- Vẫn còn mơ hồ lắm. Phải chi kinh văn đừng có hết tại đây thì …
- Thì thế nào ? Để ta đọc tiếp cho ngươi nghe.
Lão Hoa đọc tiếp thật, làm cho Viên Kỳ Hải phải nửa tin nửa ngờ.
Chờ khi lão Hoa đọc xong toàn bộ, Viên Kỳ Hải cứ ngồi im mãi không thôi. Lão Hoa cứ nhìn Viên Kỳ Hải mà phập phồng lo toan.
Lúc đó từ một góc động có người đưa thức ăn vào, lão Hoa nhận lấy và không biết là có nên kêu Viên Kỳ Hải hay không.
Cho đến lúc thức ăn đã nguội lạnh, lão vẫn chưa quyết định được điều này.
Lão hết nhìn vào thức ăn lại dõi nhìn từng động thái của Viên Kỳ Hải.
Viên Kỳ Hải vẫn không hề động đậy thân hình, làm cho lão cũng không thiết gì đến chuyện dùng bữa.
Chỉ đến lần thứ hai, có người đưa thức ăn mới vào và lấy ra phần thức ăn trước đó, lão Hoa không chịu được phải kêu lên:
- Tiểu tử, ngươi đang suy nghĩ điều gì vậy ?
Bừng tỉnh, Viên Kỳ Hải ngước mắt nhìn lão Hoa. Rồi đến lượt Viên Kỳ Hải phải kêu lên:
- Còn tiền bối, tiền bối đã làm sao rồi ? Sắc diện của tiền bối kém lắm, sao vậy tiền bối?
Lão Hoa thở phào ra nhẹ nhõm:

- Còn gì nữa mà không kém. Ngươi làm cho ta đến mệt nhoài thôi. Ngươi không đói sao? Đã có thức ăn đây này.
Vỡ lẽ, Viên Kỳ Hải phì cười:
- Chỉ vì đói mà sắc diện của tiền bối phải như vậy sao ? Vậy mà vãn bối cứ nghĩ …
Lão Hoa bỗng gắt:
- Ngươi nghĩ gì ? Hừ, ngươi cứ ngồi im, ta không biết là ngươi đã bị sao, vậy mà ngươi còn cười được. Ngươi có biết là ngươi ngồi bất động đã hai ngày rồi không? Còn ta, chỉ vì ngươi ta cũng phải nhịn đói và nhịn khát đủ hai ngày. Có gì đáng để cười chứ.
Viên Kỳ Hải hoang mang:
- Đã hai ngày rồi sao ? Nhanh như vậy à ? Vãn bối cứ tưởng … cứ tưởng chỉ mới đây thôi.
- Ngươi mất cảm về thời gian thật sao ? Chà, ngươi suy nghĩ điều gì đến phải nhập tâm như vậy, ngươi thử nói cho ta nghe nào.
Viên Kỳ Hải lúng túng giải thích :
- Vãn bối đâu còn gì suy nghĩ đến kinh văn khẩu quyết do tiền bối đọc ? Nội công tâm pháp này
…
Hiểu sai y´ của Viên Kỳ Hải, lão Hoa vội hỏi: - Nội công tâm pháp này thì sao ? Khó thấu triệt lắm phải không? Nhưng lão Hoa không khỏi giật mình khi nghe Viên Kỳ Hải nói ngược lại:
- Không phải như tiền bối nói đâu. Vãn bối mãi suy nghĩ vì cứ nghi ngờ rằng tại sao tâm pháp dễ luyện như thế này mà tiền bối và tam vị sư huynh đệ của tiền bối phải mất không ít năm để chỉ đạt mức tiểu thành ? Vãn bối cứ lo, không biết sự hiểu biết của vãn bối có chỗ nào không đúng không ?
Cười nửa miệng, vẻ không tin, lão Hoa hỏi:
- Ngươi hiểu ra sao ?
Viên Kỳ Hải do muốn biết hư thực đành phải giải thích cách thông hiểu cho lão Hoa nghe.
Càng nghe lão Hoa càng bàng hoàng sửng sốt. Vì như những gì Viên Kỳ Hải đang nói thì quả nhiên Viên Kỳ Hải đã thông hiểu thấu đáo về nội công tâm pháp này thật rồi.
Không nén nổi kinh ngạc, lão Hoa liền lên tiếng ngay khi Viên Kỳ Hải ngừng lại:
- Ngươi đã biết trước về nội công tâm pháp này ư ? Ai đã nói cho ngươi nghe ?
Viên Kỳ Hải lắc đầu:
- Đây là lần đầu tiên vãn bối mới được nghe, nào có ai truyền thụ nội

công tâm pháp này cho vãn bối bao giờ ?
- Vậy làm thế nào ngươi hiểu đến từng chân tơ kẻ tóc như vậy ?
Viên Kỳ Hải sau một lúc suy nghĩ để tìm lời giải thích mới nói:
- Vãn bối cứ theo việc mà luận việc thôi. Trong nội thể mỗi người, để nối kết ba trăm sáu mươi huyệt đạo lớn nhỏ lại với nhau là những kinh mạch. Trong đó có những đại kinh mạch và những tiểu kinh mạch. Cũng như những sông lớn sông bé đều đổ ra đại dương thì những kinh mạch này phải dẫn lưu chân khí về bể chứa vô tận là Đan điền. Ngược lại, như khi thủy triều lên mọi dòng sông đều đầy ấp những nước, các kinh mạch khi được ta điều khí vận lực cũng phải ẩn tàng những chân nguyên nội thể. Nội công tâm pháp này ngoài việc giúp người ta luyện được tăng triển nội khí, còn chỉ vẽ cho ta những phương cách vận công ngắn nhất nhưng đạt hiệu quả nhanh nhất, giúp ta nhanh chóng phát kình khí đối địch. Vãn bối hiểu như thế có đúng không ?
Trong lòng động thất tuy không lấy gì làm nóng bức nhưng lão Hoa lại đang xuất hạn mồ hôi khi nghe Viên Kỳ Hải giải thích thật trôi chảy.
- Hiểu thì ngươi hiểu đúng rồi đó. Nhưng liệu ngươi có thực hành được như ngươi nói không ?
Viên Kỳ Hải mỉm cười tự tin:
- Tiền bối cứ thử xem.
Để chứng nghiệm một điều hoàn toàn phi ly´ theo nhận định của lão Hoa. Lão Hoa liền nói:
- Được, do công phu bản môn có điểm khác biệt lớn so với các loại công phu của các võ phái, pho chưởng mà ta sắp đọc khẩu quyết cho ngươi nghe, chỉ có thể vận dụng được một khi ngươi vận khí đúng với nội công tâm pháp bản môn. Ta không tin là ngươi thực hiện được. Nghe này.
Đúng như lão Hoa vừa đề tĩnh, Viên Kỳ Hải sau khi nghe lão Hoa đọc xong khẩu quyết của pho chưởng nọ liền nghiệm thấy rằng, muốn vận dụng chân lực để thực hiện được pho chưởng đó, Viên Kỳ Hải không thể vận khí như trước đây đã từng vận khí. Chỉ có vận khí theo đúng đường lối cu/a nội công tâm pháp kia thì pho chưởng này mới phát ra thành kình lực.
Nhìn Viên Kỳ Hải xoay trở một cách khó khăn để xuất lực tạo thành chưởng kình, lão Hoa tủm tỉm cười mãi không thôi. Đó là lúc Viên Kỳ Hải đang vận khí theo đường lối thông thường.
Hiểu y´ nghĩa nụ cười tủm tỉm của lão Hoa, Viên Kỳ Hải bỗng nạt khẽ:

- Xem đây !
Nhanh như chớp Viên Kỳ Hải vừa vận khí theo đúng tâm pháp nọ, chưởng kình liền xuất hiện.
Vù … Vù …
Do không có đối tượng để phát kình, Viên Kỳ Hải đành phải hướng kình về một bên vách đá của động thất. Ào … Ầm !
Kinh ngạc đến tột cùng trước cảnh tượng này, lão Hoa giẫm chân gào lên: - Đúng rồi !
Rồi quên cả đói khát, trong cơn phấn khích, lão Hoa vội vã đọc cho Viên Kỳ Hải nghe toàn bộ kinh văn khẩu quyết của pho chưởng kia, gồm thất thất tứ thập cửu thức (bảy bảy bốn mươi chín chiêu).
Nghe đến đâu Viên Kỳ Hải vận lực và thực hành đến đó.
Ầm ! Ầm ! Ầm !
Ánh dương quang cứ tuần tự ùa vào động thức theo những chỗ nứt rạn do chưởng lực của Viên Kỳ Hải chạm vào.
Và hàng tràng những tiếng chấn động cứ đập bùng bùng vào thính giác của cả hai. Khiến cho sau đó, lúc Viên Kỳ Hải không còn kình phát nữa, lão Hoa vừa nhảy vừa reo lên vui mừng, nhưng Viên Kỳ Hải vẫn không nghe được lời nào.
Nếu như Viên Kỳ Hải nghe được có lẽ đã hiểu chủ nhân của bốn vị huynh đệ lão Hoa là ai và đã tránh được nhiều điều hiểu lầm đáng tiếc sau này.
Đó là chuyện về sau, còn bây giờ các thính giác đã trở lại với cả hai, Viên Kỳ Hải nghe lão Hoa lảm nhảm hỏi:
- Sao không thấy lão Đại và lão Nhị chạy đến kìa ? Không lẽ những tiếng chấn kình này không đủ lọt vào tai hai lão và làm cho hai lão phải kinh ngạc và chạy đến để xem hay sao ? Lạ thật ?
Quay người lại, lão Hoa căn dặn Viên Kỳ Hải :
- Ngươi cứ đứng yên ở đây. Để ta gọi hai lão đến đây và cho hai lão cùng xem một sự bất ngờ ly´ thú.
Vút !
Mới lao chừng hơn một trượng, lão Hoa lại dừng chân và căn dặn tiếp: - Ta sẽ quay lại ngay, ngươi không được nôn nóng, bỏ chạy lung tung mà hư việc đó. Vút !
Nhìn lão Hoa vì quá mừng nên tự bộc lộ những thái độ chẳng khác nào một đứa trẻ, là tâm tư chân thành nhất của lão Hoa mà đến bây giờ Viên Kỳ Hải mới hiểu, Viên Kỳ Hải cứ bồi hồi không nguôi.
Điều khiến cho Viên Kỳ Hải phải ân hận nhất đó là việc Viên Kỳ Hải còn chưa dám tiết lộ cho lão Hoa biết rằng: chính nhờ Dịch Cân Tâm Pháp Họa Đồ mà Viên Kỳ Hải đã dễ dàng hiểu thấu đáo nội công tâm

pháp nọ.
Đối với bọn lão Hoa, nội công nọ quả là khó hiểu và khó luyện.
Nhưng đối với Viên Kỳ Hải, vì toàn bộ những kinh mạch liên kết các huyệt đạo lại với nhau đã được hai bức họa nhân đồ nọ ghi vẽ lại rất rõ, chỉ cần dựa theo kinh văn khẩu quyết của nội công tâm pháp đó, Viên Kỳ Hải sau khi đối chiếu và so sánh sự sai biệt của cả hai phương cách vận khí, việc thực hành còn lại không tạo chút khó khăn nào cho Viên Kỳ Hải.
Chờ đã lâu, thức ăn thì Viên Kỳ Hải đã dùng, vẫn không thấy lão Hoa quay lại, Viên Kỳ Hải vì quá nôn nóng, quá bồn chồn nên không thể chờ được nữa.
Nhắm vào phương hướng lúc nãy lão Hoa đã bỏ đi, Viên Kỳ Hải phóng người lao đi.
Vút !

Thạch Phong Thành

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 18
VÌ CHỦ NHÂN TẬN TRUNG ĐẾN CHẾT GIỮA HIỂM CẢNH VẪN TRUYỀN CÔNG PHU

C ảnh đang diễn ra bên ngoài Thương Tâm Động quả là thương tâm tột cùng.
Viên Kỳ Hải vừa nhìn thấy dù không muốn cũng phải động sát cơ với sát khí dâng trào vùn vụt.
Tại một mảnh đất bằng có phạm vi trên ba trượng vuông, vây quanh ba lão Quỷ Y Tử, Mã Bình và lão Hoa là một bọn che kín chân diện gồm những mười tên.
Bọn này luôn thi triển những môn công phu âm độc, có cả Hắc Sát Phi Trảo, để quyết dồn ba nhân vật đối phương vào tử địa.
Và dường như y´ đồ này của bọn chúng sắp trở thành hiện thực.
Vì Quỷ Y Tử với một chân trụ vững đang vũ lộng đến độ chót của ngọn trường tiên dài đến một trượng rưỡi, cốt khống chế được tên địch nào hay tên địch nấy, không cho thâm nhập thêm nữa vào bên trong tầm của ngọn trường tiên.
Bên trong tầm của ngọn trường tiên lúc này là lão Mã Bình đang vất vả ngăn chận ba địch nhân đã thâm nhập vào trước đó.
Và rồi ngay dưới chân của Quỷ Y Tử, tức là trung tâm của trận chiến

là lão Hoa.
Khóe miệng vừa đầy máu, lão Hoa dù đang sức cùng lực kiệt nhưng vẫn hờm sẵn song chưởng. Chỉ cần một tên địch nào lách qua được Mã Bình, lão Hoa tất sẽ vung chưởng đánh bật ra.
Tựu trung, trận chiến không cân sức này được chia thành ba lớp.
Lớp ngoài cùng gồm bảy tên che kín chân diện đang bị Quỷ Y Tử dùng trường tiên ngăn cản.
Lớp ở giữa, do đã có bên tên thâm nhập nên Mã Bình phải tận lực ngăn lại, không cho địch nhân sấn vào hòng gây nguy hại cho chủ nhân của ngọn trường tiên là Quỷ Y Tử.
Còn lớp cuối cùng là tại trung tâm, lão Hoa nào dám tọa công điều lực ? Vì nếu có địch nhân xâm nhập vào, lọt được qua lớp chắn ở giữa là Mã Bình, và nếu lão Hoa không ra tay đối kháng tên đó sẽ uy hiếp được Quỷ Y Tử và làm cho tiên pháp của Quỷ Y Tử phải rối loạn.
Lượt qua tình thế, Viên Kỳ Hải hiểu rằng bọn địch nhân ở bên ngoài chỉ cần có thêm một tên nữa vừa qua được tầm khống chế của Quỷ Y Tử, Mã Bình do không đương cự được một lúc bốn tên, lão Hoa tất sẽ vong mạng, và dẫn theo đó là tính mạng của Quỷ Y Tử bị lâm nguy do chính tên địch nhân thứ tư đó.
Hoặc giả Mã Bình vì lơi lỏng để cho một trong ba tên địch nhân lọt vào được chính giữa, tình thế sẽ là hung hiểm cho cả ba vị huynh đệ kết nghĩa của Mã Bình.
Do đó, dù đang bấn loạn đến hoang mang, Quỷ Y Tử và Mã Bình vẫn cố sức chi trì cục diện tạm gọi là cân bằng này.
Nhưng sức người có hạn, cục diện này chắc chắn sẽ không chi trì được lâu nếu như không có kỳ tích hoặc không có ai xuất hiện tiếp trợ cho ba người Mã Bình.
Hiểu được hiện trạng bất chấp là có đủ năng lực hay không, Viên Kỳ Hải bèn bất thần tung người lao đến.
Vút !
Phát hiện hành động này của Viên Kỳ Hải, Quỷ Y Tử và Mã Bình do không còn hơi suức để kêu đành troợn mắt nhìn Viên Kỳ Hải hàm nhiều y´ nghĩa.
Lao đến vừa tầm, Viên Kỳ Hải vừa vung chưởng vừa gầm lên: - Bọn ác nhân đê tiện ! Đỡ !
Vù …
Ào … Ào …
Ầm !
Quá bất ngờ, một trong bảy tên che kín chân diện ở vòng ngoài liền

vung chưởng. Hắn bị đẩy bật vào bên trong, lọt qua vùng tiên ảnh của Quỷ Y Tử.
Trận chiến ngay lập tức bị biến đổi.
Do có thêm một người hiện diện ở bên trong, dù tên này không còn năng lực để tiếp trợ ba tên đồng bọn, nhưng sự hiện diện của hắn trong nhất thời làm cho Mã Bình phải rối loạn.
Nhân cơ hội này, một trong ba tên địch nhân vội vàng vượt qua Mã Bình và lao vút đến chỗ lão Hoa.
Hắn rít lên giận dữ:
- Hoa Mãn Thiên ! Nạp mạng.
Vù …
Lão Hoa giương khóe miệng còn dính đầy máu ra để cười thành tiếng:
- Hừ !
Và lão Hoa cũng hất mạnh song chưởng ra nhằm đối chọi với chưởng kình của địch nhân.
Tuy nhiên tên nọ đâu thiết gì việc hạ sát một nhân vật kể như đã vô dụng là lão Hoa. Hắn chỉ vờ dương đông kích tây mà thôi.
Lẳng lặng một cách âm độc, tên nọ hướng về Quỷ Y Tử để vẩy ra một chiêu Hắc Sát Phi Trảo.
Viu …
Đó là ở bên trong, còn ở vòng ngoài ngay khi có sự xuất hiện quá bất ngờ của Viên Kỳ Hải, một tên liền quay ra lo quần thảo với Viên Kỳ Hải.
Hắn quát:
- Tiểu tử vô tri ! Là ngươi muốn chết ! Đỡ !
Víu … Víu …
Lần đầu tiên phải đối phó với Hắc Sát Phi Trảo do đối phương thi triển, Viên Kỳ Hải do ấn tượng trước đây nên có phần bối rối. Tung chưởng và là tung chậm nên.
Vù … Ào … Ào … Ầm !
Soạt !
Ngọn Hắc Sát Phi Trảo chỉ suy´t nữa chạm vào da thịt của Viên Kỳ Hải.
Nhìn ống tay áo bên hữu bị đứt rời, Viên Kỳ Hải bồng nhớ lại cảnh tượng trước kia đã bị mất ống tay áo bên tả cũng do Hắc Sát Phi Trảo gây ra.
Bừng bừng sắc giận, Viên Kỳ Hải quên cả sợ liền chủ động lao lên:
- Bọn Bắc Cương môn hạ các ngươi, tên nào cũng đáng chết. Tiếp chưởng này ! Đỡ này ! Còn nữa này !

Vù …
Ào …
Ầm ! Ầm ! Ầm !
Ba lần gầm là ba lần tung chưởng, pho chưởng chưa biết danh xưng đó lão Hoa mới truyền thụ liền được Viên Kỳ Hải vũ lộng đến tột cùng.
Song phương chưa phân thắng bại, Viên Kỳ Hải thoắt rùng mình khi nghe những tiếng gầm thét điên loạn:
- Tất cả xông lên đi ! Lão Độc Cước đã trúng trảo rồi.
- Quỷ Y Tử ! Lần này đố lão thoát khỏi chữ tử ! Đỡ !
Còn nhiều những tiếng gầm thét, tất cả đã làm cho Viên Kỳ Hải phải đưa mắt nhìn qua cục diện.
Hiện tại, ngoài một tên đã phải thảm tử không hiểu có phải là tên lúc nãy bị Viên Kỳ Hải xô vào không ? Và không biết là do ai giết hắn ?
- Tám tên còn lại thì đang quần công loạn dã để vây hãm Quỷ Y Tử ba người.
Không kể lão Hoa bây giờ buộc phải nhắm mắt tọa công, Quỷ Y Tử và Mã Bình đành phải đấu lưng hiệp lực chống đỡ sự vây công của tám tên đối phương.
Trước tình thế nguy kịch này, Viên Kỳ Hải nào dám ham chiến với một tên Bắc Cương môn hạ ở bên ngoài.
Sau một vài y´ nghĩ, Viên Kỳ Hải bỗng ngẩng mặt rú lên:
- U.. Ú …
Thoắt tả thoắt hữu, Viên Kỳ Hải chỉ sau vài lần thi triển bộ pháp vô danh đã tiếp cận sát vào đối phương một cách bất ngờ.
Bất kỳ xuất y´, Viên Kỳ Hải bèn vung tay, chiếu theo thủ pháp Triệt Căn Mạch mà Mã Bình đã từng thi triển trên người Viên Kỳ Hải. Do một lần nếm trái, Viên Kỳ Hải đã tự nhớ lấy và thông thuộc thủ pháp tàn độc này, để giờ điểm loạn vào người đối phương.
Hự ! Phịch !
Tên nọ vừa ngã xuống, Viên Kỳ Hải vội ngoặc người và lao đến giúp cho Mã Bình và Quỷ Y Tử.
Không ngờ ở phía sau lại có kẻ địch xuất hiện, một tên nữa trong bọn tám tên liền nhận phải một kình của Viên Kỳ Hải quật vào, ngay khi Viên Kỳ Hải quát lên:
- Phường vô sỉ ! Đỡ !
Vù …
Ào … Ào …
Ầm !
Tâm y´ chừng như liên thông, bảy tên còn lại trong nháy mắt liền

nhảy lùi lại. Đợi khi Viên Kỳ Hải tự động tiến vào với Mã Bình và Quỷ Y Tử, bọn chúng lại vận lực công tiếp, hình thành thế vây công như cũ.
Dù ít dù nhiều Mã Bình và Quỷ Y Tử cũng nhờ đó mà có dịp đổi hơi. Và khi bọn Bắc Cương môn hạ tiếp tục vây công, Quỷ Y Tử bỗng gầm lên:
- Lão Nhị ! Hãy tiếp ta một tay nào !
Vù …
Ào …
Tâm y´ của Mã Bình và Quỷ Y Tử cũng liên thông với nhau không kém gì bọn kia. Ngay khi nghe Quỷ Y Tử gầm như thế, Mã Bình lập tức áng hữu chưởng vào Linh đài huyệt của Quỷ Y Tử.
Với nội lực chợt tăng lên gấp đôi, Quỷ Y Tử vùng thét lên:
- Lui nào ! Lui lại nào !
Vù …
Vù …
Bốn tên phía trước, ba tên phía sau, cả hai nhóm đến phải lùi lại khi bị Quỷ Y Tử lần lượt hướng vào từng nhóm để quật vào mỗi nhóm một chưởng có uy lực bỗng tăng trưởng.
Ầm !
Ầm !
Không hề chậm trễ, Quỷ Y Tử vừa xóc bàn tay liền nhận được phần cuối của ngọn trường tiên do Mã Bình khom người nhặt lại và trao cho.
Viu … Viu …
Trước lúc bọn kia hợp lực định xong vào, những chiêu thức do Quỷ Y Tử vũ lộng trường tiên mà bỗng hóa ra bức rào chắn để ngăn chặn bọn chúng từ xa.
Tình thế liền diễn ra như cũ, chỉ có khác là bọn kia do chỉ còn bảy tên nên chưa có cách nào xông qua lớp rào chắn Quỷ Y Tử.
Nhờ đó Mã Bình mới có dịp ngơi nghỉ.
Nhân cơ hội này, Mã Bình khẽ lên tiếng hỏi Viên Kỳ Hải:
- Theo lão Hoa nói, ngươi đã thấu đáo nội công tâm pháp bản môn và đã luyện xong pho chưởng do lão Hoa truyền thụ ?
Viên Kỳ Hải đau xót nhìn vào lão Hoa vẫn đang tọa công và đáp:
- Đúng vậy !
Mã Bình liền gật đầu:
- Trong tình thế này, không biết ta có dịp để giải thích cho ngươi nghe không nữa. Ngươi hãy chú tâm nghe ta nói đây.
Viên Kỳ Hải đang chờ nghe Mã Bình lên tiếng, hoặc căn dặn hoặc

thố lộ những điều bí mật, tai lại nghe Quỷ Y Tử thảng thốt kêu lên:
- Lão Nhị cẩn trọng.
Đưa mắt nhìn ra, Viên Kỳ Hải hiểu tại sao Quỷ Y Tử phải kêu như vậy.
Do bọn ác nhân không hiểu sao đã giải phá được thủ pháp Triệt Căn Mạch nên tên vừa rồi bị Viên Kỳ Hải hạ thủ bây giờ đang cùng hiệp lực với đồng bọn. Đồng thời, tên mới bị trúng chưởng cũng gắng gượng liên tay với tám tên kia làm cho áp lực của bọn chúng phải tăng lên.
Vòng tiên ảnh của Quỷ Y Tử vì không sao ngăn được địh nhân có những chín tên nên đang có hai tên vượt qua, buộc Quỷ Y Tử phải lên tiếng cảnh động.
Thấy thế Mã Bình liền lao ra ngăn chặn hai tên nọ lại. Trước khi đó, Mã Bình bỗng kêu lên dặn Viên Kỳ Hải:
- Viên Kỳ Hải! Phần của ngươi là bảo vệ cho lão Hoa và lão Đại. Rồi lão Hoa sẽ thay ta giải thích tất cả cho ngươi hiểu ! Nhớ đấy !
Trong thời gian chờ đợi, vì không biết phải làm gì, Viên Kỳ Hải đành đưa mắt dõi nhìn những chiêu thức đầy biến hóa của Quỷ Y Tử.
Nhận ra điều này, Quỷ Y Tử không hiểu đã suy nghĩ như thế nào chợt lên tiếng:
- Ngươi đang nhìn chiêu thức của ta đấy à ? Nghe đây tiểu tử. Do ta vì thành một phế nhân nên đã dùng trường thiên thay cho trường kiếm. Đây là thứ kiếm pháp thoát thai mà thành, ngươi có nhìn thì nhìn nhưng đừng quá chú trọng hình thức và rập khuôn như ta. Hãy nghe đây ! Khẩu quyết của Tứ Tượng Kiếm Pháp này là …
Không bỏ lỡ cơ hội dù đang cùng địch nhân giao chiến và là giao chiến thập tử nhất sinh, Quỷ Y Tử vẫn nghĩ cách truyền thụ Tứ Tượng Kiếm Pháp cho Viên Kỳ Hải.
Vốn đã thỏa thuận với nhau, Viên Kỳ Hải phải tiếp thụ chân truyền của bọn Mã Bình, và bây giờ Quỷ Y Tử đang lẩm nhẩm đọc khẩu quyết, Viên Kỳ Hải không thể không lắng nghe.
Mãi nghe đến quên cả thực tại, Viên Kỳ Hải đột nhiên cảm thấy lạnh người khi nghe có bàn tay của ai đó chạm vào thân.
Chưa kịp quay lại xem xét, một thanh âm bỗng ri rỉ bên tai lọt vào tai Viên Kỳ Hải:
- Tiểu tử ! Là ta đây, ngươi chớ nên hốt hoảng. Hãy nghe ta căn dặn đây.
Biết là âm thanh của lão Hoa, Viên Kỳ Hải chợt nhớ lời nói vừa rồi của Mã Bình bèn ngồi im chờ nghe những điều lão Hoa sắp thố lộ.
Âm thanh của lão Hoa tiếp tục vang vào tai Viên Kỳ Hải:

- Tình thế này nếu bọn ta muốn bảo toàn được tính mạng, chắc chỉ còn nhờ vào ngươi mà thôi.
Không ngờ lại nghe lão Hoa nói những lời này, Viên Kỳ Hải mấp máy môi như muốn bảo lão hãy căn dặn những điều cần thiết.
Đoán được những gì Viên Kỳ Hải sắp nói, lão Hoa chợt gằn lên:
- Chuyện sống chết là chuyện quan trọng, ngươi lo gì chứ ? Nghe này, ta biết lão Đại sẽ không chi trì được bao lâu nữa, vì lão Đại đã phải dùng đến Thúc Nguyên Bảo Mệnh đơn rồi. Ngươi phải giúp bọn ta và nhất là phải bảo trì sinh mạng của lão Đại. Ngươi có tán thành không?
Viên Kỳ Hải vừa gật đầu liền nghe lão Hoa bảo:
- Bây giờ ngươi mau mau vận khí theo tâm pháp nội công ta đã truyền thụ. Khi nào nghe ta hô lên, ngươi dồn toàn bộ chân lực và phát chưởng, nhớ chưa ?
Viên Kỳ Hải lại gật đầu và một luồng nhiệt khí bỗng xộc vào người Viên Kỳ Hải qua Linh đài huyệt.
Nhớ lại lần hợp lực lúc mới rồi của Quỷ Y Tử và Mã Bình, đã bức lui được địch nhân, Viên Kỳ Hải định bụng là lão Hoa đang muốn hành động y như vậy nên cứ yên tâm vận khí theo tâm pháp nội công nọ.
Chờ mãi vẫn không nghe tiếng hô hoáng của lão Hoa, ngược lại Viên Kỳ Hải cảm nhận rằng luồng nhiệt khí nọ trút mãi không thôi vào bản thân.
Viên Kỳ Hải càng lúc càng nghi ngờ về hành động của lão Hoa, nhất là khi Viên Kỳ Hải cảm thấy luồng nhiệt khí của lão Hoa cứ tuôn chảy ào ào vào thẳng đan điền.
Viên Kỳ Hải ngờ vực thầm nghĩ:
- Lúc này Mã tiền bối chỉ áp tay vào là Quỷ Y Tử tiền bối đã phát chưởng, tại sao bây giờ Hoa tiền bối lại làm khác đi ? Nếu là hợp lực thì đâu cần phải lâu như vậy ? Trừ phi … Trừ phi Hoa tiền bối muốn ban tặng cho ta toàn bộ chân nguyên nội lực mới có thái độ này.
Dù đang ngờ vực như vậy, nhưng Viên Kỳ Hải nào dám lơ là việc vận công như lão Hoa đã dặn? Để khi nào lão Hoa hô hoán Viên Kỳ Hải mới kịp thời phát chưởng như lão Hoa mong muốn.
Thời gian chờ lão Hoa hô hoán dài tưởng chừng như vô tận.
Viên Kỳ Hải chợt cảm nhận rung động toàn thân khi luồng nhiệt khí kia đang tuôn chảy như suối nguồn đột nhiên ngừng hẳn lại.
“Thoát lực? Tại sao”
Hai chữ vừa trỗi dậy trong tâm trí, Viên Kỳ Hải cũng đồng thời quay người lại.
Viên Kỳ Hải bật kêu lên kinh hoàng:

- Hoa tiền bối!
Tiếng kêu của Viên Kỳ Hải ngay lập tức làm cho Quỷ Y Tử và Mã Bình thoạt nhìn đã hiểu ngay cơ sự.
Mã Bình vụt kêu lên:
- Hoa lão tứ !
Bùng ! Hự !
Bùng ! Hự !
Như người vừa nhận được nguồn tiếp trợ dồi dào, Mã Bình vận hai chưởng tận lực bình sinh liền hất bay hai tên che kín chân diện ra khỏi tầm tiên ảnh của Quỷ Y Tử.
Còn lão Quỷ Y Tử vùng cười lên hết sức quái dị :
- Ha … Ha … Ha …
Cũng như Mã Bình, tiên pháp của Quỷ Y Tử bỗng tăng uy lực đến bội phần.
Viu … Viu …
Mã Bình sau khi loại bỏ hai kẻ địch liền lao đến chụp vào uyển mạch của lão Hoa.
Như chỉ chờ có thế, lão Hoa bỗng thốt lên mấy tiếng sau cùng:
- Vì chủ nhân đệ phải đi trước … thôi …!
Buông uyển mạch tay của lão Hoa ra, Mã Bình đứng ào dậy với sắc mặt như đang được lớp băng dày che phủ.
Mã Bình nhìn chằm chằm vào mấy tên che kín chân diện còn lại bằng cái nhìn như muốn phanh thây xé thịt bọn chúng.
Nhưng sau một lúc nhìn như thế, Mã Bình chợt kinh tâm động phách trước uy lực đầy bất ngờ của tiên pháp do lão Đại Quỷ Y Tử thi triển.
Viên Kỳ Hải cũng cảm thấy lạ nên cùng nhìn vào Quỷ Y Tử như Mã Bình đang nhìn.
Sắc diện của Quỷ Y Tử vốn xấu xí bây giờ lại càng khó coi hơn. Thần quang lấp lánh như hai ánh sao. Quỷ Y Tử không ngớt cười khi khai triển tiên pháp đến tột độ.
- Ha … Ha … Ha …
Viu … Viu …
Quỷ Y Tử chỉ ngưng cười khi nghe Mã Bình gào lên:
- Đại ca !
Tiếng cười ma quái của Quỷ Y Tử vụt đổi thành tiếng nấc nghẹn.
Vẫn giữ nguyên tiên pháp, Quỷ Y Tử cất giọng khàn khàn căn dặn Mã Bình:
- Lão Nhị ! Ta không xong rồi. Lão Nhị phải thay ta thành toàn cho tiểu tử ! Hãy lấy việc ủy thác của chủ nhân làm trọng đừng có quá thương tâm. Hãy báo thù cho ta. Ha … Ha … Ha …

Viu … viu …
Chát ! Chát ! Chát !
Hự ! Hự ! Hự !
Tay chân như rụng rời, Mã Bình buông người té ngồi xuống. Cho đến lúc đó ngọn trường tiên của Quỷ Y Tử sau ba tiếng chấn động đã đưa ba tên ác ma về chầu diêm vương.
Thoạt nhớ lại những gì lão Hoa có nói: "… là do Thúc Nguyên Bảo Mệnh đơn nên Quỷ Y Tử tiền bối phải biến đổi như thế sao ?"
Và Viên Kỳ Hải định chớp động thân hình khi nhìn thấy bốn tên còn lại nhân lúc tiên pháp của Quỷ Y Tử thoáng ngừng lại cùng nhảy xổ vào.
Tuy nhiên, Mã Bình bỗng đưa tay giữa Viên Kỳ Hải lại. Mã Bình còn rít lên khe khẽ nhưng giọng nói thật bi thương:
- Đừng, tiểu tử. Ngươi hãy nhìn cho kỹ tuyệt chiêu chuối cùng của lão Đại kìa.
Đúng lúc đó bốn tên lao vào gần bên, Quỷ Y Tử gầm lên thật to :
- Nhất Kiếm Trảm Quần Ma ! C … H… Ế … T …!
Với mục lực giương ra đến tột độ, Viên Kỳ Hải bỗng nhìn thấy Quỷ Y Tử chuyển đổi đầu trường tiên. Lấy phần ngọn làm phần gốc và ngược lại, Quỷ Y Tử sử dụng phần cán của ngọn trường tiên, chỉ còn dài đúng ba thước bằng một thanh trường kiếm bình thường, để thi triển tuyệt chiêu cuối cùng là Nhất Kiếm Trảm Quần Ma !
Veo … Veo …
Oa ! Oa ! Oa ! Oa !
Phịch ! Phịch ! Phịch ! Phịch !
Uy lực của tuyệt chiêu cuối cùng này quả là vô tiền khoáng hậu. Đầu của bốn tên kia trong chớp mắt đã bị cán roi trường tiên quật trúng não bộ và vỡ ra.
Ngay khi bốn tên đó phải ngã vật ra về bốn phía. Viên Kỳ Hải thất thần nhìn thấy Quỷ Y Tử cũng buông trường tiên và khuỵu người ngã xuống.
Phịch!
Thế là hết ! Trận quyết chiến đẫm máu bỗng dừng lại. Sự hoang vu tĩnh mịch xuống Thương Tâm Động cũng trở về như nó vốn vậy. Đó đây là mười hai thi thể nằm bất động với hai người tuy còn sống hẳn hoi nhưng cũng bất động như hóa đá.
Nếu Viên Kỳ Hải phải bất động trước một cảnh tượng thảm tuyệt nhân hoàn thì lão Nhị Mã Bình vì quá thương tâm cho cái chết thảm của hai vị đệ huynh cũng phải chết lặng.
Một ly´ do khác nữa buộc Viên Kỳ Hải phải bất động. Đó là Viên Kỳ

Hải đang băn khoăn tự hỏi nhiều điều:
- Nếu như Quỷ Y Tử tiền bối không dùng trường tiên mà dùng kiếm, và Quỷ Y Tử tiền bối thi triển tuyệt chiêu kia vào lúc đầu, tình thế sẽ ra sao ? Mọi người có phải có một kết cục khác, tốt đẹp hơn không? Còn nữa, chủ nhân của họ là ai mà họ phải tận tụy đến vậy, không kể gì chết ? Thật sự bọn họ là chánh phái hay là tà môn … ?

Thạch Phong Thành

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 19
SAU THẢM TRẠNG THANH LONG XUẤT HIỆN HẾT THANH LONG ĐẾN CÁI BANG

V ới tâm trạng đang mang nhiều nghi vấn như vậy, Viên Kỳ Hải chợt nhích động thân hình định lên tiếng nói với lão Mã Bình.
Mã Bình đang chết lặng bỗng gầm lên:
- Ai ?
Vút !
Viên Kỳ Hải giật mình đánh thót. Đưa mắt nhìn theo bóng ảnh của Mã Bình, Viên Kỳ Hải chợt bàng hoàng ngơ ngác trước sự xuất hiện cùng một lúc của mười nhân vật nữa.
Mười nhân vật này tuy không hề che kín chân diện như bọn Bắc Cương môn hạ, nhưng sự xuất hiện không đúng lúc của bọn họ như khích nộ lão Mã Bình.
Vừa lao đến bọn người này, Mã Bình chợt quát lên:
- Bọn ngươi đến đây là tìm cái chết ! Đỡ !
Vù …
Ào … Ào …
Trước lối ra chiêu quá nặng nề của Mã Bình, bọn người vừa xuất hiện hoảng loạn nhảy lùi và kêu ầm lên: - Mã trưởng lão ! Là bọn ta đây ! Hãy dừng lại nào, Mã trưởng lão!
Nổi bật hơn hết là tiếng quát nạt của một nhân vật có nhân dạng quen thuộc với Viên Kỳ Hải.
- Dừng lại ! Bổn Bảo chủ đây mà Mã lão huynh. Là Thanh Long bảo chứ không phải bọn ác ma Bắc Cương ? Dừng lại nào !
Nhưng Mã Bình vốn đang thương tâm trước cái chết của nghĩa huynh nghĩa đệ, lão không những không đình thủ, trái lại còn tận lực ra chiêu như muốn trút hận. Mã Bình còn làm vang động cả một góc

trời khi cứ quát lên:
- Thanh Long bảo thì sao ? Bởi vì ai tìm đến nơi này cũng chỉ vì họa đồ Thạch Phong Thành, dẫu có chết cũng đáng ! Đỡ !
Vù … Ào … Ào … Ầm ! Ầm ! Ầm !
Như được dịp tốt để phát ra cho bằng hết những u uất, Mã Bình dù đơn thân độc lực nhưng vẫn ngang nhiên tả xung hữu đột đánh loạn xạ vào bọn Thanh Long bảo những mười người.
Đến lúc đó, Viên Kỳ Hải đã nhìn ra nhân vật quen mặt kia.
- Là Bảo chủ Thanh Long bảo Tư Không Bách ? Sao lão lại đến đây ? Trước kia ta nghe Giáp Sĩ Hộ Sảnh của Tiêu minh chủ bảo là Thanh Long bảo đang gặp nạn, hay lão vì không nơi lưu ngụ nên lần mò đến đây ? Hoặc giả lão đã vì Thạch Phong Thành họa đồ nên định đến đây giở trò chiếm đoạt.
Đang khi Viên Kỳ Hải suy nghĩ, bọn người Thanh Long bảo sau khi bị Mã Bình phát tác làm cho hai tên phải trúng thương, số còn lại liền lập tức vây công Mã Bình.
Nhìn vào tình cảnh này, Tư Không Bách và ba tên khác đứng ngoài quan chiến còn Ngũ Hổ thì lập trận bao vây Mã Bình. Viên Kỳ Hải thoáng phẫn nộ.
Nhưng Viên Kỳ Hải chưa kịp phản ứng, lão Tư Không Bách bỗng kinh ngạc kêu lên:
- Mã Bình! Công phu này của lão đã có từ lúc nào ? Trước kia bổn Bảo chủ không thể nào ngờ được rằng một trưởng lão của Cái Bang như lão lại có công phu thâm hậu đến vậy. Là lão đã cố tình che giấu thân phận phải không?
Nghe được những lời này, Viên Kỳ Hải dù không nghe lão Mã Bình lên tiếng nhân cũng phần nào tin vào nhận định của Tư Không Bách vừa nói.
Tuy nhiên, lời nói đầy ngờ vực của Tư Không Bách cũng khiến cho Viên Kỳ Hải tức bực.
Viên Kỳ Hải chớp động thân hình và lao đến chỗ Bảo chủ Thanh Long bảo:
- Tư Không Bảo chủ ! Nếu Bảo chủ không mau chóng triệt thoái môn hạ, Bảo chủ đừng trách tại hạ sao thất lễ.
Có lẽ đã nhận ra Viên Kỳ Hải ngay khi xuất hiện, Tư Không Bách bỗng cười to:
- Ha … Ha … Ha ! Bổn Bảo chủ còn chưa hỏi đến ngươi, ngươi cần gì phải vội. Ngoan ngoãn nào tiểu tử, mau giao Thạch Phong Thành Chi Thược cho ta nào !
Vù …

Vừa dứt lời Tư Không Bách liền nhảy xô đến, định chộp giữ Viên Kỳ Hải.
Đảo người tránh chiêu một cách nhẹ nhàng, Viên Kỳ Hải quắc mắt nhìn lão:
- Hừ ! Hóa ra việc Bảo chủ tìm đến đây là có sẵn tà y´ ? Được, tại hạ có ra tay cũng không phải áy náy. Tiếp chiêu !
Vù … Vù …
Vốn đã biết một Viên Kỳ Hải không hề biết võ công, ngoài một bộ pháp để hộ thân, Viên Kỳ Hải chỉ là một con cừu non không hơn không kém. Vậy mà bây giờ, thần thái của Viên Kỳ Hải không những đã đĩnh đạc mà công phu thực lực cũng khác xa với lúc trước như trời và vực.
Tư Không Bách do bất ngờ đành phải hoành bộ nhảy tránh. Lão cất tiếng kêu lên:
- Úy ! Thân thủ của tiểu tử quá lợi hại !
Cười thầm, Viên Kỳ Hải khoa chân tiến lên:
- Bảo chủ sẽ còn kinh ngạc nhiều hơn ! Đỡ !
Vù …
Không ngờ Viên Kỳ Hải lại nhanh đến như vậy, Bảo chủ Thanh Long bảo giận dữ:
- Hừ ! Bổn Bảo chủ lại sợ ngươi sao ? Xem này !
Ào … Ào …
Ầm ! Ầm !
Kết quả của lần chạm chưởng này làm cho Bảo chủ Thanh Long bảo rúng động. Vì người bị chấn lùi là lão chứ không phải Viên Kỳ Hải.
Để gỡ lại thể diện, Tư Không Bách bắt đầu dùng đến tuyệt học thành danh và đánh ra liên hoàn những năm chưởng. Lão còn quát:
- Không ngờ tiểu tử ngươi lại có chút thực học ! Hãy tiếp thử vài chiêu tuyệt kỹ của bổn Bảo chủ xem nào !
Vù …
Vù..
Nhớ lại lần trước, Bảo chủ Thanh Long bảo đã từng thi triển công phu này một lần, Viên Kỳ Hải phấn khởi hùng tâm cũng quát theo: - Được, tại hạ đang muốn biết Cuồng Long Liên Hoàn Chưởng của Bảo chủ lợi hại như thế nào đây. Xem này ! Ào …
Ào …
Bảo chủ Thanh Long bảo nếu như nhanh tay mà thi triển được năm chiêu liên hoàn thì Viên Kỳ Hải cũng nhờ vào Tứ Tượng Hồng Hoang Bộ và pho chưởng do lão Hoa truyền thụ cũng lẹ tay đón đỡ. Âm kình liền vang lên.

Ầm ! Ầm ! Ầm !
Bảo chủ Thanh Long bảo càng thêm nao núng trước một sự thật ngoài trí tưởng. Viên Kỳ Hải không những đã kịp đón đỡ Cuồng Long Liên Hoàn Chưởng của lão mà còn thừa năng lực để đẩy lão lùi về phía sau.
Chưa hết, Tư Không Bách còn phải bấn loạn tâm can khi từ phía bên kia có tiếng kêu thất thanh của bọn Ngũ Hổ vọng lại:
- A … ! Vô vi tuyệt học !
- Hự !
- Hự !
Quay người thật lẹ, Bảo chủ Thanh Long bảo hoảng vía hô lên:
- Lui mau !
Vút !
Bọn Thanh Long bảo đến đã nhanh mà khi lui đi còn nhanh hơn nhiều, tuy nhiên Mã Bình thì vẫn còn uất ức nên đâu dễ gì buông tha cho bọn chúng.
Mã Bình lao người chạy đuổi theo nhanh như tia chớp giật.
Viên Kỳ Hải ngơ ngác nhìn lại hiện trường. Số xác chết bây giờ bỗng tăng lên ba cái và là thi thể của bọn Thanh Long bảo môn hạ.
Tiếp đó, Viên Kỳ Hải còn ngơ ngác đến bàng hoàng hơn khi từ phía Mã Bình đang truy đuổi bỗng vang vọng vào những tiếng gào thảm khốc: - A … a..
- A … a..
Không ngờ Mã Bình lại là một nhân vật hiếu sát đến thế, những tiếng gào nọ chắc chắn là do lão đã đuổi tận giết tuyệt mà ra. Viên Kỳ Hải bồn chồn định đuổi theo và ngăn lão lại.
Đúng lúc đó.
Vút !
Nhìn Mã Bình tuy đã quay lại nhưng sắc mặt vẫn hầm hầm giận dữ, Viên Kỳ Hải hỏi vội:
- Tiền bối đã tận diệt bọn …
Viên Kỳ Hải chưa hỏi dứt lời đã bị tiếng nạt của lão Mã Bình ngăn lại:
- Vẫn còn một tên trốn thoát ! Hừ, ngươi giỏi thật đấy Tư Không Bách. Ta sẽ giăng thiên la địa võng để xem ngươi còn trốn được hay không?
Càng nghe Viên Kỳ Hải càng bàng hoàng:
- Tiền bối giết bao nhiêu người như thế vẫn chưa hả giận sao ? Sao phải truy sát lão Tư Không Bách như vậy ?
Mã Bình quát ầm lên:
- Câm ! Ngươi không biết thì đừng nói.

Chưa bao giờ Viên Kỳ Hải gặp phải thái độ kỳ quặc của Mã Bình như bây giờ. Há miệng định phát tác lại, nhưng Viên Kỳ Hải đành phải thay đổi y´ định khi nhìn vào những hành động kế đó của lão.
Sau một lúc mò tìm trong người Quỷ Y Tử, Mã Bình một tay cầm một quyển sách mỏng, tay còn lại thì giữ một lọ thuốc nhỏ. Cả hai vật này do Mã Bình lấy từ người Quỷ Y Tử ra.
Rắc chỗ thuốc trong lọ vào những thi thể Bắc Cương môn hạ và Thanh Long bảo xong, Mã Bình lẳng lặng tự đào hai mộ huyệt.
Tuy có phần kinh hoảng trước sự tan biến dần dần của những thi thể kia, ly´ do ở chỗ thuốc được lão Mã Bình rắc vào, nhưng Viên Kỳ Hải cũng phải làm tỉnh để bước tới và giúp lão đào huyệt.
An táng xong cho lão Hoa và lão Đại, Mã Bình vẫn lặng lẽ dùng tay khỏa lấp mọi dấu vết của cả hai ngôi mộ vừa mới ôm ấp hai thi hài của Quỷ Y Tử và lão Hoa.
Không nén được sự kinh ngạc, Viên Kỳ Hải buột miệng nói:
- Sao tiền bối phải xóa hết dấu vết. Đáng ly´ chúng ta phải lập mộ chi cho …
Lần thứ hai, Mã Bình lại nạt ngang:
- Ngươi không nói không được sao ? Ta hành động như thế nào là do chủ y´ của ta, ngươi không việc gì phải bận tâm.
Suy´t nữa Viên Kỳ Hải đã để cho sự bực tức trào ra trước thái độ quá kỳ quặc của Mã Bình. Nhưng lần thứ hai, Viên Kỳ Hải đã kịp dừng lại, vì Viên Kỳ Hải nghĩ rằng do Mã Bình cùng một lúc bị hai cái chết của huynh đệ đả kích, lão bất bình thường là phải.
Do đó, lúc lão lạnh giọng kêu lên:
- Đi thôi !
Viên Kỳ Hải tịnh không một lời hỏihan, sợ lão lại nổi cáu.
Hướng về vị trí có hai ngôi mộ của Quỷ Y Tử và lão Hoa, Viên Kỳ Hải chân thành vái lạy.
Hành vi này của Viên Kỳ Hải cũng không làm cho Mã Bình thay đổi thái độ, cho dù trong lòng lão có phần nguôi ngoai.
Kinh nghi, Viên Kỳ Hải bỗng nghĩ đến những nghi vấn trùng trùng trước đó đối với huynh đệ Mã Bình.
Viên Kỳ Hải tự hỏi:
- Mục đích thật sự của Mã tiền bối khi cố sức giúp ta đi vào Thạch Phong Thành là gì ? Vị chủ nhân của Mã tiền bối không lẽ cũng đã thất tung trong đó và Mã tiền bối giúp ta là chỉ muốn tìm vị chủ nhân ? Sao Mã tiền bối không tự vào Thạch Phong Thành ? Chết, bọn người Mã tiền bối còn không quản ngại vậy thì vì nguyên nhân gì bọn họ lại không dám vào Thạch Phong Thành ?

Viên Kỳ Hải bỗng buộc miệng hỏi đang lúc cả hai cùng thi triển khinh thân pháp lao đi:
- Mã tiền bối ! Chủ nhân của tiền bối vốn dĩ là nhân vật nào ?
Mã Bình cau mày gắt như trước:
- Ngươi hỏi để làm gì ? Hừ, giữa bọn ta và ngươi do có sự trao đổi nên đã có sự thỏa thuận. Ngươi không việc gì phải bận tâm đến những việc không phải của ngươi.
Vẫn chưa thôi, Viên Kỳ Hải lại hỏi:
- Như lão Tư Không Bách có nói có phải tiền bối và Hoa tiền bối nguyên thủy không phải là người của Cái Bang ?
Thật sự giận dữ, Mã Bình quát ầm lên:
- Phải hay không phải điều này có liên quan gì đến ngươi ? Ngươi …
Một âm thanh bỗng vang lên, ngắt ngang lời quát nạt của Mã Bình:
- Nếu việc đó không có liên quan đến tiểu tử thì lại có liên quan đến bổn tọa.
Vút !
Vút ! Vút! Vút!
Lần lượt có bốn bóng người chợt hiện thân ngay khi âm thanh nọ phát ra.
Nhìn ra bốn nhân vật nọ, Mã Bình tỏ vẻ lúng túng:
- Vu bang chủ ! Mã Bình xin tham kiến bang chủ.
Bốn nhân vật vừa xuất hiện đều có dáng vẻ bên ngoài tương tự nhau. Cũng y phục rách rưới với nhiều miếng vải vụn đủ màu vá vào, cũng có nhiều chiếc túi vải đeo ở quanh thân, nhân vật đeo chín túi chính là bang chủ Cái Bang. Vu bang chủ nhìn vào Mã Bình mà không hề chớp mắt:
- Mã Bình ! Bổng tọa đang muốn nghe giải thích đây. Rốt cuộc Mã huynh đệ phải hay không phải là người Cái Bang ?
Mã Bình chưa kịp đáp, một trong ba nhân vật Cái Bang còn lại, tất cả đều đeo tám túi như Mã Bình đều thuộc hàng trưởng lão của Cái Bang bỗng nói xen vào với vẻ giận dữ :
- Không cần Mã Bình ngươi giải thích, bọn ta đã rõ ngươi chỉ gia nhập bản bang để có chỗ ẩn thân mà thôi. Hừ ! Gần ba mươi huynh đệ của bản bang đã vì ngươi phải thiệt mạng ở Lâm Sơn tự. Nợ máu phải trả bằng máu, hôm nay nếu bọn ta không giết được ngươi, những huynh đệ đã uổng tử làm sao được ngậm cười nơi chính suối ?
Mã Bình cứ luôn rúng động khi được nghe những lời này. Đến khi nhân vật nọ dứt lời, Mã Bình bỗng cười lên sằng sặc:
- Ha … Ha … Ha … ! Chư vị đã biết rồi Mã Bình này không cần phải

giấu nữa. Không sai ! Mã Bình ta chỉ nương tựa vào Cái Bang mà thôi. Ai vì chủ nấy, Mã Bình ta không làm điều sai trái đáng phải hổ thẹn.
Nhân vật Cái Bang vừa lên tiếng liền động nộ:
- Ngươi còn nói là không làm điều gì sai ư ? Vậy ta hỏi ngươi, cái chết của bao huynh đệ ở Lâm Sơn tự là vì ai nào ? Đâu phải là vì bổn bang ?
Mã Bình một khi đã thổ lộ tâm tư mà lão đã cố tình che giấu bao nhiêu năm dài chợt long mắt lên và hiên ngang uy vũ đáp lại:
- Chúng đệ tử của quy´ Bang không phải chết vì Cái Bang thì vì điều gì đây ? Là những ai đã giết hại bọn họ. Hừ ! Chính là môn hạ của Cái Bang Lão Tổ. Đã từ lâu Bắc Cương môn hạ là kẻ thù của võ lâm Trung Nguyên, tôn chỉ của Cái Bang và cũng là tôn chỉ của đồng đạo giang hồ ở Trung Nguyên là tiêu diệt bọn Bắc Cương tà đạo. Mã Bình ta điều động bọn họ để đối phó với Bắc Cương môn hạ thì có gì là sai ?
Nhân vật Cái Bang nọ bèn quát lớn:
- Ngươi không được ngoa ngôn xảo ngữ !
- Ta đã ngoa ngôn và xảo ngữ như thế nào ? Tôn trưởng lão hãy giải thích rõ xem.
Nhân vật nọ là Tông trưởng lão vừa há mồm định nói thì Vu bang chủ đưa tay ngăn lại.
Bằng một giọng nói có phần ôn tồn hơn, Vu bang chủ thản nhiên vạch tội:
- Để bổn tọa nói. Thứ nhất, Mã huynh đệ đã xem thường sinh mạng của chúng đệ tử. Dùng vài mươi người để chống lại bọn cao thủ Bắc Cương rõ ràng là hành vi lấy trứng chọi đá. Mã huynh đệ nếu có sai là sai ở điểm này.
Ngừng lời để lấy hơi, Vu bang chủ lại nói:
- Thứ hai, dù Mã Bình ngươi có vì chủ nhân để phải dùng Cái Bang làm nơi ẩn thân đi nữa, hành động này đã phạm vào đại kỵ của giang hồ, vì phạm vào quy điểm của bản bang. Mã Bình ngươi nghĩ sao nếu bổn tọa gọi đó là hành vị khi sư bội tổ ?
Không còn gì để nói, Mã Bình đành dùng tiếng cười để khỏa lấp:
- Ha … Ha … Ha
Tôn trưởng lão không dằn được cơn thịnh nộ lôi đình:
- Câm ! Ngươi còn cười nữa, bọn ta sẽ không khách khí với ngươi đâu. Khôn hồn ngươi hãy bó tay chịu trói, đỡ cho bọn ta khỏi phải phí sức.
Hai mắt lấp loáng thần quang, Mã Bình nhìn quanh một lượt rồi nói

oang oang:
- Lòng dạ của Mã Bình này như thế nào trời và đất cũng biết. Bốn chữ khi sư bội tổ mỗ không dám đảm đương. Còn cái chết của chúng huynh đệ, nếu bang chủ khăng khăng cho là lỗi của mỗ, sau này mỗ xin lấy cái chết để tạ tội. Còn bây giờ, mỗ vì có chuyện khẩn không thể hầu chuyện được lâu. Cáo từ !
Vút ! Vút ! Vút!
Đoán biết được y´ đồ của Mã Bình, Tôn trưởng lão và hai nhân vật trưởng lão kia vội động thân và lao đến vây chặt lấy Mã Bình.
Có chủ trương sẵn, Mã Bình bỗng hạ thấp giọng dặn Viên Kỳ Hải :
- Ngươi cứ bình tâm và bám sát theo ta.
Nhìn trừng trừng vào bọn Tôn trưởng lão, Mã Bình gằn giọng :
- Chư vị không nên dồn ép mỗ. Mỗ không muốn phải thất lễ với chư vị đâu.
Tôn trưởng lão không chờ được bèn khoa nhanh hữu thủ và quát:
- Ngươi dám ư ? Đánh !
Vù …
Hai nhân vật kia không chậm, cũng ra tay đồng một lúc với Tôn trưởng lão. Ào …
Ào …
Mã Bình chợt gầm lên:
- Mỗ đã nói rồi. Vậy chớ trách mỗ. Lui !
Víu … Víu …
Dùng hữu chưởng, Mã Bình xuất lực đỡ thẳng chưởng kình của Tôn trưởng lão. Tả thủ còn lại, Mã Bình sau khi vẫy ra liền xuất hiện hai điểm tinh quang chói ngời lao vun vút vào giữa hai ngọn chưởng của hai vị trưởng lão Cái Bang còn lại.
Ầm !
- Ôi chao !
- Làm ám khí ư ?
Ba vị trưởng lão Cái Bang phải lùi lại thật nhanh sau phản ứng quyết liệt của Mã Bình. Mã Bình liền thoát người lao đi khi vội lên tiếng gọi Viên Kỳ Hải : - Đi nào, tiểu tử !
Vút !
Dù thần trí đang hoang mang nhưng Viên Kỳ Hải cũng đành phải tung người chạy bám theo Mã Bình.
Ở phía trước, Vu bang chủ bỗng xuất hiện:
- Mã Bình ! Ngươi không chạy được đâu ! Đỡ !
Vù …
Trước luồng chưởng đầy uy lực của Vu bang chủ, Mã Bình không

những không đón đỡ mà còn nhẹ bảo:
- Mỗ xin chịu tội với bang chủ sau ! Cáo biệt !
Vụt ! Vụt
Chỉ có hai lượt đảo mình theo bộ pháp vô danh, cả Mã Bình lẫn Viên Kỳ Hải đều tránh được chưởng công của Vu bang chủ.
Không dám duy trì trễ nải, Mã Bình vội vàng lao đi, để lại bọn người Cái Bang đứng nhìn theo hậm hực.
Vụt ! Vụt !
Tuy không mấy tán thành hành động của Mã Bình qua hai lỗi mà Vu bang chủ vừa vạch tội, nhưng Viên Kỳ Hải cũng phải thần phục cách cư xử của lão đối với Cái Bang lúc mới rồi.
Vừa bám theo Mã Bình được ba mươi trượng, Viên Kỳ Hải thoáng rúng động khi nghe một giọng nói trầm hùng vang lên ở phía trước…

Thạch Phong Thành

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 20
THẾ CUỘC XOAY VẦN ĐẦY BÍ MẬT
CHÍNH TÀ LẪN LỘN TẠO NGHI NAN

- **C** ó bản nhân đây ! Mã Bình ngươi muốn chạy cũng không thoát được đâu. Viên Kỳ Hải kêu thầm trong lòng:
- Là Tiêu minh chủ ?
Như chung y´ nghĩ với Viên Kỳ Hải từ phía sau Tôn trưởng lão ríu rít hô hoán: - Minh chủ đến thật kịp lúc ! Đừng để Mã Bình chạy thoát.
Vút !
Vút ! Vút ! Vút !
Đúng như y´ nghĩ của Viên Kỳ Hải, chận mất lối chạy của Mã Bình chính là Tiêu minh chủ và năm nhân vật tháp tùng là bốn vị Giáp Sĩ Hộ Sảnh và nhị đồ đệ của Tiêu minh chủ là Cao Phi.
Nhận được kẻ chạy theo Mã Bình là Viên Kỳ Hải, Cao Phi đắc y´ cười lớn:
- Ha … Ha… Ha … ! Thì ra là tiểu súc sinh. Hóa ra do Mã lão tặc xui bảo ngươi mới dám ra mặt khinh gia sư. Nạp mạng đi nào !
Vù …
Đúng lúc đó, có tiếng Mã Bình gầm lên vang dội:
- Xích Dương Chưởng ? Lão Tiêu kia ! Sự việc còn chưa minh bạch, lão ra tay như thế này có đáng gọi là Minh chủ hay không? Ta không

vì thế mà sợ lão đâu.
Xem chưởng đây !
Ào …
Ầm … Ầm …
Đến lượt Viên Kỳ Hải cũng động nộ gầm lên:
- Cao Phi ! Mối hận trước kia đã đến lúc ta phải đòi lại rồi. Đỡ !
Vù …
Ầm … Ầm …
Ngay tức khắc, cả Tiêu minh chủ lẫn Cao Phi cùng bị chấn lùi trước hai ngọn chưởng công như vũ bão và có phần bất ngờ của Mã Bình và vk.
Để bảo vệ cho Minh Chủ, bốn nhân vật Giáp Sĩ Hộ Sảnh liền phân khai làm hai nhóm, mỗi nhóm gồm hai người liên tiếp trợ lực với Tiêu minh chủ và Cao Phi.
Trước tình thế này, nếu Mã Bình chỉ lo phân biệt có lẽ sẽ không thoát được sự trị tội Cái Bang do có Tiêu minh chủ đứng ra chủ trì. Đồng thời, Viên Kỳ Hải cũng bị rơi vào tình trạng là công địch của võ lâm nếu như giao chiến và gây thương tích cho Giáp Sĩ Hộ Sảnh.
Cả hai còn đang phân vân khó xử, thì hai nhân vật nữa bỗng liên tiếp xuất hiện:
- Ha … Ha … Ha … ! Chuyện gì mà vui nhộn thế này. Cho bọn ta tham gia với.
Vút ! Vút !
Tiêu minh chủ thoáng nhăn mặt khi nhận ra hai nhân vật vừa đến:
- Chu huynh, Tiền huynh ! Bản nhân đang chủ trì công đạo, nhị vị muốn xem thì xem nhưng chớ nên xen vào.
Viên Kỳ Hải không khỏi lo ngại khi hiểu ra hai nhân vật đó là ai. Họ là Chu Bất Nhược và Tiền Huỳnh mà lần trước đã cùng xuất hiện với người Thanh Long bảo, từng tranh đoạt Thạch Phong Thành Chi Thược.
Và cả hai nhân vật này được giới giang hồ biết đến qua câu nói lừng danh: “nhược kiếm nhược, bất nhược kiếm tiền!”
Nhưng sự lo ngại của Viên Kỳ Hải mói đó liền biến mất lúc Chu Bất Nhược lên tiếng:
- Minh chủ nói vậy là sai rồi. Tâm tánh của bọn ta như thế nào hẳn Minh chủ đã rõ. Việc Mã Bình có phần khiếp nhược, đã phạm vào đại kỵ của Chu mỗ. Hãy để mỗ đối phó với Mã Bình. Đỡ !
Còn Tiền Huỳnh thì cười lên hô hố:
- Lệnh cao đồ quả là phong cách khác phàm, tiểu mỗ đành phải thụ giáo vậy. Xem này !

Trong chớp mắt, ngay khi Chu, Tiền vừa nói xong, Mã Bình bị xem như người nhu nhược liền bị Chu Bất Nhược ra tay dạy bảo. Còn Cao Phi và hai vị Giáo Sĩ Hộ Sảnh bị gán là bất nhược thì lại đối phó với Tiền Huỳnh.
Hành vị của cả hai do khó có thể phân định được Hắc, Bạch nên cả Tiêu minh chủ lẫn mọi người đương diện khó có thể hiểu là hai nhân vật này bênh ai bỏ ai hay thuộc về phe nào.
Sắc mặt của Tiêu minh chủ và hai tên Giáp Sĩ Hộ Sảnh còn lại đang có vẻ bối rối khi đối thủ của họ là Mã Bình buộc phải đối phó với Chu Bất Nhược.
Viên Kỳ Hải thì tỏ ra ngơ ngác không biết phải hành động như thế nào trong tình trạng này.
Riêng bọn người Cái Bang do Vu bang chủ dẫn đầu thì nhất thời hậm hực khôn tả.
Do không nơi trút hận, Tôn trưởng lão của Cái Bang bỗng dưng tung người lao đến Viên Kỳ Hải:
- Tiểu tử này là môn đệ của Mã phản đồ. Ta bắt giữ ngươi trước, rồi sẽ xử trí họ Mã sau ! Nằm xuống !
Vù … Vù …
Viên Kỳ Hải cảm thấy hoang mang:
- Tiền bối ! Tại hạ không phải là môn đệ của …
Luống cuống đảo người, Viên Kỳ Hải vội vã phân minh.
Nhưng Tôn trưởng lão không những không để cho Viên Kỳ Hải nói hết lời, lão vẫn giữ nguyên y´ định và tấn công dồn dập vào Viên Kỳ Hải.
- Ngươi bất tất phải phí lời. Hãy ngoan ngoãn nằm xuống nào, tiểu tử !
Vù … vù …
Dù không muốn tạo hiềm khích với những nhân vật ở Cái Bang, nhưng thái độ hồ đồ của Tôn trưởng lão cũng làm cho Viên Kỳ Hải tức bực.
Thi triển bộ pháp vô danh để tránh thêm một lượt chiêu nữa của Tôn trưởng lão, Viên Kỳ Hải lớn tiếng bảo:
- Tiền bối không được áp đặt vu vơ định kiến của tiền bối cho tại hạ. Tại hạ không muốn giao đấu với tiền bối. Dừng tay lại đi. Tiền bối !
Sau hai lượt động thủ đều bị Viên Kỳ Hải tránh khỏi, Tôn trưởng lão giận dữ gầm lên:
- Hừ ! Bộ pháp của ngươi rõ ràng là do tên phản đồ truyền thụ. Ngươi không muốn giao đấu là được sao ? Đỡ !
Vù … Vù …

Theo nhận định này của Tôn trưởng lão, Viên Kỳ Hải hieểu rằng càng biện minh càng tạo thêm lầm lẫn, mà càng lẫn tránh càng bị Tôn ttrưởng lão lấn lướt hơn. Viên Kỳ Hải không muốn đôi co nữa bèn xuất lực ra tay. - Được ! Là do tiền bối ép buộc tại hạ phải ra tay. Xem đây !
Vù …
Ào … Ào …
Ầm !
Tuy cũng bị chấn lùi như Tôn trưởng lão nhưng Viên Kỳ Hải càng thêm vững tâm với sở học của bản thân vào lúc này.
Do đó, khi thấy Tôn trưởng lão lại động thân lao đến một lần nữa, Viên Kỳ Hải vận lực quát to: - Tại hạ cam đắc tội. Đỡ !
Vù … vù … Ào …
Ầm !
Với thập thành công lực vừa thi triển, Viên Kỳ Hải đã khiến cho hai vị trưởng lão Cái Bang còn lại phải rúng động vì thấy mới đó Tôn trưởng lão đã bị thất thủ sau lần chạm chưởng thứ hai.
Cả hai bèn lướt tới với tiếng quát nạt phẫn nộ:
- Thân thủ của tiểu tử quả không vừa. Còn lưu ngươi lại, sau này khó tránh được đại họa. Đỡ !
Trong chớp mắt, với hai vị trưởng lão tiếp tay, Tôn trưởng lão dồn dập ra chiêu để công vào Viên Kỳ Hải.
Vù …
Ào … Ào …
Tuy có phần nào lúng túng trong tình thế bị ba vị trưởng lão cùng giáp công vây hãm nhưng Viên Kỳ Hải không còn cách nào khác để lẫn tránh tình trạng này.
Thoạt đảo người, Viên Kỳ Hải vừa dồn sức định ra tay giao đấu với cả ba thì ngay bên tai chợt có tràng cười cuồng ngạo vang lên:
- Ha … ha … ha … ! Ỷ chúng hiếp cô, hành vi của tam vị thật đáng hổ thẹn. Hãy xem ám khí của Mã mỗ đây !
Viu … viu …
Kịp thu hình về, Viên Kỳ Hải ngỡ người kinh ngạc trước sự can thiệp ngoài dự liệu của Mã Bình tiền bối.
Viên Kỳ Hải nhìn thấy rất rõ, tuy Mã Bình đang phải vất vả trước sự truy đuổi của Chu Bất Nhược, nhưng thay vì chạy đi thì Mã Bình lại cố tình bỏ chạy về hướng này. Đồng thời, Mã Bình còn ung dung phát xạ ba ngọn ám khí về phía ba vị trưởng lão Cái Bang đang định lập thế vây công Viên Kỳ Hải.
Ba ngọn ám khí của Mã Bình quả lợi hại. Ba vị trưởng lão Cái Bang

đành nhảy lùi và lo bảo vệ sinh mạng bản thân.
Viên Kỳ Hải còn nghe Mã Bình lướt ngang đã nói khẽ qua tai:
- Chạy đi tiểu tử ! Đi về phía Tây !
Vút !
Viên Kỳ Hải tuy chưa thật sự hiểu y´ đồ của Mã Bình nhưng trong tình cảnh này nếu không chạy chẳng lẽ cứ lưu lại và chấp nhận giằng co với người Cái Bang ?
Viên Kỳ Hải liền tận lực lao đi !
Vút !
Tuy nhiên, một tiếng nạt cực lớn chợt đuổi theo Viên Kỳ Hải : - Đứng lại nào, Viên Kỳ Hải ! Bản nhân đang có chuyện muốn hỏi ngươi !
Viên Kỳ Hải nhận ra âm thanh đó là do Tiêu minh chủ phát ra.
Thoáng chần chừ, vViên Kỳ Hải nửa muốn tiếp tục lao đi và một nửa thì lại muốn đứng chờ xem Tiêu minh chủ có chuyện gì muốn nói.
Thế nhưng, một tiếng kêu hoảng loạn chợt vang lên khiến cho Viên Kỳ Hải có phần nào nghi ngờ:
- Ôi chao ! Sao Minh chủ lại ngáng đường Chu mỗ ? Không lẽ Minh chủ để cho Mã Bình chạy thoát thì khốn ! Tránh ra nào !
Ầm ! Ầm !
“Không lẽ lão Chu Bất Nhược cố tình ngăn trở Tiêu minh chủ, để ta có dịp lẩn đi ?
Đành vậy, Minh chủ có trách thì ta cũng đành chịu. Giữa ta và Mã tiền bối đã có thỏa thuận, tạm thời ta cứ đi theo Mã tiền bối trước đã.”
Nghĩ như thế, Viên Kỳ Hải bỗng tăng lực và lao thật nhanh về hướng Tây như lời của Mã Bình vừa điểm chỉ.
Vút !
Những âm thanh hỗn loạn ở phía sau càng lúc càng nhỏ dần khi Viên Kỳ Hải lao đi càng lúc càng xa.
Chạy mãi về phía Tây cho đến khi mặt trời khuất núi, Viên Kỳ Hải do không biết nên chạy nữa hay phải đứng lại chờ Mã Bình đành thả chậm dần cước bộ.
Ở phía trước, trong bóng đêm mờ ảo, những tiếng xì xầm to nhỏ chợt lọt vào tai Viên Kỳ Hải theo từng cơn gió thoảng qua.
Khinh nghi, Viên Kỳ Hải bế khí và rón rén tiến lại gần để thám thính.
Và Viên Kỳ Hải bỗng giật mình nghĩ thầm:
- Là Mã tiền bối và lão Chu Bất Nhược. Họ bàn định tâm đắc như thế này không lẽ họ vừa là bằng hữu vừa là đồng mưu?
Càng nghe ngóng, Viên Kỳ Hải càng thêm kinh ngạc trước những dấu hiệu lạ lùng.

Có tiếng của Chu Bất Nhược nói:
- Tại sao bọn họ cùng một lúc xuất hiện ?
Âm thanh đáp lại chính là âm thanh của Mã Bình:
- Mười phần đến chín là do Tư Không Bách cố tình để lộ ra.
- Bọn họ đã biết rõ xuất xứ võ học của lão Mã chưa ?
Mã Bình đáp:
- Đây là điều đáng phải lưu tâm đấy. Cái Bang thì không biết như thế nào nhưng chắc chắn lão Tiêu đã biết.
- Lão Tiêu có hỏi gì không ?
Mã Bình lộ vẻ băn khoăn qua giọng nói:
- Lão không đả động gì mới là lạ ! Hành vi của lão Tiêu khiến ta càng lúc càng nghi ngờ.
- Lão Mã nghi ngờ thế nào ? Có phải là …
Viên Kỳ Hải cảm thấy tiếc rẻ vì lão Chu Bất Nhược chỉ nói có bao nhiêu đó rồi không nói nữa. Và câu đáp của Mã Bình càng làm cho Viên Kỳ Hải thêm nghi hoặc:
- Không sai ! Ta vẫn luôn nghi ngờ về lão Tiêu như vậy ! Lão Chu nghĩ sao ?
Chu Bất Nhược sau một lúc im lặng chợt lào thào hỏi:
- Về tiểu tử họ Viên kia, lão Mã vẫn giữ nguyên y´ định ư ?
Nghe họ bàn về mình, Viên Kỳ Hải bồi hồi chờ nghe Mã Bình đáp lại để có thể hiểu rõ y´ định của Mã Bình là gì.
Nhưng thật lạ, Viên Kỳ Hải dù cố tâm lắng nghe đến mấy đi nữa cũng không nghe thêm được bất kỳ lời nói nào của cả hai, chứ không phải chỉ riêng gì của Mã Bình.
Đang hoang mang nghi ngờ, Viên Kỳ Hải suy´t nữa phải kêu lên thất thanh khi có người khẽ vỗ nhẹ vào vai.
Bộp !
Một âm thanh chợt xuất hiện, giúp cho Viên Kỳ Hải kịp thời trấn tĩnh:
- Là ta đây, tiểu tử !
Thở hắt ra một hơi, Viên Kỳ Hải quay người lại. Vừa nhìn vào Mã Bình, không hiểu đã lẻn đến từ lúc nào, Viên Kỳ Hải lúng túng kêu lên:
- Không phải Mã tiền bối đang.
Trong bóng đêm, Viên Kỳ Hải nhìn thấy Mã Bình đang nhăn răng ra cười :
- Thân pháp của ngươi còn kém lắm ! Ngươi tưởng bọn ta không phát hiện ngươi đến từ lúc nào ư ?
Viên Kỳ Hải đỏ mặt vì bị Mã Bình phát hiện ra hành vi lén lút này. Để chống chế, Viên Kỳ Hải hỏi sang đề tài khác và là đề tài làm cho Viên

Kỳ Hải quan tâm nhất hiện nay:
- Nhị vị tiền bối đã nghi ngờ về Tiêu minh chủ ? Có thể các hạ vãn bối biết không ?
Thu lại nụ cười, Mã Bình gắt nhẹ:
- Không phải là việc của ngươi, ngươi quan tâm để làm gì ?
Bất bình, Viên Kỳ Hải xịu ngay nét mặt. Nhưng chỉ được một lúc Viên Kỳ Hải lại hỏi:
- Hóa ra hai lão Chu, Tiền vì là bằng hữu của tiền bối nên họ cố tình xuất hiện giúp tiền bối chạy khỏi sự truy đuổi của Tiêu minh chủ phải không?
Sa sầm nét mặt, Mã Bình đáp:
- Chỉ vì ta chưa muốn ra mặt đối địch với lão họ Tiêu nên đành phải tháo chạy. Rồi sẽ có một ngày, kẻ phải tháo chạy là lão họ Tiêu chứ không phải bọn ta.
Như sợ Viên Kỳ Hải tiếp tục tra gạn về những chuyện không thể nói, Mã Bình bỗng lên tiếng căn dặn:
Mối quan hệ giữa ta và hai lão Chu- Tiền ngươi không được nói ra cho ai biết nhớ chưa ? Còn bây giờ, ngươi hãy nghe ta đọc khẩu quyết của khinh thân pháp bản môn đây. Vừa nghe vừa thực hành, ta và ngươi còn phải đi hai ngày đường nữa mới đến được nơi cần đến. Chú tâm này !
Thế là, sau khi lão Hoa truyền thụ cho Viên Kỳ Hải về nội công tâm pháp và chưởng công, lão Quỷ Y Tử thì truyền cho kiếm pháp Tứ Tượng, bây giờ đến lượt lão Mã Bình truyền thụ khinh thân pháp.
Cũng như trước kia, Mã Bình không khỏi kinh ngạc khi nhận ra thông tư của Viên Kỳ Hải thật đỉnh ngộ. Nếu với bộ pháp vô danh, mà lúc này Viên Kỳ Hải đã rõ là Tứ Tượng Hồng Hoang bộ, Viên Kỳ Hải chỉ cần không đầy hai canh giờ đã thấu triệt toàn bộ thì khinh thân pháp này cũng vậy.
Do đó lúc bầu trời sắp sửa hửng sáng, Viên Kỳ Hải có thể ung dung đi sóng bước với Mã Bình khi vận dụng khinh thân pháp này.
Mã Bình hài lòng bảo:
- Theo như thỏa thuận, bọn ta sẽ truyền thụ toàn bộ chân truyền cho ngươi. Nếu Hoa lão tử trước khi chết đã trút hết chân nguyên nội lực cho ngươi thì Quỷ Y Tử lão Đại cũng dành cho ngươi tâm huyết một đời của lão đây.
Vừa trao cho Viên Kỳ Hải một quyển sách mỏng, chính là quyển sách do Mã Bình thu lại từ người Quỷ Y Tử, Mã Bình vừa trân trọng căn dặn:
- Lão Đại Quỷ Y Tử vốn tinh thông y thuật, quyển Độc Y Kinh này là

cả một sự dày công nghiên cứu của lão Đại mới có được. Nếu ngươi không muốn bị mất mạng ở Thạch Phong Thành, ngươi phải xem cho đến thuộc quyển Độc Y Kinh này. Đi thôi ! Ngươi vừa đi vừa xem, không nên bỏ phí thời gian.
Vút ! Vút !
Y lời, Viên Kỳ Hải do không phải bận tâm lo đến chuyện ăn uống, vì đã có Mã Bình chu toàn, nên chỉ mải miết xem qua quyển Độc Y Kinh.
Càng xem Viên Kỳ Hải càng băn khoăn nghĩ ngợi:
“Xem ra huynh đệ Mã tiền bối rất muốn ta vào được Thạch Phong Thành nên mới có sự chuẩn bị chu đáo như thế này. Mà sự chuẩn bị chu đáo càng chứng tỏ Thạch Phong Thành không phải là nơi dễ đối phó. Không biết ta có vào được không?
Tuy nhiên, một tiếng nói khác chợt vang lên trong tâm trí Viên Kỳ Hải:
“Viên Kỳ Hải ơi Viên Kỳ Hải. Ngươi phải vào Thạch Phong Thành cho kỳ được. Bằng không ngươi đừng hòng tìm hiểu được những bí ẩn liên quan đến ngươi, những bí ẩn đã khiến ngươi phải vất vả khốn đốn từ tấm bé cho đến tận lúc này!”
Hít một hơi dài lộ rõ quyết tâm, Viên Kỳ Hải lại xem qua quyển Độc Y Kinh của Quỷ Y Tử lưu lại.
Qua ngày thứ hai, là ngày cuối cùng như Mã Bình đã nói, Viên Kỳ Hải và Mã Bình liền chấn động toàn thân khi thấy ở phía trước có sáu bóng người xuất hiện chắn ngang lối đi.
Sáu nhân vật che kín chân diện đó không phải ai khác ngoài bọn Bắc Cương môn hạ. Những tràng cười ngạo nghễ liền vang lên…

Thạch Phong Thành

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 21
KẺ KHÔNG MONG: BẤT NGỜ HỘI NGỘ
NGƯỜI NGỠ CHẾT: AN TƯỜNG HIỆN THÂN

T rong sáu giọng cười khinh ngạo đó, Viên Kỳ Hải chợt phát hiện một giọng cười khàn khàn rất quen tai, liền thảng thốt kêu lên:
- Là Mông Diện Nhân ?
Nghe được tiếng kêu của Viên Kỳ Hải trước sự phẫn nộ tột độ của Mã Bình, một trong sáu nhân vật che kín chân diện nọ chợt khoa chân kêu lên:

- Thế nào, tiểu tử ? Ngươi có hiểu thế nào là “Mượn hoa hiến phật” chưa ? Ha … Ha … Ha … ! Danh xưng này không là dành cho pho chưởng mà là dành cho hành vi ngu muội của ngươi đó. Ha … ha … ha …
Viên Kỳ Hải bấy giờ đã rõ Mông Diện Nhân ngoài việc lợi dụng Viên Kỳ Hải còn là kẻ đã lẻn đột nhập vào Thương Tâm Động để chiếm đoạt mất nửa mảnh họa đồ của Quỷ Y Tử. Chưa hết, chính ác tặc Mông Diện Nhân đó là môn hạ Bắc Cương nên đã mang theo đông cao thủ để dồn Quỷ Y Tử và Hoa tiền bối vào đất chết.
Lần đó nếu không phải do sự cả tin của Viên Kỳ Hải, huynh đệ của Mã tiền bối đâu phải gặp cảnh sinh ly tử biệt kẻ mất người còn.
Động sát cơ, Viên Kỳ Hải chủ động lao lên:
- Ác nhân ! Giết người phải đền mạng ! Ta quyết không buông tha hạng ác ma như ngươi ! Đỡ !
Vù …
Hành động của Viên Kỳ Hải như là một hiệu lệnh phát động cho tất cả. Mã Bình cũng lao đến ra tay.
Sáu nhân vật nọ liền phân khích. Ngoại trừ một nhân vật Mông Diện Nhân trực tiếp đối phó với Viên Kỳ Hải, năm tên còn lại thì liên thủ quấn chặt lấy Mã Bình. Ào … Ào …
Ầm ! Ầm !
Trận thế diễn khai nhanh chóng không thể tả, và Mã Bình ngay lập tức bị rơi vào thế hạ phong.
Ở Thương Tâm Động, một mình Mã Bình đối phó với ba tên Bắc Cương môn hạ đã là khó khăn, huống chi bây giờ chúng lại có đến năm người.
Mã Bình nếu không nhờ vào bộ pháp Tứ Tượng Hồng Hoang thì e rằng khó lòng chi trì được đôi ba chiêu của bọn chúng.
Ngược lại, Mông Diện Nhân có phần kinh ngạc trước thân thủ của Viên Kỳ Hải. Song phương sau hai lượt giao chiêu chạm kình, Mông Diện Nhân đã phải kêu lên:
- Tiểu tử ! Ta không ngờ bản thân ngươi lại có tiến bộ vượt bậc như thế này. Nhưng để đối phó được với ta, ngươi chưa xứng đáng đâu. Xem trảo !
Viu … Víu …
Mông Diện Nhân quát xong liền xuất lực vung trảo. Và Mông Diện Nhân đã phải để lộ thân phận là người của Bắc Cương khi dùng đến tuyệt học tà môn Hắc Sát Phi Trảo.
Tuy nhiên công phu Hắc Sát Phi Trảo của Mông Diện Nhân có phần lợi hại hơn nhiều so với bọn Bắc Cương môn hạ đã từng thi triển.

Vì trảo của Mông Diện Nhân đang toát ra một luồng tiềm lực vượt xa tầm trảo thực sự của y ! Đấy mới thật sự là Phi Trảo !
Do không lường được tình huống này, suy´t nữa Viên Kỳ Hải đã bị chiêu trảo chộp phải. Vào sát na cuối cùng, Viên Kỳ Hải phải nhờ vào bộ pháp Tứ Tượng Hồng Hoang mới kịp thời thoát được chiêu phi trảo trong gang tấc.
Kể từ lúc đó, Viên Kỳ Hải luôn tận dụng sự biến hóa của bộ pháp để đối phó với Mông Diện Nhân. Cho dù Viên Kỳ Hải đã phải hoang mang nghi ngờ khi nghe Mông Diện Nhân cười lên âm hiểm:
- Là vô vi tuyệt học ư ? Ngươi tưởng với tuyệt học này ngươi thoát được ta sao ? Hãy xem đây !
Viu …
Vù … Vù …
Tuy có phần nghi ngờ về danh xưng này, vô vi tuyệt học, nhưng do phải bận tâm giao chiến, Viên Kỳ Hải nào dám lơ là khinh xuất.
Với pho chưởng do Hoa tiền bối truyền thụ, Viên Kỳ Hải kiên gan chi trì giao đấu với Mông Diện Nhân.
Vù …
Ào … Ào …
Ầm ! Ầm !
Soạt ! Vù.
Gặp phải phi trảo, Viên Kỳ Hải dùng bộ pháp Tứ Tượng Hồng Hoang để lẫn tránh khi gặp chưởng kình của Mông Diện Nhân. Viên Kỳ Hải tận lực đổi chiêu.
Tiếng chưởng kình do song phương phát ra va chạm vào nhau tạo thành hàng loạt những tiếng chấn kình.
Càng giao đấu dằng dai, Mông Diện Nhân càng thêm giận dữ.
Hắc Sát Phi Trảo liền được Mông Diện Nhân thi thố nhiều hơn như muốn dồn Viên Kỳ Hải vào tử địa.
Lầm phải tình cảnh này, có đôi lần vì không kịp tránh, Viên Kỳ Hải buộc phải dùng công phu thực học để đỡ thẳng vào trảo kình của đối phương.
Và Mông Diện Nhân vì quá kinh ngạc phải quát hỏi:
- Tiểu tử ! Từ đâu ngươi có được nội lực thâm hậu này ? Có phải là do tâm pháp từ hai bức họa nhân đồ mà ngươi đã nói không ?
Nghe đối phương hỏi như thế, Viên Kỳ Hải vừa mừng vừa giận.
Mừng là vì lần đó, Viên Kỳ Hải dù có ngu muội nhưng nhờ may nên chưa giải thích cách luyện thở nạp theo hai bức họa nhân đồ Dịch Cân Tâm Pháp cho Mông Diện Nhân biết.

Còn giận là vì Viên Kỳ Hải không thể không nghĩ đến công tài bồi và cái chết uổng của Hoa Mãn Thiên tiền bối. Bởi nội lực mà Viên Kỳ Hải đang có đây một phaần là do Hoa Mãn Thiên tiền bối trước khi cam lòng chịu chết đã trút sang cho Viên Kỳ Hải.
Viên Kỳ Hải càng nghĩ càng phẫn nộ thi triển đến tột độ bộ pháp Tứ Tượng Hồng Hoang, Viên Kỳ Hải vừa tìm cách tiếp cận Mông Diện Nhân ác ma vừa vung chưởng quật ra dồn dập.
- Bất tất phải nhiều lời ! Đỡ ! Đỡ ! Đỡ !
Vù …
Ào …
Vù … Ầm !
Ào … Ầm !
Nếu ở bên này có thể nói Viên Kỳ Hải dang tạm thời bình thủ với Mông Diện Nhân thì ở phía bên kia, Mã Bình càng lúc càng lâm vào tình trạng nguy ngập.
Tuy nhiên, đúng là thần xui quỷ khiến, có ba bóng nhân ảnh chợt xuất hiện với ba tiếng quát:
- A di đà Phật! Lại là bọn tà ma Bắc Cương ư ? Mã thí chủ hãy nhượng lão nạp một phần nào.
- Bọn Bắc Cương khốn khiếp, dám ngang nhiên lai vãng Trung thổ ! Đáng chết.
- Là Hắc Sát Phi Trảo ư ? Gia phụ ! Xem hài nhi báo thù cho người đây! Đỡ !
Ào … Ào …
Choang ! Keng !
Ầm ! Ầm !
Vù ! Ầm !
Vút !
Quá bất ngờ trước sự xuất hiện của ba nhân vật này, cả Mông Diện Nhân lẫn phe Mã Bình hai người cùng đưa mắt nhìn và lần lượt hô hoán.
Mông Diện Nhân thì hô to danh xưng của một nhân vật trung niên duy nhất mới xuất hiện.
- Là Đoàn Minh Tú, Hồ Nam Nhất Trung Chưởng ?
Mã Bình thì bất ngờ vì sự xuất hiện của một vị đại sư tưởng đâu đã chết rồi:
- Ngươn Trí đại sư? Đại sư vẫn còn tại thế sao ?
Riêng Viên Kỳ Hải do nhận ra vị đại sư vừa xuất hiện chính là Ngươn Trí đại sư, và do nhận được âm thanh giọng nói khá quen tai của nhân vật trung niên được Mông Diện Nhân hô hoán là Hồ Nam Nhất

Trung Chưởng Đoàn Minh Tú, nên Viên Kỳ Hải không thể không nhớ lại câu chuyện ở ghềnh đá đêm nào, nơi xảy ra sự biến cho một vị bái đệ và Ngươn Trí đại sư. Viên Kỳ Hải liền nhìn vào trang thiếu niên anh tuấn đang vũ lộng trường kiếm để giao chiến với bọn Bắc Cương môn hạ và kêu lên:
- Là di tử của Đệ Nhất Kiếm Khách Hà Vị Giang ? Bọn họ … Hôm đó không phải bọn họ đã bị ác nhân xô xuống vực mà chết sao ?
Nghe được lời này của Viên Kỳ Hải, Mông Diện Nhân không hiểu sao vừa gắt ầm lên vừa tung ra một hơi những mấy chưởng:
- Họ không chết thì sao ? Ngươi mừng lắm sao, tiểu tử ? Nạp mạng nào !
Vù … Vù …
Diễn biến của trận chiến liền thay đổi. Một mình Ngươn Trí đại sư giao đấu với hai tên Bắc Cương môn hạ. Hồ Nam Nhất Trung Chưởng Đoàn Minh Tú cũng một mình quần thảo với hai tên. Còn lại một tên thì đang lao đao khốn đốn trước kiếm pháp lợi hại của hậu nhân Đệ Nhất Kiếm Khách Hà Vị Giang ở Lũng Tây.
Được rảnh tay, Mã Bình liền tung bắn người để lao sang bên này. Và Mã Bình kịp xuất hiện để vung chưởng đỡ vào mấy chưởng liên hoàn của Mông Diện Nhân.
Mã Bình còn quát:
- Ác tặc ! Huyết án ở Thương Tâm Động là do ngươi gây ra ! Ta phải giết ngươi ! Đỡ !
Vù …
Ào … Ào …
Ầm !
Vù.. Ầm ! Ào … Ầm !
Bây giờ đến lượt Mông Diện Nhân phải lúng túng trước cục diện chợt thay đổi.
Trước sự vây công liên thủ của Mã Bình và Viên Kỳ Hải mà võ học lại xuất xứ chung cội nguồn, chỉ sau vài lượt tiếp chiêu, Mông Diện Nhân phải rơi vào thế hạ phong.
Và chắc chắn Mông Diện Nhân thế nào cũng bị thiệt mạng nếu như lão không quá gian ngoan xảo quyệt.
Mông Diện Nhân bỗng cất giọng khàn khàn gầm lên:
- Hai ngươi chớ vội mừng. Xem đây !
Vèo … Véo …
Từ tả thủ của Mông Diện Nhân, hai đạo kim quang lấp loáng bỗng xuất hiện.
Mã Bình vụt kêu lên:

- Bắc Cương Tàn Hồn Châm !!! Tiểu tử cẩn trọng ! Ác tặc, xem này !
Viu … Viu …
Như kinh cung chi điểu, Viên Kỳ Hải đã một lần suy´t bị thiệt mạng bởi Bắc Cương Tàn Hồn Châm, lần đó là nhờ Tiêu minh chủ và hai vị chưởng môn của hai đại phái Thiếu Lâm, Võ Đang kịp thời hiện thân cứu mạng, nên vừa nghe Mã Bình hô hoán, Viên Kỳ Hải vội vàng hoành bộ lẩn tránh.
Ngược lại, thủ pháp ném ám khí của Mã Bình cũng thật lợi hại. Mã Bình sau tiếng quát cũng vẫy ra hai đạo ám khí.
Bốn ngọn ám khí từ hai phía va vào nhau và cùng rơi xuống đất.
Chưa hết, do có mưu đồ sẵn, Mông Diện Nhân lại tiếp tục phát xạ ám khí.
- Còn nữa đây, Mã Bình ! Đỡ !
Véo … Véo …
Tuy nhiên do Mã Bình lại phải lo đối phó với mấy ngọn Bắc Cương Tàn Hồn Châm nên Mông Diện Nhân có dư thời gian để tẩu vi thượng sách.
Vút !
Không ngờ Mông Diện Nhân lại giở trò này, Mã Bình liền tung người đuổi theo:
- Chạy đi đâu ! Đỡ !
Viu …
Viên Kỳ Hải cũng động nộ bám đuổi theo. Và Viên Kỳ Hải nghe ở phía trước có tràng cười đắc y´ của Mông Diện Nhân đưa lại: - Ha … Ha … Ha … ! Ngươi đuổi theo ta làm gì, Mã Bình? Là muốn nếm mùi lợi hại của Tàn Hồn Châm ư ? Thì nếm này !
Vèo … Vèo …
Do Mông Diện Nhân vừa chạy vừa liên tục ném Bắc Cương Tàn Hồn Châm, nên sau cung Mã Bình và Viên Kỳ Hải đành phải hậm hực nhìn kẻ thù chạy thoát.
Biết không thể đuổi theo Mông Diện Nhân, Viên Kỳ Hải bỗng chậm chân lại.
- Ngươi sao vậy tiểu tử ? Chạy không được nữa ư ?
Viên Kỳ Hải ngơ ngác nhìn Mã Bình:
- Chúng ta không quay lại giúp Ngươn Trí đại sư sao ?
Mã Bình quặm mặt lại:
- Ngươi trở nên đa sự từ lúc nào vậy ? Việc gì ngươi phải lo chứ ?
Bực bội, Viên Kỳ Hải dừng phắt lại:
- Tiền bối không thấy là tiền bối vô ly´ sao ? Ngươn Trí đại sư và hai người kia đã vì tiền bối mà hiện thân tiếp trợ, tiền bối bỏ đi như thế

này được sao ?
Mã Bình gắt lên:
- Ta có chủ trương của ta, ngươi không biết thì đừng có phê phán. Còn không chịu đi ư ?
Viên Kỳ Hải giận dữ gắt lại:
- Tiền bối muốn đi cứ đi. Vãn bối không muốn bị mang tiếng là bất nghĩa.
Mã Bình quắc mắt nhìn Viên Kỳ Hải:
- Ngươi dám mắng ta là bất nghĩa ư ? Vậy còn ngươi, ngươi có phải là kẻ bất tín không?
Viên Kỳ Hải kinh ngạc:
- Vãn bối đã làm gì mà tiền bối bảo là bất tín?
Mã Bình cười lạnh:
- Ta hỏi ngươi vì sao Quỷ Y Tử lão Đại và Hoa lão Tứ phải chết ? Có phải là vì muốn thành toàn cho ngươi không?
Viên Kỳ Hải do không đoán được y´ tứ của Mã Bình bèn gật đầu thừa nhận:
- Điều này thì đúng rồi ! Nhưng…
Mã Bình hừ lên một tiếng:
- Hừ ! Ngươi vẫn không hiểu ư ? Ngươi nói đi, tại sao bọn ta phải thành toàn cho ngươi?
Viên Kỳ Hải lúng túng:
- Thì vì …
- Vì giữa chúng ta đã có thỏa thuận, đúng không?
Viên Kỳ Hải gật đầu:
- Phải ! Nhưng …
- Còn nhưng gì nữa chứ ? Nếu ngươi không là kẻ bất tín thì ngươi phải đi theo ta.
- Đi đâu ?
- Đi đâu thì ngươi sẽ biết. Sắp đến nơi rồi !
Viên Kỳ Hải hoang mang:
- Tiền bối không thể nói rõ hơn được sao ?
Mã Bình lạnh giọng bảo:
- Cũng là để thành toàn cho ngươi, giúp ngươi đi vào Thạch Phong Thành. Ngươi nghe rõ chưa ?
Viên Kỳ Hải nhăn mặt, lộ vẻ khó khăn:
- Không thể chậm lại một chút sao, tiền bối ? Việc của Ngươn Trí đại sư …
Mã Bình gạt ngang:
- Chuyện đã đến lúc khẩn trương rồi, ta không thể để chậm được.

Còn việc của bọn Ngươn Trí, ta có bất nghĩa hay không, sau này ngươi sẽ rõ. Đi nào !
Tuy đành phải bước đi theo chân Mã Bình, nhưng vViên Kỳ Hải cố nói thêm một lời:
- Nếu sau này vãn bối biết rõ con người của tiền bối là bất nghĩa, câu chuyện hôm nay vãn bối chẳng bỏ qua đâu.
Mã Bình đáp lại bằng giọng lạnh như băng:
- Chuyện sau này để sau này tính. Ta chỉ hy vọng ngươi còn toàn mạng sau chuyến đi vào Thạch Phong Thành là ta đủ mãn nguyện rồi. Ngươi nên để tâm lo nghĩ đến chuyện trước mắt thì hơn. Hừ!
Vút ! Vút !
Đi thêm hơn mười dặm đường nữa, Viên Kỳ Hải bỗng lấy làm lạ trước khung cảnh đột ngột biến đổi kỳ quái !
Rõ ràng là từ khi Viên Kỳ Hải biết rằng Mã Bình sắp sửa đi đến được nơi cần đến, Viên Kỳ Hải vì háo hức nên luôn quan tâm đến địa hình quanh khu vực này. Và Viên Kỳ Hải chỉ nhìn thấy toàn là cánh đồng không cô quạnh, đến một cội cây già cũng không hề nhìn thấy.
Vậy mà ở tại đây, lúc Viên Kỳ Hải được Mã Bình đưa qua một khúc quanh nhỏ hẹp mà tâm thị tuyến chỉ bị che chắn bởi một vài lùm cây hoang dại mà thôi, thì bây giờ ngay trước mắt Viên Kỳ Hải, sau một lớp sương mờ che phủ là cả một khu rừng đen thẫm chợt xuất hiện.
Sự xuất hiện mà không một dấu hiệu nào báo trước của một khu rừng hoang sơ liền gây cho Viên Kỳ Hải một cảm tưởng nửa mơ nửa thực.
Vì thông thường, trước khi đi đến một khu rừng dù lớn hay nhỏ bất kỳ nào, ngay từ xa trong một tầm nhìn bao quát, những người đi trên đường như Viên Kỳ Hải chẳng hạn, chắc chắn sẽ phải nhìn thấy qua những vệt đen thẫm ở chân trời.
Đằng này, cứ như là ảo giác vậy, khu rừng chợt xuất hiện bất chấp mọi lẽ thường.
Và càng đáng kinh ngạc hơn là một khu rừng giáp giới với một vùng bình nguyên thế mà tại đây sơn lam chướng khí đang lan tỏa ngay trước mặt, Viên Kỳ Hải có cảm nghĩ rằng ở gần đây ắt hẳn phải có cả núi lẫn rừng chứ chẳng phải không.
Thế nhưng, dù Viên Kỳ Hải đã quay đầu nhìn về tứ phía, một ngọn đồi cũng chẳng hề có thì đừng nói gì đến nguyên một ngọn núi to sừng sững.
Do quá kinh ngạc về những điều này nên Viên Kỳ Hải không hề nhận ra trên gương mặt của Mã Bình đang có những dấu hiệu bồn chồn lo lắng.

Chỉ đến khi Viên Kỳ Hải nghe những lời lẩm bẩm của Mã Bình, Viên Kỳ Hải mới đoán được phần nào sự thể:
- Lão Tam lại giở trò gì đây ? Không lẽ lão lại tuyệt tình không màng thế sự nữa ?
Viên Kỳ Hải hỏi phỏng đoán:
- Tiền bối, là chúng ta đang tìm đến vị Tam đệ của tiền bối phải không? Sao tiền bối không đi luôn vào trong mà tìm ?
Lộ vẻ chán nản, Mã Bình nói cứ như là Viên Kỳ Hải đã biết rồi vậy:
- Không phải lão Tam thì là ai ? Đi vào ư ? Ngươi tưởng ta không muốn sao ? Nhưng vào làm sao được mà vào ?
Viên Kỳ Hải kinh ngạc:
- Tại sao không vào được? Chỉ là một khu rừng bình thường, việc gì tiền bối phải ngại ?
Như nhớ lại Viên Kỳ Hải là kẻ đang được lão đưa đi chứ không phải ngược lại, có nói nhiều với Viên Kỳ Hải chỉ vô ích, Mã Bình chợt hướng vào khu rừng và gào lên thật to:
- L. ã. o … T. a. m ! L. à … t. a … đ. â. y … ! L. ã. o … c. ó … c. ò. n … ở … đ. â. y … không ?
Âm thanh của Mã Bình làm vang động cả một góc trời, theo nhận định của Viên Kỳ Hải, đến loài thú bị điếc đặc cũng phải nghe chứ đừng nói gì là Tam đệ của lão Mã Bình.
Trừ phi lão Tam đó không còn lưu ngụ ở đây thì lão mới không nghe.
Hoàn toàn suy nghĩ ngược lại với cách nghĩ của Viên Kỳ Hải, một lúc lâu sau đó không có một hồi âm nào đáp lại, Mã Bình lại lẩm bẩm:
- Kỳ môn trận thế nếu có điểm lợi thì cũng có điểm bất lợi. Nhỡ lão Tam gặp chuyện không may, phải vùi thây bên trong trận, ta dù lòng muốn cứu cũng chỉ biết lấy mắt mà nhìn thôi.
Nghe được lời này, Viên Kỳ Hải thoáng hồ nghi khi phải tin rằng trong khu rừng kia vốn ẩn tàng kỳ môn trận thế, nên Mã Bình mới không dám tự tiện đi vào.
Nhưng dù có hồ nghi hay không hồ nghi đi nữa, Viên Kỳ Hải nào dám nói ra miệng.
Và Viên Kỳ Hải vẫn tiếp tục nghi ngờ cho dù sự việc đang xảy ra đang minh chứng điều ngược lại.
Lớp sơn lam chướng khí bỗng xáo động và một thanh âm trong trẻo bỗng vang lên:
- Nhị bá bá đang nói xấu gia phụ phải không ? Nhị bá bá có biết hậu quả sẽ như thế nào không, nếu Hà nhi mách chuyện này cho gia phụ nghe ?
Nếu giọng nói của nữ nhân này làm cho Viên Kỳ Hải kinh ngạc thì lại

làm cho lão Mã Bình vui mừng đến phải bật cười lên:
- Ha … Ha … Ha.. ! Là Tiểu Hà đấy à ? Nhị bá bá có quà diện kiến cho Hà nhi đây. Hà nhi đừng có mách với lệnh tôn mà tội cho Nhị bá bá. Hà nhi ! Mau đưa ta vào gặp phụ thân của ngươi đi.
Bằng giọng nũng nịu, vị cô nương được Mã Bình thân thiện gọi là Tiểu Hà và Hà nhi tuy vẫn lên tiếng nhưng không chịu hiện thân.
- Gia phụ có nghiêm lệnh, Hà nhi không dám đưa Nhị bá bá vào đâu.
Mã Bình vờ làm mặt giận, cứ như vị Tiểu Hà cô nương kia dù không xuất đầu lộ diện nhưng vẫn dễ dàng trông thấy lão vậy:
- Lệnh tôn lại giở chứng gì nữa đây ? Đến ta là nhị huynh mà lão dám không tiếp à ?
Vị Tiểu Hà cô nương lại nói:
- Nhị bá bá lại nói xấu gia phụ nữa rồi. Lần này Hà nhi không mách không được.
Chẳng hiểu lão Mã Bình đã chuẩn bị sẵn từ lúc nào mà bây giờ, sau khi cho tay vào bọc áo, lúc lấy ra thì trên tay lão liền xuất hiện một chuỗi ngọc với một cây trâm cài. Mã Bình oang oang bảo:
- Hà nhi hãy nhìn này! Là quà của Nhị bá bá đây. Hà nhi hãy ra đây mà nhận nào.
Từ trong khu rừng liền có tiếng xuy´t xoa vang ra:
- Ồ ! Tuyệt quá ! Nhị bá bá đúng là hảo bá bá.
Mã Bình vội vàng nói:
- Vậy thì ra đây nào. Hà nhi ! Ra mà nhậnc ủa hảo bá bá nào.
Viên Kỳ Hải tự dưng cảm thấy nôn nao và trông chờ chủ nhân của giọng nói trong trẻo kia xuất hiện.
Nhưng Tiểu Hà vẫn không xuất hiện. Thay vào đó là một giọng nói đầy tiếc rẻ:
- Hà nhi muốn ra bên ngoài lắm, nhưng …
- Nhưng sao ? Hà nhi, không lẽ lão Tam lại nghiêm khắc đến cấm luôn Hà nhi không được nhận quà mừng của Nhị bá bá sao ?
Tiểu Hà đáp lại, sau một tiếng thở dài buồn bã:
- Nghiêm lệnh của gia phụ là nội bất xuất, ngoại bất nhập, thật tình Hà nhi không dám trái lệnh.
Viên Kỳ Hải tưởng đâu lão Mã Bình rồi sẽ cáu gắt như tính khí thường có của lão. Nào ngờ, Mã Bình vừa ném hai vật trên tay vào bên trong khu rừng vừa nài nỉ Tiểu Hà cô nương.
- Nhận lấy này, Hà nhi ! Hà nhi mau quay vào bẩm báo với lệnh tôn là ta có chuyện khẩn trương không thể không vào gặp.
Có tiếng trầm trồ của Tiểu Hà cô nương, chứng tỏ hai vật kia đã được Tiểu Hà đón nhận. Sau đó, Tiểu Hà chợt hỏi:

- Là chuyện gì khẩn trương, Nhị bá bá?
Mã Bình như đã biết rõ tâm tánh của lão Tam, nên không ngại việc đáp lời:
- Là chuyện có liên quan đến cái chết của Đại bá và Tứ thúc của Hà nhi. Mau lên nào, Hà nhi !
Có tiếng kêu thất thanh của Tiểu Hà cô nương:
- Có thật không, Nhị bá bá ?
Mã Bình dù không muốn cũng phải cất giọng bi thương thừa nhận:
- Hà nhi ! Bình sinh Nhị bá bá không biết nói đùa, nhất là chuyện hệ trọng như thế này. Hà nhi mau bẩm lại với lệnh tôn đi.
Sau đó, không nghe tiếng của Tiểu Hà cô nương nữa. Chỉ có lớp sơn lam chướng khí chợt lan tỏa trở lại là dấu hiệu duy nhất cho biết Tiểu Hà cô nương đã quay vào bên trong mà thôi.
Được chừng nửa tuần trà, giọng nói của Tiểu Hà cô nương mới vang lên:
- Nhị bá bá ! Gia phụ …
Nghe Tiểu Hà bỗng ngập ngừng, Mã Bình liền quát hỏi như không giữ được sự tức giận nữa:
- Sao ? Lão vẫn không tiếp à ? Ta …
Nhưng Mã Bình kịp ngừng lời khi nghe Tiểu Hà cất cao giọng bảo:
- Hà nhi còn chưa dứt lời mà, Nhị bá bá. Gia phụ sẽ tiếp Nhị bá bá và chỉ một mình Nhị bá bá mà thôi.
Mã Bình trợn mắt kêu lên:
- Như vậy sao được? Tiểu tử này …
Giọng nói của Tiểu Hà cô nương chợt vang lên, làm cho Mã Bình phải bỏ dở lời đang nói:
- Nhị bá bá nếu không chịu thì thôi vậy. Hà nhi phải quay vào đây.
Hoảng hốt, Mã Bình kêu giật giọng:
- Được rồi, Hà nhi ! Ta sẽ vào, sẽ vào một mình.
Quay lại, Mã Bình khẽ căn dặn Viên Kỳ Hải:
- Ngươi chịu khó ở ngoài này chờ ta ! Ta sẽ thuyết phục được cái lão dở hơi này. Ngươi đừng đi lại lung tung, nghe chưa ? Nhất là đừng có tự bước vào khu rừng này. Hậu quả sẽ khó lường lắm đấy, tiểu tử !
Và như người đang lầm vào hoàn cảnh nguy ngập, Mã Bình luống cuống kêu lên:
- Hà nhi đâu rồi ? Sao còn không hiện thân và đưa Nhị bá bá vào trận ?
Có tiếng cười thánh thót của Tiểu Hà cô nương vang ra:
- Hà nhi vẫn còn đứng chờ Nhị bá bá đây. Nhị bá bá bất tất phải

cuống lên như vậy. Nhị bá bá cứ tiến thẳng về phía trước. Được mười bước thì Nhị bá bá rẽ sang tả. Hà nhi sẽ đưa Nhị bá bá đến chỗ gia phụ.
Đưa mắt nhìn theo, Viên Kỳ Hải cứ ngỡ là hoa mắt. Vì ngay khi Mã Bình vừa rẻ sang tả, trong thoáng chốc, bóng nhân ảnh của lão Mã Bình liền biến mất, chẳng khác nào lão vừa thăng thiên hoặc độn thổ vậy.
Dụi hai mắt một lúc lâu vẫn không nhìn thấy lão Mã Bình, Viên Kỳ Hải đâm ra nghi ngờ thị lực của bản thân.
Quay đầu thử nhìn ngược về phía sau, mọi vật trong vòng ba mươi trượng vẫn được Viên Kỳ Hải trông thấy rất rõ ràng, chứng tỏ thị lực cuủa Viên Kỳ Hải vẫn chưa suy giảm.
Viên Kỳ Hải laại quay nhìn vào khu rừng. Khu rừng vẫn tồn tại, vẫn có sơn lam chướng khí vây phủ. Duy chỉ có Mã Bình là biến mất.
Điều này minh chứng rằng giọng nói kia của Tiểu Hà cô nương là có thật và việc Mã Bình chợt tan biến vào hư không chỉ sau một lượt xoay người cũng là có thật.
Vậy, tại khu rừng này việc có bố trí một trận thế kỳ môn cũng là có thật ư ? Và trận thế này có uy lực che mờ thị giác của ta cũng là có thật sao ?
Nghi nghi hoặc hoặc, sau hơn một canh giờ chờ đợi, Viên Kỳ Hải vì muốn tìm hiểu thực hư liền dịch chân đi vào khu rừng, bất chấp sự cảnh báo trước đó của Mã Bình đã căn dặn.

Thạch Phong Thành

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 22
Ỷ TÀI CAO SA VÀO TRẬN THẾ
THẤU HUYỀN VI TÂM TÍNH ĐỔI THAY

T âm trí quay cuồng, đất trời nghiên ngã, Viên Kỳ Hải chỉ kịp nhận những cảm giác như thế này bỗng dồn dập ùa đến rồi thôi.
Ngay sau đó, Viên Kỳ Hải không còn hay biết gì nữa. Cả một màn đêm đen dày đặc liền phủ chụp lấy toàn thân và phủ chụp luôn thị giác của Viên Kỳ Hải, rồi không còn gì nữa.
Mơ mơ màng màng, Viên Kỳ Hải kêu lên:
- Quả là lợi hại ! Ta nguy mất !…
Có lẽ do Viên Kỳ Hải cứ luôn duy trì mãi y´ tưởng này, nên khi bị

đánh thức, Viên Kỳ Hải vẫn nghe được câu nói này do chính bản thân tự nói ra:
- Quả là lợi hại.
Một âm thanh quen thuộc chợt vang lên, làm cho Viên Kỳ Hải phải bừng tỉnh:
- Đến bây giờ ngươi mới biết ư, tiểu tử ? Ta đã căn dặn ngươi như thế nào ? Tại sao ngươi lại cố tình lao vào chỗ chết?
Mở bừng mắt ra, cảm nhận đầu tiên của Viên Kỳ Hải là một không gian sáng lòa, không còn là đêm đen dày đặc nữa.
Tiếp đó là ba gương mặt: một quen thuộc, một lạ và một đẹp tuyệt trần.
Không cần người dẫn kiến, Viên Kỳ Hải cũng thừa năng lực để đoán ra những gương mặt đó là của những ai. Viên Kỳ Hải vừa ngôi lên vừa ấp úng lên tiếng:
- Mã tiền bối, Tam tiền bối. Tiểu Hà cô nương ! Sao tại hạ lại ở đây? Có phải là …
Trong khi vị cô nương xinh đẹp tuyệt trần kia cố giấu nụ cười bằng cách quay đầu nhìn sang phía khác thì vị lão nhân xa lạ kia chợt lên tiếng chỉnh lại lời nói của Viên Kỳ Hải :
- Đại danh của lão phu là Vũ Văn, chứ không phải là Tam. Tiểu tử ngươi tuy có nghi biểu bất phàm nhưng phần bướng bỉnh lại vượt trội. Nếu ngươi không thay đổi tâm tính thì lão phu e rằng ngươi khó lòng tiếp thu tuyệt học là một phần của sự thỏa thuận.
Viên Kỳ Hải sau khi bình tâm lại vẫn nói:
- Tính khí của vãn bối vốn là thiên phú, dù có muốn vãn bối vị tất đã đổi được. Vả lại tính khí như thế nào đâu có liên quan đến việc tiếp thụ được chân truyền hay không ?
Mã Bình nghe Viên Kỳ Hải nói mà bối rối. Tiểu Hà cô nương thì biến sắc hoa dung còn Vũ Văn lão Tam thì thần sắc đến tái xanh mặt mày.
Trước cái nhìn hàm y´ cầu tình của lão Mã Bình, Vũ Văn lão Tam phải dằn lắm mới nói được một câu và là một câu hăm dọa:
- Hừ ! Chỉ trong ba ngày là bỏ thôi, tiểu tử !
Lén giấu tiếng thở phào nhẹ nhỏm, Mã Bình bỗng hỏi Viên Kỳ Hải :
- Bằng mọi giá ngươi phải tiếp thọ hết chân truyền của lão Vu Văn. Ngươi có còn nhớ sự thỏa thuận giữa ngươi và bọn ta không ?
Viên Kỳ Hải tự tin mỉm cười :
- Vãn bối vẫn nhớ. Tiền bối cứ yên tâm.
Mã Bình lại hỏi:
- Thạch Phong Thành Chi Thược được ngươi giấu ở đâu ?

- Tiền bối muốn biết để làm gì ?
Viên Kỳ Hải thoáng lo ngại khi nghe Mã Bình giải thích:
- Vì ngươi phải lưu lại đây ít lắm là nửa năm, ta sẽ thay ngươi đi lấy Thạch Phong Thành Chi Thược rồi đem về đây cho ngươi.
- Nửa năm ư ? Có cần lâu đến thế không tiền bối ?
Hỏi là Viên Kỳ Hải hỏi cả hai, nên Vũ Văn lão Tam phải xen vào:
- Thời gian nửa năm mà lâu sao tiểu tử ? Trong khi lão phu phải mất mười lăm năm mới tạm gọi là thấu triệt. Ngươi nghĩ sao ?
Không tin vào điều này, Viên Kỳ Hải bảo:
- Vị tất vãn bối phải cần đến nửa năm. Mọi người cứ chờ mà xem.
Lần thứ hai, sự bướng bỉnh của Viên Kỳ Hải phải làm cho Vũ Văn lão Tam phải tức giận.
Nhưng nhanh miệng hơn, Mã Bình bảo:
- Ta không cần biết là bao lâu. Việc trước mắt là ta phải thay ngươi đi lấy Thạch Phong Thành Chi Thược đem về đây. Ngươi nói đi !
Viên Kỳ Hải lắc đầu từ chối:
- Chờ khi vãn bối xong việc ở đây, vãn bối sẽ tự đi lấy. Trong khi thỏa thuận, chúng ta không ai nêu ra điều kiện này.
Đến lượt Mã Bình tức giận:
- Ngươi không muốn mọi việc mau chóng thành tựu ư ? Việc gì ngươi phải phí thời gian để cứ đi đi lại lại thế này ?
Viên Kỳ Hải vẫn khăng khăng:
- Vãn bối mới là người nôn nóng đi vào Thạch Phong Thành nhất, tiền bối dù có nói thế nào cũng vậy thôi.
Thấy Mã Bình há miệng định nói thêm, Viên Kỳ Hải đưa tay lên ngăn lại:
- Bản tánh của vãn bối thế nào có lẽ tiền bối hãy còn nhớ. Xin tiền bối đừng gây khó khăn cho vãn bối.
Hậm hực đứng dậy, Mã Bình bảo:
- Dây vào ngươi quả không dễ chút nào. Chờ khi ngươi hoàn tất sự thỏa thuận, ta sẽ tính với ngươi sau ! Hừ !
Quay sang Vũ Văn lão Tam, Mã Bình thở ra và nói:
- Đây là tâm nguyện của bọn ta, có cả sinh mạng của lão Đại và lão Tứ nữa. Ta mong lão Tam ngươi nên nhẫn nại vậy. Nửa năm nữa …
Vũ Văn lão Tam nói chặn lại:
- Không phải là nửa năm đâu. Lão Nhị ba ngày sau hãy quay lại. Lúc đó bọn ta mới biết là tâm nguyện có cơ thành tựu hay không!
Hiểu Vũ Văn lão Tam chưa tin tưởng lắm vào Viên Kỳ Hải nên vẫn giữ nguyên thời gian đã nói là ba ngày, Mã Bình chợt hỏi:
- Giả như không được thì sao ? Chẳng lẽ bao tâm huyết của ta, của

lão Đại và lão Tứ biến thành công dã tràng cả sao ?
Liếc nhìn qua Viên Kỳ Hải, Vũ Văn lão Tam rít lên:
- Đến lúc đó ta có cách làm cho lão Đại và lão Tứ được ngậm cười nơi chín suối. Thôi, đủ rồi, lão Nhị đi đi. Hà nhi ! Đưa Nhị bá bá xuất trận. Còn tiểu tử, theo ta.
Đi theo Vũ Văn lão Tam, Viên Kỳ Hải lấy làm nghi hoặc khi nhận ra lão Vũ Văn đi vào một tịnh phòng hoàn toàn đóng kín, không có lấy một tia sáng.
Không ! Không phải là không có những tia sáng. Chúng tuy có nhưng khó có thể gọi là những tia sáng. Vì trên trần phòng và trên cả bốn bức vách có nhiều lỗ thủng li ti đó gộp lại, căn tịnh phòng cũng không hoàn toàn tối hẳn và cũng không phải chan hòa ánh sáng. Căn phòng được rọi sáng mờ mờ, đủ cho Viên Kỳ Hải và Vũ Văn lão Tam nhìn thấy từng động thái cử chỉ của nhau.
Chờ cho Viên Kỳ Hải quan sát xong khắp lượt, lão Vũ Văn đột nhiên hỏi:
- Tiểu tử ! Những điểm sáng này được ta bố trí theo hình tượng thiên văn của các tinh tú. Ngươi thử chỉ cho ta phương nào là phương Bắc.
Những tưởng lão Vũ Văn đưa vào nơi này là để truyền thụ võ học, không ngờ lão lại hỏi câu này, Viên Kỳ Hải tuy có bất ngờ nhưng vẫn đưa tay chỉ vào Bắc Đẩu tinh và đáp lại:
- Như tiền bối bảo, đây là những tinh tú thường xuất hiện trên bầu trời đêm thì phương Bắc là phương này. Có đúng không tiền bối?
Vũ Văn lão Tam vừa mai mỉa vừa đưa tay ấn vào một cái chốt ngầm nằm khuất bên trong một bức vách, gần với chỗ đứng của lão:
- Ngươi đừng nên tự phụ vội. Hãy xem đây.
Theo cửa động của Vũ Văn lão Tam, trần phòng và bốn bức vách bỗng chuyển dịch làm cho những điểm sáng li ti thay thế cho các vì tinh tú cũng thay đổi.
Đoạn lão hỏi:
- Phương Bắc đâu ?
Dù không hiểu cuối cùng lão Vũ Văn muốn gì, Viên Kỳ Hải quyết không để lão chê cười là quá tự phụ. Viên Kỳ Hải quan sát một lúc và đắc y´ nói lên:
- Bắc Đẩu tinh đã di chuyển đến chỗ này ! Đó chính là phương Bắc.
Không nói không rằng, Vũ Văn lão Tam lại có một động tác như trước để chuyển rời vị trí của các điểm sáng. Sau đó lão mới hỏi:
- Phương Bắc hiện giờ là ở đâu ?
Lần này do không tìm thấy vị trí của Bắc Đẩu tinh nên Viên Kỳ Hải

không sao đáp lại được.
Cái cười mai mỉa vẫn xuất hiện trên đôi môi của lão Vũ Văn khi lão lại chuyển dời một lần nữa.
Một lần, hai lần rồi mười lần, Viên Kỳ Hải không những không chỉ ra được Bắc phương mà còn bị hoa cả mắt do những điểm sáng li ti cứ di chuyển không ngớt.
Cuối cùng lão cười lớn:
- Ha … Ha … Ha … ! Ta đã ngờ trước rồi mà. Ngươi không tiếp nhận nổi chân truyền của Vũ Văn Như Hóa này đâu. Ngươi còn bướng bỉnh và tự phụ nữa thôi, tiểu tử ?
Viên Kỳ Hải phải thở ra hít vào ít lắm là ba lượt mới giữ được bình tâm trước lời lẽ ngông cuồng ngạo mạn của lão Vũ Văn Như Hóa.
Khi đã hoàn toàn bình tâm, Viên Kỳ Hải bỗng hỏi:
- Thật ra tiền bối muốn gì ở vãn bối ?
- Thật ra tiền bối muốn gì ở vãn bối ?
Thản nhiên, Vũ Văn Như Hóa đáp lại:
- Ta muốn gì ư ? Muốn hoàn thành phần thỏa thuận giữa lão Mã và ngươi. Đồng thời ta cũng muốn minh chứng cho lão Mã thấy rằng lão chỉ phí công vô ích mà thôi.
Đưa tay lên ngăn lại, Viên Kỳ Hải hỏi:
- Vãn bối hiểu y´ của tiền bối rồi. Mã tiền bối đã đưa vãn bối đến đây là để tiếp nhận chân truyền của tiền bối, đúng không?
- Đúng ! Và …
- Khoan đã ! Vãn bối chưa hỏi xong.
Đưa tay chỉ ra xung quanh, Viên Kỳ Hải lại hỏi:
- Đây là chuyện gì ? Có quan hệ như thế nào với phần chân truyền của tiền bối mà vãn bối pah?i tiếp nhận không?
Lộ vẻ ngạc nhiên, Vũ Văn Như Hóa kêu lên:
- Ngươi hỏi gì lạ vậy ? Lão Mã chưa giải thích cho ngươi sao ?
Viên Kỳ Hải kinh ngạc:
- Giải thích về chuyện gì ?
- Về việc tại sao ngươi phải đến đây ?
Viên Kỳ Hải khẽ nhăn mặt:
- Không phải là để tiếp nhận một công phu gì đó của tiền bối sao ?
- Vậy thì đúng rồi, sao ngươi lại hỏi như ngươi không hề biết gì ?
- Biết ? Biết cái gì ?
Vũ Văn Như Hóa bỗng nổi đóa lên:
- Là ta hỏi ngươi hay ngươi hỏi ta ? Nếu không phải lão Mã đem cái chết của lão Đại và lão Tứ buộc ta phải truyền thuật Kỳ Hoàng cho ngươi, ta đã tống cổ ngươi đi từ lâu rồi.

Viên Kỳ Hải ngơ ngác:
- Kỳ Hoàng thuật ? Là thuật gì ? Không phải là công phu võ học sao ?
Đến lượt lão Vũ Văn Như Hóa hoang mang:
- Ngươi không biết mục đích của chuyến đi này là gì thật sao ?
Viên Kỳ Hải sau một lúc ngơ ngác mới mơ hồ đoán được:
- Hóa ra phần công phu mà vãn bối phải tiếp nhận ở tiền bối chính là thuật Kỳ Hoàng chứ không phải công phu võ học ?
Lộ vẻ ngán ngẩm, lão Vũ Văn đáp:
- Đương nhiên rồi ! Đáng ly´ ngươi phải biết trước khi đặt chân đến đây mới phải.
Như không biết đến lời trách khéo của lão, Viên Kỳ Hải vẫn hỏi tiếp:
- Tiền bối có thể giải thích là tại sao vãn bối phải học Kỳ Hoàng thuật không? Có cần lắm không tiền bối?
Lão Vũ Văn tuy quá chán ngán đến phải buông người ngồi phịch xuống nền phòng nhưng lão vẫn giải thích bằng cách hỏi ngược lại:
- Ngươi có muốn đi vào Thạch Phong Thành không, tiểu tử ?
Viên Kỳ Hải cũng ngồi xuống đối diện với lão và đáp:
- Đương nhiên là có rồi. Sao ?
- Ngươi có biết tại sao từ Cổ Thành lại đổi thành Thạch Phong Thành rồi là Tử Thành không?
- Vì có quái phong xuất hiện mỗi khi có bất kỳ một sinh linh nào tự tiện xâm nhập vào Cổ Thành.
- Tại sao lại có sự xuất hiện của quái phong ?
Viên Kỳ Hải lắc đầu:
- Điều này thì vãn bối không biết. Tiền bối có biết tại sao không?
- Là do Kỳ môn trận thế tạo ra, hiểu chưa tiểu tử ?
Vỡ lẽ, Viên Kỳ Hải à lên:
- Hóa ra vãn bối phải học Kỳ Hoàng thuật là vì nguyên nhân này.
Vũ Văn Như Hóa nhếch môi châm chọc:
- Đến bây giờ ngươi mới hiểu ư ?
Không dễ gì để lão khích nộ như lúc này, Viên Kỳ Hải lại đưa tay chỉ quanh phòng:
- Và đây là những gì vãn bối cần phải học ?
Vũ Văn Như Hóa cười lớn:
- Chưa hết đâu, tiểu tử ! Kỳ Hoàng thuật gồm có nhiều thiên như: Thiên văn, đẩu số, kỳ môn, độn giáp, trụ nhan, dị dung … Ngươi tưởng có chừng này thôi sao ?
Mặc cho lão Vũ Văn Như Hóa tha hồ châm chọc, Viên Kỳ Hải do đã có định y´ bèn hỏi tiếp:

- Vậy đến bao giờ tiền bối mới truyền Kỳ Hoàng thuật cho vãn bối?
Vũ Văn Như Hóa kêu lên:
- Còn bao giờ nữa ? Không phải là ta đang thử truyền dạy cho ngươi đấy sao ?
Viên Kỳ Hải lại hỏi:
- Tiền bối đã truyền chưa ?
Lão đáp:
- Chưa ! Sao ?
Viên Kỳ Hải cười nhẹ:
- Truyền thì tiền bối chưa truyền. Vậy hà cớ gì tiền bối cứ dịch chuyển một ít rồi lại hỏi vãn bối phương Bắc đâu ? Vãn bối chưa học hỏi được gì thì việc không đáp được đâu có gì là lạ ? Tiền bối cười chê vãn bối như vậy có phải là quá sớm không?
Giương mắt nhìn chòng chọc vào Viên Kỳ Hải, Vũ Văn Như Hóa nói như dằn giọng:
- Y´ của ngươi khỏi hỏi vòng vo là muốn chê ngược lại ta ? Được, ta sẽ truyền và ngươi sẽ phải ân hận về những gì ngươi vừa nói ! Nghe đây !
Lão đứng dậy và bắt đầu nói huyên thuyên về thiên văn đẩu số cho Viên Kỳ Hải nghe. Vừa nói lão vừa dùng tay chỉ vào từng điểm sáng và từng cụm những điểm sáng một.
Khi đã biết thuật Kỳ Hoàng là cần yếu cho việc xâm nhập Thạch Phong Thành, Viên Kỳ Hải nào dám lơ là, bỏ qua bất kỳ lời nói nào của lão Vũ Văn.
Viên Kỳ Hải gần như là gác bỏ hoàn toàn tạp niệm để nghe đến nhập tâm những gì Vũ Văn Như Hóa đang nói.
Nói luôn một lúc đến hai canh giờ, vừa dứt tiếng, lão Vũ Văn liền hỏi:
- Ngươi nghe và hiểu được bao nhiêu phần ?
Không đáp, Viên Kỳ Hải cứ đưa mắt nhìn chằm chằm vào các điểm sáng như muốn khắc cốt ghi tâm những vị trí của chúng.
Sau đó, Viên Kỳ Hải nhắm mắt lại trước ánh mắt nhìn cười cợt và nụ cười nửa miệng chế giễu của lão Vũ Văn.
Một lúc lâu, lão Vũ Văn không nghe Viên Kỳ Hải đáp lời bèn lập lại:
- Ngươi đã hiểu được bao nhiêu phần, tiểu tử ? Hay những gì ngươi nghe từ tai này đã qua tai kia và bay mất ?
Mở mắt ra, Viên Kỳ Hải mỉm cười:
- Vãn bối cũng không biết là còn nhớ được bao nhiêu phần, tiền bối hãy thử hỏi để kiểm nghiệm lại xem.
Thoáng hồ nghi, Vũ Văn Như Hóa không tin rằng Viên Kỳ Hải lại là một kỳ nam tử hiếm thấy. Lão thử dịch chuyển các điểm sáng và hỏi:

- Bắc vị ?
Viên Kỳ Hải tự tin chỉ về mé tả.
Vũ Văn Như Hóa lẳng lặng không nói gì, kể cả lúc lão vừa điều động cho các điểm sáng chuyển dời.
Cũng một cung cách như lão, Viên Kỳ Hải chờ khi các điểm sáng dừng lại liền chỉ tay vào một phương vị, hàm y´ đó là vị trí lúc này của Bắc phương.
Cả hai lập đi lập lại như thế trên mười lần.
Sau cùng, không một lời khen hoặc chê, Vũ Văn Như Hóa đột ngột bảo:
- Vũ trụ tuần hoàn từ vô cực đến cô muôn vàn sinh linh. Vô cực lưỡng nghi, lưỡng nghi gồm âm dương tương tác lẫn tương khắc. Âm dương sáng tối, thiện ác, sống chết là đạo ly´ bất di bất dịch để hình thành vũ trụ và vạn vật. Trong nội tại con người cũng có âm dương như vũ trụ. Nếu vũ trụ có ngũ hành, con người có ngũ tạng. Lục nạp là lạc phủ. Đạo tuần hoàn này cũng là nguyên ly´ để kiéen tạo nên các trận đồ. Để hiểu được trận đồ, ngoài mạch tượng thiên văn dựa theo sự chuyển dịch của các tinh tú, ngươi còn biết rõ về âm dương sinh khắc trong nội tạng con người.
Bằng một lần điều động cơ quan, Vũ Văn Như Hóa vừa đưa tay chỉ vào một bức họa nhân đồ mới xuất hiện trên một bức vách vừa huyên thuyên giải thích về âm dương sinh khắc cho Viên Kỳ Hải nghe.
Vũ Văn Như Hóa tuy không thể đoán được là Viên Kỳ Hải đang nghe lão giải thích hay đang mải mê suy nghĩ về điều gì, nhưng lão đã bắt đầu có cái nhìn khác đi về Viên Kỳ Hải.
Do đó, dù lão đã dứt lời từ lâu nhưng Viên Kỳ Hải vẫn cứ ngồi im như một pho tượng.
Viên Kỳ Hải đang ngồi nhìn chằm chằm vào bức họa nhân đồ có đầy đủ chi tiết như đang thầm nghĩ một điều gì đó rất hệ trọng.
Không còn cười cợt cũng không lên tiếng mỉa mai, Vũ Văn Như Hóa lẳng lặng bỏ đi để lại một mình Viên Kỳ Hải đang đắm chìm vào những suy tư không biết đến bao giờ mới chấm dứt.
Lâu thật lâu, lúc quay trở lại, Vũ Văn Như Hóa thoáng bàng hoàng vì thấy Viên Kỳ Hải vẫn ngồi nguyên tư thế ban đầu. Chỉ có một điểm khác duy nhất là Viên Kỳ Hải không còn mở mắt nhìn vào bức họa nhân đồ nữa.
Có lẽ lão Vũ Văn đã nói điều gì đó với Tiểu Hà cô nương nên đứng ngay sau lưng lão bây giờ chính là nàng ta.
Tiểu Hà cô nương khẽ lên tiếng:

- Phụ thân ! Hắn đang làm gì vậy ?
Sợ những âm thanh này dù nhỏ sẽ làm kinh động đến Viên Kỳ Hải và làm cho phân tâm, Vũ Văn Như Hóa chợt đưa tay lên miệng:
- Suỵt ! Nếu ta đoán không lầm thì tiểu tử này chính là một kỳ nam tử thứ hai mà ta bấy lâu này luôn tìm kiếm.
- Hắn mà là kỳ nam tử được sao, phụ thân ? Người thứ nhất phụ thân đã gặp là nhân vật nào ?
Vũ Văn Như Hóa chưa kịp đáp thì Viên Kỳ Hải lúc đó vừa mới choàng tỉnh đã lên tiếng:
- Vũ Văn tiền bối đã quá khen rồi. Ba chữ kỳ nam tử tại hạ không dám nhận. Hà, chỉ có hai chữ âm dương thôi, tại hạ càng suy nghĩ càng cảm thấy mông lung mờ mịt như đang đứng trước một đại dương bao la.
Vũ Văn Như Hóa kinh ngạc:
- Ngươi đã suy nghĩ được những gì ? Khẩu khí của ngươi dường như đã thay đổi ?
Viên Kỳ Hải cười gượng gạo:
- Do trước đây vãn bối quá ấu trĩ nên có phần ngạo mạn. Mong tiền bối xá tội cho.
- Ngươi chưa đáp lại câu hỏi của ta. Đợi khi ngươi nói xong ta mới biết là có nên tha thứ cho ngươi hay không.
Tuy lời lẽ của lão Vũ Văn là như vậy, nhưng giọng điệu của lão đã phần nào dịu nhẹ, khiến Tiểu Hà cô nương do quá biết rõ tâm ly´ của phụ thân cũng phải tròn mắt vì kinh ngạc.
Sau đó hơn một canh giờ Viên Kỳ Hải nói không ngừng nghỉ, Vũ Văn Như Hóa càng nghe càng thấy rúng động khắp châu thân. Nên khi Viên Kỳ Hải vừa dứt lời, lão Vũ Văn hối hả hỏi:
- Là ngươi đã biết từ trước ư ? Do ai nói cho ngươi nghe ?
Viên Kỳ Hải lắc đầu:
- Đây là lần đầu tiên vãn bối mới nghe nói đến thuật Kỳ Hoàng. Tiền bối sao lại hỏi như vậy ?
- Nếu là lần đầu tiên được nghe thì dựa vào đâu chỉ trong vài canh giờ ngươi lại thấu triệt đến vậy?
Viên Kỳ Hải giải thích như trí hiểu:
- Chuyện này đâu có gì là khó, tiền bối? Do trong nội tại con người cũng có âm dương, vãn bối chỉ cần dựa vào nội công tâm pháp, dựa vào cách vận hành chân khí, so sánh với y đạo trong Độc Y Kinh của Quỷ Y Tử tiền bối, và luận theo kinh mạch trên bức họa nhân đồ kia. Tất cả đã giúp cho vãn bối tỉnh ngộ được nhiều điều.
Đứng lặng người nhìn Viên Kỳ Hải một lúc lâu, Vũ Văn Như Hóa sau

đó mới buông nhẹ một câu:
- Người thứ hai đi được vào Thạch Phong Thành chắc chắn phải là ngươi rồi ! Hà nhi, hãy đưa Viên thiếu hiệp đi dùng bữa đi. Việc truyền thụ ngày mai sẽ tiếp tục.

Thạch Phong Thành

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 23
TRƯỚC NGƯỜI NGỌC: BỘC LỘ ẨN TÌNH
CHẠM CAO THẠCH RÕ NGƯỜI BẮC CƯƠNG

D ưới ánh trăng mờ ảo đang chiếu soi nhợt nhạt khắp một vùng rừng núi cô tịch, hai bóng nhân ảnh đang loang loáng lao đi bỗng dừng lại.
Một giọng nói thanh tao xuất phát từ một trong hai bóng nhân ảnh nọ bỗng cất lên: - Sao đại ca không đi nữa? Thạch Phong Thành Chi Thược được đại ca cất giấu ở gần đây ư? Giọng thứ hai là giọng nói trầm trầm của một nam nhân liền đáp lời:
- Không phải ở đây ! Chỉ là sắp đến thôi ! Ta phải dừng lại vì có nhiều điều nghi vấn, ta muốn nghe muội giải thích.
Nữ nhân nọ lại lên tiếng: - Đại ca muốn giải thích điều gì? Nam nhân liền hỏi:
- Chủ nhân của lệnh tôn là ai? Tại sao lệnh tôn và tam vị huynh đệ kết nghĩa lại đặt kỳ vọng vào chuyến đi vào Thạch Phong Thành của ta đến vậy?
Nữ nhân nọ thở ra nhè nhẹ: - Đại ca đã biết rồi, cần gì phải căn vặn muội? Gia phụ đã nghiêm cấm muội làm sao dám nói tất cả cho đại ca?
Nam nhân kia bực dọc kêu lên: - Vì ta biết rõ nên ta phải đợi đến lúc này mới hỏi muội. Điều nghi ngờ này ta đã canh cánh bên lòng suốt thời gian lưu ngụ tại Hắc Lâm Kỳ trận với lệnh tôn. Muội không thể giải thích sơ lược cho ta nghe sao?
Nữ nhân nọ ngẩng đầu lên nhìn nam nhân kia. Dưới ánh trăng tuy là mờ ảo nhưng diện mạo xinh đẹp tuyệt trần của nữ nhân nọ vẫn lộ rõ mồn một.
Nàng ta giương đôi mắt trong vắt như nước hồ thu vừa nhìn vào nam nhân kia vừa ai oán hỏi: - Đại ca sao lại gây khó khăn cho muội? Muội không nói được, thật mà !

Trước giọng nói ai oán của mỹ nhân, đến lượt nam nhân nọ phải ngẩng mặt nhìn bầu trời đêm đầy trăng sao.
Gương mặt tuấn tú của nam nhân tuy không hề có biến đổi, nhưng giọng nói của chàng ta có phần nào uất nghẹn:
- Ngọc Hà muội ! Không phải là ta gây khó khăn cho muội như muội nghĩ đâu. Chỉ có điều ta đã từng mơ mồ rằng không chừng mục đích của lệnh tôn có phần giống với mục đích của ta. Nhưng thật đáng tiếc, chuyện của ta do quá đỗi mờ mịt nên ta không dám nói ra dù là nửa lời. Ngược lại, lệnh tôn Vũ Văn và Mã tiền bối thì cứ bí bí ẩn ẩn, không chịu giải thích rõ cho ta nghe. Cứ như song phương đang lâm cảnh đồng sàng, nhưng lại dị mộng, cùng một mục đích nhưng lại thực hiện riêng lẻ theo hai đường.
- Chuyện của đại ca như thế nào mà bảo là mờ mịt? Đại ca không chịu nói thì đâu thể trách được gia phụ và Nhị bá bá cũng không nói.
Thở ra một hơi dài não ruột, trang nam nhân nọ vừa nhìn vào mặt Ngọc Hà mỹ nhân vừa thuật chuyện:
- Nếu muội không sợ nhàm tai thì nghe đây. Ta là Viên Kỳ Hải và phụ thân ta đương nhiên cũng họ Viên. Nhưng có một điều khiến ta lại nghĩ ta không phải họ Viên.
Ngọc Hà mỹ nhân chợt kêu lên, xen vào: - Sao lạ vậy, đại ca? Có điều gì khiến đại ca phải nghi ngờ về điều này? Viên Kỳ Hải không đáp mà lại hỏi ngược lại:
- Theo muội, vì ly´ do gì một người không hề biết võ công như phụ thân ta, trước lúc chết lại lẩm bẩm ba chữ Thạch Phong Thành?
Ngọc Hà nhanh nhẩu đáp lại: - Chắc chắn lệnh tôn thuở sinh thời đã từng nghe ai nói đến nên mới biết. Viên Kỳ Hải lắc đầu:
- Suốt đời gia phụ chỉ biết lo chăm sóc một mảnh vườn ở sau nhà, gia phụ có đi được đến đâu mà biết địa danh này?
- Nếu vậy, có khi lệnh tiên tôn đã từng là nhân vật thuộc giới giang hồ. Vì muốn che mắt thù gia nên phải ẩn lánh và chấp nhận cuộc sống an cư lạc nghiệp như một thường nhân. Điều này vẫn thường xảy ra kia mà.
Viên Kỳ Hải lại lắc đầu: - Gia phụ không hề biết võ công và cũng chưa một lần nào để lộ việc phải ẩn lánh gia thù. - Hoặc lệnh tiên tôn đã bị kẻ thù phế bỏ võ công thì sao?
- Cũng không phải. Vì nếu có không lẽ gia phụ không muốn ta tìm cách báo thù?
Trầm ngâm một lúc, Ngọc Hà chợt hỏi: - Trước lúc nhắm mắt, ngoài ba chữ Thạch Phong Thành, lệnh tiên tôn còn trăn trối điều gì nữa không?

Viên Kỳ Hải đáp: - Nói thêm thì không có. Nhưng lúc đó gia phụ có trao cho ta một vật. - Là vật gì?
Viên Kỳ Hải đưa tay xuống chân và lấy từ xà cạp ra một chiếc nhẫn bằng sắt có chạm hoa văn tinh tế (thiết chỉ hoàn). Viên Kỳ Hải đáp:
- Là vật này ! Xem qua vật đó một lượt, vì không nhận ra lai lịch của thiết chỉ hoàn, Ngọc Hà vừa trả lại cho Viên Kỳ Hải vừa hỏi:
- Lệnh tiên tôn làm như vậy là có y´ gì? Viên Kỳ Hải lắc đầu:
- Ta chỉ có những ước đoán mà thôi. Chắc chắn gia phụ muốn ta phải tìm đến Thạch Phong Thành. Vì địa danh này chỉ có giới giang hồ am hiểu, mà gia phụ lại không thuộc giới này, ta đoán ta không phải họ Viên.
Ngớ người ra, Ngọc Hà kêu lên: - Đại ca đoán như vậy có khi nào là quá vô đoán không? Viên Kỳ Hải thở dài:
- Đôi khi ta cũng nghĩ như muội. Nhưng nếu không hề trăn trối một điều gì khác ngoài ba chữ kinh thiên động địa này. Hơn nữa, tại gia trang ta có nhìn thấy một bàn hương. Nhưng thay vì để phụng tự tổ tiên hay tiện mẫu vốn đã khuất núi từ lâu thì lại phụng thờ một bức di họa hình của một trang hiệp khách.
Ngừng lời một chút, Viên Kỳ Hải lại nói: - Theo ta, nếu gia phụ có biết đến Thạch Phong Thành thì là do trang hiệp khách này nói lại. Còn ta thì lại có liên quan đến trang hiệp khách đó, liên quan đến thiết chỉ hoàn và cũng liên quan đến những bí ẩn trong Thạch Phong Thành.
- Lệnh tiên tôn vì sao mà chết? Cái chết của lệnh tiên tôn có điều gì bất bình thường hoặc đáng ngờ không?
Viên Kỳ Hải thoáng có nét buồn khi nghe Ngọc Hà nhắc đến việc này: - Không ! Như mọi thường nhân, gia phụ sau một cơn bạo bệnh rồi mới mất. - Vậy trong thời gian đó, lệnh tiên tôn không một lời nói nào đề cập đến lai lịch của đại ca sao? Viên Kỳ Hải cười buồn:
- Cũng không! Hoặc do người không muốn nói hoặc lúc đó bản thân ta còn nhỏ, chưa đủ ly´ trí để hiểu nên người ngại không nói.
- Hoặc giả không phải như đại ca nghi ngờ, vì không có gì để nói nên lệnh tiên tôn mới không nói?
Viên Kỳ Hải thở dài: - Cũng có thể. Tuy nhiên ba chữ Thạch Phong Thành phải giải thích như thế nào đây? Không thể giải đáp được câu hỏi này của Viên Kỳ Hải, Ngọc Hà bèn hỏi lảng sang vấn đề khác: - Có phải vì thế mà đại ca quyết lòng phải đi vào Thạch Phong Thành?
Viên Kỳ Hải lẳng lặng gật đầu: Ngọc Hà buồn bã lên tiếng: - Đúng như đại ca đã nói, câu chuyện của đại ca quả là mơ hồ, mờ mịt ! Muội nghĩ, dù đại ca có nói ra cho gia phụ hoặc Nhị bá bá nghe, chưa chắc có ai tin.

Nhìn vào Ngọc Hà, Viên Kỳ Hải chợt hỏi: - Y´ của muội là muội sẽ không giải thích gì cho ta nghe? Ngọc Hà cúi đầu:
- Đại ca đừng trách muội. Muội không phải vì không tin đại ca, mà là muội không thể nói được. Sao đại ca không chờ đến lúc hoàn hành xong việc nhập Thạch Phong Thành rồi hỏi thẳng gia phụ?
Viên Kỳ Hải cười nhẹ: - Có lẽ phải như vậy thôi. Ta đâu còn cách nào khác. Đi nào, muội. Ngọc Hà kinh ngạc:
- Phải đi nữa ư? Còn bao lâu nữa đại ca?
Viên Kỳ Hải đưa tay chỉ về phía trước rồi trấn an: - Ngay phía trước kia rồi. Muội có nhìn thấy ngôi cổ tự đó không? Đêm nay chúng ta đã có chỗ trú thân rồi, đỡ cho muội phải vất vả như những ngày qua.
Nói xong, Viên Kỳ Hải liền đi trước dẫn đường cho Ngọc Hà. Nhưng khi còn cách Lâm Sơn Tự ngoài mười trượng, Viên Kỳ Hải bỗng dừng lại. Ngọc Hà buộc miệng nói:
- Có gì bất ổn sao, đại ca?
Viên Kỳ Hải khe khẽ đáp: - Bên trong Lâm Sơn tự có người. - Chuyện đó đâu có gì là lạ? Một ngôi miếu tự bề thế như thế này làm gì không có người lưu ngụ để chăm sóc?
Viên Kỳ Hải lắc đầu, khẽ giải thích:
- Bình thường thì đúng như lời muội nói. Nhưng ở Lâm Sơn tự lại không phải như vậy. Trụ trì của Lâm Sơn tự là Thông Hư đại sư đã quay về Thiếu Lâm phái từ lâu rồi, nơi này phải không có người mới đúng. Ta không hề chờ đợi điều này.
Ngọc Hà thản nhiên nói: - Có thì có. Chúng ta cứ đường hoàng đến gõ cửa và xin tá túc. Sau khi đại ca thu hồi lại Thạch Phong Thành Chi Thược, chúng ta lại đường hoàng lên đường. Đại ca sợ gì chứ?
Ngẫm nghĩ một lúc, Viên Kỳ Hải căn dặn: - Đành phải hành động như muội thôi. Nhưng dù sao chúng ta cũng phải đề phòng. Theo ta nếu bên trong Lâm Sơn tự không phải là bọn thảo khấu ẩn nấp thì cũng là những nhân vật giang hồ. Chúng ta không nên gây sự thì hơn.
Viên Kỳ Hải bắt đầu tiến dần về Lâm Sơn tự, có Ngọc Hà chậm bước theo sau. Khi còn cách Lâm Sơn tự khoảng ba trượng, một âm thanh từ bên trong bóng xế màn đêm bay ra
:
- Dừng lại ! Ai đến đấy? Hãy xưng danh. Nhíu mày kinh ngạc, Viên Kỳ Hải với thần hồn bất định kêu lên: - Có phải Cao đại huynh không? Sao Cao đại huynh có mặt ở đây? Vút !
Vút ! Vút ! Một trước, hai sau, ba bóng người lần lượt từ bên trong Lâm Sơn Tự lao ra. Đúng như nhận định của Viên Kỳ Hải, nhân vật lao đến trước là Cao Thạch, đại đệ tử của Tiêu minh chủ. Còn hai

nhân vật hiện thân sau đó chính là hai Giáp Sĩ Hộ Sảnh, hai trong nhị thập tứ tinh tú, hộ vệ luôn về Tiêu minh chủ.
Không nhận ra Viên Kỳ Hải là ai, Cao Thạch sau khi nhìn chăm bẩm vào Ngọc Hà mà không hề giữ y´ mới hỏi Viên Kỳ Hải:
- Thiếu hiệp là ai? Sao lại gọi bản nhân là đại huynh? Viên Kỳ Hải tuy có điều hiềm khích với Cao Phi, nhị đệ của Cao Thạch, nhưng vẫn thản nhiên đáp lời Cao Thạch:
- Đệ là Viên Kỳ Hải. Cao đại huynh không nhận ra đệ thật à? Cao Thạch chợt nhe răng, để lộ một nụ cười đầy tà y´. Sau đó, Cao Thạch vùng cười lớn: - Ha … Ha … Ha … ! Quả là y´ trời. Tất cả đều do thiên y´ cả mà ! Ha … Ha … Ha …
Lộ vẻ khó chịu, Ngọc Hà tiến lên và đứng sát vào Viên Kỳ Hải. Ngược lại Viên Kỳ Hải vẫn bình thản chờ Cao Thạch thôi cười mới lên tiếng hỏi:
- Cao đại huynh sao lại bảo là y´ trời? Dường như Cao đại huynh có phần đắc y´ khi nhìn thấy đệ vậy?
Không vội đáp lại, Cao Thạch khẽ vẫy tay làm hiệu và kêu lên: - Đệ Nhất ! Hãy gọi mọi người ra cả đây. Chúng ta gặp may rồi. Một trong hai tên Giáp Sĩ Hộ Sảnh liền quay người bước vào trong. Đang khi đó, Viên Kỳ Hải vẫn bình thản nghe Cao Thạch cật vấn: - Ngươi đoán đúng đấy, Viên Kỳ Hải! Ta đang muốn tìm ngươi là để họi một vật. Thạch Phong Thành Chi Thược đâu?
Viên Kỳ Hải chưa kịp đáp thì tên Giáp Sĩ Hộ Sảnh kia đã quay lại. Theo sau hắn là mười nhân vật nữa cũng là Giáp Sĩ Hộ Sảnh. Chờ khi vòng người gồm mười hai Giáp Sĩ Hộ Sảnh đã nguyên vị, vây kín Viên Kỳ Hải và Ngọc Hà vào giữa. Viên Kỳ Hải thản nhiên hỏi lại:
- Không phải trước kia đệ đã giao Thạch Phong Thành Chi Thược cho lệnh sư rồi sao? Cao Thạch sa sầm nét mặt và gầm lên:
- Đó là vật giả. Người tưởng gia sư không biết sao?
Viên Kỳ Hải vờ ngạc nhiên: - Giả? Lệnh sư dựa vào đâu mà bảo đó là vật giả. Cao Thạch cười lớn: - Ha … Ha … Ha … ! Chính gia sư đã đi vào Thạch Phong Thành. Nhờ đó mới phát hiện được thủ đoạn của ngươi. Ngươi không thể nào chối được đâu.
Viên Kỳ Hải vẫn ngạc nhiên, và lần này là ngạc nhiên thật sự: - Lệnh sư đã đi vào Thạch Phong Thành? Làm sao vào được? Lệnh sư có họa đồ Thạch Phong Thành à?
Đang đắc y´, Cao Thạch chợt tắt tịt khi nhge Viên Kỳ Hải nói. Để khỏa lấp, hắn bỗng quát lên: - Làm sao vào được đó là việc của gia sư chứ không phải việc của ngươi. Ngươi chỉ cần trao vật thật ra đây là được rồi.

Viên Kỳ Hải theo m.ach suy nghĩ vẫn lẩm bẩm: - Trước sau hai mảnh họa đồ đều do Bắc Cương môn hạ đoạt mất. Không lẽ Tiêu minh chủ đã âm thầm đoạt lại và âm thầm do tìm bí ẩn ở Thạch Phong Thành?
Cao Thạch bỗng quát tướng lên: - Viên Kỳ Hải ! Ngươi nhất định không giao vật ra ư? Ta không còn nhẫn nại được nữa đâu. Viên Kỳ Hải chậm rãi lắc đầu:
- Nhận được vật là lệnh sư? Cho là thật rồi lại cho là giả cũng là lệnh sư. Cao đại huynh không nghĩ rằng đã dồn ép tại hạ sao?
Đanh giọng lại, Cao Thạch nạt hỏi: - Lần cuối cùng, ta hỏi ngươi có chịu giao vật ra không? Ngọc Hà không sao nín nhịn được nữa liền lên tiếng xen vào: - Bọn ta không giao thì sao? Ngươi và bấy nhiêu tên thuộc hạ đây liệu có đủ để uy hiếp bọn ta không?
Hướng cái nhìn đầy tà y´ về phía Ngọc Hà, Cao Thạch bảo: - Đủ hay không rồi nàng sẽ biết? Lên !
Sau tiếng hạ lệnh của Cao Thạch, mười hai tên Giáp Sĩ Hộ Sảnh đang vây quanh liền tủa lên một lượt.
Ngọc Hà lanh lảnh nạt lên: - Hừ ! Ngươi bảo bọn chúng tiến lên còn ngươi sao lại lùi? Hạng vô sỉ như ngươi có chết cũng là đáng. Xem đây.
Vút ! Với bộ pháp Tứ Tượng Hồng Hoang, Ngọc Hà chỉ sau hai lượt đảo người đã lao qua khỏi vòng người và tiếp chiêu đánh vào Cao Thạch.
Cao Thạch không những không sợ mà còn cười lên khanh khách: - Hắc … Hắc … Hắc … ! Là do nàng tìm đến ta đấy nhé ! Vậy thì đừng trách ta. Đỡ ! Vù …
Do đã rõ bản lĩnh của Cao Thạch, nên Viên Kỳ Hải hoàn toàn yên tâm để cho Ngọc Hà giao đấu với hắn. Huống chi Ngọc Hà là ái nữ của Vũ Văn Như Hóa, một nhân vật xem ra có bản lĩnh trội hơn lão nhị Mã Bình, công phu sở học của Ngọc Hà đương nhiên phải cao thâm.
Nhưng khó là khó cho Viên Kỳ Hải, bây giờ là bọn Giáp Sĩ Hộ Sảnh, những nhân vật vì ngưỡng mộ uy danh của Tiêu minh chủ nên tự nguyện làm giáp vệ cho Minh chủ.
Giữa Viên Kỳ Hải và Tiêu minh chủ tuy có mâu thuẫm hoặc hiềm khích thì đâu có liên quan gì đến bọn Giáp Sĩ Hộ Sảnh. Do đó Viên Kỳ Hải không thể tận lực giao đấu với bọn họ.
Ngược lại, quân lệnh như sơn, bọn Giáp Sĩ Hộ Sảnh vì tuân theo mệnh lệnh của Cao Thạch, là cao đồ của Tiêu minh chủ. Bọn họ không thể không tận lực.
Giữa vòng vây của mười hai người, là cao thủ của các môn hội bang

phái trên giang hồ hợp lại, Viên Kỳ Hải không tận lực có khác nào tự chuốc họa vào thân?
Cuối cùng, Viên Kỳ Hải chỉ biết dựa vào Tứ Tượng Hồng Hoang bộ pháp để vừa tránh mọi chiêu thức lợi hại của mười hai tên Giáp Sĩ Hộ Sảnh vừa cất tiếng kêu gọi họ:
- Chư vị nên tự suy xét lại. Tại hạ không là công địch của võ lâm. Cũng không có thù oán gì với Minh chủ. Việc tại hạ ly kha Chính Nghĩa Sảnh và còn giao Thạch Phong Thành Chi Thược lại cho Minh chủ. Không rõ chư vị có rõ hay không? Vì lẽ gì chư vị muốn tại hạ phải đối địch cùng chư vị?
Vốn đã có hon một năm trường cùng chung sống ở Chính Nghĩa Sảnh, giữa Viên Kỳ Hải và bọn Nhị Thập Tứ Giáp Nghĩa dẫu sao cũng có chút hiểu biết.
Vì thế Viên Kỳ Hải vừa dứt lời, vị đệ nhất giáp sĩ liền lên tiếng: - Viên huynh đệ ! Bọn ta chỉ biết hành sự theo mệnh lệnh, từ lâu hẳn huynh đệ đã biết rõ điều này. Đối địch với huynh đệ, bọn ta thật tình không muốn. Mà kháng lệnh, bọn ta càng không muốn hơn. Tại sao huynh đệ không buông tay, rồi theo bọn ta đến gặp Minh chủ, chờ Minh chủ phát lạc, như thế có phải dễ cho boọn ta đồng thời là dễ cho huynh đệ hơn không?
Họ có ly´ của họ, và việc Viên Kỳ Hải không chấp thuận hành động theo lời này cũng có cái ly´ riêng của Viên Kỳ Hải.
Viên Kỳ Hải chỉ biết cười trừ và tiếp tục vận dụng bộ pháp để tranh chiêu mà thôi. Đang khi Viên Kỳ Hải chưa có hành động gì rõ ràng thì ở phía bên kia có tiếng kêu thất thanh của Ngọc Hà vang lên rõ mồn một.
Soạt ! - Ái ! Ác tặc ! Ngươi là thế nào của bọn Bắc Cương? Sao ngươi lại biết tà môn công phu Hắc Sát Phi Trảo?
Bốn tiếng này vừa lọt vào tai Viên Kỳ Hải, tâm trí của chàng như được muôn ngàn tia nắng chiếu rọi vào.
Viên Kỳ Hải bỗng nạt lên: - Tại hạ cam đắc tội. Vút !
Bằng một động tác lăng không tuyệt mỹ, Viên Kỳ Hải như hóa thành một vệt khói mờ và lượn quanh trên thân của mười hai tên Giáp Sĩ Hộ Sảnh.
Phịch ! Phịch ! Phịch!… Bằng thủ pháp cách không điểm huyệt, mười hai tên Giáp Sĩ Hộ Sảnh liền ngã lăn ra do bị Viên Kỳ Hải chết trụ huyệt đạo.
Nhanh như tên bắn, Viên Kỳ Hải uốn người chuyển hướng lao về phía Cao Thạch.
Và ngay trước mắt đang mở thật to của Viên Kỳ Hải, rõ ràng Cao

Thạch đang giương hữu thủ với năm ngón tay khoằm khoằm để thi triển Hắc Sát Phi Trảo, một tà môn công phu chỉ có bọn Bắc Cương môn hạ luyện mà thôi.
Ngay khi ngọn trảo của Cao Thạch sắp sửa vồ vào huyệt Nhũ hoa của Ngọc Hà, một chiêu thức chỉ có hạng thô bỉ mới dám dùng đến, Viên Kỳ Hải nộ khí xung thiên gầm lên cực to:
- Cao Thạch to gan. Dám luyện tà công của Bắc Cương môn hạ. Đáng chết. Vù …
Phát hiện sự xuất hiện và can thiệp của Viên Kỳ Hải, nở một nụ cười ác độc, Cao Thạch khẽ nghiêng người và hoán đổi chiêu thức.
Hắn hướng hữu trảo vào Viên Kỳ Hải còn tả thủ thì khẽ vỗ vào hậu tâm của Ngọc Hà. Víu … Víu …
Viên Kỳ Hải cười lạnh và giữ nguyên chiêu thức. Viên Kỳ Hải hiểu rằng Cao Thạch do đã lâu không gặp lại nên hắn không thể biết được Viên Kỳ Hải bây giờ không phải là Viên Kỳ Hải năm xưa nữa. Hắn đúng là đã đánh giá sai về Viên Kỳ Hải. Vù …
Ào … Ào …
Ầm ! Tả thủ của Cao Thạch chưa kịp động đến hậu tâm của Ngọc Hà thì hắn đã bị ngọn kình mãnh liệt của Viên Kỳ Hải đẩy bật sang một bên.
Bất ngờ về điều này, Cao Thạch càng thêm bất ngờ khi nhìn thấy mười hai tên Giáp Sĩ Hộ Sảnh đi theo hắn đã bị một tay Viên Kỳ Hải chế ngự.
Không tin vào hiện thực trước mắt, Cao Thạch vừa ổn định cước bộ liền rút kiếm lao đến. Hắn phẫn nộ và gầm lên:
- Viên Kỳ Hải! Ta giết ngươi!
Veo … Veo … Vù … Vù …
Với hữu kiếm Mê Tung, tả chưởng Xích Dương, Cao Thạch đang tận lực bình sinh dụng hai công phu tuyệt học của Tiêu minh chủ cùng một lúc quyết lấy mạng Viên Kỳ Hải mới hả giận.
Dầu không dám xem thường hai môn công phu tuyệt học này nhưng Viên Kỳ Hải cũng không vì thế mà phải nao núng.
Ung dung thi triển Tứ Tượng Hồng Hoang bộ pháp để tránh chiêu, Viên Kỳ Hải còn tìm cách tiếp cận Cao Thạch để dùng Lưỡng Nghi chưởng công vào Cao Thạch.
Lưỡng Nghi chưởng chính là pho chưởng do Hoa Mãn Thiên tiền bối truyền thụ cho Viên Kỳ Hải. Và do Lưỡng Nghi cũng là âm dương, nên sau khi Viên Kỳ Hải thấu triệt đạo ly´ âm dương do Vũ Văn Như Hóa chỉ điểm, pho chưởng này đã tăng thêm uy lực so với trước kia.
Thấy đã dùng cả hai loại tuyệt học, vừa là kiếm vừa là chưởng, vẫn

không đụng được vào Viên Kỳ Hải, dù chỉ là một chéo áo, Cao Thạch liền thay đổi đấu pháp, một đấu pháp độc ác xảo quyệt.
Hắn bỗng buông kiếm và vận dụng toàn bộ chân lực vào song chưởng, đẩy ra một ngọn Xích Dương chưởng vỗ một luồng nhiệt khí phả ra nóng hừng hực.
Viên Kỳ Hải chỉ chờ có thế liền thi triển Lưỡng Nghi chưởng để đối phó với chưởng Xích Dương. Vù …
Ào … Ào …
Ầm ! Gian ngoa quỷ quyệt, Cao Thạch liền nương theo dư kình để lùi chếch người xeo xéo về mé tả và lanh lẹ vẫy tay bắn xạ vào Viên Kỳ Hải ba đạo kim quang chói ngời dưới ánh trăng.
Víu … víu … Nhận ra ba đạo kim quang đó, Viên Kỳ Hải gầm lên: - Bắc Cương Tàn Hồn Châm? Cao Thạch, ngươi đích thực là Bắc Cương môn hạ rồi. Xem đây ! Véo … véo …
Bằng thủ pháp cách không, Viên Kỳ Hải ngẫu nhiên nghĩ đến công phu mượn hoa hiến phật của lão ác ma Mông Diện Nhân để tung ra một ngọn chỉ kỳ bí đến vô tưởng.
Ngọn chỉ kình này ngay khi chạm phải đạo kim quang đầu tiên liền vận dụng ngay bốn chữ tả lực đả lực trong pho chưởng nọ được Viên Kỳ Hải điều động cho đạo kim quang đó bay ngược lại và đụng vào đạo kim quang thứ hai. Đến ngọn kim quang thứ hai cũng phải quay lại và đụng vào ngọn kim quang thứ ba.
Đến khi thực hiện xong kỳ tích này, Viên Kỳ Hải mới kinh hoàng khi nghe có tiếng cười lớn của Cao Thạch :
- Ha … ha … ha … ! Thủ pháp của ngươi thật ảo diệu, ta không ngờ đấy ! Ha … Ha … Nhìn về phía có tiếng cười, Viên Kỳ Hải bàng hoàng kêu lên:
- Cao Thạch, hãy buông Vũ Văn cô nương ra.
Một tay chết ngự Ngọc Hà, tay còn lại Cao Thạch vừa xoa vào một bên mặt nàng vừa cười cợt: - Mỹ nhân vừa mới lọt vào tay, ngươi bảo ta buông dễ như thế nào? Hắc … hắc… hắc.
Không chờ Cao Thạch vừa giảo hoạt vừa dâm tà đê tiện như vậy, Viên Kỳ Hải rít lên: - Thủ đoạn của ngươi có phải là hành động của anh hùng hảo hán không? Hãy buông nàng ra rồi quyết đấu với ta.
Hắn cười lên cuồng ngạo: - Ha … ha … ha … ! Ta đâu dại như ngươi tưởng, Viên Kỳ Hải? Ngươi muốn ta buông nàng ra ư? Dễ thôi, hãy tự chế trụ huyệt đạo và nói cho ta biết Thạch Phong Thành Chi Thược hiện đang ở đâu ! Ha … ha … ha …
Nhìn sắc diện của Vũ Văn Ngọc Hà đang lộ rõ sự kinh hoảng tột cùng, Viên Kỳ Hải không còn cách nào khác để chọn lựa.

Gật nhanh đầu, Viên Kỳ Hải ứng tiếng: - Được, ta mong rằng ngươi phải nhớ lời. Đưa tay lên, Viên Kỳ Hải vừa định tự tay điểm vào huyệt đạo thì Ngọc Hà chợt thất thanh kêu lên: - Đừng nghe lời hắn, đại … ự …!
Ngọc Hà chưa kịp dứt lời đã phải kêu lên một tiếng đau đớn. Viên Kỳ Hải quát lên:
- Cao Thạch, ngươi chưa gì đã bội lời ư?
Cao Thạch cười rú lên: - Ha … Ha … Ha … ! Ngươi có cần phải bấn loạn như thế không, Viên Kỳ Hải? Là nàng ta tự chuốc hoạ vào thân thôi. Ngươi yên tâm, một khi ngươi thực hiện y như lời ta vừa bảo, nhất định ta sẽ buông tha nàng ! Ha … Ha … Ha …
Không ngại bị Cao Thạch gây đau đớn như lần vừa rồi, Vũ Văn Ngọc Hà vẫn tiếp tục gào lên: - Đại ca đừng tin hắn. Hắn sẽ không buông tha muội đâu. Đại ca đừng ly´ gì đến muội. Hãy ra tay
đi.
Quả nhiên Cao Thạch không có hành động gì để ngăn lời nói của Ngọc Hà. Ngược lại, chờ cho Ngọc Hà nói xong, Cao Thạch cao ngạo lên tiếng bảo:
- Phải đấy tiểu tử ! Ngươi quan tâm đến nàng như thế để làm gì? Hãy tiến lên động thủ đi. Thử tiến lên xem tiểu tử ! Ha … Ha …
Dù biết rằng Thạch Phong Thành Chi Thược không những có liên quan đến lai lịch bản thân, Viên Kỳ Hải đã nghi ngờ, mà còn là tâm huyết một đời của tứ vị huynh đệ: Quỷ Y Tử lão đại, Mã Bình lão nhị, Vũ Văn Như Hóa lão tam, Hoa Mãn Thiên lão tứ, nhưng nếu dùng sinh mạng của Vũ Văn Ngọc Hà để đánh đổi tất cả, Viên Kỳ Hải thật sự không đành lòng.
Viên Kỳ Hải bối rối nhìn Vũ Văn Ngọc Hà rồi tìm lời trấn an nàng :
- Ngọc Hà muội ! Muội đừng trách ta. Ta không thể hành động khác được. Có hay không có Thạch Phong Thành Chi Thược, điều đó đối với ta thật sự không quan trọng bằng tính mạng của muội, ta không thể bỏ mặc muội được.
Chuyển cái nhìn sang Cao Thạch, Viên Kỳ Hải rít lên: - Cao Thạch ! Ta tạm cho ngươi được đắc y´ lần này. Nhưng Viên Kỳ Hải định đưa tay điểm vào huyệt đạo, một lần nữa lại có người lên tiếng ngăn lại. Và lần này là Cao Thạch. - Khoan đã tiểu tử ! Viên Kỳ Hải ngạc nhiên: - Ngươi còn muốn gì nữa đây? Cao Thạch trân tráo bảo: - Ta cần Thạch Phong Thành Chi Thược trước ! Ngươi hãy lấy ra đã.
Viên Kỳ Hải lúng túng:
- Ta … ta …
- Sao? Ngươi đổi y´ rồi sao? Những lời ngươi vừa nói là những lời

giả dối cả sao? Viên Kỳ Hải hít mạnh một hơi thanh khí rồi nói:
- Ta không hề đổi y´ như ngươi tưởng. Chỉ có điều, Thạch Phong Thành Chi Thược hiện giờ không có trong người ta.
Cao Thạch biến sắc quát hỏi: - Ngươi … ! Vậy thì ở đâu? Viên Kỳ Hải biết rằng không nói không được đành phải đưa tay chỉ vào trong Lâm Sơn tự. - Ta đã cất giấu ở trong đó.
Cao Thạch chợt gầm lên: - Nói dối ! Trong Lâm Sơn tự này, ta đã lục tìm tất cả rồi, làm gì có Thạch Phong Thành Chi Thược?
Viên Kỳ Hải thở ra : - Nếu là chỗ dễ tìm, ta đâu cần phải cất giấu ở đây làm chi? Sao ngươi không chờ ta vào trong đó và lấy ra cho ngươi xem?
- Ha … ha … ha … ! Cho ngươi đi vào để ngươi có dịp lẩn đi sao tiểu tử? Ngươi xem thường Cao Thạch này quá rồi đấy !
Viên Kỳ Hải cười gượng: - Vậy thì ta chịu thôi. Ta không thể giao vật theo y´ muốn của ngươi được.
- Ngươi dám? - Ôi chao ! Ngay sau tiếng quát nạt của Cao Thạch là tiếng kêu đau đớn của Ngọc Hà một lần nữa phải thốt ra, do chính Cao Thạch hành hạ.
Viên Kỳ Hải bấn loạn kêu lên: - Ngươi đừng hành hạ nàng nữa. Muốn biết rõ thực hư, ngươi hãy đưa nàng cùng vào bên trong với ta.
Nhận thấy Viên Kỳ Hải đang lo lắng thật sự và vẫn giữ nguyên lời đã hứa là Thạch Phong Thành Chi Thược đang được cất giấu bên trong Lâm Sơn tự, Cao Thạch đảo nhanh tròng mắt và hỏi:
- Được, phải để xem ngươi có thù hận gì. Vào trước đi. Nhớ đấy. Chỉ khi ngươi có một cử chỉ nào khả nghi, ta sẽ không nương tay nữa đâu. Đi !
Không muốn tạo bất ngờ cho Cao Thạch, Viên Kỳ Hải không những phải đi trước mà còn cố tình đi chậm để cho Cao Thạch dễ quan sát. Đi luôn vào tịnh phòng, là nơi trước đấy Viên Kỳ Hải đã được Thông Hư đại sư đưa vào cùng với Mã- Hoa hai người, Hà Vân đạo trưởng và Tạ tổng tiêu đầu Phi Ưng tiêu cục.
Viên Kỳ Hải dừng chân trước một pho tượng phật trong tư thế tọa thiền. Cao Thạch nghi hoặc hỏi:
- Sao lại dừng ở đây? Không lẽ ngươi đã cất giấu trong tịnh phòng này? Hừ, ngươi có biết rằng căn tịnh phòng này chính là nơi được bọn ta sục tìm kỹ nhất. Ngươi muốn giở trò ư?
Viên Kỳ Hải đưa tay chỉ vào pho tượng phật rồi nói: - Nơi ta cất giấu chính là ở đây. Ngươi chưa tìm kỹ như lời ngươi nói đâu. Cao Thạch đột nhiên kéo Ngọc Hà lùi lại. Sau đó hắn mới bảo:

- Khẩu thuyết vô bằng. Ngươi hãy lấy vật ra đã, rồi muốn nói gì thì nói. Viên Kỳ Hải chầm chậm quay lại bảo Cao Thạch:
- Trên đầu Ngọc Hà có một cây trâm, ngươi hãy lấy xuống và ném qua đây cho ta. Cao Thạch dù có giải quyệt cũng không thể nào đoán được Viên Kỳ Hải định làm gì với cây trâm. Hắn rít lên:
- Ta bảo ngươi lấy vật kia mà? Ngươi định kéo dài thời gian ư? Viên Kỳ Hải lắc đầu và tìm cách xua tan sự nghi ngờ của Cao Thạch: - Trong pho tượng này có ẩn tàng cơ quan. Muốn khai mở cơ quan ta cần phải có một vật nhọn. Ngươi nghi ngờ ta như vậy thì hãy tự đến mà lấy ! Ta sẽ chỉ cách cho ngươi.
Gỡ lấy cây trâm đang cài trên đầu của Ngọc Hà, Cao Thạch bán tín bán nghi hỏi:
- Có thật như thế không? Trong pho tượng này cũng có cơ quan ẩn tàng à? Khai mở cơ quan như thế nào?
Đưa tay chỉ vào một kẻ hở nằm ở phía dưới một bàn chân của pho tượng phật, Viên Kỳ Hải bảo: - Đưa một đầu của cây trâm vào đẩy thật mạnh, đầu của pho tượng sẽ dịch chuyển và để lộ một phần rỗng bên trong pho tượng. Thạch Phong Thành Chi Thược đã được ta cất ở đây. Ngươi có thể tự kiểm chứng.
Mỉm cười một cách gian giảo, Cao Thạch ném cây trâm cho Viên Kỳ Hải: - Nếu vậy ngươi hãy thực hiện đi, ta chờ ngươi vậy. Nói xong, Cao Thạch còn lôi Ngọc Hà cùng với hắn lùi về phía sau thêm nữa.
Không hiểu hành động của Cao Thạch có y´ nghĩa gì, Viên Kỳ Hải vẫn ung dung dùng cây trâm cài đầu để thực hiện những việc như chàng vừa nói.
Vừa chọc chọc cây trâm vào khe hở, Viên Kỳ Hải vừa chờ nghe những tiếng động chắc chắn phải phát ra như lần trước.
Và tiếng động rồi cũng vang lên thật…

Thạch Phong Thành

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 24
BẮC CƯƠNG LÃO TỔ BỖNG XUẤT HIỆN KỲ HẢI ĐẠI BẠI DỤNG CƠ MƯU

C ách … Cách … Cách … Cùng với những tiếng động khe khẽ này, đầu của pho tượng phật cũng từ từ dịch chuyển và rời khỏi thân pho tượng.

Chờ cho đầu của pho tượng hoàn toàn đứng yên, Viên Kỳ Hải một lần nữa bảo Cao Thạch: - Được rồi đó, ngươi muốn lấy Thạch Phong Thành Chi Thược thì cứ lên mà lấy.
Vẫn như trước, Cao Thạch nở một nụ cười gian giảo và ra lệnh: - Ngươi lấy ra xem nào.
Vẫn không hiểu tại sao Cao Thạch lại quá cẩn trọng, Viên Kỳ Hải sau một cái nhún vai bèn tung người nhảy lên, đôi chân bên bệ thờ.
Viên Kỳ Hải cho tay vào chỗ rỗng rồi từ từ thu tay về trước ánh mắt nhìn dò xét của Cao Thạch lẫn Ngọc Hà.
Chậm rãi, Viên Kỳ Hải từ từ xòe tay ra cho Cao Thạch nhìn thấy một mảnh kim thiết xám xịt. - Thạch Phong Thành Chi Thược đây. Ngươi đã nhìn rõ chưa?
Có một nơi bí ẩn thaật sư như Viên Kỳ Hải đã bảo, lại có một mảnh kim thiết dáng hình của một Chi Thược thật sự, Cao Thạch không thể không tin vào lời Viên Kỳ Hải.
Hắn hất hàm bảo: - Ngươi ném qua đây! Gương mặt đang bình thản của Viên Kỳ Hải liền thoáng lộ vẻ tiếc nuối. Nhưng sau khi lượng định tình hình, Viên Kỳ Hải chỉ biết chép miệng và nâng dần hữu thủ lên.
Đúng vào lúc Viên Kỳ Hải định ném Thạch Phong Thành Chi Thược qua cho Cao Thạch, một chuyển biến bất ngờ liền xảy ra.
Ngọc Hà chợt thét len: - Ném này !
Bùng ! Vút ! Thật là bất ngờ ! Ngọc Hà vốn đang bị Cao Thạch kềm ché nhưng không hiểu bằng cách nào nàng ta lại có sức lực để hất ngược cổ tay về phía sau, đập cho Cao Thạch một kình xuất kỳ bất y´.
Ngay sau tiếng chạm kình, toàn thân của Cao Thạch liền bay bắn về phía sau và va ngay vào vách đá của căn tịnh phòng.
Ầm ! Còn Vũ Văn Ngọc Hà sau đó cứ ung dung quát nạt: - Hừ ! Bằng vào đôi chút bản lãnh của Bắc Cương Lão Tổ, ngươi tưởng dễ dàng uy hiếp bổn cô nương sao? Ra tay đi, bổn cô nương sẽ cho ngươi biết thế nào là lợi hại.
Viên Kỳ Hải hoang mang đến vô tưởng. Và dù không hiểu nguyên nhân của sự việc này, Viên Kỳ Hải sau đó mừng rỡ kêu lên: - Hay lắm ! Ngọc Hà muội ! Muội mau ra tay chế ngự hắn, ta còn nhiều điều muốn tra gạn hắn. Cất Thạch Phong Thành Chi Thược vào bọc áo, ngay sau khi tung người nhảy xuống Viên Kỳ Hải liền rút lại cây trâm cài đầu và làm cho đầu của pho tượng phật dịch chuyển lại vị trí cũ như trước đó.
Trong lúc đó do không cam tâm trước việc bị Ngọc Hà phản công một cách bất ngờ, Cao Thạch đùng đùng lao đến và giận dữ gầm

lên:
- Tiện tỳ to gan ! Xem Hắc Sát Phi Trảo đây ! Viu … Viu …
Ngọc Hà bấy giờ chừng như thay đổi hẳn, không còn là Ngọc Hà luôn run rẩy như lúc nãy nữa. Nàng ta bật cười lảnh lót:
- Ha … Ha … Ha … ! Hắc Sát Phi Trảo đâu có gì lợi hại mà ngươi phải khoe khoang? Xem đây ! Vù … Vù …
Bằng Lưỡng Nghi chưởng, Vũ Văn Ngọc Hà ung dung xô ra một chưởng quật thẳng vào Hắc Sát Phi Trảo của Cao Thạch.
Vù … Ào … Ào … Ầm ! Đúng như lời Ngọc Hà vừa nói, Hắc Sát Phi Trảo so ra không lợi hại bằng Lưỡng Nghi chưởng của nàng.
Sau tiếng chấn kình lần thứ hai, Cao Thạch phải bị chấn lùi một cách thảm não. Sự kiện này ngay tức khắc làm cho Viên Kỳ Hải phải nghi ngờ. Viên Kỳ Hải thầm nghĩ: “Sao lạ vậy? Với thân thủ như bây giờ, tại sao lúc nãy Ngọc Hà muội lại dễ dàng bị Cao Thạch chế trụ? Không lẽ Ngọc Hà muội cố tình để cho hắn bắt? Nhưng để làm gì?
Đang nghĩ đến đây, một sự kiện khác nữa lại xảy đến làm cho Viên Kỳ Hải phải lưu tâm xem xét.
Cao Thạch lại tung người lao đến với sự phẫn nộ đến tột độ. - Tiện tỳ đừng đắc y´ vội. Tiếp chiêu !
Viu … Viu … Vù …
Hắc Sát Phi Trảo và Tả Chưởng Xích Dương, Cao Thạch hầu như chỉ muốn hạ sát ngay Ngọc Hà trong lần xuất thủ này.
Ngược lại với sự lo ngại của vViên Kỳ Hải, Ngọc Hà vẫn ung dung cười cợt: - Thân thủ của ngươi chỉ có bấy nhiêu thôi sao? Thêm Xích Dương Chưởng cũng không làm gì được bổn cô nương đâu ! Lùi lại nào !
Vù … Ào … Ào … Ầm ! Ầm ! Quá vui mừng, Viên Kỳ Hải nở một nụ cười thật tươi. Và nụ cười vừa mới hình thành trên môi miệng Viên Kỳ Hải bỗng cứng đờ như hóa đá.
Cao Thạch lần này cũng bị chấn lùi nhưng khi lưng của hắn sắp sửa va mạnh vào vách tịnh phòng như lần trước, bỗng có một lão bà có đầu tóc bạc phơ và da mặt nhăn nheo kịp xuất hiện. Trên tả thủ của lão bà là một thanh trúc trượng đã lên nước bóng loáng.
Không những chỉ xuất hiện không thôi, lão bà tuy có niên kỷ ngoại bách tuế nhưng vẫn còn thừa năng lực dùng cây trúc trượng đỡ lấy người của Cao Thạch thay vì va người vào vách tịnh phòng, phải dừng hẳn lại một cách bất ngờ.
Cao Thạch bàng hoàng kêu lên: - Lão Tổ !
Nếu nhìn sự việc thoạt xảy ra thì miệng Viên Kỳ Hải phải cứng đơ khi nghe kêu này của Cao Thạch, cả thân và thần trí của Viên Kỳ Hải

cũng phải hóa đá.
Lão bà bỗng còng lưng xuống và ôm ngực ho lên sặc sụa. Vút !
Một bóng nhân ảnh kế tiếp lại xuất hiện. Lần này là một nữ lang vận bạch y có dung mạo cực kỳ diễm lệ.
Vừa hiện thân, nữ lang liền lấy từ trong người ra một hoàn linh dược. Trao cho vị lão bà, nữ lang cất giọng thánh thót như tiếng chim họa mi bẩm:
- Lão tổ lại dụng lực nữa rồi, đã có hài nhi đây, lão tổ có cần gì xin sai khiến. Dùng hữu thủ cứ run lên bần bật, vị lão bà sau khi chộp vào hoàn linh bèn cho ngay vào miệng.
Tiếng ho chợt giảm dần, thay vào đó là giọng nói lào khào của lão bà: - Tuệ nhi, ngươi bảo lão thân không dụng lực sao được. Hắn kém quá và còn làm mất hết thể diện của lão thân nữa. Để sau này, khi gặp lại phụ thân ngươi, lão thân sẽ trị tội cả hắn lẫn phụ thân ngươi mới được.
Nếu Viên Kỳ Hải vì sự đoán biết mơ hồ về thân phận của lão bà đã đờ người sợ hãi, Cao Thạch thì vì bàng hoàng kinh hãi cũng phải chết lặng cả thần hồn. Nhưng khi nghe vị lão bà nói lên câu này, Cao Thạch sực tỉnh và buông người quỳ thụp xuống.
Hắn nói liền miệng: - Đa tạ lão tổ đã tha mạng. Đệ tử xin đa tạ lão tổ đã tha mạng. Cũng vậy, sự sực tỉnh của Cao Thạch liền làm cho Viên Kỳ Hải phải hoàn hồn theo. Viên Kỳ Hải hỏi như không tin:
- Bà bà là … bà bà chính là Bắc Cương lão tổ? Tiếp theo sau Viên Kỳ Hải, Vũ Văn Ngọc Hà vụt lên tiếng: - Bắc Cương Lão Tổ thì sao chứ? Đại ca sao lại ấp úng và nhụt hết nhuệ khí như vậy? Nghe được lời nói này của Ngọc Hà, nữ lang kia liền xạ một tia nhìn khó chịu về phía Ngọc Hà. Còn vị lão bà thì cười gằn lên:
- Hừ, ngươi có nghe tiểu liễu đầu kia nói gì không, Tuệ nhi? Phụ thân ngươi vì trái lời lão thân đã khiến cho thanh danh của Bắc Cương phải bị ô nhục. Đến một tiểu liễu đầu chưa được bao nhiêu niên kỷ cũng tỏ ra khinh thường lão thân.
Không những thế, Ngọc Hà còn quắc mắt quát lên: - Bắc Cương và võ lâm Trung Nguyên luôn ở thế đối đầu, bổn cô nương khinh thường thì sao? Nếu muốn sống hết chuỗi ngày tàn, bổn cô nương khuyên lão bà hãy cút về Bắc Cương thì hơn.
Vị lão bà với thần tình biến sắc, vừa mới định lên tiếng quát lại bỗng còng lưng xuống và ôm ngực ho lên sặc sụa.
Bạch y nữ lang lần thứ hai lấy ra một hoàn linh dược vào trao cho lão bà. Vị lão bà lần này không những không nhận lấy hoàn linh dược mà còn hất linh dược đang được Bạch y nữa lang nâng trên tay phải

văng đi.
Qua tiếng hoa, lão bà rít lên: - Tuệ nhi ! Hừ … hừ … ngươi còn chờ gì nữa, hừ … hừ … mà không ra tay cho …hừ … hừ … tiểu liễu đầu … hừ … hừ … một bàn học?
Nhặc lại hoàn linh dược, vừa dâng lên cho lão bà, Bạch y nữ lang vừa nói: - Thì lão tổ hãy mau phục dược đi. Hài nhi sẽ làm cho lão tổ hài lòng.
Tỏ vẻ bất đắc dĩ khi phải nhận lấy hoàn linh dược, vị lão bà chỉ cho hoàn linh dược vào tận miệng khi tận mắt nhìn thấy Bạch y nữ lang uốn người lao đến chỗ Vũ Văn Ngọc Hà.
Vút ! Tiếng hoa của vị lão bà vừa dứt, âm thanh giọng nói của Bạch y nữ lang liền vang lên: - Cô nương, dù sao gia lão tổ cũng thuộc hàng trưởng bối, đáng phải tỏ ra tôn kính. Ta sẽ dành cho cô nương một cơ hội. Cô nương hãy lên tiếng rút lại những lời trịch thượng vừa rồi và bước đến tạ lỗi gia lão tổ, cô nương sẽ được bình an.
Ngọc Hà không hiểu sao lại tỏ ra bướng bỉnh khác thường: - Xì ! Bổn cô nương trịch thượng thì đã sao? Bổn cô nương còn muốn… Ngọc Hà chua nói hết đã nghe tiếng nạt the thé của lão bà:
- Tuệ nhi !
Bạch y nữ lang liền chớp động ngọc thủ ngay khi nghe tiếng lão bà quát nạt. Vù … Bốp!
Một bên mặt của Ngọc Hà liền đỏ ửng lên khi bị Bạch y nữ lang dùng ngọc thủ vả vào. Ngọc Hà nổi xung bèn lanh lảnh gầm lên phẫn nộ:
- Nữ tặc ngươi …
Không chờ Ngọc Hà kịp phát tác, Viên Kỳ Hải bằng một động tác nhanh nhẹn chợt lao đến và đứng xen vào giữa Ngọc Hà và Bạch y nữ lang:
Viên Kỳ Hải kêu lên: - Khoan đã Hà muội. Nhưng khi Viên Kỳ Hải lên tiếng hầu làm cho mọi việc được minh bạch, lão bà đột nhiên gắt lên:
- Tuệ nhi ! Nếu tiểu tử sợ mất phần, ngươi hãy xử trí hắn trước và thu hồi Thạch Phong Thành Chi Thược lại cho lão thân.
Nghe thế, Viên Kỳ Hải bèn lùi lại và dùng tay lôi luôn Ngọc Hà cùng lùi. Tiếp đó Viên Kỳ Hải bật cười :
- Ha … Ha … Ha … ! Hóa ra bà bà đến đây cũng chỉ vì Thạch Phong Thành Chi Thược? Bà bà nói thẳng ra như vậy chẳng tốt hơn sao? Cần gì phải tìm hết cớ này cớ nọ, bảo xá muội khinh thường bà bà? Được, vật thì vẫn bối cất giữ, bà bà muốn lấy hãy ra tay.
Do lời nói của Viên Kỳ Hải là chủ định ngay vị lão để thách thức nên Bạch y nữ lang vì không biết phải như thế nào bèn quay người chờ y´ của lão bà.

Lão bà đang còng lưng chợt đứng ngay lên. Vừa dộng thanh trúc trượng xuống nền đá cồm cộp, lão bà vừa lên tiếng ra chỉ thị:
- Tuệ nhi ! Tiểu liễu đầu kia, lão thân giao cho ngươi, cứ thẳng tay dạy dỗ ả một lần cho nhớ đời. Tiểu tử nọ thì để đấy cho lão thân. Hừ !
Không chút chần chừ, Vũ Văn Ngọc Hà đang đứng ngay phía sau Viên Kỳ Hải liền dịch người lách ra phía trước. Vừa vung chưởng công vào Bạch y nữ lang, Ngọc Hà vừa giận dữ quát lên:
- Tiện tỳ ! Đến lượt bổn cô nương đáp lễ đây. Đỡ ! Vù …
Định bất ngờ tát vào mặt Bạch y nữ lang, Ngọc Hà càng thêm giận dữ khi thấy đối phương không những kịp thời tránh khỏi mà còn cao giọng chê bai:
- Thân thủ cô nương muốn đụng được vào ta thì còn phải luyện thêm nhiều. Phần ta, ta đành phải dạy dỗ cô nương như lệnh của lão tổ thôi. Xem đây !
Vù … Cả hai trang giai nhân xuân thì liền quyện lấy nhau và chiếm hết phần nửa phạm vi của tịnh phòng.
Nửa phần còn lại, vị lão bà bà và Viên Kỳ Hải đang trừng trừng nhin nhau. Lão bà bỗng rít lên hỏi:
- Ngươi là đệ tử của nhân vật nào thuộc Vô vi Thanh Ngưu bang?
Viên Kỳ Hải tuy có phần nghi hoặc nhưng vẫn ung dung đáp: - Rất tiếc bà bà đã đoán sai. Vãn bối chưa hề gặp bất kỳ một nhân vật nào là người của Vô Vi Thanh Ngưu Bang như bà bà hỏi.
Lão bà bỗng nện thanh trúc trượng xuống nền đá và nạt to: - Oa nhi ! Đối với lão thân mà ngươi định dùng lời lẽ dối trá ư? Đỡ ! Víu … Víu …
Nhìn vào tư thức xuất chiêu của lão bà, đến lúc này Viên Kỳ Hải mới khẳng định được rằng: Lão bà đích thực là Bắc Cương Lão Tổ.
Vì chiêu thức của lão bà đang thi triển chính là Hắc Sát Phi Trảo qua năm ngón tay hữu đang khoằm khoằm. Ngoài ra, do là Bắc Cương Lão Tổ nên Hắc Sát Phi Trảo của lão bà rõ ràng là lợi hại hơn nhiều so với những tên Bắc Cương môn hạ trước đây từng thi triển.
Biết đang đối đầu với nhân vật nào, Viên Kỳ Hải nào dám khinh suất. Viên Kỳ Hải vội vàng vận dụng toàn phần chân lực và vung ra một chưởng Lưỡng Nghi. Vù.. Vù …
Viên Kỳ Hải còn hét lên: - Công phu quá lợi hại ! Xem chưởng !
Song phương đứng cách nhau ngoài nửa trượng nhưng trảo kình của lão bà lại dễ dàng vượt được khoảng cách đó, có như thế tuyệt kỹ tà môn này mới có danh xưng là Phi Trảo.
Còn để được gọi là Hắc Sát thì đây là lần đầu tiên Viên Kỳ Hải mới

được mục kích và hiểu rõ danh xưng này.
Bởi trảo kình của Bắc Cương lão tổ khi lao đến đủ tầm liền gom tụ lại và hiển hiện ra một ngọn trảo với đủ năm ngón tay mang màu đen kịt. Không những thế, ngọn trảo kình màu đen này ngoài một uy lực thật kinh nhân còn toát ra những kình lực mang đầy sát khí nữa.
Va ngay khi ngọn Hắc Sát Phi Trảo vừa hình thành, chưởng Lưỡng Nghi của Viên Kỳ Hải cũng vừa vặn lao đến.
Viu … Viu … Vù … Ào … Ào … Ầm !
Dư lực liền chấn dội vào lồng ngực của Viên Kỳ Hải. Viên Kỳ Hải phải loạng choạng thối lui với khí huyết nhộn nhạo chực sôi trào.
Còn đang bàng hoàng kinh sợ, Viên Kỳ Hải càng thêm hốt hoãng khi nghe Lão Tổ Bắc Cương tiếp tục rít lên:
- Lưỡng Nghi chưởng của ngươi còn kém lắm. Hãy tiếp thử một trảo nữa xem. Viu … Viu …
Viên Kỳ Hải không phải hốt hoảng trước bản lãnh thâm hậu của Bắc Cương lão tổ, mà do đối phương thoạt nhìn qua đã nói lên được danh xưng tên gọi ngọn chưởng kình của chàng.
Nhìn thấy Hắc Sát Phi Trảo một lần nữa sắp sửa xuất hiện. Viên Kỳ Hải dồn toàn bộ chân lực vào chưởng kình và gầm lên:
- Tiếp thì tiếp ! Đỡ ! Vù … Vù …
Ào …
Ầm ! Tiếng chấn kình kinh thiên động địa lần thứ hai lại vang lên. Và Bắc Cương Lão Tổ phải buột miệng tán dương:
- Bằng vào niên kỷ như ngươi mà có được công lực này quả là hiếm có. Được, tiếp chưởng ! Vù …
Bỗng nhiên Bắc Cương Lão Tổ vụt đổi trảo thành chưởng, khiến Viên Kỳ Hải phải bàng hoàng kêu lên:
- Là Xích Dương Chưởng ư? Tiêu minh chủ có quan hệ gì với lão bà? Cùng với ngọn chưởng kình, Viên Kỳ Hải đã đôi ba lần nhìn thấy một luồng nhiệt khí nóng hừng hực thoát ra, bao trùm lấy một phạm vị ngoài một trượng vuông.
Đúng là công phu Xích Dương Chưởng thành danh của Tiêu minh chủ. Do hồ nghi tột bậc nên Viên Kỳ Hải không kịp xuất chiêu. Đàn phải vận dụng bộ pháp do Mã Bình truyền dạy, Viên Kỳ Hải dịch người lẩn tránh.
Vụt ! Vù … Bắc Cương Lão Tổ lại the thé la lên: - Hay cho bộ pháp Tứ Tượng Hồng Hoang ! Ngươi còn bảo là không biết Vô Vi Thanh Ngưu bang nữa ư? Đỡ !
Vù … Tâm trí như được một tia sáng chiếu rọi vào, Viên Kỳ Hải chỉ trong một lúc lại thức ngộ được quá nhiều điều. Và những điều vừa

được Viên Kỳ Hải hiểu ra, điều nào cũng có tầm quan trọng cả thể, khiến cho Viên Kỳ Hải phải rúng động toàn thân.
Lần thứ hai buộc phải dùng Tứ Tượng Hồng Hoang bộ pháp để tránh ngọn Xích Dương Chưởng của Bắc Cương Lão Tổ, Viên Kỳ Hải vụt quát lên hỏi:
- Lão bà hãy nói đi ! Tiêu minh chủ thật sư có liên quan gì đến lão bà? - Hắc … Hắc … Hắc …! Hắn ư? Hắn là đồ tôn của lão thân. Ngoan ngoãn nằm xuống nào tiểu tử. Vù …
Bất ngờ trước lời bộc lộ này, với tâm trí quay cuồng đảo lộn, Viên Kỳ Hải lần đầu tiên phải động nộ đến tột cùng.
- Giỏi lắm. Dã tâm của Bắc Cương quả là vô tiền khoáng hậu. Đỡ ! Vù …
Ào … Ào …
Ầm ! Xích Dương Chưởng của Bắc Cương Lão Tổ quả có một uy lực vô thượng mà Viên Kỳ Hải dù có tưởng tượng cũng không thể nào tưởng tượng được hết.
Toàn thân trao đảo ngả nghiêng, Viên Kỳ Hải cứ như chiếc thuyền con đang bị những đợt sóng biển hung hăng dập vùi khi bị Bắc Cương Lão Tổ đánh nhồi thêm vài chưởng nữa.
Vù …
Ào … Ào … Ầm ! Vù … Ầm ! Ào … Ầm ! Không chi trì được nữa, Viên Kỳ Hải đành phải nghiêng người thổ ra một ngụm huyết bầm đen. - Ọe !
Và thần trí thác loạn khi nghe Bắc Cương Lão Tổ the thé rít lên: - Ngươi còn chưa chịu nằm ư ! Đỡ !
Viu … Viu … Viên Kỳ Hải chỉ còn biết tận lực thi thố Tứ Tượng Hồng Hoang bộ pháp để tránh hết lượt trảo này đến lượt trảo khác của đối phương.
Vụt ! Vù … Soạt ! Viu … Hành động của Viên Kỳ Hải làm cho Bắc Cương Lão Tổ phải giận sôi gan: - Để xem ngươi lẩn tránh được bao lâu ! Đỡ ! Đỡ này !
Veo … Veo … Lần thứ ba Bắc Cương Lão Tổ lại thay đổi đấu pháp, và lần này là đến lượt cây trúc trượng được lão bà thi triển.
Thoạt nhìn qua uy thế khiếp người của Trúc chiêu, Viên Kỳ Hải không cầm được tiếng kêu thảng thốt:
- Là Mê Tung kiếm pháp. Hóa ra Bắc Cương Lão Tổ đã không nói ngoa, Tiêu minh chủ quả là đồ tôn của lão bà. Vì ngoài công phi Xích Dương chưởng, đến kiếm pháp thành danh của lão họ Tiêu là Mê Tung kiếm pháp cũng được Bắc Cương Lão Tổ thả sức tung hoành. Nếu lão họ Tiêu không phải là đồ tôn của lão bà thì điều này phải giải

thích sao đây cho thỏa đáng?
Chẳng trách lần ở Chính Nghĩa Sảnh, ngay đêm đầu tiên lưu ngụ, Viên Kỳ Hải đã chạm mặt với một tên Bắc Cương môn hạ.
Ngẫm lạ, Viên Kỳ Hải tin rằng sự xuất hiện lần đó phải là một trong mấy tên đồ đệ của lão họ Tiêu. Và do đó Cao Phi đã nhanh chân xuất hiện sau tiếng quát gọi của lão Tiêu, tên đóng giả làm Bắc Cương môn hạ phải là Cao Thạch, không thể sao được.
Và cũng chẳng trách lãohọ Tiêu được hai mảnh họa đồ để thản nhiên đi vào Thạch Phong Thành. Vì nguyên thủy lão họ Tiêu chính là môn hạ Bắc Cương mà?
Điều cốt lõi bây giờ đang làm cho người Bắc Cương phải quan tâm xem trọng chính là Thạch Phong Thành Chi Thược.
Và dùng Tứ Tượng Hồng Hoang bộ pháp để vô hiệu hóa những chiêu công thập phần lợi hại của Bắc Cương Lão Tổ, chính là Mê Tung kiếm pháp. Viên Kỳ Hải vừa suy tính thiệt hơn về tất cả mọi việc.
Và khi Viên Kỳ Hải vừa kịp nghĩ đến Thạch Phong Thành Chi Thược thì đằng kia Ngọc Hà đột ngột kêu lên:
- Công phu … hự ! Với tất cả sự biến ảo của bộ pháp, Viên Kỳ Hải vội vàng lao vượt ra bên ngoài vòng tượng ảnh của Bắc Cương Lão Tổ và vận lực hô hoán lên:
- Dừng tay ! Tiếng kêu của Viên Kỳ Hải nếu không làm cho Bắc Cương Lão Tổ dừng tay thì lại làm cho trận giao chiến phía bên kia nhờ đó mà dừng lại.
Trước sự đeo bám dẳng dai của ngọn trúc trượng trên tay Bắc Cương Lão Tổ. Viên Kỳ Hải đành phải đánh liều thi triển luôn khinh thân pháp.
Vút ! Bắc Cương Lão Tổ do không ngờ được hành động này của Viên Kỳ Hải nên đã để cho Viên Kỳ Hải có dịp lao đến chỗ Ngọc Hà.
Cả giận, Bắc Cương Lão Tổ vụt thét lên: - Ngươi chạy đâu cho thoát ! Đỡ ! Víu … viu …
Lúc đó, nhờ Bạch y nữ lang kịp thời dừng tay và Ngọc Hà thì cứ lảo đảo mãi sắp sửa khuỵu xuống, Viên Kỳ Hải khi lao đến liền đưa tay giữ Ngọc Hà lại.
Viên Kỳ Hải quên rằng ngay phía sau còn có Bắc Cương Lão Tổ vẫn đeo đuổi như âm hồn bất tán. Không những thế, Bắc Cương Lão Tổ còn dùng ngọn trúc trượng dài ước nửa trượng để tận lực đánh dồn vào Viên Kỳ Hải.
Do vậy, đúng vào lúc Viên Kỳ Hải dừng lại và đỡ lấy Ngọc Hà, tiếng của ngọn trúc trượng rít trong gió liền vang vào tai Viên Kỳ Hải:

- Viu … viu …
Kịp nhớ lại tiếng thét lác mới đó của đối phương, Viên Kỳ Hải rùng mình chấn động đến hồn bất phụ thể.
Theo bản năng, Viên Kỳ Hải phải ôm chầm lấy Ngọc Hà và tự xô người về phía trước. Theo hành động này, Viên Kỳ Hải và Ngọc Hà như hóa thành một khối cùng lăn ào ào dưới nền tịnh phòng như tảng đá tròn bị xoay một lực tác động vào làm cho phải lăn đi. Ào … Ầm ! Rào … Rào … Thật may cho Viên Kỳ Hải. Nhờ động tác này khi ngọn trúc trượng của lão Bắc Cương Lão Tổ quật đến, Viên Kỳ Hải và Ngọc Hà kịp thời thoát chết trong đường tơ kẻ tóc.
Ngược lại, nền của căn tịnh phòng bằng đá lát vốn vô tội đành phải nhận nguyên một trượng của Bắc Cương Lão tổ.
Tiếng chấn kình vây vào nền đá, và tiếng đá vỡ vụn tung bắn đi tứ phía cứ rú rít lên mãi, làm cho Viên Kỳ Hải thêm một lần nữa phải chấn động trước thần lực của một vị lão bà xấp xỉ trăm tuổi.
Thanh danh là Bắc Cương lão tổ, lão bà già khọm kia ngoài thần lực kinh nhân vượt xa niên kỷ lại còn có sự nhanh nhẹn lẫn mẫn tiệp khác thường.
Ngay khi ngọn trúc trượng do sượt mục tiêu phải vây vào nền đá, Bắc Cương Lão Tổ liền nương theo sức quật để khẽ uốn người và lăng không xoay vượt lên nhẹ nhàng như một cánh diều lượn.
Vút ! Và từ trên cao, Bắc Cương Lão Tổ vừa nhìn thấy Viên Kỳ Hải lồm cồm kéo Ngọc Hà cùng đứng dậy bèn bổ xuống như cánh quạ sớt mồi. - Nạp mạng, tiểu tử ! Vù … Vù …
Ngước trông lên thấy khi thế của Bắc Cương Lão Tổ cứ như cả một ngọn Thái Sơn sắp sửa đè bẹp cả hai đến nơi, Viên Kỳ Hải thoáng rụng rời tay chân.
Tuy nhiên, đúng vào lúc thập tử nhất sinh, Viên Kỳ Hải không hiểu sao lại nghĩ đến một pho chưởng cũng là công phu của môn hạ Bắc Cương.
Phút chí tâm linh, Viên Kỳ Hải không còn cách nào để lựa chọn đành phải mạo hiểm sử dụng càn. Theo đúng khẩu quyết của pho chưởng và yếu quyết cốt lõi là: tá lực đả lực. Viên Kỳ Hải vội rún người xuống rồi hất ngược cả song chưởng lên trên hướng thẳng vào ngọn trúc trượng của Bắc Cương Lão Tổ theo như thế Thái Sơn Áp Đỉnh đang dồn dập bổ xuống.
Ào … Ào
Viu … Viu Ầm ! Ầm ! Cả Viên Kỳ Hải lẫn Ngọc Hà bị kình lực phản chấn xô bay về một phía. Tuy đang phải chao đảo ngã nghiêng và huyết khí nội thể thì đang nhộn nhạo nhưng Viên Kỳ Hải cũng phải

mừng thầm. Vì vừa rồi, tuy buột phải làm càn nhưng nhờ đó cả Viên Kỳ Hải lẫn Ngọc Hà lại một phen nữa toàn mạng.
Trái lại, Bắc Cương lão tổ do chấn kình tác động vào và bay ngược mấy vòng trên không nhưng Bắc Cương Lão Tổ xem ra vẫn còn đầy đủ chân lực.
Bằng chứng là Bắc Cương Lão Tổ đang thuận theo chiều đảo lộn của thân hình để tìm cách quật bổ xuống Viên Kỳ Hải và Ngọc Hà một chiêu tối hậu nữa.
Biết không thể thoát nếu đối phương lập lại cảnh mới rồi lần thứ hai, Viên Kỳ Hải chợt lôi Thạch Phong Thành Chi Thược từ trong người ra, và cố sức quát lên:
- Dừng tay ! Bằng không Viên mỗ sẽ hủy hoại ngay vật này. Vút !
Hiệu quả của tiếng quát này liền xảy ra. Bắc Cương Lão Tổ do rất xem trọng Thạch Phong Thành Chi Thược và còn biết sự quyết liệt của Viên Kỳ Hải nên nào dám xem thường lời nói của chàng.
Bắc Cương Lão Tổ ngay khi hạ thân và ổn định cước bộ đột nhiên giương mắt nhìn về phía sau của Viên Kỳ Hải và kêu lên: - Ai? Viên Kỳ Hải kinh nghi liền quay đầu nhìn về phía sau. Vù..
Một tiếng rít gió đột nhiên vang lên từ phương vị của Bắc Cương Lão Tổ làm cho Viên Kỳ Hải tỉnh ngộ.
Viên Kỳ Hải vội rụt tay về, nắm chạt Thạch Phong Thành Chi Thược trong tay và quay mặt trở lại thật nhanh.
- Ôi chao ! Do phản ứng của Viên Kỳ Hải quá nhanh nhạy làm cho âm mưu đoạt vật của Bắc Cương Lão Tổ phải bất thành vì bại lộ, Bắc Cương Lão Tổ bèn nhân cơ hội bắt giữ luôn Ngọc Hà, trước khi Viên Kỳ Hải kịp nghĩ đến và kéo nàng cùng lùi lại.
Bất bình trước hành vi quá đê hèn của một lão bà mà tuổi thì sắp sử bách tuế, Viên Kỳ Hải giận dữ quát lên:
- Lão bà tuổi đã gần đất xa trời mà còn dùng đến những thủ đoạn của bọn hạ lưu nữa sao?
Biết Viên Kỳ Hải đang mắng xiên mắng xỏ về việc bị đánh lừa vừa rồi, vì ở phía sau Viên Kỳ Hải chỉ là một bức tường mà thôi, nào có ai khác xuất hiện khi lão bà quát hỏi như thật?
Bắc Cương Lão Tổ móm mém cười: - Binh bất yếm trả. Có thủ đoạn nào mà lão thân đã không từng dùng? Ngoan ngoãn trao Thạch Phong Thành Chi Thược đây nào, tiểu tử !
Dùng thủ đoạn để cấu thêm người, và lại còn dương dương tự đắc bởi điều này, Viên Kỳ Hải chưa nhìn thấy ai trân tráo như mụ già Bắc Cương Lão Tổ.
Viên Kỳ Hải lại quát: - Thân danh là nhân vật đứng đầu một cõi Bắc

Cương, lão bà không thấy thẹn khi phải dùng sinh mạng một kẻ kém thế hơn để uy hiếp tiểu bối sao?
- Hê … Hê … Hê … ! Kẻ có thể dùng lời lẽ để khích lão thân vẫn chưa sinh ra đâu. Tiểu tử, lão thân đếm đến ba, nếu ngươi không chịu giao vật thì hãy nhận lấy thi thể vô hồn của tiểu liễu đầu này. Một …
Đối với một kẻ vô liêm sỉ như lão bà này, Viên Kỳ Hải chợt hiểu ra là có giao hay không giao vật thì cũng phải nhận lấy một hậu quả như nhau. Làm gì có chuyện chàng chịu giao vật mà Bắc Cương Lão Tổ lại chịu buông tha Ngọc Hà luôn cả chàng.
Xoay chuyển y´ nghĩ thật nhanh, Viên Kỳ Hải liền nâng cao Thạch Phong Thành Chi Thược và quát:
- Được ! Chết thì chết ! Lão bà đừng hòng nhận được Thạch Phong Thành Chi Thược. Đếm tiếp
đi!
Giận đến run người, Bắc Cương Lão Tổ bỗng khom người và ho lên một tràng dài không ngớt miệng:
- Hừ … hừ … Bạch y nữ lang sau một cái liếc nhìn về vViên Kỳ Hải, một cái nhìn không phải là khó chịu mà ngấm ngầm mang một y´ nghĩa nào đó lạ lắm, nàng ta nhanh nhẹn trao tận tay lão bà một hoàn linh dược.
Cơn ho vừa dứt, Bắc Cương Lão Tổ không hiểu sao không dám đếm tiếp. Ngược lại, mụ lão bà chỉ lẩm bẩm:
- Khí phách, bướng bỉnh, quật cường ! Hừ, lão thân biết phải làm gì để đối phó với hạng người này đây?
Hỏi mà không hề đợi câu trả lời, Bắc Cương Lão Tổ sau đó ngước nhìn Viên Kỳ Hải rồi cay cú hỏi:
- Tiểu tử ! Ngươi muốn thế nào rồi mới chịu giao vật? Nhưng lão thân bảo trước, ngươi đừng dùng dịp này để bắt bí lão thân. Lão thân công phu nhẫn nại cũng chỉ có hạn mà thôi.
Nhìn Ngọc Hà cứ lả người trong vòng tay tuy già nua nhưng lại cứng tợ thép của Bắc Cương Lão Tổ, Viên Kỳ Hải bởi nao lòng nên suy´t đã bảo mụ ta buông tha cho Ngọc Hà.
Kịp nhớ lại câu: “binh bất yếm trá” mà Bắc Cương Lão Tổ đã tự đắc nói ra, Viên Kỳ Hải sau một lúc ngẫm nghĩ mới nói:
- Lão bà thì muốn vật chứ không muốn người, Viên mỗ thì ngược lại. Chúng ta sẽ công bằng tao đổi vậy.
Bắc Cương Lão Tổ không hề động dung cứ thản nhiên ưng thuận: - Ngươi cứ ném vật ra thì sẽ được nhận người.
Nhưng Viên Kỳ Hải vừa cười vừa lắc đầu: - Khoan đã ! Viên mỗ

chưa nói hết. Để có được sự công bằng, lão bà sẽ trao đổi theo y´ của Viên mỗ.
Bắc Cương Lão Tổ xạ nhìn về Viên Kỳ Hải bằng cái nhìn cực kỳ lạnh lẽo như đôi mắt của quái xà: - Y´ của ngươi như thế nào? Mau nói ra đi.
Viên Kỳ Hải bảo: - Trước hết, chúng ta phải đi ra bên ngoài đã. Lão bà nghĩ sao? Bắc Cương Lão Tổ hừ lạnh:
- Đi thì đi ! Lão thân đâu sợ ngươi bỏ trốn.
Sự lợi hại của Bắc Cương Lão Tổ còn thể hiện ở điểm này. Mụ lão bà đã quá biết sự quan tâm của Viên Kỳ Hải đang dành cho Ngọc Hà nên mụ lão bà mới nói như vậy.
Và quả nhiên, mụ lão bà cứ ung dung đưa Ngọc Hà đi phía trước, mà không một lần nhìn lại phía sau. Mụ lão bà tin chắc vào nhận định của mụ. Viên Kỳ Hải sẽ không bỏ trốn.
Trước khi bước đi theo Bắc Cương Lão Tổ, lần thứ hai Bạch y nữ lang lại ném về Viên Kỳ Hải một tia nhìn vẫn bao hàm một y´ nghĩa khó hiểu như lần trước đó.
Khi đi ngang qua chỗ Cao Thạch, Bạch y nữ lang chợt lên tiếng bảo hắn: - Đại sư huynh còn chờ gì mà không đi?
Cao Thạch lấm la lấm lét nhìn vào tấm lưng còng của Bắc Cương Lão Tổ và hạ thấp giọng nài nỉ Bạch y nữ lang:
- Tiểu sư muội hãy vì ta mà xin Lão Tổ tha mạng. Ân đức của tiểu sư muội, ta nguyện đáp đền. Nàng ta đáp:
- Tha thì Lão Tổ tha rồi. Nhưng muội không biết liệu gia phụ có tha cho đại sư huynh không?
Hắn luống cuống nài van: - Sư phụ thì ta không ngại, người chắc chắn chỉ phạt nhẹ ta thôi. Chỉ có Lão Tổ … Sắp sửa đi khuất ra ngoài, Bắc Cương Lão Tổ chợt gắt vọng vào:
- Ngươi còn đứng đó lảm nhảm nữa sao? Mau đi tìm sư phụ ngươi và bả hắn đến Thạch Phong Thành chờ lão thân.
Còn hơn là lời đại xá, Cao Thạch biết thế là đã được Lão Tổ tha mạng bèn cuống quy´t lao đi: - Đệ tử xin đi ngay !
Vút ! Đưa mắt nhìn theo Cao Thạch, không hiểu sao Bạch y nữ lang lại thở dài thườn thượt. Đi ở sau cùng là Viên Kỳ Hải. Tuy phải nhất mực thận trọng vì sợ những mưu đồ bất lợi chắc chắn sẽ có từ phía Bắc Cương Lão Tổ và Bạch y nữ lang nhưng Viên Kỳ Hải vẫn kinh nghi nghĩ thầm: - Nàng ta gọi Cao Thạch là đại sư huynh còn Cao Thạch thì lại gọi phu thân của nàng là sư phụ, không lẽ nàng ta chính là ái nữ của lão Minh chủ giả hiệu họ Tiêu? Ta ở Chính Nghĩa Sảnh đã lâu, tại sao không hề biết lão họ Tiêu vẫn còn có hậu nhân?

Với sự kinh nghi này, Viên Kỳ Hải không hề rời mắt khỏi dáng đi tha thướt của Bạch y nữ lang. Đúng lúc đó, sau khi buông tiếng thở dài, Bạch y nữ lang bỗng quay đầu nhìn về phía sau.
Mục quang của song phương liền chạm vào nhau, gây cho cả hai những cảm giác ngỡ ngàng ngoài y´ muốn.
Quay đầu trở lại thật nhanh, Bạch y nữ lang trước khi bước đi tiếp đã dùng đầu ngón chân vạch vào nền đá vài nét nguyệch ngoạc.
Khi bước ngang chỗ đó, Viên Kỳ Hải lộ vẻ hoang mang khi thấy vỏn vẹn một chữ do Bạch y nữ lang cố y´ lưu lại: “mưu”
Kể từ lúc đó, Viên Kỳ Hải cứ luôn nghĩ về chữ “mưu” do Bạch y nữ lang lưu lại.

Thạch Phong Thành

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 25
DÙNG KỲ MƯU LẬP THÀNH KỲ MÔN VẬT VÀ NGƯỜI: TRONG HAI CHỌN MỘT

T rong thâm tâm Viên Kỳ Hải không hề nghĩ rằng Bạch y nữ lang lại khuyên chàng phải dùng mưu mẹo để đối phó với Bắc Cương Lão Tổ và chính là người thuộc phe nàng. Ngược lại, chàng chỉ nghĩ rằng nàng ta đang muốn cảnh tỉnh rằng phải đề phòng âm mưu thâm độc chắc chắn sẽ được Bắc Cương Lão Tổ dùng đến.
Nhưng, dù nghĩ như thế nào mặc lòng, tựu trung là Bạch y nữ lang dường như không tán thành những hành vi đầy thủ đoạn của Bắc Cương Lão Tổ. Bằng không, việc gì nàng phải cố y´ lưu lại chữ “mưu” cho Viên Kỳ Hải nhìn thấy.
- Nàng ta có cụng y´ gì? Đứng về phía ta ư? Vô ly´ ! Điều này không thể nào có được, một khi phụ thân nàng vừa là đồ tôn của Bắc Cương Lão Tổ vừa là Minh chủ của võ lâm Trung Nguyên. Nàng ta không thể nào phản lại những người đã sinh thành và giáo dưỡng nàng. Vậy thì là y´ gì?
Bên ngoài Lâm Sơn Tự lúc này ánh dương quang của buổi sáng tinh mơ đang đuổi dần bóng đêm.
Trong cảnh nhập nhoạng tranh tối tranh sáng như thế này, diện mạo của Bắc Cương Lão Tổ càng lộ rõ sự âm hiểm hơn.
Đã có sẵn chủ trương, ngay khi nhìn quanh khắp lượt, bọn Giáp Sĩ Hộ Sảnh có lẽ đã được Cao Thạch giải huyệt và đưa đi cả rồi, Viên

Kỳ Hải không chờ Bắc Cương Lão Tổ thúc giục, vội lên tiếng:
- Giữa song phương lúc này nếu nói đến việc công bằng trao đổi rõ ràng là không đúng. Lão bà có thể nhẫn nại và chờ Viên mỗ một lúc không? Bắc Cương Lão Tổ long mắt lên sòng sọc: - Ngươi định làm gì?
Viên Kỳ Hải cười nhẹ: - Nếu Viên mỗ có làm gì thì cũng quanh quẩn ở ngay trước mặt lão bà thôi. Giả dụ như … Viên Kỳ Hải nói đến đây bèn dùng chân hất một vuông đá được lát vào nền đất để tạo thành một lối đi vào Lâm Sơn Tự.
Viên đá vừa được chàng hất lên tênh hênh nằm yên chỗ trong khi Viên Kỳ Hải thản nhiên nói tiếp: - Viên mỗ đang làm việc này?
Không hiểu được y´ đồ của Viên Kỳ Hải, Bắc Cương Lão Tổ the thé kêu lên:
- Ngươi cố tình dùng dằng định bỡn cợt lão thân ư? Lão thân đã nói rồi, công phu hàm dưỡng của lão thân cũng có mực độ giới hạn. Ngươi chớ quên điều ấy.
Đang khi Bắc Cương Lão Tổ nói xong toàn bộ câu này, Viên Kỳ Hải đã kịp lần lượt hất lên thêm năm vuông đá lát nữa.
Mỗi viên nằm mỗi hướng, không tuân theo bất kỳ một trật tự nào. Như là Viên Kỳ Hải đang cố tình đùa bỡn để kéo dài thời gian vậy.
Vẫn tiếp tục đi lại, vận dụng chân hất hết vuông đá này đến vuông đá khác phải bật ra khỏi vị trí trước đó của chúng, Viên Kỳ Hải ung dung tiếp lời:
- Lão bà không cần nhắc, Viên mỗ nào dám quên. Chỉ có điều, Viên mỗ chỉ muốn thực hiện cho xong sự trao đổi này mà thôi. Và phải là một cuộc trao đổi thật công bằng. Không lẽ lão bà lại không mong muốn như vậy sao?
Hỏi có nghĩa là chờ người được hỏi phải lên tiếng đáp lời, Viên Kỳ Hải cứ luôn thắc thỏm lo âu vì sợ lão bà Bắc Cương không chịu bắt chuyện như y´ muốn của chàng.
Viên Kỳ Hải len lén thở ra một hơi nhẹ nhõm khi nghe Bắc Cương lão bà sau một lúc ngắm nhìn gần hai mươi vuông đá được Viên Kỳ Hải hất lên mà không hiểu gì phải lên tiếng đáp lại:
- Hừ ! Đương nhiên là lão thân cũng muốn ngươi nhanh chóng tiến hành việc trao đổi. Nhưng tại sao ngươi không chịu nói rõ y´ của ngươi? Ngươi đang trông mong gì vào những vuông đá này?
Viên Kỳ Hải cũng vừa hất thêm được tám vuông đá nữa, chàng cười lớn: - Ha … Ha … Ha … ! Những vuông đá này ư? Chúng chỉ là vật vô tri vô giác, đâu có gì đáng để cho lão bà phải bận tâm. Có chăng là Viên mỗ đang nghĩ xem là phải làm thế nào cho cuộc trao đổi thật

sự công bằng đây? Lão bà có y´ gì không?
Bắc Cương lão tô vụt gầm lên: - Tiểu tử quả to gan ! Ngươi muốn khích nộ lão thân phải hạ thủ tiểu liễu đầu này sao? Ngươi tưởng lão thân không dám à?
Thêm ba vuông đá nữa được Viên Kỳ Hải dùng chân nậy lên, trước sau đã có ba mươi mốt vuông đá đã phải lìa xa vị trí vốn yên ổn trước đó của chúng.
Viên Kỳ Hải thôi không hất những vuông đá lên nữa. Vẫn đi đi lại lại, Viên Kỳ Hải vừa dùng chân để dịch chuyển một vài vuông đá như vị thế nằm của chúng trông không được thuận mắt lắm, và vừa lên tiếng tiếp tục cuộc đối thoại:
- Hành sự bất chấp thủ đoạn, một người như lão bà thì có gì mà không dám? Tuy nhiên, Viên mỗ cũng xin mạn phép nhắc lão bà, đồ tôn của lão bà đã không ngừng tìm thiên phương bách kế để chiếm cho được Thạch Phong Thành Chi Thược. Điều đó minh chứng rằng Thạch Phong Thành Chi Thược chính là vật mà lão bà không dễ gì không muốn lấy, có đúng không?
Nghe Viên Kỳ Hải nói động đến đồ tôn của Bắc Cương Lão Tổ, là sư phụ của bọn Cao Thạch, Cao Phi, Bạch y nữ lang chợt cúi đầu xuống như không muốn để cho Viên Kỳ Hải nhìn thấy ánh mắt ai oán của nàng.
Và khi lão bà Bắc Cương Lão Tổ dằn giọng kêu lên: - Đúng vậy !
Thì cũng là lúc Viên Kỳ Hải đã bố trí xong phương vị cho ba mươi mốt vuông đá nọ. Viên Kỳ Hải chầm chậm tiến dần về phía Bắc Cương Lão Tổ, với Thạch Phong Thành Chi Thược nắm chắc trong lòng bàn tay.
Khi đã đến đủ gần, chỉ còn cách Bắc Cương Lão Tổ ngoài một trượng, cũng là vùng ngoại biên của đám loạn thạch do Viên Kỳ Hải vừa cố y´ tạo ra, chàng liền dừng lại.
Dùng chân khẽ nập một vuông đá khác, là vuông đá thứ ba mươi hai, Viên Kỳ Hải cứ để vuông đá nằm hớ hênh cạnh đầu mũi chân và bắt đầu nói:
- Bây giờ thì được rồi. Viên mỗ sẽ đặt vật tại đây rồi lui lại một trượng. Lão bà cũng thế, hãy tiến lên nửa trượng rồi lưu người lại. Chờ khi lão bà cùng lùi lại một trượng như Viên mỗ, lúc Viên mỗ hô hoán lên, lão bà thì lấy vật, còn mỗ thì lấy người. Lão bà nghĩ sao?
Đưa ánh mắt nghi ngại nhìn về phía đám loạn thạch nọ, Bắc Cương Lão Tổ sau khi thấy không có gì khác lạ, bèn lên tiếng ưng thuận:
- Được lắm, ngươi đặt vật xuống đi. Viên Kỳ Hải lắc đầu:
- Không được! Nếu Viên mỗ hành động trước thì đâu khác gì Viên

mỗ vừa xem thường vừa tỏ ra không tôn trọng lão bà?
- Ngươi nói như thế là có y´ gì? Viên Kỳ Hải cười nhẹ: - Vào lúc này, lão bà là người có bản lãnh cao minh nhất, Viên mỗ không thể so bì được. Để tỏ lòng kính trọng bậc tôn trưởng, Viên mỗ là tiểu bối nào dám thao thứ hành động cùng một lúc với lão bà? Chứ đừng nói là hành động trước, vì như thế chẳng hóa ra Viên mỗ đã quá xem thường một cao nhân như lão bà sao?
Bắc Cương Lão Tổ the thé cười lên: - Nói đi nói lại là do ngươi không tin ở lão thân mà thôi. Cũng được ! Lão thân sẽ hành động trước, để xem ngươi dám giở thủ đoạn gì nào? Hừ !
Cùng với tiếng hừ lạnh đầy uy hiếp, Bắc Cương Lão Tổ thản nhiên để Ngọc Hà xuống. Và trước ánh mắt ngạc nhiên lẫn lo ngại của Bạch y nữ lang, Bắc Cương Lão Tổ chậm chân lùi lại đúng một trượng như Viên Kỳ Hải vừa nói.
Chỉ cần nhìn vào thanh trúc trượng của Bắc Cương Lão Tổ đang chênh chếch hướng một đầu ra bên ngoài, trong tư thế sẵn sàng xuất thủ, Viên Kỳ Hải thoáng hiểu được sự nghi ngại của Bạch y nữ lang.
Vì cử chỉ của Bắc Cương Lão Tổ tuy không có gì phòng bị nhưng một khi Viên Kỳ Hải tỏ ra mạnh động thì ngay lập tức Bắc Cương Lão Tổ sẽ ra tay. Và như thế, như Bắc Cương Lão Tổ đã nói công phu hàm dưỡng của mụ lão bà vốn có hạn, chắc chắn mọi việc sẽ hỏng bét, đến đá vàng cũng phải tiêu tan trước sự động nộ kinh thiên của mụ lão bà.
Nhưng y´ đồ của Viên Kỳ Hải lại không phải như vậy, thủ đoạn của chàng không như sự ngờ vực lẫn nghi ngại của Bạch y nữ lang và Bắc Cương Lão Tổ.
Viên Kỳ Hải trước khi đặt Thạch Phong Thành Chi Thược xuống đất đã hỏi qua tình hình của Ngọc Hà:
- Ngọc Hà muội ! Muội không sao chứ? Vũ Văn Ngọc Hà dù đang lâm cảnh sức cùng lực kiệt nhưng để lên tiếng đáp lời thì nàng dễ dàng thực hiện được. Nàng lên tiếng:
- Muội chỉ bị kiệt sức thôi. Đại ca định giao Thạch Phong Thành Chi Thược cho họ thật sao? Viên Kỳ Hải cười gượng:
- Ta biết làm sao bây giờ. Giữa muội và vật này, ta đâu có đủ năng lực để giữ cả hai. Muội hãy nghe ta dặn đây, ngay khi ta đếm xong ba tiếng, muội hãy cố sức mà chạy đến với ta nha. Muội có hiểu y´ ta không?
Từ từ nhắm mắt lại như có phần nào chán nản, Ngọc Hà thỏng thượt buông ra một câu nói nhẹ dường tơ :

- Muội hiểu. Yên tâm, Viên Kỳ Hải bèn đặt vật xuống và từ từ lùi lại.
Và bây giờ, lúc Viên Kỳ Hải vừa lùi vừa di chuyển vuông đá thứ ba mươi hai mà chàng vừa nậy lên khi nãy, khi vùng loạn thạch chỉ cách Ngọc Hà vỏn vẹn chỉ có nửa trượng. Viên Kỳ Hải chậm rãi đếm:
- Viên mỗ đếm đây ! Một … Hai..
Đầu thanh trúc trượng của Bắc Cương Lão Tổ khẽ nhích động.
Trong lúc đó Ngọc Hà vẫn nhắm chặt mắt như không hề quan tâm đến chuyển biến đang xảy ra, khiến cho Viên Kỳ Hải phải bồi hồi lo sợ cho mưu kế khó thành.
Nhưng việc đếm đủ ba tiếng Viên Kỳ Hải không thể không đếm: - … Ba !
Vút ! Veo … Veo … Bắc Cương Lão Tổ không những chỉ chớp động thân mình mà thôi, mụ lão bà còn vũ lộng luôn thanh trúc trượng ngay khi Viên Kỳ Hải buông ra tiếng đếm sau cùng.
Người của mụ ta thì lao đến chỗ Ngọc Hà còn thanh trúc trượng thì nhắm vào Thạch Phong Thành Chi Thược.
Trong khi đó, Viên Kỳ Hải cũng thực hiện động tác cuối cùng của chàng, là ném vuông đá thứ ba mươi hai vào đúng phương vị mà Viên Kỳ Hải đã định trước.
Còn việc nhắm mắt của Ngọc Hà chỉ là hành động cần thiết để nàng có thể suy nghĩ thêm về sách lược của Viên Kỳ Hải. Đồng thời là để Ngọc Hà có dịp huy động mọi tàn lực để đủ sức thực hiện cũng một động tác cuối cùng.
Và Vũ Văn Ngọc Hà đã nhích động đúng lúc. Nàng ta thi triển Tứ Tượng Hồng Hoang bộ pháp, làm cho bóng nhân ảnh của Bắc Cương Lão Tổ khi lao đến phải mất đối tượng.
Chưa hết, ngay khi Viên Kỳ Hải bố trí xong vuông đá cuối cùng, nguyên một châu vi trước đó là một vùng đất chứa đầy những vuông đá ngổn ngang không theo bất kỳ một trật tự nào, bây giờ bỗng biến thành một vùng đất huyền hoặc mơ hồ, phảng phất lớp sa mù ẩn hiện, Ngọc Hà còn kịp thực hiện thêm một động tác nữa.
Nàng ta cố tình dùng chân định tung Thạch Phong Thành Chi Thược vào chỗ Viên Kỳ Hải đang đứng và lo âu chờ nàng.
Vụt ! Vù ! Ngưng, Ngọc Hà dù cơ trí cũng không đủ tinh minh bằng Bắc Cương Lão Tổ, Ngọc Hà dù có nhanh chân nhưng cũng không đủ nhanh so với thanh trúc trượng của mụ lão bà.
Thạch Phong Thành Chi Thược trước khi bị Ngọc Hà chạm chân vào đã bị ngọn trúc trượng của Bắc Cương Lão Tổ đánh bật về một bên.
Và khi Ngọc Hà do lỡ đà bị hụt chân, ngọn trúc trượng của mụ lão bà liền xuất hiện đúng ngay vào phần chân bên trên của bàn chân của

Ngọc Hà.
Bắc Cương Lão Tổ chỉ cần kéo mạnh thanh trúc trượng trở về, Ngọc Hà đương nhiên sẽ bị mụ lão bà lôi trở lại về phía mụ.
Do đã lường trước được tình trạng này, Viên Kỳ Hải đã kịp lao đến và nắm lấy tay của Ngọc Hà. Bàn tay của Ngọc Hà mềm mại như vô lực. Dẫu vậy, khi được cánh tay mạnh mẽ của Viên Kỳ Hải chạm vào, tay Ngọc Hà như tìm được nguồn sinh lực bổ sung đúng lúc và đu mạnh người về phía Viên Kỳ Hải. Thoát được lực lưu lại của mụ lão bà qua thanh trúc trượng.
Vút. Phịch ! Phịch ! Viên Kỳ Hải và Ngọc Hà bị ngã chồng lên nhau và lăn liền một lúc những ba vòng vào bên trong vùng sa mù do người loạn thạch tạo thành.
Có vẻ như mụ lão bà đang đuổi theo cả hai thì phải? Vì có tiếng kêu thất thanh của Bạch y nữ lang vang lên:
- Là kỳ môn trận thế đấy ! Lão Tổ mau quay lại thôi. Vút !
Được sự đề tỉnh đúng lúc của Bạch y nữ lang, Bắc Cương Lão Tổ kịp thời quay lại trước khi đặt chân vào vùng sa mù chính là trận thế kỳ môn do Viên Kỳ Hải dùng những vuông đá để tạo thành.
Tuy bây giờ song phương không thể nào nhìn thấy nhau được nữa, nhưng âm thanh của Bắc Cương Lão Tổ từ bên ngoài vọng vào vẫn được Viên Kỳ Hải và Ngọc Hà nghe không sót một lời.
Đầu tiên mụ lão bà hỏi: - Đó là trận thế kỳ môn ư? Sao ngươi biết, Tuệ nhi ! Bạch y nữ lang đáp lại:
- Cảnh quang đã thay đổi bất thường, Lão Tổ hãy nhìn lại xem. Đó chẳng phải là một loại kỳ môn trận thế ư?
Mụ lão bà tỏ ra giận dữ: - Nếu ngươi đã biết sao lúc nãy ngươi không chịu nói cho lão thân nghe? - Hài nhi cũng chỉ mới biết đây thôi. Lão Tổ hãy nhớ lại xem, trước đó đâu có như thế này? Vẫn ra chiều giận dữ, Bắc Cương Lão Tổ the thé rít lên:
- Hừ ! Trận thế thì đã làm sao? Lão thân không tin chỉ vài mươi vuông đá cỏn con có thể ngăn cản được lão thân.
Giọng nói của Bạch y nữ lang chợt rối rít hẳn lên: - Lão Tổ xin hãy suy xét lại. Kỳ môn trận thế không phải dễ đối phó đâu.Hẳn Lão Tổ hãy còn nhớ điều gì xảy ra vào ba mươi năm trước cho …
Bắc Cương Lão Tổ chợt thở ra một hơi thật nặng nề và kịp lên tiếng cản lời Bạch y nữ lang lại: - Hà ! Lại vẫn là kỳ môn trận thế. Không lẽ lão thân phải chịu mất mặt trước tên tiểu tử vẫn còn chưa ráo máu đầu kia?
Giọng nài nỉ của Bạch y nữ lang liền vang lên: - Lão Tổ ! Vật thì Lão Tổ đã lấy được rồi. Lão Tổ hãy còn chuyện quan trọng phải làm há

cớ gì phải đi tranh thua với hạng tiểu bối?
- Nhưng nếu lão thân không giết được chúng, lão thân thật không sao chịu được. Bạch y nữ lang vẫn cố van nài:
- Ngày dài tháng rộng, Lão Tổ lo gì không gặp lại họ? Hơn nữa, chuyện trao đổi kể như đã xong, tại sao Lão Tổ phải để tâm làm gì?
- Hừ ! Tuệ nhi, ngươi nói người lời này là vì lão thân hay là vì bọn chúng. Bạch y nữ lang có phần sợ sệt khi lên tiếng giải thích :
- Lão Tổ đừng có nghi ngờ hài nhi. Đương nhiên hài nhi nói như vậy chỉ là Lão Tổ mà thôi. - Ngươi vì lão thân như thế nào?
- Bây giờ bọn họ đã có kỳ môn đại thế chở che. Lão Tổ muốn hủy diệt họ đương nhiên là không dễ. Việc họ còn sống và còn bôn tẩu giang hồ là việc không sao tránh khỏi. Nhỡ bọn họ xem chuyện Lão Tổ không giữ lời mà nói cho đồng đạo giang hồ nghe, hài nhi e rằng thanh danh Lão Tổ …
Bắc Cương Lão Tổ bỗng cười lên sặc sụa: - Hé … Hé … Hé …!
Giang hồ bây giờ là những ai? Bọn chúng có nghe thì đã sao? Phụ thân ngươi đã là Minh chủ, quần hùng khắp Trung Nguyên đều bị phụ thân ngươi khuất phục rồi, ai dám lên tiếng chê bai hoặc bình phẩm về hành vi của lão thân? Hé … Hé … Hé … ! Trừ phi bọn chúng muốn chết ! Hừ !
Không nghe Bạch y nữ lang nói gì nữa. Nhưng Bắc Cương Lão Tổ cuối cùng phải hậm hực bảo: - Hừ ! Hồm nay lão thân tạm thời buông tha cho bọn chúng một phen vậy. Đi thôi, Tuệ nhi ! Nếu lão thân không vì gấp rút lo việc ở Thạch Phong Thành …
Âm thanh nhỏ dần đi, cho biết Bắc Cương Lão Tổ đang đi khỏi nơi này.

Thạch Phong Thành

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 26
MẤT CHI THƯỢC VẪN ĐẾN CỔ THÀNH HÉ CHÚT MỘT TỪNG ĐIỀU BÍ ẨN

M ột lúc lâu sau đó, dù công phu nội lực của Viên Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà đã hoàn toàn phục hồi nhưng cả hai vẫn không dám tự tiện tiến ra ngoài trận.
Họ sợ Bắc Cương Lão Tổ chỉ giả vờ bỏ đi nhưng thật ra vẫn đang đợi họ ở bên ngoài. So về công phu thực lực, cả hai dù có liên thủ

cũng không phải là đấu thủ của mụ lão bà Bắc Cương, nên họ đành phải ẩn mình bên trong trận và chờ đợi. Ngẫm nghĩ lại mọi việc, nhất là việc lấy lại Thạch Phong Thành Chi Thược tại Lâm Sơn tự này kể như bất thành, Ngọc Hà buột miệng than:
- Uổng bao tâm huyết của gia phụ và Nhị bá bá, cái chết của Đại bá bá và Tứ thúc thúc cũng là cái chết uổng, Thạch Phong Thành Chi Thược rốt cuộc cũng bị Bắc Cương Lão Tổ đoạt mất.
Được Ngọc Hà gợi chuyện Viên Kỳ Hải bèn hỏi: - Ngọc Hà muội ! Thực sự giữa võ lâm Trung Nguyên và bọn người Bắc Cương đã xảy ra những chuyện gì. Tại sao song phương phải cừu thù lẫn nhau?
Ngọc Hà lưỡng lự một lúc lâu mới đáp lại mập mờ: - Muội cũng chỉ nghe gia phụ thuật lại mà thôi. Nghe đâu, hơn ba mươi năm về trước bọn Bắc Cương có dã tâm tiến nhập Trung Nguyên với y´ đồ xưng bá. Để thực hiện y´ đồ này, bọn Bắc Cương dưới sự thống xuất của Hắc Sát Lão Đồ Vương đã gây nhiều thảm họa cho đồng đạo khắp võ lâm Trung Nguyên.
Viên Kỳ Hải động tâm hỏi: - Là Hắc Sát Lão Đồ Vương ư? Nghe nói lão ác ma này đã bị Bang chủ Vô Vi Thanh Ngưu Bang diệt trừ rồi mà?
Ngọc Hà gật nhẹ đầu: - Thì muội cũng đang định nói với đại ca như vậy. Lúc đó Bang chủ Vô Vi Thanh Ngưu Bang vẫn chỉ là một trong những nhân vật vô danh tiểu tốt, không được thập đại môn phái nhất là Cái Bang nể trọng. Nhưng sau lần diệt trừ được ác ma Hắc Sát Lão Đồ Vương, thanh thế của Vô Vi Thanh Ngưu Bang bỗng vượt trội, đem đến nhiều rắc rối cho Bang chủ này.
Viên Kỳ Hải ngạc nhiên: - Sao lạ vậy? Thanh thế lẫy lừng như vậy thì kẻ nào dám quấy rối Vô Vi Thanh Ngưu Bang? Ngọc Hà liếc nhìn Viên Kỳ Hải và thở ra :
- Đại ca tuy thông tuệ hơn người, đến gia phụ cũng phải khâm phục, nhưng về lịch duyệt giang hồ đại ca còn phải tìm hiểu nhiều hơn?
- Tại sao muội bỗng dưng phê phán ta? Ta đang hỏi muội về chuyện của Vô Vi Thanh Ngưu Bang kia mà?
Ngọc Hà lại liếc mắt: - Vì đại ca hỏi về chuyện của Vô Vi Thanh Ngưu Bang như vậy, nên muội không thể không phê phán.
- Tại sao chứ? - Vì đại ca hoặc là quá trung hậu hoặc quá si ngốc nên đại ca mới không nghĩ được nguyên nhân. Hơn nữa, đại ca lại để cho người dễ dàng lừa gạt.
- Lừa gạt ta? Có phải muội muốn nhắc chuyện Bắc Cương Lão Tổ đã lừa ta và làm cho muội phải lâm nguy không?
Ngọc Hà gật đầu: - Không riêng gì chuyện đó, còn nhiều lần nữa đại

ca vẫn bị sơ xuất. Viên Kỳ Hải ngơ ngác:
- Nhiều lần à? Là những lần nào?
- Thì đó, đại ca có biết tại sao Cao Thạch lại đùn cho đại ca việc lấy lại Thạch Phong Thành Chi Thược từ bên trong pho tượng phật không?
- …
- Là vì hắn sợ đại ca sẽ phát động cơ quan ám toán rồi là những bẫy rập khiến hắn phải thiệt mạng!
- Làm gì có bẫy rập ở đây? - Đành là không có, nhưng đại ca cũng phải để tâm lưu y´ đến điểm này. Phàm khi đã có bố trí cơ quan, người lập ra thường sắp đặt đi kèm theo nhiều cạm bẫy. Để khi có ai đó vì ác y´ muốn phát động cơ quan để đoạt vật hay đột nhập cạm bẫy kia sẽ làm hại đến người đó, Cao Thạch sợ là vì lẽ này.
Viên Kỳ Hải gật gù ra vẻ tán thành: - Được ! Ta sẽ lưu y´ điểm này. Còn gì nữa không, Ngọc Hà muội? Ngọc Hà cười đắc y´:
- Đương nhiên là còn. Đại ca có biết nguyên nhân nào muội đã để cho Cao Thạch dễ dàng bắt giữ được muội không?
Nghe nhắc đến việc này, Viên Kỳ Hải giật mình nhớ lại:
- Phải rồi ! Ta cũng lấy làm lạ về điều này. So về thân thủ, rõ ràng là hắn không thể hơn được, tại sao hắn lại bắt giữ được muội rồi dùng sinh mạng của muội để uy hiếp ta?
Ngọc Hà cúi đầu bẽn lẽn: - Đại ca thử đoán xem?
Bảo Viên Kỳ Hải thiếu bề lịch duyệt thì đúng, nhưng bảo Viên Kỳ Hải thông tuệ hơn những thì càng đúng hơn. Sau một lúc ngẫm nghĩ và dựa theo cử chỉ có phần e lệ bây giờ của Ngọc Hà, Viên Kỳ Hải tỉnh ngộ:
- Là muội cố tình để cho hắn bắt ư? Để làm gì? - …
- À ! Có phải muội nghĩ ta là hạng không xem trọng nghĩa, ta sẽ vì sợ mất Thạch Phong Thành Chi Thược mà bỏ muội nên muội muốn thử ta chứ gì?
Ngọc Hà bị Viên Kỳ Hải hiểu thấu tâm can càng đỏ mặt hơn nữa: - Muội … ! Muội chỉ biết đại ca quan tâm đến muội như thế nào thôi. Đại ca không trách muội chứ?
Viên Kỳ Hải thở dài: - Đã nhiều năm ta sống lênh đênh cơ khổ, không người thân thích. Được nửa năm chung sống cùng muội, được muội và lệnh tôn yêu vì, ta không quan tâm đến muội thì biết quan tâm đến ai đây? Ta làm sao dám trách muội ! Ta chỉ sợ muội trách ta là đã làm cho tâm huyết một đời của lệnh tôn phải đổ sông đổ bể mà thôi.
Ngọc Hà ngước mặt lên nhìn Viên Kỳ Hải: - Muội cũng không trách đại ca. Vả lại chính muội vì đi theo đại ca nên mới xảy ra cơ sự này.

Giả như không có muội, đại ca nếu không là đối thủ của mụ lã bà, đại ca cũng dễ dàng thoát thân. Vì muội nên đại ca mới bị liên lụy.
Viên Kỳ Hải bỗng trở lại với tánh khí quật cường: - Chúng ta bị mất Thạch Phong Thành Chi Thược vẫn chưa phải là mất hết. Năm xưa, nếu Bang chủ Vô Vi Thanh Ngưu Bang một thân một mình dám xông vào Thạch Phong Thành, Viên Kỳ Hải ta việc gì mà không dám hành động như vậy?
Trở lại câu chuyện của Bang chủ Vô Vi Thanh Ngưu Bang, Ngọc Hà chợt nói tiếp: - Nhắc đến Thạch Phong Thành muội mới nhớ. Vì đây là mấu chốt xảy ra cừu thù giữa Bắc Cương và Hắc Sát Lão Đồ Vương và tiếp tục thực hiện mộng bá đồ, Bắc Cương Lão Tổ đã tìm đến Bang chủ Vô Vi Thanh Ngưu Bang.
Bồi hồi theo câu chuyện kể, Viên Kỳ Hải hỏi vội:
- Giữa hai nhân vật này đã xảy ra chuyện gì? Ngọc Hà từ tốn thuật lại:
- Theo gia phụ kể, Bắc Cương Lão Tổ đã ước hẹn một trận sống mái với Bang chủ Vô Vi Thanh Ngưu Bang tại Thạch Phong Thành.
Viên Kỳ Hải vụt kêu lên: - Tại Thạch Phong Thành ư? Ta nghe nói sau lần đó Bang chủ Vô Vi Thanh Ngưu Bang đã an toàn rời khỏi Thạch Phong Thành. Vậy người bại trận phải là Bắc Cương Lão Tổ rồi.
Ngọc Hà kinh ngạc: - Ai đã nói cho đại ca biết? Viên Kỳ Hải cười khổ:
- Là Mông Diện Nhân. Một nhân vật thuộc Bắc Cương đã lợi dụng ta nhằm diệt trừ Quỷ Y Tử và Hoa Mãn Thiên tiền bối.
- Lão ác tặc đó ư? Vậy thì đúng rồi. Đại ca còn nghe được gì nữa?
Viên Kỳ Hải nhún vai:
- Thất tung.
- Ai thất tung?
- Là Bang chủ Vô Vi Thanh Ngưu Bang.
Ngọc Hà không hiểu sao lại bần thần nôn nóng: - Đại ca ! Chúng ta phải ở đây đợi chờ bao lâu nữa? Viên Kỳ Hải dù ngạc nhiên nhưng cũng lên tiếng đáp lại: - Ta định đến tối sẽ lẻn ra bên ngoài dò xét thử. Nếu Bắc Cương Lão Tổ đã bỏ đi. Ngọc Hà hối hả bảo chàng :
- Đừng chờ đến tối nữa, đại ca hãy đi dò xét ngay bây giờ đi.
Viên Kỳ Hải lo âu : - Có việc gì thế muội? Ngọc Hà lắc đầu bảo: - Không có gì đâu. Là muội chỉ muốn mau chóng thoát khỏi nơi này và tìm cách đi nhanh đến Thạch Phong Thành.
- Muội đến Thạch Phong Thành làm gì? Không phải lệnh tôn đã bảo muội sau khi lấy xong Thạch Phong Thành Chi Thược thì phải quay về Hắc Lâm Kỳ trận sao?

Ngọc Hà lắc đầu: - Muội không về đâu. Muội muốn đi theo đại ca thôi. Đại ca không thích sao?
Viên Kỳ Hải cảm nhận nhịp thở như hụt hẳng đi: - Thích ! Ta thích lắm. Nhưng…
Ngọc Hà quẫy mạnh đôi chân: - Vậy thì đi đi, còn nhưng gì nữa. Viên Kỳ Hải cuống quy´t, liền miệng đáp lại: - Được rồi! Để ta đi ! Muội cứ ở đây, chờ ta ra ngoài dò xét qua đã. Ta sẽ quay lại ngay. Không bao lâu, Viên Kỳ Hải hớn hở xuất hiện trước mặt Ngọc Hà:
- Chúng ta đi được rồi. Muội đoán không sai. Bắc Cương Lão Tổ bỏ đi lâu rồi. Sau khi phá hủy trận đồ, kẻo di hại đến sinh linh, Viên Kỳ Hải và Ngọc Hà liền tung người lao đi.
o0o
Dưới ánh dương quang chói chang của vùng giáp giới một Đại mạc rộng lớn ở phía Tây trung thổ, cạnh Tân Cương, một ngôi Cổ Thành hùng vỹ uy nghi cứ sừng sững đứng như một vị trí tiền tiêu cuối cùng và quan trọng của hai lãnh thổ: Trung Nguyên và Tân Cương.
Đá và đá ! Toàn bộ ngôi Cổ Thành đều được kiến tạo bằng những khối đá này chất chồng lên khối đá nọ.
Và gió từ vùng Đại mạc thổi đến đã làm cho những khối đá của ngôi Cổ Thành thay vì rêu phong cổ kính thì lồ lộ màu xám bạc nguyên thủy của đá.
Vì lẽ này, ngay từ xa do ánh dương quang phản chiếu, ngôi Cổ Thành thật dễ đập vào thị tuyến của bất kỳ ai đi thẳng về phía tây.
Viên Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà cũng dễ dàng nhìn thấy ngôi Cổ Thành là vì lẽ tất nhiên này. Và với tầm nhìn không bị một vật gì che chắn, khi còn cách ngôi Cổ Thành ngoài một dặm, nhờ thị lực cao minh hơn Ngọc Hà, Viên Kỳ Hải bỗng thất thanh kêu lên:
- Cuồng phong ! Bên trên ngôi Cổ Thành đang có một luồng cuồng phong xuất hiện kìa, Ngọc Hà muội !
Vũ Văn Ngọc Hà chỉ nhận ra điều này khi luồng cuồng phong kia lần lần phủ kín lấp ngôi Cổ Thành.
Vũ Văn Ngọc Hà kêu lên: - Có người đi vào Thạch Phong Thành. Phải có người đi vào thì cuồng phong mới xuất hiện. Chúng ta đến muộn rồi.
Viên Kỳ Hải bàng hoàng dừng chân lại. Nhưng sau đó, Viên Kỳ Hải vẫn tiếp tục tiến về phía ngôi Cổ Thành đang bị luồng cuồng phong che phủ hầu như là hoàn toàn:
- Đi thôi ! Đã đến đây rồi, chúng ta cũng phải đến được Thạch Phong Thành. Thở ra một hơi dài có phần nào ngao ngán, Viên Kỳ Hải tán thành:

- Thạch Phong Cổ Trận quả là lợi hại. Nhân vật lập được trận này phải là người thông kim bác cổ, kiến thức uyên bác và còn thông thiên triệt địa. Bọn Bắc Cương dù có đủ hai mảnh họa đồ, ta e họ cũng khó lòng đạt được mong muốn.
Nghe Viên Kỳ Hải nói như vậy, Ngọc Hà mới có phần nào bình tâm. Nàng ta cũng tự trấn an bản thân:
- Đại ca nói đúng lắm. Nhờ có một mảnh họa đồ, gia phụ đã tìm được tên của trận thế là Thạch Phong Cổ Trận. Cách thức nhập trận như thế nào chỉ có gia phụ, đại ca và muội biết mà thôi. Bọn Bắc Cương tuy có họa đồ nhưng bọn chúng đâu thể lường hết được sự biến hóa muôn hình vạn trạng của Thạch Phong Cổ Trận. Hy vọng điều bí ẩn bên trong Thạch Phong Thành vẫn còn chờ muội và đại ca.
Vút ! Vút ! Và khi còn cách Thạch Phong Thành chừng năm mươi trượng, Viên Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà lần thứ hai buộc phải dừng chân.
Sau khi tìm được một vị trí kín đáo để ẩn thân, Viên Kỳ Hải lào thào nói vào tai Ngọc Hà : - Là bọn Bắc Cương ! Người vừa đi vào Thạch Phong Thành chắc chắn là một trong bọn chúng rồi.
Ngọc Hà cũng nhận thấy điều đó, nên hỏi: - Đạic a có nhìn thấy Bắc Cương Lão Tổ không? Viên Kỳ Hải lắc đầu:
- Không !
- Chẳng lẽ chính mụ lão bà đã tự thân đi vào Thạch Phong Thành? Viên Kỳ Hải phản bác lại:
- Như vậy thì chưa chắc. Dưới trướng mụ lão bà có rất nhiều môn hạ, mụ đâu cần phải mạo hiểm?
- Vậy mụ lão bà đâu? - Có lẽ cũng như chúng ta, mụ lão bà đang ẩn thân đâu đoó và chờ kết quả của môn hạ. Ngọc Hà lại hỏi:
- Ngoài bọn Bắc Cương, đại ca còn nhìn thấy ai khác không?
Viên Kỳ Hải hỏi ngược lại: - Y´ của muộn là muốn hỏi đến lệnh tôn và Mã tiền bối? Ngọc Hà gật đầu:
- Đúng vậy ! Vì gia phụ và Nhị bá bá phải đến đây trước chúng ta.
Viên Kỳ Hải sau khi căng mắt ra nhìn bèn đề xuất:
- Ở phía trước chỉ là bọn Bắc Cương, không thấy người của chúng ta. Muội định lẽ nào, có cần tìm cách tiến lại gần và luôn tiện tìm lệnh tôn và Mã tiền bối không?
Ngọc Hà đáp lại sau một lúc ngẫm nghĩ: - Đi thì đi, nhưng chớ để bọn Bắc Cương phát giác được chúng ta. Men theo các gộp đá lô nhô, có rãi rác quanh khu vực này, Viên Kỳ Hải và Ngọc Hà tìm cách vừa tiến lại gần Thạch Phong Thành mà không để cho bọn Bắc Cương môn

hạ phát giác.
Cộp ! Một mẩu đá nhỏ bỗng va vào gộp đá mà cả hai vừa mới băng người đến, tạo ra một tiếng động tuy nhỏ nhưng lại quá đủ làm cho Viên Kỳ Hải và Ngọc Hà cùng phải kinh tâm động phách.
Cả hai vụt quay lại và gương mặt liền giãn dần ra. Họ cùng kêu thầm:
- Nhị bá bá !
- Vũ Văn Như Hóa tiền bối !
Thật vậy ! Tại một gộp đá chỉ cách Viên Kỳ Hải và Ngọc Hà ngoài một trượng đúng là Mã Bình lão nhị và Vũ Văn Như Hóa lão tam.
Nếu không nhờ hai vị tiền bối này ném đá ra hiệu trước và nhờ có những dáng dấp quen thuộc có lẽ Viên Kỳ Hải và Ngọc Hà không làm sao nhận ra được họ là ai.
Vì y phục của cả hai bây giờ thật kỳ quặc, không phải là những y phục thường thấy ở Trung Nguyên mà là hai tấm vải choàng có màu xám xịt.
Để cho Viên Kỳ Hải và Ngọc Hà dễ bề nhận diện, hai vị tiền bối này đã tụt tấm vải choàng ra khỏi đầu. Và khi Viên Kỳ Hải và Ngọc Hà đã nhận ra, họ lại nâng tấm vải choàng lên choàng kín cả khuôn mặt, chỉ chừa một khe hở đủ cho đôi mắt lộ ra thôi.
Khi đến cỗ của họ, Viên Kỳ Hải liền nghe lời trách mắng của Vũ Văn lão tam: - Sao ngươi lại mang cả Ngọc Hà đến đây, tiểu tử?
Viên Kỳ Hải chưa kịp đáp và Ngọc Hà thì cũng chưa kịp phân minh thì cả hai lại nghe lão nhị Mã Bình trách:
- Bọn ngươi cứ thế này mà đi ư? Sao không kiếm lấy hai tấm vải choàng và ngụy trang như bọn ta? Bọn ngươi thật là liều lĩnh đó! Hừ !
Lúc đó ngôi Cổ Thành dần dần xuất hiện trở lại, do luồng cuồng phong lúc nãy đang từ từ tan biến đi vì không có thêm bóng người nào đi vào và khuấy động Thạch Phong Cổ Trận nữa.
Nhóm bốn người của Viên Kỳ Hải liền chú mục nhìn vào từng động thái của bọn Bắc Cương môn hạ đang lố nhố đứng cách ngôi Cổ Thành không xa.
Do vị trí đã gần hơn, Viên Kỳ Hải chợt nhìn thấy một nhân vật có vóc dáng quen thuộc đang đứng vào gần ba mươi nhân vật Bắc Cương.
Chàng đưa tay chỉ cho Mã Bình nhìn thấy:
- Mã tiền bối hãy nhìn xem. Hắn có phải là Cao Phi, nhị đồ đệ của lão họ Tiêu không? Bọn Bắc Cương môn hạ cho đến giờ vẫn luôn che kín chân diện và vì Cao Phi lúc đi đứng có điệu bộ rất ngông nghênh và trên đầu vai của hắn bây giờ là một đốc kiếm nên sau một lúc ngắm nhìn Mã Bình nghiến răng ken két:

- Quả nhiên là hắn. Vậy là bọn ta đã có đủ chứng cớ để tin rằng lão họ Tiêu đích thực là Bắc Cương môn hạ.
Ngọc Hà vội nói chen vào: - Nhị bá bá đâu cần tìm chứng cớ thêm nữa để làm gì. Chính Bắc Cương Lão Tổ đã thừa nhận điều này trước bọn tiểu nữ. Mụ lão bà còn nói … Vũ Văn Như Hóa kinh ngạc đến thảng thốt: - Hà nhi vừa nói gì? Bắc Cương Lão Tổ ư? Ngọc Hà gật đầu và nói tiếp:
- Lão họ Tiêu chính là đồ tôn của mụ lão bà. - Sao lại là "mụ lão bà"? Bắc Cương Lão Tổ mà là nữ nhân sao? Nghe Mã Bình hỏi như vậy, Viên Kỳ Hải ngạc nhiên: - Không là nữ thì là nam sao? Rõ ràng văn bối và Ngọc Hà muội đã chạm mặt mụ lão bà tự xưng là Bắc Cương Lão Tổ kia mà.
Thần sắc biến đổi, Mã Bình đưa mắt nhìn sang lão Tam Vũ Văn Như Hóa. Sau đó, Mã Bình chép miệng bảo:
- Đâu, tiểu tử, ngươi thuật lại mọi chuyện cho bọn ta nghe xem nào. Nhanh miệng hơn và có lẽ vì muốn gia phụ cùng Nhị bá bá đừng trách Viên Kỳ Hải về việc Thạch Phong Thành Chi Thược, Vũ Văn Ngọc Hà vội vàng lên tiếng thuật thay cho Viên Kỳ Hải.
Càng nghe càng tỏ ra kinh hài, gương mặt của hai lão Mã Bình và Vũ Văn Như Hóa cứ biến đổi liên tục.
Sau khi Ngọc Hà dứt lời, lão lão liền nhìn vào mắt nhau một lần nữa. Thật lâu sau đó, Mã Bình mới lên tiếng:
- Thảo nào từ sáng đến giờ, bọn Bắc Cương lại bạo gan, cử hết người này đến người khác đi vào Thạch Phong Thành. Thì ra bọn chúng đã lấy được Thạch Phong Thành Chi Thược.
Nghe thế Viên Kỳ Hải động tâm hỏi: - Bọn chúng đã khám phá được gì chưa tiền bối? Mã Bình thì lắc đầu, còn Vũ Văn Như Hóa thì buột miệng cười khẩy: - Hừ ! Đâu phải dễ như chúng nghĩ. Có họa đồ thì có nhưng Thạch Phong Cổ Trận đâu phải chỉ bất động cho bọn chúng thả sức tung hoành.
- Bọn chúng vẫn chưa tìm được gì ư? Sao nhị vị tiền bối biết? Hất hàm chỉ về phía Thạch Phong Thành cho Viên Kỳ Hải nhìn thấy, Mã Bình bảo: - Ngươi thử nhìn xem! Tên lúc nãy đi vào cho đến giờ vẫn chưa quay lại, bọn chúng đang cử tên kế tiếp đi vào nữa kìa.
Nhìn về phía trước, Viên Kỳ Hải nhận thấy sự việc đang diễn ra như Mã Bình vừa nói. Một tên môn hạ Bắc Cương, sau khi được một nhân vật cầm đầu chỉ bảo và căn dặn, đang lò dò chuẩn bị xông vào Thạch Phong Thành.
Có tiếng than dài não ruột của Vũ Văn Như Hóa vang lên ở phía sau Viên Kỳ Hải: - Bọn ta rồi cũng như vậy thôi. Biết cách nhập Thạch

Phong Cổ Trận nhưng lại không có Thạch Phong Thành Chi Thược, bọn ta cũng đâu thể đi vào Thạch Phong Thành. Di mệnh của chủ nhân xem ra kiếp này bọn ta khó mong hoàn thành được rồi.
Viên Kỳ Hải càng nghe càng chột dạ. Chàng ứng tiếng bảo: - Vãn bối dù không có Thạch Phong Thành Chi Thược quyết cũng xông vào. Di mệnh gì mà tiền bối muốn hoàn thành xin cứ phó thác và tin tưởng vào vãn bối.
Vũ Văn Như Hóa lắc đầu: - Để làm gì? Rồi ngươi cũng phải mạng vong thôi. Viên Kỳ Hải đối với câu nói này của Vũ Văn lão tam tuy không giận nhưng hào khí can vân đột ngột dâng lên trong người chàng. Vừa há miệng định nói, Viên Kỳ Hải đành phải ngậm miệng tịt lại khi nghe một âm thanh khác lạ bỗng vang lên nói xen vào:
- Phải đó, lão Vũ Văn nói đúng lắm. Ngươi xông vào để làm gì? Viên Kỳ Hải vội xoay người lại, nhìn về phía sau cùng với ba người chung bọn. Viên Kỳ Hải không khỏi ngạc nhiên khi nhìn thấy có đến năm nhân vật cùng một lúc xuất hiện, và năm nhân vật này đối với chàng hoàn toàn không xa lạ.
Viên Kỳ Hải thầm kêu lên: - Sao Ngươn Trí đại sư, Nhất Trung Chưởng Đoàn Minh Tứ và vị nhân huynh họ Hà, hậu nhân của Hà Vị Giang lại đi đến đây? Sao họ lại đồng hành với Tiền Huỳnh và Chu Bất Nhược.
- Điệt nhi, Vũ Văn Ngọc Hà xin bái kiến Tú Hữu Nhị Can, nhị vị bá bá.
Tiền Huỳnh bật cười rồi chỉ vào vị thiếu hiệp anh tuấn họ Hà và nói: - Hà nhi hãy lại đây, để ta dẫn kiến cho. Đây là Hà Vi Nghĩa, đồng truyền nhân của ta và Hữu Can bá bá. Hà Vi Nghĩa còn là truyền nhân của Đoàn Minh Tứ đại hiệp và Ngươn Trí đại sư.
Theo thứ bậc, Vũ Văn Ngọc Hà thi lễ trước: - Ra là Hà Vi Nghĩa sư huynh. Hà sư huynh lại có đến tứ vị sư phụ ư? Hà Vi Nghĩa bước tới đáp lễ:
- Tư chất của huynh kém cỏi, sợ rằng sẽ phụ lòng kỳ vọng của chư vị sư phụ thôi. Tiền Huỳnh lại cười :
- Hắn đâu phải chỉ có bốn vị sư phụ? Ngoài sở học của bọn ta, hắn còn phải tiếp nhận sở học truyền gia của hắn nữa. Phụ thân của hắn chính là Đệ Nhất Kiếm Khách ở Lũng Tây là Hà Vi Giang đại hiệp.
Nhận thấy Mã Bình và Vũ Văn Như Hóa từ khi thấy Ngươn Trí đại sư lẫn Hồ Nam Nhất Trung Chưởng Đoàn Minh Tứ hiện thân, vẫn cứ câm lặng đứng nhìn mà không một lần mở miệng, Chu Bất Nhược không chịu được bèn nói:
- Lão Nhị, lão Tam ! Hai ngươi vẫn hiềm vị chuyện năm xưa à? Hai ngươi có biết rằng vị chuyện của chủ nhân mà Võ Lâm Tam Kiệt:

Chưởng, Kiếm, Khí đã phải lao tâm khổ tử suốt thời gian qua không?
Mã Bình với gương mặt được phủ một lớp băng che chợt lên tiếng: - Tả Hữu Âm Dương Nhị Can. Bọn ngươi đã suốt đời hầu cận bên chủ nhân cũng như bọn ta, chủ nhân có tính khí quật cường như thế nào không lẽ hai ngươi lại không biết? Nếu không phải bọn họ cố tình xui bậy và khích nộ chủ nhân, chủ nhân đâu phải đơn thân độc lực đi vào Thạch Phong Thành và thất tung cho đến bây giờ?
Vũ Văn Như Hóa cũng hậm hực bảo: - Không ngờ hai ngươi là Tả Hữu Nhị Can lại không vì chủ nhân để báo hận, lại ung dung thỏa hiệp với Võ Lâm Tam Kiệt. Nếu chủ nhân biết được điều này, hai ngươi thử nói xem, chủ nhân sẽ có thái độ gì?
Những mẫu đối thoại này duù Viên Kỳ Hải có nghe được đi nữa thì chàng đâu khác gì một ngoại nhân, nghe nhưng không hiểu. Những danh xưng lạ tai, lần đầu tiên Viên Kỳ Hải nghe được là: Âm Dương Tả Hữu Nhị Can, Võ Lâm Tam Kiệt: Chưởng, Kiếm, Khí …
Tuy nhiên theo như Viên Kỳ Hải hiểu và đoán được, Võ Lâm Tam Kieệt chiính là để nói đến Nhất Trung Chưởng ở Hồ Nam là Đoàn Minh Tứ đại hiệp, là Nhất Kiếm Khách ở Lũng Tây là Hà Vi Giang đại hiệp, phụ thân của Hà Vi Nghĩa, là Ngươn Trí đại sư danh gia võ học thủ tọa La Hán Đường của phái Thiếu Lâm.
Còn Âm Dương Tả Hữu Nhị Can và tứ huynh đệ kết nghĩa của Mã Bình gồm Quỷ Y Tử, Mã Bình, Vũ Văn Như Hóa, và Hoa Mãn Thiên đều có chung một vị chủ nhân.
Và vị chủ nhân này theo như sự oán trách của Mã Bình, đã vì Võ Lâm Tam Kiệt xúi bẩy nên đã đi vào Thạch Phong Thành và bị thất tung.
Chẳng trách lần trước Mã Bình tựa hồ không muốn nhìn mặt và cũng không muốn quay lại tiếp tay cho Đoàn Minh Tứ, Ngươn Trí đại sư và Hà Vi Nghĩa.
Và cũng chẳng trách tứ vị huynh đệ của Mã Bình dồn hết tâm lực vào Viên Kỳ Hải và muốn chàng đi vào Thạch Phong Thành thay cho họ.
Tiếp đó, Viên Kỳ Hải đột nhiên hiểu được chủ nhân của họ là ai, khi nghe Vũ Văn Ngọc Hà nói xen vào:
- Phụ thân, Nhị bá bá ! Như Viên đại ca nghe được thì Bang chủ chủ nhân sau khi đi vào Thạch Phong Thành đã quay trở ra bình yên vô sự.
Tả Hữu Nhị Can, Võ Lâm Nhị Kiệt (do Đệ Nhất Kiếm Khách Hà Vi Giang đã bị hãm hại nên Tam Kiệt giờ còn Nhị Kiệt) và Mã Bình lẫn Vũ Văn Như Hóa đồng kinh ngạc kêu lên:
- Thật ư? - Sao tiểu tủ biết? - Là ai tung tin này? - Ngươi nghe từ lúc

nào, Viên Kỳ Hải? Hiểu được chủ nhân của bọn Mã Bình là bang chủ Vô Vi Thanh Ngưu Bang, một nhân vật mà từ khi nghe biết Viên Kỳ Hải đã luôn luôn ngưỡng mộ, chàng phấn khích giải thích:
- Là do Mông Diện Nhân nói … Chàng thuật lại tất cả cho họ. Nghe xong, mỗi người đều trầm tư ngẫm nghĩ. Như muốn ly´ giải xem là sau khi thoát khỏi Thạch Phong Thành, Bang chủ chủ nhân của họ đã đi về đâu? Và tại sao lại thất tung cho đến tận bây giờ? Hoặc giả có khi nào là do Mông Diện Nhân bịa chuyện nói ra không?
Đang lúc đó, tên môn hạ Bắc Cương nọ đã đi vào, cuồng phong liền xuất hiện ở bên trong tThạch Phong Thành.
Và bây giờ, luồng cuồng phong một lần nữa đã lặng đi nhưng bọn người Mã Bình vẫn không một ai lên tiếng.
Cho đến khi có tiếng Vũ Văn Ngọc Hà kêu lên: - Mụ lão bà kìa !
Mọi người cùng len lén nhìn ra và đều nhìn thấy một lão bà lưng còng tóc bạc với cây trúc trượng trên tay, bên cạnh là Bạch y nữ lang.
Mụ lão bà nếu không là Bắc Cương Lão Tổ thì giải thích như thế nào trước sự hành lễ thật khiêm cung của bọn Bắc Cương môn hạ ngay khi mụ lão bà xuất hiện.
Nhìn thấy một nhân vật che kín chân diện đang lom khom nói điều gì đó vào tai mụ lão bà, Hồ Nam Nhất Trung Chưởng, Đoàn Minh Tứ suy´t nữa đã gầm lên:
- Hắn kia rồi ! Ngươn Trí đại sư hạ thấp giọng hỏi lại: - A di đà Phật ! Là ai vậy Đoàn thí chủ? Đoàn Minh Tứ rít lên:
- Còn ai nữa ngoài vị nghĩa huynh kết bái của mỗ? - Tiêu Đạt Nhân, Tiêu minh chủ ư?
Đoàn Minh Tứ cười lạnh:
- Đến lúc này đại sư còn gọi tên ác ma đó là Minh chủ ư? Năm xưa, nếu chúng ta không gặp may, bây giờ đại sư có còn sống để gọi tên bất nghĩa đó là Minh chủ không?
Vỡ lẽ ra, Viên Kỳ Hải len lén hỏi xen vào: - Hóa ra năm trước, người đã xô Đoàn đại hiệp và đại sư xuống vực sâu là lão Minh chủ họ Tiêu ư? Đoàn Minh Tứ không hiểu sao bỗng quắc mắt nhìn chàng: - Sao ngươi biết? Hừ ! Thạch Phong Thành Chi Thược của ta đâu? Ngươi đã cố tình giao cho mụ Bắc Cương Lão Tổ phải không?
Giận cũng dở, mà không giận cũng không xong, Viên Kỳ Hải hết đỏ mặt lại tía tai khi nghe Đoàn Minh Tứ ngang nhiên phỉ báng chàng như vậy.
Vũ Văn Như Hóa bỗng lên tiếng bênh vực chàng : - Vật đó vốn do tiểu tử nhặt được. Tiểu tử có đánh mất hay giao cho ai thì không việc

gì đến ngươi. Bắc Cương Lão Tổ ở kia kìa ngươi có giỏi thì ra mà đòi lại đi. Hừ !
Và rồi bọn Mã Bình, Vũ Văn Như Hóa lẫn Viên Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà cũng phải hoang mang khi nhìn thấy hết Đoàn Minh Tứ lại đến Ngươn Trí đại sư và Tiền Huỳnh, Chu Bất Nhược, Hà Vi Nghĩa đang lần lượt lao ra bên ngoài.

Thạch Phong Thành

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 27
VÌ SỰ THẾ: CHÍNH TÀ THỎA THUẬN
BỞI DIỄN BIẾN CHÍNH TÀ PHÂN TRANH

V ới khoảng cách trên ba mươi trượng như hiện nay, bọn người Mã Bình chỉ có thể nhìn thấy diễn biến của sự việc chứ không thể nào nghe thấy được.
Tất cả cùng nhìn thấy ngoài hai nữ nhân Bắc Cương Lão Tổ và Bạch y nữ lang để lộ chân diện, còn tất cả bọn môn hạ Bắc Cương che kín chân diện đều tỏ vẻ kinh ngạc xen lẫn giận dữ khi nhìn thấy nhóm năm người do Đoàn Minh Tứ dẫn đầu đột nhiên xuất hiện.
Song phương sau một lúc ghìm nhau, Đoàn Minh Tứ và Ngươn Trí đại sư bỗng dưng đưa tay chỉ lung tung về phía hậu như muốn ám chỉ điều gì đó.
Điều này khiến cho Mã Bình và Vũ Văn Như Hóa phải lo lắng. Tuy nhiên, do Vũ Văn Ngọc Hà cũng quay đầu nhìn về phía sau để xem hành vi của Đoàn Minh Tứ và Ngươn Trí đại sư có y´ gì, Ngọc Hà sau đó buột miệng kêu lên:
- Ô ! Mọi người nhìn xem ! Đúng là một cuộc thịnh hội chưa từng có ở Trung Nguyên bao năm nay.
Viên Kỳ Hải bán tín bán nghi thử nhìn lại phía sau. Rồi đến lượt Viên Kỳ Hải phải sửng sốt kêu lên: - Ôi chao ! Người ở đâu mà đông thế này. Thiếu Lâm phái, Võ Đang phái, có cả Cái Bang nữa. Nghe Viên Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà cùng kêu lên như vậy, Mã Bình và Vũ Văn Như Hóa không thể không nhìn lại.
Tuần tự, Mã Bình và Vũ Văn Như Hóa liệt kê các võ phái Trung Nguyên không hiểu do ai điều động đang lần lượt kéo đến Thạch Phong Thành này.
- Ngươn Tuệ đại sư, phương trượng chưởng môn phái Thiếu Lâm.

Đại Hà đạo trưởng, chưởng môn Võ Đang phái.
- Băng Cát, Không Động. Lâm Thụy, Hoa Sơn. Minh nữ hiệp Côn Lôn phái. Dư Khúc Liên, phái Điểm Thương.
- Vu Hóa Thuần Bang chủ Cái Bang. Thạch Viễn Cung, Nga My phái.
Chà ! Chà ! Đúng là thịnh hội trăm năm khó có.
Vũ Văn Như Hóa bỗng chép miệng: - Chỉ đáng tiếc là chủ nhân …
Mã Bình bỗng kêu lên hoảng sợ:
- Lão Tam hãy nhìn kìa. Hai lão Tiền, Chu đang có y´ định gì đây.
Quay người lại theo tiếng kêu của Mã Bình, Viên Kỳ Hải nhìn thấy Tiền Huỳnh và Chu Bất Nhược đang trụ bộ như muốn động thủ giao chiến với Bắc Cương Lão tổ.
Dù vừa rồi có những lời lẽ không mấy hòa nhã với Tiền- Chu, nhưng Mã Bình và Vũ Văn Như Hóa đâu có thể nhắm mắt làm ngơ hoặc khoanh tay đứng nhìn hai lão Tiền – Chu đơn thân độc lực chống chọi lại thù nhân là Bắc Cương Lão tổ.
Hai lão lần lượt căn dặn Viên Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà: - Ngươi đã từng gây thù kết oán cùng mụ lão bà, ngươi không nên lộ diện. Hãy giữ lấy tấm vải choàng mặt này của ta mà dùng. Chờ khi ta ra hiệu, ngươi muốn đến thì đến.
- Hà nhi ! Ngươi hãy ở lại đây với Viên Kỳ Hải. Không được khinh suất như trước nữa. Mã Bình và Vũ Văn Như Hóa sau khi vội vã cởi bỏ tấm vải choàng người và trao lại cho Viên Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà, cả hai liền nhanh tốc thi triển khinh thân pháp để lao ra.
Còn lại Viên Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà cả hai người vừa phải tránh sự phát hiện của bọn Bắc Cương, vừa tránh những ánh mắt tò mò của quần hùng các võ phái Trung Nguyên đang lần lượt tràn đến như thác chảy.
Không bao lâu, lúc quần hùng đã lố nhố đứng đối diện với bọn Bắc Cương môn hạ, bộn Thiền Huỳnh và Chu Bất Nhược dù đã có sự tiếp tay của Mã Bình và Vũ Văn Như Hóa vẫn chưa động thủ giao chiêu với Bắc Cương Lão tổ.
Viên Kỳ Hải chỉ nhìn thấy bọn người Mã Bình đang đôi co tranh luận điều gì đó với Bắc Cương Lão tổ mà thôi.
Vì muốn nghe xem là đang xảy ra chuyện gì, Viên Kỳ Hải nghiêng người khẽ hỏi Ngọc Hà: - Không lẽ chúng ta cứ ở đây mãi sao, Ngọc Hà muội?
Hiểu được ẩn y´ của chàng qua câu hỏi này, Ngọc Hà lắc đầu bảo: - Gia phụ đã có nghiêm lệnh, muội đâu dám sai lời.
Viên Kỳ Hải nhăn mặt: - Nhưng nhỡ Vũ Văn tiền bối cần đến sự tiếp tay của chúng ta thì sao? Chúng ta đứng xa thế này làm sao kịp chạy

đến?
Ngẫm nghĩ một lúc, Ngọc Hà bảo: - Nhưng đại ca phải hứa là không được đến quá gần đó. Viên Kỳ Hải chưa kịp gật đầu thì ở phía trước có chuyển biến. Bắc Cương Lão tổ bỗng lùi lại và giao một vật gì đó cho Cao Phi.
Đồng thời, Hà Vi Nghĩa đang đứng chung chỗ với Đoàn Minh Tứ và Ngươn Trí đại sư cũng đến chỗ Cao Phi.
Quần hùng vào lúc này, kể cả bọn Bắc Cương môn hạ, đều im phăng phắc. Tất cả như báo hiệu cho Viên Kỳ Hải hiểu rằng: Sắp có một chuyện thật hệ trọng xảy ra. Quả nhiên là như vậy. Sau khi nhận được vật do Bắc Cương Lão tổ giao cho, Cao Phi không hiểu sao lại đồng hành cùng với Hà Vi Nghĩa. Và cả hai cùng hiên ngang đi về phía Thạch Phong Thành.
Viên Kỳ Hải vội kêu lên khe khẽ: - Họ đã thương lượng việc hợp lực? Và họ đã thỏa thuận về việc cùng tìm hiểu những bí ẩn ở Thạch Phong Thành? Sao lại thế này?
Ngọc Hà cũng lào khào nói y như Viên Kỳ Hải : - Sao lại như thế này?
Không thể nào tìm được câu giải đáp Viên Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà cứ đứng cách xa quần hùng như thế này. Cả hai không hẹn mà đồng cùng một lúc xuất hiện và đi nhanh về phía mọi người.
Với hai tấm vải choàng che kín cả đầu, ngoại trừ đôi mắt, Viên Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà chỉ nơm nớp lo ngại bị bọn Bắc Cương môn hạ nhìn ra mà thôi.
May thay, luồng cuồng phong quái dị bên kia Thạch Phong Thành lại xuất hiện, do sự xâm nhập của Hà Vi Nghĩa và Cao Phi, khiến tất cả mọi người đều phải chú mục nhìn cả về một phía, đã giúp cho Viên Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà đến được với Mã Bình và Vũ Văn Như Hóa mà không bị ai phát hiện.
Viên Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà, cả hai cùng khẽ khàng lên tiếng hỏi Mã Bình và Vũ Văn Như Hóa điều nghi vấn của cả hai.
Cả hai cùng bàng hoàng lẫn hoang mang khi nghe Mã Bình và Vũ Văn Như Hóa lần lượt đáp lời. Mã Bình chỉ nói và nói rất khẽ:
- Hóa ra mụ lão bà kia chỉ là Lão tổ phu nhân mà thôi. Bắc Cương Lão tổ hiện đang bị giam giữ trong Thạch Phong Thành.
Còn Vũ Văn Như Hóa thì hậm hực giải thích, đương nhiên là cũng nói rất khẽ: - Tả Hữu Nhị Can không tin tưởng tiểu tử ngươi. Do Hà Vi Nghĩa đã được họ và Võ Lâm Nhị Kiệt dốc túi truyền bá, tiểu tử họ Hà được chọn làm người đồng hành với Cao Phi. Hừ ! Không là đồng đạo thì không thể nào đi chung hướng được, hai lão Tiền – Chu

đã lú lẫn cả rồi.
Vẫn không hiểu cho lắm, Viên Kỳ Hải lại hỏi: - Nhưng tại sao mụ Lão tổ phu nhân lại chấp nhận cho Hà Vi Nghĩa cùng hiệp lực với Cao Phi? Những mối thù trước đâu đã được hóa giải rồi sao?
Mã Bình đáp lời, dù cũng chỉ là lời nói khẽ nhưng sự phẫn hận của lão cũng được biểu thị một cách rõ ràng:
- Trong chuyện này có nhiều điều ngươi chưa biết nên ngươi không hiểu cũng phải. Tóm lại, bọn Bắc Cương thì vì Bắc Cương Lão tổ, bọn ta thì vì Tệ chủ nhân nên tạm thời gác bỏ mọi ân oán. Chờ khi Hà Vi Nghĩa và Cao Phi quay trở ra, mọi chuyện sẽ ngã ngũ. Hoặc là một trận chiến đẫm máu sẽ xảy ra hoặc …
Mã Bình còn đang nói thì Vũ Văn Như Hóa vụt chen vào: - Bọn Bắc Cương chắc chắn sẽ vì Hắc Sát Lão Đồ Vương mà đòi báo thù, trận huyết chiến chắc chắn phải xảy ra thôi. Hai lão Tiền – Chu đã bị mụ Lão tổ phu nhân lợi dụng mà không biết. Thật tức chết đi được.
Vũ Văn Ngọc Hà nói lên sự phỏng đoán của nàng: - Có phải phụ thân phiền muộn vì Tả Hữu nhị bá bá vẫn không tin về sự thoát trở ra của Bang chủ chủ nhân không?
Vũ Văn Như Hóa đáp: - Đúng vậy ! Hai lão lú lẫn Tiền, Chu cứ một mực cho rằng chủ nhân đến giờ vẫn còn ở bên trong Thạch Phong Thành.
Mã Bình có phần ngờ vực bèn hỏi: - Lão Tam tin việc chủ nhân đã thoát ra Thạch Phong Thành là thật sao? - Hừ ! Ta không tin cũng không được. Bằng không, mười mấy năm qua bọn Bắc Cương đâu dễ chịu nằm yên mà không tìm cách tận diệt cho hết những ai đã từng là người của Vô Vi Thanh Ngưu Bang chúng ta.
Mã Bình nhìn vào Vũ Văn Như Hóa như đang nhìn một quái nhân: - Lão Tam nói như vậy là y´ gì?
Vũ Văn Như Hóa rít nhẹ từng tiếng: - Theo ta, Thạch Phong Cổ Trận chắc chắn không giam giữ được chủ nhân. Chủ nhân đúng là đã thoát. Và …
Hít mạnh một hơi thanh khí, giọng nói của lão Vũ Văn bỗng trở nên trầm trọng: - Chắc chắn chủ nhân đã bị bọn Bắc Cương sau đó tìm cách hãm hại. Toàn thân chấn động, không riêng gì Mã Bình mà đến cả Viên Kỳ Hải sau khi một lúc ngẫm nghĩ cũng cảm nhận rằng lời phỏng đoán của lão Vũ Văn Như Hóa rất chí ly´. Trừ phi bang chủ Vô Vi Thanh Ngưu Bang đã bị bọn Bắc Cương hãm hại thì bọn người Vô Vi Thanh Ngưu Bang là bọn Mã Bình mới còn yên ổn cho đến bây giờ.
Ngược lại, nếu bang chủ Vô Vi Thanh Ngưu Bang chưa chết, hoặc

giả là còn đang bị giam hãm trong Thạch Phong Thành thì muốn gì thì muốn, bọn Bảo chủ phải báo thù cho Hắc Sát Lão Đồ Vương trước đã, sau mới tìm cách xông vào Thạch Phong Thành để giải thoát cho Bắc Cương Lão tổ. Chứ không thể nào có được một sự thỏa thuận như đang diễn ra vào lúc này.
Vũ Văn Ngọc Hà lo ngại hỏi: - Nói vậy, Hà Vi Nghĩa vì biết phương thức nhập cổ Trận Thạch Phong, còn bọn Bắc Cương thì có họa đồ lẫn Thạch Phong Thành Chi Thược, nên song phương mới nảy ra y´ hợp lực?
Vũ Văn Như Hóa chỉ mới gật đầu và chưa kịp lên tiếng đáp lời thì ở phía trước lại có chuyển biến. Luồng cuồng phong đang vần vũ ở bên trong Thạch Phong Thành đột nhiên xoay chuyển một cách quái dị.
U … U … U … Và hàng loạt những tiếng rú rít do luồng quái phong tại nên bỗng bất ngờ vang lọt ra khỏi phạm vi của Thạch Phong Thành và vang đến tai mọi người.
Có tiếng sầm sì to nhỏ đầy sự ngạc nhiên do nhiều người cùng một lúc bật kêu lên: - Ồ ! Trận thế đang bị nhiễu động kìa !
- Hai người vừa xâm nhập chắc hẳn phải là lành ít dữ nhiều.
- Không đúng ! Có lần nào âm thanh của quái phong vang ra đến tận bên ngoài? Họ đã nhập trận an toàn nên mới có hiện tượng này.
- Xem ra điều bí ẩn của Thạch Phong Thành không bao lâu nữa sẽ được phanh phui. - Hừ ! Chưa chắc đã được như vậy!
- Sao lại chưa?
- Rồi mọi người xem, những chuyện kinh thiên động địa chắc chắn sẽ xảy ra cho dù Thạch Phong Thành còn hay không còn bí ẩn.
Mỗi người nói mỗi phách nhưng tựu trung chỉ vì trận quái phong lần này xuất hiện lại có kèm theo những tiếng rú rít kinh hồn. Là một điều trước đây chưa từng có.
Nếu bọn Bắc Cương và nhóm người thuộc phe Tiền, Chu có phần không quan tâm và đặt nhiều kì vọng vào hiện tượng lạ lùng này thì riêng bản thân Viên Kỳ Hải lại đang có những cảm nhận vô cùng khác lạ chưa từng có trước đây.
Chàng đang cảm thấy một sự nôn nao khó tả mỗi khi mục quang chạm vào ngôi Cổ Thành vừa có vẻ kỳ bí xa lạ vừa như thoát ra những tiếng mời gọi vô hình.
Những tiếng mời gọi vô hình đó không hiểu sao lại như đồng nhất với những âm thanh rút rít của quái phong.
Không tự chủ được, Viên Kỳ Hải cứ luôn cọ quậy đôi chân như muốn chạy lao đến ngôi Cổ Thành càng nhanh chừng nào càng thỏa mãn

đến chừng ấy.
Cảm nhận được những xúc cảm kỳ lạ của Viên Kỳ Hải, Vũ Văn Ngọc Hà phải đưa tay giữ Viên Kỳ Hải lại và thì thầm hỏi:
- Đại ca làm sao vậy? Có gì không ổn sao? Viên Kỳ Hải sực tỉnh. Và tuy đang tìm cách giải thích cho Ngọc Hà hiểu những cảm xúc bản thân nhưng Viên Kỳ Hải vẫn không ngớt đưa mắt nhìn vào ngôi Cổ Thành kỳ quái nọ …
- Muội yên tâm, ta không sao đâu ! Chỉ có điều những âm thanh từ trong Thạch Phong Thành vang ra không hiểu sao lại làm cho ta phải bồn chồn lo lắng. Muội có cảm giác như ta đang có chăng?
Ngọc Hà do đã được Viên Kỳ Hải kể cho nghe những tự sự thuộc về quá khứ nhưng có liên quan đến Thạch Phong Thành, nên nàng ta dễ dàng thấu hiểu tâm trạng của Viên Kỳ Hải. Ngọc Hà thủ thỉ trấn an:
- Hà Vi Nghĩa và Cao Phi chắc chắn sẽ quay lại, đại ca rồi sẽ biết những bí ẩn có liên quan đến Thạch Phong Thành và cũng có liên quan đến điều nghi ngờ của đại ca. Đại ca cố bình tâm, đừng tỏ ra nôn nóng như vậy.
Do đứng ở cạnh bên, Mã Bình vừa nghe Ngọc Hà khuyên nhủ Viên Kỳ Hải liền lấy làm kinh dị hỏi: - Những bí ẩn gì của Thạch Phong Thành lại có liên quan đến điều nghi ngờ của ngươi? Ngươi vì nghi ngờ điều gì mà luôn tìm cách đi vào Thạch Phong Thành?
Nở một nụ cười gượng gạo, Viên Kỳ Hải thoáng do dự vì không biết là có nên kể cho Mã Bình nghe về lời trăn trối hết sức quái dị của phụ thân hay không? Một lời trăn trối gần như là vô nghĩa của một người không có chút liên quan gì đến giới võ lâm nhưng lại là một sự hệ trọng đối với mọi nhân vật thuộc giới võ lâm.
Hiểu thấu tâm trạng của Viên Kỳ Hải khiến cho chàng khó thể nói được nên lời, Vũ Văn Ngọc Hà bèn tìm cách giải thích cho Viên Kỳ Hải.
Nàng ta bảo: - Điều nghi ngờ của đại ca rất là mơ hồ, nhị bá bá dù có nghe vị tất đã tin. Là thế này … Vũ Văn Ngọc Hà chưa kịp nói tiếp thì hàng loạt những âm thanh của rất nhiều người cùng vang lên, làm cho Vũ Văn Ngọc Hà phải nín bặt.
- Ra rồi ! Họ đi trở ra kia kìa. - Chà ! Hay thật ! Lâu lắm mới thấy người đi vào rồi lại đi trở ra an toàn như thế này. - Sao lại là an toàn? Mọi người không thấy cả hai cùng nhuốm đầy huyết tích đó sao?
- Nhuốm thì nhuốm, nhưng họ vẫn được toàn mạng và đi trở ra. Vậy là khá lắm rồi. - Ôi chao ! Ngã rồi ! Một trong hai đã té ngã rồi kìa.
- Khá lắm! Người không ngã đã quay lại để vực người bị ngã lên.

Nghĩa khí của người này xứng đáng là quân tử đại trượng phu. Bội phục ! Bội phục !
Ngỡ ngàng đến sửng sốt, Viên Kỳ Hải nhìn thấy đúng là Hà Vi Nghĩa đang dìu Cao Phi quay trở lại thật.
Và Cao Phi, sau khi thoát được Thạch Phong Thành do tấm vải che kín chân diện đã bị rơi mất, có rất nhiều người nhìn được Cao Phi liền hoảng loạn kêu lên:
- Xem kìa ! Tên môn hạ Bắc Cương kia sao có diện mạo giống Cao Phi, nhị đồ đệ của Tiêu minh chủ quá vậy?
- Là Cao Phi chứ còn ai nữa mà bảo giống với không giống? Có điều lạ, không hiểu tại sao hắn bỗng dưng trở thành Bắc Cương môn hạ như thế này?
- Ôi chao ! Nếu Cao Phi là Bắc Cương môn hạ, không lẽ đại huynh của hắn Cao Thạch và cả Tiêu minh chủ Uy Hiển Phục Ma nữa, cũng là …
- Này ! Ngươi không được nói càn. Tiêu minh chủ là Minh chủ của võ lâm Trung Nguyên thì làm gì lại có liên quan đến Bắc Cương môn hạ?
Giữa những lời bàn tán xôn xao của đa số quần hùng đương diện, Viên Kỳ Hải phải cố lắm mới nghe được mẩu đối thoại ngắn ngủn của Cao Phi và Hà Vi Nghĩa, khi cả hai đang đáp lại một vài câu hỏi của những nhân vật đang quan tâm đến Thạch Phong Thành.
Mụ Lão tổ phu nhân hỏi Cao Phi : - Ngươi đã khám phá được điều gì? - Lão tổ … Lão tổ … ! Là … Là …Hắc Sát … Mụ Lão tổ phu nhân nôn nóng hẳn lên: - Là Lão tổ nào? Trượng phu của lão thân phải không? - Phải … ! Là … chính là …
Mụ Lão tổ phu nhân càng lúc càng bẫn gắt: - Đủ rồi ! Ngươi còn khám phá được những gì nữa? - Đệ tử … Đệ tử chưa kịp … Đã bị … bị trúng phải Hắc Sát… - Lão không biết ngươi là người do lão thân sai vào sao? - Đệ tử không có … Không có dịp để … để …
- Hừ ! Thạch Phong Thành Chi Thược đâu? Ngươi có còn giữ không? - Không còn, đã bị … đã bị Lão tổ…
Trong khi đó Đoàn Minh Tứ và hai lão Tiền, Chu lại vây quanh Hà Vi Nghĩa : - Đồ nhi có nhìn thấy …
Hà Vi Nghĩa do có nội lực cao thâm hơn Cao Phi nên vẫn còn phần nào tỉnh táo và nhận biết những gì đã xảy ra ở bên trong Thạch Phong Thành. Hà Vi Nghĩa nhanh nhẹn đáp lời:
- Ở bên trong chỉ có một vị lão nhân mà thôi. Và không phải là lão bang chủ. - Thạch Phong Thành Chi Thược dùng để làm gì?
Hà Vi Nghĩa thở ra: - Có lẽ để khai mở một thạch thất nào đó. - Sao

lại là có lẽ? Bọn ngươi tại sao không hỏi cho rõ hoặc thử mở thạch thất đó ra? Hà Vi Nghĩa lắc đầu:
- Vị lão nhân đó đâu có cho bọn đồ nhi hành động theo y´ riêng. Ngay khi gặp bọn đồ nhi, lão nhân chỉ hỏi có hai cữ: “Tín vật?”
- Tín vật? Là tín vật gì? - Đồ nhi không biết. - Sau đó thì sao? - Lão nhân chỉ phất tay một cái bọn đồ nhi liền lăn lông lốc ra ngoài. - Chỉ có một cái phất tay thôi sao? Là công phu gì?
- Là Hắc Sát Phi Trảo !
- Hắc Sát Phi Trảo? Không lẽ là Bắc Cương Lão tổ? - Lão nhân còn bảo …
- Bảo gì?
- Từ nay về sau kẻ nào không có tín vật mà tùy tiện đi vào Cổ Thành thì … - Thì thế nào?
- Giết bỏ, không tha !
Nếu như Viên Kỳ Hải nghe được thì mụ Lão tổ phu nhân và bọn Mã Bình cũng nghe được. Và nếu Cao Phi do sức lực kiệt quệ nên đáp lại không rành rẽ thì Hà Vi Nghĩa giải thích tương đối đủ.
Do đó, tất cả đều hiểu được rằng: bên trong Thạch Phong Thành đúng là có người nhưng chỉ có một chứ không có hai. Người này vì muốn lưu ngụ tại Cổ Thành chứ không phải bị giam giữ. Và bất kỳ ai nếu muốn đi vào Thạch Phong Thành để tìm hiểu một bí ẩn thì phải có tín vật.
Tín vật đó là gì, không ai hiểu và bọn Mã Bình cũng không hề quan tâm tìm hiểu xem tín vật đó là gì? Điều mà bọn họ muốn biết đã được Hà Vi Nghĩa lẫn Cao Phi giải thích quá đủ.
Mã Bình chợt cao giọng kêu lên: - Chủ nhân không có ở trong Thạch Phong Thành. Tả Hữ Nhị Can ! Hai ngươi còn nghi ngờ gì nữa không?
Vũ Văn Như Hóa liền tiếp lời: - Chủ nhân đã thoát ra nhưng lại thất tung. Chính là do bọn ác ma Bắc Cương hãm hại. Tiền Huỳnh là Hữu Âm Can của Vô Vi Thanh Ngưu Bang, ngay tức khắc hiểu được những suy nghĩ của Vũ Văn Như Hóa. Và do tin vào nhận định của lão Vũ Văn, Tiền Huỳnh bỗng lớn tiếng hô hoán:
- Không sai ! Bọn Bắc Cương do muốn nhổ cái gia trước mắt nên đã hãm hại tệ Bang chủ. Để thực hiện dã tâm xưng bá võ lâm, bọn Bắc Cương đã cho người tiềm nhập vào võ lâm Trung Nguyên.
Chu Bất Nhược, Tả Dương Can tiếp lời: - Và kẻ đó đã được quần hùng tín nhiệm, công cử làm Minh chủ võ lâm. Chính là ác tặc Uy Hiển Phục Ma, Tiêu Đạt Nhân. Mọi người hãy nhìn đây, nhị đồ đệ của Tiêu Đạt Nhân đang ở trước mặt mọi người đây. Hắn chính là

Bắc Cương môn hạ.
Đến lúc này, khi quần hùng các võ phái đang ùn ùn kéo đến vì nghe hai lão Tiền- Chu thi nhau cáo giác Tiêu minh chủ, bọn môn hạ Bắc Cương dưới sự điều động của mụ Lão tổ phu nhân đang co cụm lại thành một lực lượng khả dĩ hùng hậu.
Hồ Nam Nhất Trung Chưởng Đoàn Minh Tứ bỗng gầm lớn: - Chúng ta đã lầm khi trao trọng trách Minh chủ võ lâm cho một tên Bắc Cương môn hạ. Hai năm trước, lúc mổ phát hiện được chân tướng của tên họ Tiêu, y đã đẩy mổ xuống vực. Trong việc này, Ngươn Trí đại sư cũng là một nạn nhân.
Đến lượt Ngươn Trí đại sư lên tiếng thừa nhận: - A di đà Phật! Tiêu Đạt Nhân chính là Bắc Cương môn hạ. Chư vị anh hùng xin đề phòng dã tâm của bọn Bắc Cương.
Mọi việc đến đây đã rõ. Quần hùng các võ phái vì muốn dẹp bỏ mối đại họa của võ lâm Trung Nguyên. Mã Bình, Vũ Văn Như Hóa, Tiền Huỳnh và Chu Bất Nhược thì vì mối thù của bang chủ Vô Vi Thanh Ngưu Bang. Đoàn Minh Tứ và Ngươn Trí đại sư thì vì mối hận bị Tiêu Đạt Nhân đẩy xuống vực sâu, còn Hà Vi Nghĩa thì vì mối thù không đội trời chung do Tiêu Đạt Nhân hạ sát gia phụ Hà Vi Giang. Tất cả đều xông lên và nhìn bọn Bắc Cương bằng những ánh mắt giận dữ và chất chứa hận thù.
Ngược lại với tất cả, Viên Kỳ Hải vẫn bị ngôi Cổ Thành thu hút mãnh liệt. Và Viên Kỳ Hảid đang dịch chuyển dần về phía Cổ Thành như người đang trong cơn mộng du, không còn tự chủ được nữa.
Luôn bám sát theo sau Viên Kỳ Hải là Vũ Văn Ngọc Hà.
Và vì hình dáng của cả hai, do càng lúc càng tách rời khỏi đám đông, được Bạch y nữ lang nhìn thấy, nàng ta không thể không nhận ra và bắt đầu có những cử chỉ khác lạ.
Nhận ra những cử chỉ này, mụ Lão tổ phu nhân liền lén đưa mắt nhìn về phía Viên Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà.
Tuy chưa phát hiện ra Viên Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà, vì cả hai vẫn dùng hai tấm vải choàng để che phủ chân diện, nhưng do động thái của cả hai, đang di chuyển dần về phía Thạch Phong Thành đã làm cho mụ Lão tổ phu nhân phải lưu tâm dò xét.
Đúng lúc đó, Đoàn Minh Tứ bỗng đưa tay chỉ vào một nhân vật đang che kín chân diện và đang đứng đầu hàng người Bắc Cương môn hạ. Đoàn Minh Tứ quát lên thịnh nộ:
- Tiêu Đạt Nhân ! Ngươi tưởng ngươi che kín chân diện như thế này là Đoàn Minh Tứ ta không nhìn ra ngươi sao?
Nhân vật nọ thoáng rúng động châu thân và vội vàng lên tiếng để hỏi

lại: - Họ Đoàn kia ! Ngươi nói hàm hồ gì vậy?
Giọng nói của nhân vật nọ cứ khàn khàn như kẻ cố tình giả giọng để che giấu âm thanh thật. Đang bị ngôi Cổ Thành thu hút đến quên cả thực tại, Viên Kỳ Hải chợt rùng mình khi âm thanh khàn khàn kia lọt vào tai.
Viên Kỳ Hải vụt quay đầu về phía có tiếng phát thoại. Nhận ra âm thanh khàn khàn đó là do một nhân vật có vóc dáng khá quen mắt, Viên Kỳ Hải động nộ gào lên:L
- Mông Diện Nhân! Mã tiền bối, Vũ Văn tiền bối! Hắn chính là Mông Diện Nhân, kẻ đã lập mưu ám hại Quỷ Y Tử và Hoa Mãn Thiên nhị vị tiền bối.
Vút ! Viên Kỳ Hải gào xong liền động thân lao đến. Soạt !
Chàng quên rằng chàng đang còn dùng tấm vải choàng để che dấu hình tích. Do vậy khi động thân lao đi, tấm vải choàng liền rơi ra và làm cho chàng phải lộ diện.
Mã Bình và Vũ Văn Như Hóa khi hay biết nhân vật nọ chính là Mông Diện Nhân, cả hai cùng lao đến và lần lượt quát lên:
- Chính hắn đã nói chủ nhân đã an toàn rời khỏi Thạch Phong Thành!
- Chắc chắn là hắn đã hãm hại chủ nhân.
Như hiệu lệnh phát động, Tiền – Chu cũng lao đến. Mông Diện Nhân vội vã phẩy tay ra lệnh:
- Tiến lên ! Giết hết bọn chúng cho bản nhân. Vù …
Ào … Ào …
Dù nhân số ít hơn chỉ có xấp xỉ ba mươi người, nhưng ngay khi có lệnh, bọn Bắc Cương môn hạ liền xông cả lên.
Và ngay tức khắc, qua công phu tuyệt học của bọn Bắc Cương đang thi triển, quần hùng lủ lượt hô hoán:
- Là Phi Hoa Chưởng? - Mê Tung kiếm pháp? Tuyệt kỹ thành danh của Tiêu minh chủ đây mà. - Xích Long Dương Chưởng nữa kìa !
- Ồ ! Hắc Sát Phi Trảo!
- Lão họ Tiêu chính là người của Bắc Cương rồi.
Với y´ đồ xưng bá đã lâu và với những công phu tuyệt học này, bọn Bắc Cương môn hạ tuy không đông nhân số bằng nhưng vẫn ngang nhiên xông xáo giữa quần hùng mà không hề khiếp sợ.
Để dễ dàng so sánh thực lực của hai phe, chỉ cần nhìn vào công phu bản lãnh của mỗi một nhân vật bị Viên Kỳ Hải gọi là Mông Diện Nhân cũng đủ hiểụ
Dù đang bị Mã Bình, Vũ Văn Như Hóa và Viên Kỳ Hải vây công, Mông Diện Nhân vẫn ung dung đối phó.
Nếu như bọn người Viên Kỳ Hải không nhờ vào Tứ Tượng Hồng

Hoang bộ pháp thì không ít lần đã bị tuyệt học tà môn của Mông Diện Nhân quật phản.
Vẫn chưa phải là hết, những luồng tà khí tỏa ra từ Xích Dương Chưởng của Mông Diện Nhân cũng không ít lần làm cho Mã Bình, Vũ Văn Như Hóa và Viên Kỳ Hải phải khốn đốn.
Công phu của Mông Diện Nhân nếu cao minh chỉ có một lần thì công phu của mụ Lão tổ phu nhân phải cao minh gấp đôi.
Một mình mụ lão bà khi phải giao chiêu với Tiền, Chu hai người, còn có Đoàn Minh Tứ và Hà Vi Nghĩa trợ chiến nhưng mụ lão bà vẫn tỏ ra dư lực.
Thanh trúc trượng khi thì điểm vào khi thì phạt, khi đảo Đông, khi lượn Tây, lúc trên lúc dưới, lúc xa lúc gần, trượng pháp của mụ lão bà làm cho phe Tiền, Chu phải kinh ngạc.
- Đúng là Mê Tung kiếm pháp của lão Tiêu đây rồi. Ngoài ra, ngọn Hắc Sát Phi Trảo của mụ lão bà đôi khi còn vượt ra ngoài phạm vi để tiếp tay trợ lực cho Bạch y nữ lang đang bị Ngươn Trí đại sư và chưởng môn Võ Đang phái là Đại Hà đạo trưởng vây khốn.
Với quần hùng các võ phái Trung Nguyên, những nhân vật là nhất môn chi chủ hoặc hảo thủ một phương trời thì phải hai người mới có thể đấu ngang tay hoặc hơn bọn Bắc Cương môn hạ một người đôi chút.
Kỳ dư số còn lại phải năm bảy người hiệp lực mới có khả năng ngăn đỡ một tên Bắc Cương môn hạ.
Nhận ra sự chênh lệch này, có thể dẫn đến hậu quả khó lường, Ngươn Tuệ đại sư chưởng môn phương trượng của phái Thiếu Lâm bỗng tận lực hét lên:
- Mọi người nghe đây ! Chúng ta càng hỗn chiến càng dễ dẫn đến thất bại thảm hại. Đệ tử của phái nào hãy quay lại và tìm đồng môn của mỗi phái. Các phái hãy họp lại và lập trận mau.
Quần hùng nghe theo sự điều động của Ngươn Tuệ đại sư. Và chẳng bao lâu đến lượt bọn Bắc Cương môn hạ phải bị các loại trận pháp trấn môn của các phái uy hiếp ngược lại.
Nếu điều này làm cho mụ Lão tổ phu nhân phải phẫn nộ một phần thì điều kế tiếp vừa xảy đến đã làm cho mụ phải phẫn nộ gấp bội.
Đó là lúc Viên Kỳ Hải bàng hoàng kêu lên: - Là Tiêu minh chủ ! Mông Diện Nhân chính là lão họ Tiêu. Trong một tình huống ngoài dự liệu của Mông Diện Nhân phải bị lộ diện khi bị Viên Kỳ Hải dùng chính pho chưởng “Mượn hoa hiến phật” mà lão đã truyền thụ để đoạt mất tấm vải trùm đầu của lão.
Ngay khi Mông Diện Nhân phải hiện thân là Uy Hiển Phục Ma Tiêu

Đạt Nhân. Đoàn Minh Tứ và Ngươn Trí đại sư liền tự y´ rời bỏ trận giao đấu đang dang dở để lao qua tử chiến với lão Tiêu.
Mất đi một người, Đại Hà đạo trưởng phải khó khăn lắm mới bình thủ được với Bạch y nữ lang. Ngược lại, mụ Lão tổ phu nhân ngay khi vòng vây của đối phương đã thiếu vắng đi Đoàn Minh Tứ, mụ liền rảnh tay để xạ một ngọn Hắc Sát Phi Trảo về phía Viên Kỳ Hải.
Mụ the thé quát lên: - Khi trước lão thân đã nói những gì, tiểu tử ngươi quên rồi sao? Nạp mạng ! Viu … Viu …
Viên Kỳ Hải vì phải nhảy lùi nhượng Tiêu Đạt Nhân cho Đoàn Minh Tứ và Ngươn Trí đại sư, chưa kịp ổn bình cước bộ lại gặp phải ngọn Hắc Sát Phi Trảo cực kỳ lợi hại của mụ lão bà. Chàng kinh hải đến mức phải luống cuống.
May thay, do luôn lưu tâm đến chàng, Vũ Văn Ngọc Hà kịp thời lao đến và xô Viên Kỳ Hải tránh sang một bên.
- Đại ca, mau tránh !
Soạt ! Viu … Chạm mặt Viên Kỳ Hải đã là một điều tức giận, giờ lại thêm sự hiện diện của Vũ Văn Ngọc Hà nữa, mụ lão bà càng thêm giận dữ khi nghĩ đến câu chuyện đêm nào, tại Lâm Sơn Tự.
Mụ bỗng thoát ra, bỏ lại Tiền – Chu nhị lão và Hà Vi Nghĩa để tung hết độc chiêu này đến độc chiêu khác vào Viên Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà.
- Bọn cẩu oa nhi thật đáng ghét. Lão thân không thể không giết bọn ngươi ! Đỡ ! Đỡ ! Đỡ ! Víu …
Vù … Vù … Vụt ! Vụt ! Nào là Hắc Sát Phi Trảo, nào là Xích Dương Chưởng, rồi là trượng pháp Mê Tung, mụ lão bà dồn dập tấn công vào Viên Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà.
Không ngờ mụ lão bà vẫn khắc ghi câu chuyện tại Lâm Sơn Tự, đã bị Viên Kỳ Hải dùng trận thế kỳ môn để lẫn tránh mụ. Viên Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà phải vừa hiệp lực vừa tận dụng bình sinh mới qua được năm chiêu công liên tiếp của mụ lão bà.
Nói “qua được” có nghĩa là cả hai tuy vẫn còn toàn mạng nhưng thực sự cả hai cứ phải lùi dài mỗi khi hiệp chưởng chống lại tuyệt học của mụ lão bà.
Víu … Víu … Ầm !
Vù … Ầm ! Ào … Ào … Ầm !
Mỗi một lần chấn kình vang lên thì Viên Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà phải lùi chí ít là một trượng. Còn khi phải đối phó với trượng pháp Mê Tung của mụ lão bà, cả hai đều phải lùi ngoài hai trượng mới có thể chi trì được sinh mạng.
Càng lùi càng giận, và càng giận thì càng kinh hãi, Viên Kỳ Hải và Vũ

Văn Ngọc Hà không thể nào ngờ mụ lão bà tuổi đã ngoài trăm lại có được thần lực và sự dẻo dai đến vậy.
Và cả hai còn một điểm nữa vẫn không ngờ đến. Đó là cả hai đang bị mụ lão bà bức lùi và vô tình là lùi về phía có ngôi Cổ Thành sừng sững nọ.
Tuy đang phải giao chiến với Tiêu Đạt Nhân nhưng Vũ Văn Như Hóa vẫn luôn lưu tâm đến ái nữ là Vũ Văn Ngọc Hà.
Nhìn thấy tình thế nguy ngập đang xảy đến và chắc chắn phải xảy đến cho ái nữ, Vũ Văn Như Hóa thất thanh kêu lên:
- Hà nhi ! Đừng lùi nữa ! Ở phía sau là … Tiếng thét vang dội của mụ lão bà bỗng xuất hiện làm che mất đi câu gào đề tỉnh của lão Vũ Văn Như Hóa.
- Đỡ trảo này ! Víu.. Víu … Bùng !
Viên Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà tuy cũng hiệp lực nhưng công phu của Hắc Sát Phi Trảo quá lợi hại của mụ lão bà một lần nữa đã bức dội cả hai phải lùi về phía sau.
Mụ lại vung trảo: - Chết !
Viu … Bùng ! Viên Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà lần này cũng phải lùi và là lùi vào đúng ngôi Cổ Thành. Ngay tức khắc luồng quái phong xuất hiện.
Do đứng quá gần nên mụ lão bà không thể không kinh hãi khi thấy ngọn quái phong xuất hiện có kèm theo những âm thanh kinh người.
Mụ vội lùi lại, lùi lại thật xa. Sự xuất hiện của ngọn quái phong ngay lập tức làm cho mọi người đương chiến phải quan tâm. Tất cả cùng dừng tay lại để đưa mắt nhìn về phía ngôi Cổ Thành.
Cổ Thành liền biến thành Thạch Phong Thành khi luồng quái phong lần lần che kín lấp Cổ Thành. Luồng quái phong vẫn không ngớt vần vũ và làm cho không ít người phải bấn loạn tâm can. Những người này cứ nhìn sững vào ngôi Cổ Thành như những kẻ đang đưa tiễn người thân đi biệt xứ.

Thạch Phong Thành

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 28
NHỜ THÔNG TUỆ PHANH PHUI BÍ ẨN
LỘ DÃ TÂM XUẤT LỘ U HỒN

C ó tiếng của lão Mã Bình kêu lên: - Cả hai đều biết cách nhập

trận ! Cả hai rồi sẽ đi trở ra an toàn. Đoàn Minh Tứ dù không muốn cũng phải nhắc nhở một sự thật: - Nếu không có tín vật …
Vũ Văn Như Hóa như người đang mơ chợt tỉnh lại: - Hà nhi ! Phụ thân sẽ vào với con.
Tiền Huỳnh kịp lao đến và giữ lão Vũ Văn lại: - Lão Tam ! Lão phát cuồng rồi ư? Bằng vào võ công của lão, lão đi vào cũng chỉ nạp mạng mà thôi.
Đúng lúc đó, những tiếng rú rít từ bên trong Thạch Phong Thành lại vang lên, giống như lần trước đó, khi Cao Phi và Hà Vi Nghĩa đi vào Thạch Phong Thành.
Hà Vi Nghĩa thất sắc hô hoán lên: - Lão nhân ở trong Thạch Phong Thành đang động thủ đó. Nghe thế, không hẹn mà đồng những ai đã từng quen biết Viên Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà cùng một lúc há miệng kêu than:
- Vậy là xong ! Tín vật không có, bản lãnh thì non kém, tiểu tử và vị cô nương kia khó mong toàn mạng.
Tuy nhiên, do không muốn Vũ Văn Như Hóa vì quá thương xót ái nữ sẽ có những hành động không hay, Tiền Huỳnh vội tìm lời trấn an.
- Mọi người chớ vội đoán bừa. Theo ta, kẻ có võ công non kém như Cao Phi vẫn còn an toàn đi trở ra, tiểu tử và ái nữ của Vũ Văn lão huynh phúc lớn, mạng lớn, trước sau gì cũng quay trở lại cho xem.
Mã Bình và Chu Bất Nhược hiểu được y´ nghĩ của Tiền Huỳnh nên cũng vội vàng tìm lời để trấn an lão Vũ Văn vừa ngăn không cho lão Vũ Văn xông bừa vào Thạch Phong Thành.
Và Vũ Văn Như Hóa sau khi điềm tỉnh lại, nếu lão không còn mù quáng vì bi thương nữa thì lão cứ như người phát cuồng khi nghĩ đến người đã bức Vũ Văn và Vũ Văn Ngọc Hà phải đi vào chốn tử địa.
Lão long mắt lên sòng sọc và chợt quát lên khi phát hiện được một chuyện kinh thiên động địa nữa:
- Bọn Bắc Cương đâu rồi? Bọn chúng đã lẫn đi đâu rồi? Tiêu Đạt Nhân ! Mụ quái bà ! Bọn ngươi đâu?
Mọi người cùng ngơ ngác nhìn quanh. Quả nhiên bọn Bắc Cương môn hạ, kể cả mụ phu nhân Lão tổ và lão Minh chủ ác ma Tiêu Đạt Nhân không hiểu đã bỏ đi từ lúc nào.
Ngươn Trí đại sư khi phát hiện được vội nói lên điều lo ngại mà đại sư vừa nghĩ ra : - A di đà Phật! Chư vị anh hùng hãy cẩn trọng. Bọn chúng bỏ đi như thế này hẳn phải có y´ đồ bất lợi đối với võ lâm Trung Nguyên chúng ta. Hôm nay vì lực lượng của chúng không bằng chúng ta nên chúng rút lui. Nhưng vì dã tâm xưng bá võ lâm

của chúng vẫn còn, kể từ lúc này chúng ta phải hiệp lực lại và cùng nghĩ ra những biện pháp đối phó.
Ngươn Tuệ đại sư vội tiếp lời: - A di đà Phật! Bần tăng nghĩ như thế này: bọn chúng chắc chắn sẽ chia đường và tập kích chúng ta. Ngay bây giờ, các phái nào có sơn môn ở cùng phương hướng xin đi chung với nhau thành một đoàn, chớ có đi riêng rẽ.
Do đã biết công phu của bọn Bắc Cương môn hạ lợi hại như thế nào, những phái như Nga My và Côn Luân vì không thuận đường như các phái kia và do không có lực lượng đông đảo bằng nên cứ nhốn nháo không yên khi nghĩ đến việc sẽ bị bọn Bắc Cương môn hạ đánh úp.
Ninh nữ hiệp, chưởng môn phái Côn Luân cứ nhìn sang Thạch Viễn Cung, chưởng môn nhân của phái Nga My, nhưng không sao mở miệng được.
Đến khi Thạch Viễn Cung há miệng định kêu cầu các phái kia nghĩ cách trợ giúp thì ở Thạch Phong Thành lại có chuyển biến.
Thạch Phong Thành dần dần hiện ra. Điều đó có nghĩa là quái phong đã tan biến đi và Viên Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà nếu không xuất hiện ngay lúc này thì không bao giờ còn đi trở ra nữa.
Đợi thêm một lúc, Vũ Văn Như Hóa đột nhiên phóng người lao vọt đi khi tin chắc rằng số phận của Viên Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà đã như số phận của bao kẻ xấu số khác trước đó.
Vừa lao đi, lão Vũ Văn vừa kêu rú lên: - Mụ quái bà ! Ta phải giết mụ ! Tiêu Đạt Nhân ! Trả mạng con ta đây. Thấy thế, Mã Bình và Tiền, Chu lão liền đuổi theo.
Hồ Nam Nhất Trung Chưởng Đoàn Minh Tứ sau một lúc ngẫm nghĩ cũng đuổi theo, làm cho Hà Vi Nghĩa phải bối rối và không biết phải lưu lại với một vị sư phụ là Ngươn Trí đại sư hay phải chạy theo ba vị sư phụ kia là Đoà, Tiền, Chu tam lão?
Khẽ vái chào thi lễ với chưởng môn phương trượng. Ngươn Trí đại sư bèn ra dấu cho Hà Vi Nghĩa. Cả hai cùng một lúc tung người đi theo hướng của Đoàn Minh Tứ mới đi. Các phái còn lai do không biết phải có hành động gì cho đúng vào lúc này bèn lũ lượt rút lui, môn phái nào về sơn môn của môn phái đó.
Võ Đang, Thiếu Lâm và Hoa Sơn đi chung một đường. Không Động, Điểm Thương do ở gần Tổng đàn Cái Bang nên họp lại với nhau thành đoàn thứ hai. Côn Luân và Nga My đành phải đánh liều với số phận. Họ hi vọng bọn Bắc Cương sẽ không nghĩ đến họ, vì họ chỉ là hai phái ở những nơi xa xôi hẻo lánh, địa thế không mấy thuận lợi.
Nhưng mọi việc không đơn giản như họ nghĩ. Có mấy ai học được chữ ngỡ. Cũng như Viên Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà vậy, có ai ngờ

số phận của cả hai sẽ không như mọi người đã nghĩ.
Ngay khi luồng quái phong xuất hiện, buộc mụ lão bà phải hoảng hốt lùi lại, Vũ Văn Ngọc Hà vì nhận ra thực trạng liền cầm lấy tay Viên Kỳ Hải và kêu lên:
- Đại ca ! Chúng ta đã lọt vào Thạch Phong Thành rồi. Làm gì bây giờ đại ca? Tuy ngoài miệng thì hỏi như vậy, nhưng Vũ Văn Ngọc Hà vì không dám cũng không muốn mạo hiểm, đã nhanh chóng lôi kéo Viên Kỳ Hải đi trở ra.
Nào ngờ, đối với Viên Kỳ Hải việc xuất hiện của quái phong lẫn việc vô tình lọt vào Thạch Phong Thành lại có sức thu hút chàng thật mãnh liệt.
Viên Kỳ Hải bèn vận lực vào tay như muốn thoát khỏi sự trì kéo của Vũ Văn Ngọc Hà: - Muội có muốn ra thì ra một mình đi. Ta sẽ không cam tâm nếu chưa khám phá được mọi bí ẩn ở nơi này.
Do công lực không bằng, Vũ Văn Ngọc Hà không sao giữ Đông Phương Thanh Vân Viên Kỳ Hải. Và khi Viên Kỳ Hải di chuyển thêm vào bên trong độ nửa trượng, một cơn gió lốc hung hăng chợt nổi lên làm cho Vũ Văn Ngọc Hà sợ đến khiếp vía:
- Đại ca ! Chờ muội với. Muội sẽ đi theo đại ca … ! Đại ca đâu rồi?
Ngọc Hà chỉ ngừng kêu khi Viên Kỳ Hải đột nhiên quay trở lại với nàng. Không để Vũ Văn Ngọc Hà kịp phản ứng, Viên Kỳ Hải vội lên tiếng: - Thạch Phong Cổ Trận này không như lệnh tôn đã suy đoán. Nếu muội thật sự muốn đi với ta thì hãy hành động y như ta đang làm đây.
Nói xong, Viên Kỳ Hải liền nương theo cơn gió lốc để bước chếch về bên ta ba bước… Do dự giữa đi vào và đi ra, chọn lựa giữa phụ thân rồi sẽ ngóng trông. Và Viên Kỳ Hải không biết đến lúc nào quay lại, Vũ Văn Ngọc Hà sau đó vội dịch chuyển theo bên cạnh Viên Kỳ Hải.
Nàng ta vội hỏi: - Cổ trận đã thay đổi như thế nào, đại ca? Viên Kỳ Hải nghiêm nghị giải thích: - Trong Tứ Tượng, phàm Đông vị phải chuyển động, còn ba phương hướng còn lại: Tây, Bắc, Nam phải ổn định. Đằng này, Tây vị lại chuyển động, muội nghĩ thế nào?
Ngọc Hà đáp sau khi suy nghĩ thật nhanh: - Nếu Tây vị chuyển động chẳng lẽ hai cửa sanh, tử đã bị thay đổi? Đại ca đang nghi ngờ điều gì? - Hừ ! Còn nghi ngờ điều gì nữa? Nếu chủ nhân hiện giờ của Thạch Phong Thành đúng là Bắc Cương Lão tổ thì lão đã quyết tâm sát hại bất kỳ ai đi vào Thạch Phong Thành. Bất kể người đi vào đó có hay không có tín vật.
- Nhưng sao Hà Vi Nghĩa lại nói khác? - Do đó ta đoán rằng Bắc Cương Lão tổ là hạng người tráo trở. Vì lão thấy vẫn có người đi vào

được Thạch Phong Thành nên lão đã kịp thời biến đổi cổ trận. Bây giờ, Hà Vi Nghĩa dù có muốn đi vào đây lần thứ hai, ta e cũng không sao thực hiện được.
- Cổ trận đã bị thay đổi, đại ca không sợ sao? Viên Kỳ Hải cười lạnh:
- Do ta đã quyết tâm đi vào nên việc sợ hay không sợ đối với ta đâu có giá trị gì? Vả lại, vất vả những nửa năm để được lệnh tôn truyền thụ cho thuật Kỳ Hoàng, theo ta thời gian đó không uổng phí.
Ngọc Hà kinh ngạc: - Với cổ trận biến đổi này, đại ca nghĩ được phương pháp nhập trận ư? Muội còn chưa hiểu gì, đại ca làm cách nào hiểu mau như vậy?
Viên Kỳ Hải không thể giấu được sự hài lòng và đắc y´: - Tuy ta chưa dám nói chắc, nhưng muội đừng lo. Rồi chúng ta sẽ khám phá được mọi bí ẩn và sẽ quay trở lại an toàn.
Ngọc Hà dù đã thụ giáo thuật Kỳ Hoàng ở thân phụ từ tấm bé, nhưng do tư chất không được đỉnh ngộ bằng Viên Kỳ Hải nên nàng hoàn toàn không kịp nghĩ gì. Nàng chỉ biết đã trọn tin tưởng vào Viên Kỳ Hải và theo sự chỉ dẫn của Viên Kỳ Hải mà thôi.
Huống chi, tư chất thông tuệ của Viên Kỳ Hải, chính phụ thân nàng Vũ Văn Như Hóa phải kinh ngạc và thán phục.
Suốt thời gian nửa năm lưu lại Hắc Lâm Kỳ trận, sự thật Viên Kỳ Hải chỉ cần một tuần trăng (độ ba mươi ngày) là đã tiếp thu được tất cả chân truyền của Vũ Văn Như Hóa rồi. Thời gian còn lại, Viên Kỳ Hải dùng để ngẫm nghĩ lại tất cả những gì chàng đã học, không riêng gì thuật Kỳ Hoàng. Qua đó, những biến đổi khác thường của các loại trận pháp đã được Viên Kỳ Hải nghĩ đến và tìm cách khắc phục.
Thạch Phong Cổ Trận này cũng vậy, Viên Kỳ Hải tuy không ngờ chủ nhân nơi này dám biến đổi từ trắng sang đen, từ tả sang hữu và từ trước ra sau, nhưng tựu trung vẫn không ngoài nguyên ly´ nghịch đảo, hoặc gọi là phản thực hoàn hư, biến hư thành thực, đổi âm sang dương, thiếu dương thành thiếu âm.
Do đó, dù phải vừa dịch chuyển vừa ngẫm nghĩ nhưng tất cả các luồng quái phong khi xuất hiện vẫn không hề gây khó khăn hoặc cản ngại cho bước tiến của Viên Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà.
Một người thì do quật cường sẵn sàng mạo hiểm, còn người thứ hai thì vì trót lỡ đâm lao nên phải theo lao, hoặc giả có thể nói là Vũ Văn Ngọc Hà vì quá quan tâm đến Viên Kỳ Hải nên không nỡ lìa xa chàng, dù chỉ là nửa bước.
Viên Kỳ Hải vừa di chuyển vừa lẩm bẩm suy tính: - Trung cung chuyển tả vị? Hừ, hay lắm ! Đạp bộ phương Bắc xoay qua Đông vị

tất sẽ tìm được Trung Cung.
Dịch chuyển theo lời nói này, Viên Kỳ Hải buột miệng cười lên: - Hà … Hà … ! Phải là ta, ta sẽ đổi Hồng Môn ra xa hơn, chứ không thể quá gần Trung Cung như thế này. Đây gọi là Hữu Thực Trung Thực, còn theo cách của ta phải được gọi là Trung Hư Hữu Hư, sau đó mới Hữu Thực ! Hà … Hà …
Đang đắc y´ cười lên thành tiếng như vậy, Viên Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà phải giật mình khi nghe một âm thanh ồ ề vang lên:
- Bé con ! Liệu ngươi có làm được như lời ngươi nói không? Đưa mắt nhìn về phía phát thoại, Viên Kỳ Hải phát hiện ra chủ nhân của giọng nói kia chỉ là một lão già có thân hình khô đét với mớ tóc trắng như bông xoắn tít ở đỉnh đầu.
Hiểu ngay lão nhân này chính là nhân vật được Hà Vi Nghĩa và Cao Phi nhắc đến lúc nãy, Viên Kỳ Hải ứng tiếng hỏi:
- Lão tiền bối là Bắc Cương Lão tổ? Từ hai hốc mắt sâu hoắm của lão nhân chợt bắn xạ ra hai tia nhìn lạnh lẽo vô hồn: - Ngươi vẫn chưa đáp lời ta đấy, bé con !
Viên Kỳ Hải không hiểu sao lại tỏ ra quật cường không đúng lúc. Vẫn không chịu đáp lời, Viên Kỳ Hải chỉ lập lại câu hỏi:
- Lão tiền bối có đúng là Bắc Cương Lão tổ không?
Song phương liền nhìn nhau và tỷ giao với nhau qua nhãn pháp. Dù Viên Kỳ Hải có định lực kém hơn nên phải cúi đầu xuống, nhưng chàng quyết không nói là không nói.
Lão nhân kia đành phải đáp, sau khi buông một tràng cười dài thật dài: - Ha … Ha … Ha … ! Phải, ta chính là Bắc Cương Lão tổ đây. Bây giờ đến lượt ngươi phải nói rồi đó.
Hít mạnh một hơi thanh khí như muốn giữ mình cho thật điềm tĩnh trước ánh mặt thật sự ngạc nhiên của Vũ Văn Ngọc Hà, Viên Kỳ Hải bỗng lấy từ xà cạp ra một vật mà Ngọc Hà đã từng nhìn thấy.
Đưa vật đó ra cho Bắc Cương Lão tổ xem, Viên Kỳ Hải vọt miệng hỏi: - Lão tiền bối có nhận ra vật này không?
Ngoài dự đoán của Viên Kỳ Hải, Bắc Cương Lão tổ khi nhìn thấy Thiết Chỉ Hoàn đã không còn bình thản được nữa.
Lão chợt phẩy tay về phía Viên Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà. Một luồng kình lực liền xuất hiện. Đó chính là Hắc Sát Phi Trảo công như Hà Vi Nghĩa và Cao Phi đã nếm trải. Và lúc đó, do sự động thủ của Bắc Cương Lão tổ, những người đứng bên ngoài Thạch Phong Thành dã cảm thấy quái phong vần vũ khác lạ và có kèm theo những tiếng rú rít kỳ quái.
Viên Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà đương nhiên là bị trảo kình đẩy bật

ra và lăn lông lốc trên nền đá của Cổ Thành, nhưng Viên Kỳ Hải vẫn cố sức hét lên:
- Tín vật đã có rồi, sao lão tiền bối lại hạ thủ? Lão nhân bật cười : - Ha … Ha … Ha … ! Ta hạ thủ ngươi mà ngươi còn sống và còn nói được ư? Là ta chỉ muốn nhìn cho rõ vật mà ngươi gọi là tín vật thôi.
Ngạc nhiên đến vô tưởng, khi Viên Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà đứng được lên và nhìn lại, cả hai cùng sững sờ khi nhận ra trên tay của lão nhân bây giờ chính là Thiết Chỉ Hoàn mà trước đó do Viên Kỳ Hải còn giữ lấy.
Lão đã dùng trảo kình mà nhiếp mất vật từ lúc nào rồi, nhưng Viên Kỳ Hải tịnh không hề hay biết. Đang khi lão nhân xem xét vật đó, Ngọc Hà ngơ ngác hỏi chàng:
- Sao đại ca biết tín vật mà lão cần chính là vật này?
Sợ lão nhân có thính lực lợi hại sẽ nghe được, Viên Kỳ Hải nghiêng đầu nói thật khẽ vào tai Vũ Văn Ngọc Hà :
- Là ta đoán ! Nhưng không sợ lắm đâu. Muội không nên hỏi bất kỳ một lời nào nữa, nguy hiểm lắm.
Lão nhân sau khi xem xong liền hỏi: - Ở đâu ngươi có vật này? Chàng đáp: - Vật đó luôn ở bên mình của tại hạ, ngay từ khi tại hạ còn bé. - Ngươi có liên quan gì đến Long bang chủ Vô Vi Thanh Ngưu Bang? Đây là điều mà chính Viên Kỳ Hải từ bấy lâu nay vẫn nghi ngờ. Do đã có những toan tính từ trước, Viên Kỳ Hải bèn hỏi ngược lại:
- Lão tiền bối không đoán được ư? Lão nhân chợt xạ nhìn Viên Kỳ Hải : - Ngươi là đứa bé năm nào được Long bang chủ mang vào đây? Viên Kỳ Hải lặng thinh, không đáp. Vì dù có muốn đáp thì chàng cũng đâu có biết gì để mà đáp. Lão nhân chợt hỏi:
- Ngươi được bao nhiêu niên kỷ? Chàng đáp và bồi hồi chờ đợi sự phản ứng của lão nhân kia: - Còn mười sáu ngày nữa tại hạ sẽ tròn mười tám tuổi. Lão nhân sau một lúc bấm đốt ngón tay liền gật đầu cười dài: - Ha … Ha … Ha.. ! Đúng là ngươi. Sao phụ thân ngươi không đến mà phải sai ngươi đến. Viên Kỳ Hải thần trí phải hoảng loạn khi nghe lão hỏi câu này. Chàng mơ hồ hỏi lại:
- Phụ thân ư?
Lão gật đầu: - Phải ! Phụ thân ngươi, Long bang chủ sao không đến như đã ước hẹn. Những gì Viên Kỳ Hải nghi vấn trong chốc lát đã được minh bạch. Tâm trí dần dần trở lên minh mẫn Viên Kỳ Hải hoàn toàn bình tâm khi tiếp túc đối đáp với Bắc Cương Lão tổ, mặc cho Vũ Văn Ngọc Hà cứ như người sống trong mơ, nghe nhưng không hiểu hoặc có hiểu thì cũng chỉ là hiểu mơ hồ.

Viên Kỳ Hải đáp: - Tiên phụ không may đã mệnh chung. Tại hạ sẽ thay người để thực hiện cuộc ước hẹn. Hai mắt của Bắc Cương Lão tổ chợt nhắm lại và chỉ là nhắm hờ. Và từ hai kẻ hở ti hí trên đôi mắt của lão vẫn còn bắn xạ ra hai tia nhìn bao trùm lấy toàn thân Viên Kỳ Hải, khi lão hỏi:
- Kết quả như thế nào?
Viên Kỳ Hải thoáng hoang mang: - Kết quả ư? Là kết quả gì? Hai mắt của Bắc Cương Lão tổ đột nhiên mở toang ra: - Còn kết quả gì nữa? Phụ thân ngươi đã nói những gì với ngươi? Trên trán lấm tấm những giọt mồ hôi, Viên Kỳ Hải phải cố hết sức trấn tỉnh mới lên tiếng được : - Lúc tiên phụ qua đời, tại hạ đến không kịp nên không thể nghe được những gì cần nghe.
Bất ngờ, Bắc Cương Lão tổ ném trả Thiết Chỉ Hoàn cho Viên Kỳ Hải. Lão gay gắt hỏi: - Vậy ngươi đến đây để làm gì? Ta chỉ cần kết quả của lời hứa mà phụ thân ngươi đã hứa. Chưa có kết quả, ngươi đến có ích gì chứ?
Hít mạnh một hơi đầy lồng ngực, để tăng thêm đởm lược, Viên Kỳ Hải đáp lại: - Khi giao lại tín vật này cho tại hạ, tiên phụ chỉ kịp dặn tại hạ là đến tận nơi này, vì không biết giữa tiên phụ và lão tiền bối đã có những điều hứa hẹn gì, tại hạ buộc lòng phải đến để biết tỏ tường thực hư.
- Ha … Ha … Ha … ! Biết tỏ tường thực hư ư? Nếu vậy, sao ngươi không đến sớm hơn? Mười bảy năm trường ta chờ đợi, để rồi khi ngươi tìm đến lại là đến để hỏi ta và để biết tường thực hư mà thôi. Ngươi dám bỡn cợt với ta sao, Long tiểu tử?
Lần đầu tiên nghe một người đối diện gọi bằng họ Long chứ không phải họ Viên, Viên Kỳ Hải không hiểu sao cảm thấy phấn kích lạ. Bất chấp Bắc Cương Lão tổ có thể sẽ phẫn nộ, Viên Kỳ Hải vẫn tiếp tục hỏi dò: - Rốt cục là điều gì đã xảy ra? Tiên phụ và lão tiền bối đã giao ước những gì? Bắc Cương Lão tổ vụt đứng lên. Đến lúc đó Viên Kỳ Hải và Ngọc Hà mới biết lão chỉ còn một chân. Và nơi mà lão vừa ngồi chính là một bệ đá, một vị trí thuận tiện cho lão dù có buông thỏng một chân lành lặn và một chân bị phế bỏ mà không bị người đối diện nhận ra điều này.
Trụ trên một chân tả, lão chợt nói trong nụ cười lạnh: - Ta hỏi ngươi: Kẻ mà ta muốn loại bỏ đã được phụ thân ngươi thực hiện chưa? Lần thứ hai Viên Kỳ Hải phải hoang mang, vì chàng không hề dự kiến là sẽ nghe lão nhân kia lên tiếng hỏi một câu tương tự như câu này. Dù có thông tuệ hoặc đỉnh ngộ đến đâu đi nữa, Viên Kỳ Hải cũng không tài nào đoán được kẻ mà lão nhân muốn loại bỏ là ai, nên

chàng đành phải hỏi lại:
- Lão tiền bối đang đề cập đến ai? Lão rít lên bằng một giọng đầy uất hận:
- Phu nhân của ta ! Tiểu tử, rõ ràng là ngươi không hề biết tí gì. Cả ngươi lẫn phụ thân ngươi đã làm ta thất vọng. Hừ !
Đâm hoảng, Viên Kỳ Hải bèn nương theo câu trả lời quá rõ ràng của lão để đáp xuôi theo lão: - Nếu là điều này, tiên phụ đúng là đã làm cho lão tiền bối phải thất vọng.
- Sao? Theo như ngươi nói thì mụ ta vẫn còn ung dung sống trên cõi đời này?
Lờ mờ đoán được câu chuyện, Viên Kỳ Hải đáp: - Rất tiếc ! Tiên phụ tuy đã tận lực nhưng vẫn phải bất tòng tâm. Bắc Cương Lão tổ gầm lên:
- Bất tòng tâm là sao? Không lẽ chính mụ ta đã đưa phụ thân ngươi đến chỗ chết? Hiểu thêm một chút nữa, Viên Kỳ Hải thật sự phải rít lên: - Không sai ! Chính là mụ quái bà.
Há miệng cười dài, Bắc Cương Lão tổ ra chiều kinh ngạc khi lên tiếng sau đó: - Ha … ha … ha … ! Nghĩa là phụ thân ngươi dù đã được ta điểm hóa vẫn không là đối thủ của mụ ta? Ha … Ha … Ha ! Vậy mà theo khẩu khí của phụ thân ngươi ta cứ tưởng phụ thân ngươi phải có bản lãnh nghiêng trời lệch đất kia. Hóa ra cũng chỉ là một kẻ vô dụng. Vô dụng !
Nghe lão quát mà Viên Kỳ Hải phải động nộ và dâng trào hào khí đến tận chín tầng mây. Chàng cũng quát lại:
- Tiên phụ không phải là hạng vô dụng như lão tiền bối cười khinh.
Lão quắc mắt nhìn chàng :
- Nói vậy, phụ thân ngươi đã trúng phải ám toán ư? Phải vậy không?
Chàng ầm ừ đáp xuôi theo:
- Đúng vậy ! Bằng không …
Viên Kỳ Hải giả vờ buông lửng và hi vọng Bắc Cương Lão tổ sẽ mắc câu. Quả nhiên lão bỗng cười lên:
- Ha … Ha … Ha … ! Ta đã nói rồi, mụ ta là kẻ đa mưu túc kế, gian ngoa xảo quyệt đến thành tinh. Tại sao phụ thân ngươi lại không cẩn thận đề phòng. Nếu vậy, phụ thân ngươi đâu khác gì kẻ vô dụng như ta vừa nói chứ? Ha … Ha … Ha …
Câu chuyện càng lúc càng sáng tỏ, và càng được sáng tỏ hơn khi Viên Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà nghe lão lẩm bẩm. Không hiểu là lão muốn phân minh hay đang muốn tự lập luận với lão?
- Vì võ lâm Trung Nguyên, phụ thân ngươi đã đồng y´ loại bỏ mụ thay ta. Đáp lại ta sẽ từ bỏ dã tâm của ta. Bây giờ phụ thân ngươi thì lại

chết, mụ ta sống vẫn sống, ta có nên giữ những gì ta đã hứa với phụ thân ngươi không? Mười bảy năm dài chờ đợi của ta, ai sẽ bồi hoàn cho ta đây? Ta phải làm gì đây?
Và ngay khi Viên Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà đã minh bạch mọi chuyện có liên quan giữa Bắc Cương và võ lâm Trung Nguyên, có liên quan đến sự thất tung một cách kỳ quặc của Bang chủ Vô Vi Thanh Ngưu Bang và lời ước giao với Bắc Cương Lão tổ, cả hai chưa kịp mừng thì đã nghe Bắc Cương Lão tổ cười khan thành tiếng:
- Hừ ! Hai ngươi thử nói xem. Ta phải xử trí hai ngươi như thế nào đây? Ta cho hai ngươi tự lựa chọn đó.
Viên Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà ngơ ngác nhìn nhau. Vì mọi chuyện không ngờ lại đúng như Viên Kỳ Hải tiên đoán, Bắc Cương Lão tổ một khi biến đổi Thạch Phong Cổ Trận là lão đã có sẵn chủ trương để đối phó với người sẽ mang tín vật đến.
Thấy cả hai cứ ngơ ngác như vậy, Bắc Cương Lão tổ đột nhiên cười lên ngạo mạn: - Ha … ha … ha ! Dẫu sao thì y´ nguyện của ta cũng đã thành toàn. Ta sẽ đường hoàng quay trở lại Bắc Cương. Mối hận của ta sẽ do chính tay ta đòi lại. Ta không cần phải nhờ ai khác. Ha … Ha … Ha … ! Ta sẽ đạp bằng võ lâm, sẽ làm cho Trung Nguyên phải rung chuyển khiếp sợ. Nghĩ tình phụ thân ngươi, ta sẽ dễ dãi với hai ngươi.
Còn chưa biết sự dễ dãi của lão là gì, Viên Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà đột nhiên thấy lão vỗ hai tay vào nhau.
Bộp ! Bộp ! Như những bóng u linh dám chường mặt giữa ban ngày, hai bóng nhân ảnh mờ ảo bỗng xuất hiện ngay trước mặt lão.
Quay sang nhìn hai bóng nhân ảnh, lão đắc y´ lên tiếng: - Đây là hai trong Thập Bát U Hồn do ta tự tay huấn luyện. Nếu hai người bọn ngươi hiệp lực lại và vẫn được bình thủ với thuộc hạ của ta thì ta sẽ cho hai ngươi yên ổn rời khỏi nơi này. Ngược lại, nếu hai ngươi thất bại, thì đừng trách ta sao lại quá vô tình. Động thủ đi.
Bằng những bước nhảy cứng đơ, hai bóng nhân ảnh kia chỉ trong thoáng chốc đã lao đến Viên Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà.
Vì không còn cách nào khác để lựa chọn, vả lại thà giao đấu với bọn U Hồn này còn hơn là giao đấu với chính Bắc Cương Lão tổ vốn có bản lãnh tối thượng. Viên Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà liền ra tay, không dám chậm trễ.
Vù ! Vù ! Ào … Ào …!
Thân thủ của hai U Hồn kia không ngờ lại quá đổi nhanh nhẹn. Hoàn toàn câm lặng, hai U Hồn nọ chỉ cần một bước nhảy đã làm cho hai chưởng Lưỡng Nghi của Vũ Văn Ngọc Hà và Viên Kỳ Hải phải rơi

vào khoảng không.
Vút ! Vút ! Vẫn nhảy nhót như những bóng u linh, hai U Hồn kia sau khi vươn song thủ ra thì tất cả là bốn ngọn trảo Hắc Sát liền đổ ụp vào người của Viên Kỳ Hải và Ngọc Hà.
Hồn bất phuụ thể, cả hai phải tận dụng đến tột độ bộ pháp Tứ Tượng Hồng Hoang mới kịp thời lẩn tránh được những ngọn Hắc Sát Phi Trảo lợi hại.
Nhân lúc tránh chiêu, cả hai liền phân khai để một chọi một với hai tên U Hồn. Viên Kỳ Hải chợt gầm lên:
- Công phu quả lợi hại ! Xem chiêu.
Vù ! Ngọc Hà cũng lanh lảnh hét lên giận dữ : - Cuồng đồ chớ hung hăng. Xem chưởng! Ào …
Trận long tranh hổ đấu liền khai diễn. Và là hai trận tử chiến giữa một bên là hai người và là người thật sự, còn một bên thì tuy cũng là người nhưng là hai nhân vật dường như đã mất hồn và được Bắc Cương Lão tổ gọi là U Hồn Nhân.
Công phu có phần cao minh hơn nên Viên Kỳ Hải có thể bình thủ với một U Hồn Nhân tương đối dễ dàng. Ngược lại, do công phu yếu kém hơn, Vũ Văn Ngọc Hà càng giao chiến càng bị hãm vào vòng nguy khốn.
Thấy vậy, để cả hai cùng phải bình thủ chứ không phải chỉ có một. Viên Kỳ Hải liền len lén quật vào U Hồn Nhân thứ hai để tiếp trợ ít nhiều cho Ngọc Hà.
Chàng quát lớn: - Còn tại hạ đây ! Vù ! Ào … Ào … Là U Hồn Nhân nhưng tên đang giao đấu với Ngọc Hà cũng vẫn còn thừa năng lực để phán đoán. Nghe tiếng kình phong xuất hiện từ phía sau, tên U Hồn Nhân chỉ khẽ quài tay lại là đã dễ dàng đẩy ra một trảo nhằm ngăn chặn chiêu chưởng tập kích của Viên Kỳ Hải.
Viu … Viu …
Ào … Ầm ! Ầm ! Nhẹ thở được một chút, Vũ Văn Ngọc Hà liền nhân cơ hoội này để quật vào U Hồn Nhân những năm chưởng liên hoàn.
- Là U Hồn Nhân thì ngươi phải ở Âm phủ mới phải. Đỡ ! Vù !
Vù ! Tên U Hồn Nhân nọ chỉ vì giao chiêu với Viên Kỳ Hải nên phải rơi vào thế bị động khi Ngọc Hà ra chiêu.
Y dù đã kịp thời nhảy tránh nhưng hai trong năm chưởng của Ngọc Hà cũng quật phải vào người
y.
Ầm ! Ầm ! Tên U Hồn Nhân bị trúng chưởng liền động nộ kêu lên: - I … I …
Tiếng kêu của tên U Hồn Nhân thật là lạ lùng. Và vì quá lạ lùng, Ngọc

Hà do mãi ngơ ngẩn nên không kịp trở tay trước hai trảo cực nhanh của đối phương.
Viu … Viu … Nhìn thấy sự thể, Viên Kỳ Hải vì quá lo lắng hco Ngọc Hà bèn lạng người lướt sang. Không hề chậm trễ, Viên Kỳ Hải liền ra chiêu mà không hề suy nghĩ.
- Đỡ ! Vù ! Vù ! Ngọc Hà chỉ kịp thối lùi, thì chưởng kình của Viên Kỳ Hải đã lao đến. Ngay tức khắc, dưới tác dụng kỳ quái do chưởng kình của Viên Kỳ Hải đánh ra, hai chiêu trảo lợi hại của tên U Hồn Nhân nọ không hiểu sao lại tự quật vào nhau, tạo thành vẻn vẹn một tiếng chấn kình.
Ầm ! Ầm ! Tên uU Hồn Nhân nọ do bị chấn động phải lảo đảo ngã nghiêng. Đúng lúc đó, có hai tiếng hét đã cùng một lúc xuất hiện. Một của lão Bắc Cương Lão tổ:
- Huyền Huyền Vô Vi tuyệt học. Một còn lại là của Ngọc Hà:
- Đại ca, ở phía sau !
Bởi có những hai tiếng hét, và tiếng hét này vô tình che lấp tiếng hét kia nên khi Viên Kỳ Hải phát hiện có một ngọn trảo kình lao vào chàng từ phía sau thì đã muộn.
Ầm ! Ầm ! Hự ! Toàn thân chấn động, Viên Kỳ Hải đành phải buông bỏ thần trí và chìm vào bóng đêm đen.

Thạch Phong Thành

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 29
NGỠ PHẢI CHẾT KHÔNG NGỜ ĐƯỢC SỐNG HIỂU HỖN MANG PHÁT HIỆN SINH CƠ

T rước cảnh hỗn loạn của nhiều khối đá to lăn lóc ngã nghiêng ngay khi vừa tỉnh dậy Viên Kỳ Hải đã phải thốt lên lời ngạc nhiên:
- Ôi chao ! Sao lại thế này? Đây là đâu? Và không còn nỗi vui mừng nào bằng khi Viên Kỳ Hải nghe âm thanh giọng nói của Vũ Văn Ngọc Hà chợt vang lên rành rọt.
- Đại ca ! Đại ca đã tỉnh rồi ư? Muội cứ tưởng rằng … Viên Kỳ Hải ngồi bật dậy và nhìn về phía có tiếng phát thoại. Mặc dù đang cảm thấy vảng vất nhưng Viên Kỳ Hải vẫn gắng gượng chấn an Ngọc Hà :
- Muội đã tưởng như thế nào? Là ta phải chết ư? Hà.. ! Làm sao ta chết được? Muội làm sao thế? Muội đang khóc đấy, phải không?
Có hai cánh tay mềm mại và nóng ấm chợt cuộn quanh người chàng.

Tiếp đó là tiếng nức nở ai oán của Ngọc Hà vang lên:
- Đại ca … ! Đúng là muội đang khóc đây ! Vì bây giờ dù muội và đại ca chưa biết, nhưng trước sau gì chúng ta cũng phải chết mục ở đây thôi ! Muội không khóc sao được?
Dù đang có một cảm giác đê mê mà Viên Kỳ Hải chưa từng cảm thụ, do sự đụng chạm thân thể giữa chàng và một nữ nhân là Ngọc Hà, nhưng ngay khi Ngọc Hà dứt lời Viên Kỳ Hải cũng phải hoang mang và phải lên tiếng hỏi lại:
- Sao lại như vậy? Đây là đâu? Tại sao chúng ta đang sống mà muội vẫn đề quyết là chúng ta phải chết?
Ngọc Hà vẫn thút thít khóc khi tìm lời giải thích : - Đây vẫn là Thạch Phong Thành. Vì hai ta đã bị bại trận nên lão tổ Bắc Cương đã giam giữ chúng ta ở đây. Nhưng không ngờ lão quái vật cũng quyết loại bỏ chúng ta. Lão đập phá Thạch Phong Thành nổ tung, suy´t nữa đại ca và muội đã bị đá rơi xuống đè bẹp.
Viên Kỳ Hải kinh ngạc: - Còn lão thì sao? Lão cũng tự hủy diệt chính lão à? - Hừ ! Đâu dễ gì chứ? Theo muội, có lẽ lão đã kịp rút đi trước khi làm cho Thạch Phong Thành bị hủy hoại. Lão hãy còn những dã tâm của lão ma, đại ca quên rồi sao?
Viên Kỳ Hải không nên. Vì không quên nên chàng chợt hỏi: - Lão đã đưa chúng ta đến đâu để giam giữ rồi mới làm nổ tung Thạch Phong Thành. Viên Kỳ Hải thoáng nhgi ngờ khi nghe Ngọc Hà đáp lại:
- Lão đã dùng Thạch Phong Thành Chi Thược để khai mở một thạch thất. Lão đã đưa muội và đại ca giam vào thạch thất này.
- Dùng Thạch Phong Thành Chi Thược ư? Trước đó, lào có nói lời gì không? Ngọc Hà đáp lại sau một lúc cố nhớ:
- Có ! Lão có nói một câu !
- Là câu gì?
- Là đại ca thật tốt phúc nên mới được lão giam vào cùng một chỗ với phụ thân của đại ca. - Chỉ có thế thôi ư?
Ngọc Hà thoáng nghi ngờ: - Vậy đại ca đang trông chờ lão phải nói câu gì? Viên Kỳ Hải cười nhẹ:
- Vậy thì không ! Ta đâu có trông chờ lão phải nói lên câu gì nữa? Chỉ một câu này cũng là quá đủ cho ta rồi.
Ngọc Hà kinh ngạc: - Đủ là thế nào? Dường như đại ca đang có vẻ vui mừng thì phải? Viên Kỳ Hải thở ra nhè nhẹ:
- Chưa biết là ta có vui mừng hơi sớm không? Ta cần phải suy nghĩ thêm mới biết được. Ngọc Hà hỏi vội:
- Đại ca cần suy nghĩ điều gì? Sao đại ca không nói cho muội biết?
Viên Kỳ Hải lại thở dài trước khi hỏi Ngọc Hà: - Những gì ta đã cùng

lão quái vật đối đáp muội có hiểu một chút gì không? - Muội đâu có hiểu gì? Có điều muội có nghĩ rằng hình như đại ca đã tự nhận Long bang chủ là phụ thân?
Viên Kỳ Hải chợt rít lên: - Không phải là hình như mà là ta biết chắc như vậy ! - Đại ca dựa vào đâu mà biết được điều này? - Chính lão quái vật đã nói.
- Lão ư? Lão đã nói lúc nào? Sao muội không nghe?
Đến lúc này Viên Kỳ Hải mới bắt đầu giải thích cho Ngọc Hà nghe những suy đoán của bản thân mà chàng trong khi đối đáp với Bắc Cương Lão tổ đã đoán được:
- Như những gì lão nói, ta biết rằng lão không những đã biết rất rõ về niên kỷ của ta mà chính Long bang chủ đã từng đưa ta vào đây để gặp lão. Thời gian lão đã nói thật là chính xác: mười bảy năm. Khi đó ta chưa đầy tuổi. Tiếp đó, khi người nuôi dưỡng ta, một nhân vật không hề biết võ công phải lâm bệnh mà mất chỉ giao cho ta duy nhất một vật này và thốt lên ba chữ Thạch Phong Thành. Bằng vào những sự kiện này ta tin chắc ta không ở họ Viên mà phải là họ Long. Phụ thân ta chính là Long bang chủ Vô Vi Thanh Ngưu Bang. Viên lão gia chỉ là dưỡng phụ mà thôi. Việc ta phải xa lìa tiên phụ có lẽ do người cần phải đi Bắc Cương để thực hiện lời đã hứa với Bắc Cương Lão tổ. Và mục đích của chuyến đi là để loại bỏ mụ quái bà thay cho lão quái vật. Có lẽ cảm nhận trước sự chẳng lành, người đã giao ta cho dưỡng phụ nuôi nấng. Và người không lưu lại danh tự có lẽ người muốn bảo toàn tánh mạng cho ta. Tuy là ta suy đoán nhưng ta tin chắc vào những suy đoán này.
Ngọc Hà vẫn còn bán tín bán nghi nên hỏi tiếp: - Vậy còn việc Long bang chủ bị giam giữ ở đây thì sao? Sao Thạch Phong Thành Chi Thược lại do Long bang chủ cất giữ chứ không giao lại cho lão quái vật?
Viên Kỳ Hải lại ước đoán: - Đó chính là điều làm cho ta có phần vui mừng việc tiên phụ bị giam giữ tại chính thạch thất này và việc tiên phụ mang theo Thạch Phong Thành Chi Thược, cả hai đã nói lên tiên phụ đã cất giấu một điều bí ẩn gì đó ở tại đây. Rất có thể điều bí ẩn này liên quan đến lai lịch của ta, và liên quan đến cái chết bất minh của người.
Ngọc Hà kinh ngạc trước những suy đoán táo bạo của chàng: - Đại ca tin chắc như vậy sao? Đại ca định sẽ làm gì để kiểm chứng lại sự suy đoán này? Viên Kỳ Hải chợt hỏi:
- Hỏa tập ! Muội có mang theo hỏa tập ở bên người không?
- Có ! Bật lên à? Đại ca !

Viên Kỳ Hải cười thành tiếng: - Ta cũng có mang theo ! Thêm phần của muội nữa, ta nghĩ đã đủ. Xoạch !
Viên Kỳ Hải bật ngọn hỏa tập của chàng lên. Dưới ánh sáng yếu ớt của ngọn hỏa tập, cả Viên Kỳ Hải lẫn Ngọc Hà đều hoảng kinh hồn vía trước những gì họ đang nhìn thấy.
Đá đổ ngổn ngang, cả thạch thất bây giờ khó có thể gọi là thạch thất được. Tất cả những thành quách, những bức bích thạch đều bị hủy hoại. Cũng may cho cả hai, nhờ những khối đá tạo thành ngôi Cổ Thành đều to lớn khác thường nên khi bị rơi ra chúng vô tình nằm chông chênh lên nhau, và tạo thành những lối thông thương đủ cho cả hai lách người đi qua.
Sau một lúc luồn lách và sục tìm quanh chỗ được gọi là căn thạch thất, Viên Kỳ Hải và Ngọc Hà chợt nhìn thấy có một nấm mộ được kiến tạo cũng bằng đá.
Tấm mộ chỉ do bị một khối đá đè phải nên đã phải xô bật ra khỏi nấm mộ. Và cả hai cùng kinh ngạc khi nhìn vào những dòng chữ được lưu trên tấm mộ chỉ:
“Ái thê chi mộ” Vị vong nhân Long Kỳ Nam lập mộ. - Đây là phần mộ của Long lão phu nhân. Hóa ra Long lão Bang chủ phu phụ cùng bị giam giữ ở đây.
Dù Ngọc Hà không lên tiếng để nói lên những điều này thì Viên Kỳ Hải cũng đã suy đoán được ngay khi nhìn thấy mộ chí.
Do đã suy đoán được như thế nào chàng vẫn kiên nhẫn tiếp tục kiếm tìm. Chàng muốn tìm cho được những gì mà chàng cho là có thể minh chứng được thân thế của chàng.
Và chàng chợt giật mình đánh thót khi nghe Ngọc Hà bật kêu lên: - Đại ca hãy nhìn xem ! Là vật gì được chôn giấu ở đây? Nhìn theo hướng tay chỉ của Ngọc Hà, Viên Kỳ Hải chợt mắng thầm: Tại sao ta lại không nghĩ ra? Nếu phụ thân muốn tìm một chỗ kín đáo để giấu điều gì đó mà không sợ bị lão quái vật phát hiện thì đâu có chỗ nào tốt hơn chỗ này?
Đó chính là phần chân của tấm mộ chi. Nếu tấm mộ chí không bị xô bật ra, làm cho vật mà Long bang chủ muốn giấu phải tự hiển lộ, có lẽ Ngọc Hà sẽ không nhìn thấy và lão Bắc Cương Lão tổ cũng không bao giờ ngờ được lại có một vật được Long bang chủ cất giấu tại đây.
Đó là một tấm Huyết thư được Long bang chủ dùng máu ghi trên một phần của tấm y phục. “Hậu nhân nhã giám !
Người đến được nơi này hẳn phải là người nhận được Cương Chỉ Hàn Lệnh, tín phù Bang chủ của bổn Bang và có thể là giọt máu duy

nhất của Long mỗ nữa.
Kỳ Hải ! Chỉ có thể là hài tử chứ không phải ai khác đang đọc miếng huyết tích của phụ thân. Hài tử yên tâm, phụ thân đã để lại cho hài tử một lối thoát duy nhất để đào thoát khỏi Cổ Thành.
Cổ Thành ! Từ khi Cổ Thành đổi tên là Thạch Phong Thành, ta cũng không hề quan tâm. Chỉ đến khi ta nhận được chiến thư của Bắc Cương Lão tổ ta mới lần đầu đặt chân lên đây.
Do không muốn liên lụy đến huynh đệ trong Bang, ta đã ra lệnh cho toàn bang phải giải tán. Không một ai được tự tiện đi vào Cổ Thành để cứu ta, trừ phi bọn họ tìm được tín phù hoặc tìm được hài tử là người đang lưu giữ tín phù Bang chủ: Cương Chỉ Hàn Lệnh.
Hài tử đã đến có nghĩa là phụ thân đã phải bạc mệnh. Hài tử cần phải biết tất cả những gì đã xảy ra.
Đầu tiên là sự tàn độc của Hắc Sát Lão Đồ Vương. Ta đã diệt trừ Đồ Vương mà không biết rằng trên hắn vẫn còn có sư phụ, sư nương. Vì muốn báo thù cho môn đệ, Bắc Cương Lão tổ đã gởi chiến thư đến ta. Ta đã đến, đã giao đấu và đã bại trận. Mẫu thân con vì thế phải lưu mãi hình hài ở đây. Vì hài tử ta phải gắng gượng kiếp sống thừa. Và cũng vì hài tử, ta phải chấp thuận điều kiện của Bắc Cương Lão tổ.
Ta phải thay lão để trừ khử cho được người đầu ấp tay gối của lão. Ngược lại, phu nhân của lão cũng không muốn nhìn thấy lão. Bởi lão đã bội phản mối tình chung thủy của phu nhân lão.
Để đổi lại điều kiện này, lão đồng y´ cho ta đưa hài tử đi theo. Lão cũng đồng y´ dẹp bỏ y´ đồ xưng bá võ lâm của chính lão và cũng là của phu nhân lão. Lão đã chỉ điểm cho ta những yếu điểm trong công phu sở học của phu nhân lão.
Ta đã suy nghĩ nhiều về điều này. Nhận lời lão để giết chính phu nhân của lão. Sau này khi nghĩ lại chưa chắc lão đã chịu buông tha cho ta và buông tha cho đồng đạo giang hồ Trung Nguyên. Còn không nhận lời lão thì không những ta phải thiệt mạng mà hài tử tuy chỉ có một tuổi đầu cũng phải mất mạng. Ta đành phải chấp thuận.
Đọc được những dòng này, hài tử hãy tuân theo sự sắp xếp của ta, hãy vì đồng đạo giang hồ mà trừ khử cho được Bắc Cương Lão tổ. Hãy quay trở ra và tìm cho được bức chân dung của ta, do ta tự họa.
Kỳ Hải ! Ta kỳ vọng hoàn toàn vào hài tử ! Hãy đi đi ! Phía dưới tấm huyết thư có những nét ngoằn ngoèo ám thị cho Viên Kỳ Hải biết con đường ngầm duy nhất để đào thoát khỏi Thạch Phong Thành, vẫn còn có một dòng chữ nữa:
“Địa đạo này tuy ta đã tìm thấy, nhưng ta không thể bỏ đi được. Vì

hài tử cứ luôn khóc đòi sữa, ta … ! Vì hài tử, ta như nhụt hết nhuệ khí. Hài tử, đừng trách ta.”
Viên Kỳ Hải dù tâm tính rất quật cường, nhưng khi đọc xong những dòng chữ này không thể không rơi giọt lệ.
Chàng khóc to, rất to … Bất kể là Ngọc Hà có cười chê chàng hay là không ! Không ! Ngọc Hà không hề cười. Ngược lại nàng ta càng khóc to hơn chàng nữa. Ẩn ước trong tiếng khóc của Ngọc Hà là tiếng nàng thổn thức:
- Đại ca …! Long đại ca … ! Hóa ra.. Hóa ra chàng là … là hậu nhân của … Long lão bang chủ … Chàng phải … phải báo thù cho … cho Long lão bang chủ … phu phụ … ! Muội quyết xả thân … vì chàng !.. Muội sẽ giúp chàng … báo thù cho … lão chủ nhân phu phụ …!
Không biết được bao lâu Long Kỳ Hải mới bình tâm lại. Chàng cười gằn thành tiếng khi nghe Ngọc Hà bảo:
- Di ảnh của Long lão bang chủ có phải là …? - Hừ ! Đúng vậy ! Muội mau theo ta !

Thạch Phong Thành

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 30
DÙNG TÍN PHÙ BUÔNG LỜI HIỆU TRIỆU HỒNG HOANG VÔ CỰC KHỞI HUYỀN CÔNG

Khi cả hai ngọn hỏa tập của Long Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà đến lúc tàn lụi, cả hai cũng vừa thoát ra ngoài theo địa đạo ngầm.
Hàng chuỗi những thanh âm bỗng bật reo lên: - Viên tiểu tử kìa? - Hà nhi ! Hà nhi hãy còn sống.
- A di đà Phật ! Đúng là hoàng thiên hữu nhân đã giúp cho phụ tử Vũ Văn thí chủ còn được trùng phùng.
Nhìn lại mọi người gồm: Tả Hữu Nhị Can Chu Bất Nhược, Tiền Huỳnh; Nhị hộ pháp trong Tứ Tượng là Mã Bình lão Nhị và Vũ Văn Như Hóa lão Tam; Võ Lâm Nhị Kiệt Ngươn Trí đại sư và Hồ Nam Nhất Trung Chưởng Đoàn Minh Tứ; sau cùng là Hà Vi Nghĩa, hậu nhân duy nhất của Đệ Nhất Kiếm Khách Hà Vi Giang. Vũ Văn Ngọc Hà chỉ kịp vui mừng chạy ùa đến nhưng chưa kịp nói gì thì Long Kỳ Hải bỗng ngang nhiên lên tiếng thật uy nghiêm:
- Cương Chỉ Hàn Lệnh đây ! Bang đồ của bổn bang hãy mau mau hành lễ tham kiến. Ngoại trừ Đoàn Minh Tứ, Ngươn Trí đại sư và Hà

Vi Nghĩa ra, tất cả năm nhân vật còn lại, kể cả Vũ Văn Ngọc Hà, cùng kinh ngạc đưa mắt nhìn vào vật trên tay Long Kỳ Hải.
Sau đó, do Vũ Văn Ngọc Hà chủ xướng, bọn họ liền quỳ xuống chiêm lễ. Một lần nữa, trước khi Vũ Văn Ngọc Hà lên tiếng giải thích, Long Kỳ Hải dõng dạc ra lệnh: - Tả Can Chu lão nghe lệnh ! Hãy đọc to những gì có trong Huyết y thư này cho mọi người cùng nghe.
Chu Bất Nhược dù đang hoang mang ngơ ngác nhưng nào dám trái lời. Chu Bất Nhược vừa đọc xong, đến lượt Hà Vi Nghĩa quỳ xuống:
- Đệ tử Hà Vi Nghĩa, truyền nhân của Tả Hữu Nhị Can xin tham kiến bang chủ. Hành vi của Vương Hãn khiến cho Tả Can Chu Bất Nhược và Hữu Can Tiền Huỳnh cùng mỉm cười hài lòng.
Tương tự Ngươn Trí đại sư và Đoàn Minh Tứ cũng lần lượt lên tiếng:
- A di đà Phật ! Trước kia, Võ Lâm Tam Kiệt lão nạp cùng đàm đạo với Long bang chủ về địch họa Bắc Cương, khí phách can trường của Long bang chủ đã khiến bọn lão khâm phục. Tiễn cố nhân đi, nhưng chờ mãi vẫn không thấy cố nhân quay lại. Hóa ra lần gặp đó lại là lần gặp cuối cùng để rồi phải âm dương cách trở. Lão nạp thật không ngờ.
Còn Đoàn Minh Tứ thì có phần hổ thẹn khi phải đối mặt với Long Kỳ Hải : - Lần đó trong lúc tiễn đưa, chính ta là người đã từng bồng Long hiền điệt trên tay. Cảnh tượng đó ta ngỡ rằng sẽ không bao giờ quên. Không ngờ sau này gặp lại, ta đã không nhận ra chính hiền đệ là giọt máu của cố nhân. Ta thật lỗi quá !
Thấy mọi người vẫn còn quỳ, Long Kỳ Hải vội bảo: - Chư vị thúc thúc, Hà huynh đệ ! Xin hãy đứng lên. Quay sang Ngươn Trí đại sư và Đoàn Minh Tứ, Long Kỳ Hải đáp lời: - Nhị vị tiền bối đã gọi tiên phụ là cố nhân thì xin đừng khách sáo. Chuyện năm xưa xảy ra như thế nào vãn bối xin nhờ nhị vị tiền bối chỉ giáo cho.
Ngươn Trí đại sư liền giải thích : - A di đà Phật ! Lúc nhận được chiến thư của Bắc Cương Lão tổ, chính bọn lão nạp đang ở cùng một chỗ với Long bang chủ. Và cũng chính bọn lão nạp đã khuyên ngăn Long bang chủ đừng đơn thân độc lực đi vào Thạch Phong Thành. Nhưng Long bang chủ lại có nghĩa cử như một đại anh hùng.
Đoàn Minh Tứ tiếp lời: - Đúng như Long bang chủ đã di tự, vì không muốn gây hệ lụy đến mọi người, Long bang chủ đã tự giải tán Vô Vi Thanh Ngưu Bang. Đến như bọn ta muốn được tháp tùng cùng Long bang chủ cũng không được chấp thuận.
- Thấy chết mà không cứu, thấy việc hiểm nguy đã chùn chân bỏ chạy. Bọn ngươi thật không đáng xưng là Võ Lâm Tam Kiệt.
Lời trách mắng mà Mã Bình vừa làm cho Long Kỳ Hải hiểu được

nguyên nhân hiềm khích giữa lão và Võ Lâm Tam Kiệt làm cho Ngươn Trí đại sư và Đoàn Minh Tứ phải cười thật gượng:
Miễn cưỡng lắm Đoàn Minh Tứ mới nói lên được lời giải thích : - Mã lão huynh trách cứ đúng lắm. Nhưng Mã lão huynh đâu hiểu rằng lần đó chính Long bang chủ đã nói với bọn ta là chỉ đi để thám thính thôi. Chờ khi đã biết rõ thực hư, Long bang chủ mới cùng bọn ta hoạch định kế sách.
Lão Mã Bình đâu dễ gì tin ngay vào lời chống chế này của Đoàn Minh Tứ. Lão gay gắt cật vấn: - Vậy thì sao? Lúc Long bang chủ có đi nhưng không có trở lại, bọn Võ Lâm Tam Kiệt các ngươi đã có những hành động gì? Sao bọn ngươi không đi vào Thạch Phong Thành hầu tìm Bang chủ phu phụ và thiếu Bang chủ của bọn ta?
Thấy Đoàn Minh Tứ không thể giải thích được, lão Mã Bình lộ vẻ uất ức: - Nếu không phải là bọn ngươi xúi bẩy, Bang chủ đâu đã ra nghiêm lệnh cấm bọn ta xông vào Thạch Phong Thành? Bọn ta phải mòn mỏi trông chờ những mười lăm năm dài đằng đẵng. Và hai năm trước, nếu không do cao xanh khiến xui, ta đâu đã gặp được thiếu Bang chủ. Bang chủ ơi Bang chủ? Chủ nhân ơi chủ nhân. Bọn thuộc hạ có mắt mà không có tròng. Hai năm trời cận kề bên thiếu Bang chủ mà chúng thuộc hạ vẫn không nhận ra. Suy´t chút nữa vì tư tình của chúng thuộc hạ, bon thuộc hạ đã xua thiếu Bang chủ vào tử địa. Thuộc hạ thật đáng chết, đã phụ sự ủy thác của Bang chủ chủ nhân.
Từ uất ức sang than vãn, sau cùng Mã Bình cứ luôn miệng tự thống trách bản thân khiến lão Vũ Văn cũng phải bấn loạn.
Tiền Huỳnh thấy thế bèn lên tiếng: - Lão Mã đừng tự trách như vậy nữa. Bọn ta mới thực sự là đáng trách. Bang chủ đã ủy thác cho bọn ta là phải tìm được người đang giữ tín phù để phò trợ, đâu phải chỉ một mình lão không tìm được?
Chu Bấc Nhược vội khuyên ngăn: - Lỗi thì ai trong chúng ta cũng có lỗi. Nhưng cũng may do Long bang chủ linh khí anh minh đã cho chúng ta được như bây giờ. Lão Mã cũng đừng oán trách Võ Lâm Tam Kiệt nữa. Đi vào Thạch Phong Thành thì đâu phải ai ai cũng am tường trận pháp như Bang chủ của chúng ta? Sau khi hai mảnh họa đồ xuất hiện chính Võ Lâm Tam Kiệt đã vội vã tìm cách thu thập. Lão Mã có biết rằng chỉ vì một mảnh hoạ đồ duy nhất, lão Chưởng đây cũng bị xô xuống vực sâu và một nửa đã tử vô địa táng rồi không?
Đến lúc này Long Kỳ Hải mới lên tiếng: - Mã thúc thúc ! Việc của Tam Kiệt thúc thúc chỉ vì đau buồn nên đã trách oan rồi. Còn như việc chư vị thúc thúc không nhận ra tiểu điệt một phần là do lỗi của tiểu điệt. Cương Chỉ Hàn Lệnh được tiểu điệt giữ bên mình, nhưng

tiểu điệt nào dám đưa cho ai xem đâu. Ngoại trừ một mình Ngọc Hà muội muội đã được nhìn thấy mà thôi.
Lão Vũ Văn Như Hóa quay sang trách mắng Ngọc Hà: - Hà nhi đã nhìn thấy sao không nói cho phụ thân nghe? Không phải Hà nhi đã biết tín phù của bổn bang là Cương Chỉ Hoàn rồi sao?
Vũ Văn Ngọc Hà phụng phịu: - Nhưng đại ca đâu có gọi là Cương Chỉ Hoàn như phụ thân? Hà nhi làm sao biết Thiết chỉ hoàn chính là Cương Chỉ Hoàn?
Long Kỳ Hải vội xua tay ngăn lại: - Thôi, chuyện qua rồi cũng đừng nhắc lại nữa làm gì ! Tại sao chư vị thúc thúc vẫn còn lưu lại nơi này?
Mã Bình thở ra ngao ngán: - Đâu phải là lưu lại ! Phải gọi là quay trở lại mới đúng. Để giải thích cặn kẽ hơn, Tiền Huỳnh liền lên tiếng: - Nhân lúc mọi người phải quan tâm đến việc Bang chủ và Ngọc Hà bị đẩy vào Thạch Phong Thành, bọn Bắc Cương đã len lén triệt thoái. Lão Vũ Văn do ngỡ rằng Ngọc Hà đã thảm tử bèn đuổi theo bọn chúng. Chúng thuộc hạ thấy vậy cũng đi theo lão để tiếp trợ. Nào ngờ đuổi mãi cũng chẳng thấy tung tích của bọn Bắc Cương đâu, mọi người bèn thử quay lại đây để xem sự thể như thế nào.
Đưa tay chỉ vào Cổ Thành giờ đang đổ nát, Chu Bất Nhược tiếp lời: - Còn đang hoang mang trước cảnh tượng này, mọi người mới nhìn thấy Bang chủ và Ngọc Hà như từ dưới đất chui lên. Hóa ra tất cả mọi việc đều do hoàng thiên định đoạt cả.
Ngươn Trí đại sư sau đó liền nói Long Kỳ Hải nghe về sự nghi ngờ của đại sư khi thấy bọn Bắc Cương lẳng lặng triệt thoái.
Nghe vậy, Long Kỳ Hải liền nói lên điều nhận định của chàng: - Mười bảy năm qua vì lão quái vật cứ ẩn náu mãi trong Thạch Phong Thành khiến mụ quái bà dù muốn xưng bá võ lâm cũng không dám manh động. Sau câu chuyện hôm nay, mụ lão bà biết rằng Thạch Phong Thành Chi Thược đã bị lão quái vật thu hồi. Mụ tin chắc mười mươi lão quái vật sẽ không xuất hiện. Việc như đại sư suy đoán hoàn toàn đúng. Tuy nhiên…
Đối với Vũ Văn Như Hóa và Mã Bình, tư chất thông minh đĩnh ngộ của Long Kỳ Hải như thế nào thì họ đã rõ, nên họ sẵn sàng chờ nghe y´ kiến của chàng mà không hề kinh ngạc.
Ngược lại, Tiền –Chu Nhị Can và Võ Lâm Nhị Kiệt phải kinh ngạc tột bậc trước sự suy luận thập phần sáng suốt của chàng về nhất cử nhất động của mụ quái bà. Chàng vừa bỏ lửng thì Đoàn Minh Tứ đã vội hỏi:
- Tuy nhiên thế nào? Sao hiền điệt không nói tiếp? Long Kỳ Hải mỉm

cười :
- Rừng chỉ có một mà hổ thì lại có đến hai, các võ phái Trung Nguyên được dịp tự thủ bàng quan để được nhìn hai hổ tranh nhau một mất một còn.
- A di đà Phật ! Phu phụ của Bắc Cương Lão tổ lại thù hận sâu nặng đến vậy sao? Long Kỳ Hải đáp:
- Như Huyết y thư do tiên phụ lưu lại, xem ra nếu mụ quái bà không chết thì lão quái vật sẽ không cam lòng. Ngược lại, đối với mụ quái bà cũng vậy.
Tiền Huỳnh chợt hỏi: - Nhưng tại sao trước kia lão quái vật không chịu tự thân ra tay, thanh toán mụ phu nhân của lão. Long Kỳ Hải ung dung giải thích :
- Lúc trước khác, bây giờ khác. Lão quái vật có huênh hoang nói là y´ nguyện đã hoàn thành. Có lẽ lão muốn ám chỉ đến Thập Bát U Hồn Nhân mà lão đã huấn luyện được.
- A di đà Phật ! Không lẽ Thấp Bát uU Hồn này là do những anh hùng hào kiệt đã xông vào Thạch Phong Thành và đã thất tung?
Long Kỳ Hải gật đầu: - Theo vãn bối nghĩ đúng là như vậy ! Hà Vi Nghĩa kêu lên:
- Vậy tại sao lão quái vật lại còn buông tha Cao Phi và thuộc hạ?
Long Kỳ Hải lại phỏng đoán:
- Là lão muốn mụ quái bà tin rằng lão sẽ ở mãi tại Thạch Phong Thành, không thiết gì chuyện tranh đoạt lợi nhuận, không nghĩ đến oán thù ngày xưa.
Chu Bất Nhược tán thành: - Bang chủ quả thông tuệ hơn người. Đây là lão lấy thoái vị làm tiến, muốn mụ quái bà phải bất phòng khi lão xuất kỳ bất y´ ra tay.
Nghe lão Chu khen, Long Kỳ Hải miễn cưỡng nói lại: - Chu thúc thúc chỉ quá khen mà thôi. Vì hãy còn một điều, tiểu điệt nghĩ mãi không ra. Vũ Văn Như Hóa giật mình kinh ngạc:
- Là điều gì khiến ngươi … không, khiến Bang chủ vốn tư chất thông minh lại nghĩ không ra? Khôn dám giận dù lão Vũ Văn vừa quen miệng xưng hô bất kính, Long Kỳ Hải vẫn một mực kinh nể, chỉ lên tiếng nói ra điều đó:
- Công phu do lão Mông Diện Nhân là Tiêu Đạt Nhân truyền thụ cho tiểu điệt, rõ ràng là võ học của Bắc Cương, sao lão quái vật vừa nhìn thaấy lại hô hoán lên là Huyền Huyền Vô Vi tuyệt học? Mã Bình, Vũ Văn Như Hóa, Tiền Huỳnh và Chu Bất Nhược bỗng hoang mang cùng kêu lên: - Là Huyền Huyền Vô Vi tuyệt học ư?
Long Kỳ Hải chỉ mới gật đầu chứ chưa kịp nói thì Chu Bất Nhược đã

lắp bắp kêu lên tiếp theo: - Đó là công phu tuyệt kỹ của bổn bang, chỉ có Bang chủ mới được tham luyện. Tại sao Tiêu Đạt Nhân lại biết đến tuyệt học này rồi lại truyền dạy cho Bang chủ?
Tiền Huỳnh cũng bảo: - Khi trước, Long bang chủ luôn mang trên người phần kinh văn tối thượng của công phu này. Không lẽ khi Long bang chủ gặp bất trắc, chính Tiêu Đạt Nhân đã nhặt được?
Long Kỳ Hải không cần ngẫm nghĩ đã gầm lên lời khẳng định: - Mụ quái bà có lần nhìn thấy nhưng không nhận ra công phu này. Lão quái vật nhận ra là do đã từng cùng tiên phụ giao đấu. Chắc chắn tiên phụ đã bị lão ác ma Tiêu Đạt Nhân ám hại rồi. Bằng không mụ quái bà phải biết về công phu này mới phải !
Lần ở Lâm Sơn tự, chính Ngọc Hà cũng đã từng muục kích chàng dùng công phu này để hóa giải cây trúc trượng của mụ quái bà, đúng là mụ quái bà đã không nhìn ra loại công phu đó. Lời đề quyết của Long Kỳ Hải quả là không sai. Nếu không mụ quái bà phải là người đầu tiên cướp được phần kinh văn võ học đó, và mụ quái bà phải nhận ra mới đúng.
Ngọc Hà kêu lên: - Nếu Tiêu Đạt Nhân đúng là hung phạm thì chính lão đang có tà y´ với chính mụ quái bà là sư tổ nương của lão. Chuyện tranh giành ngôi vị bá chủ võ lâm của bọn Bắc Cương không phải chỉ có nhị hổ tranh hùng?
Long Kỳ Hải gật đầu: - Muội nói không sai. Không chừng ngao cò tranh nhau nhưng ngư ông đắc lợi. Như vậy bọn ta vẫn còn rộng thời gian.
- Để làm gì, đại ca? Nghe Ngọc Hà hỏi, Long Kỳ Hải mỉm cười bí ẩn:
- Mọi người cứ đi theo ta rồi sẽ biết.
o0o
Đưa tay chỉ vào một nếp thảo lư cơ hồ đã xiêu vẹo, nằm giữa một khu vườn bây giờ chỉ mọc toàn cỏ dại, Long Kỳ Hải bảo:
- Chính tiên phụ đã đi ngang qua đây. Vì lẽ gì tiên phụ phải gửi gắm Long mỗ cho dưỡng phụ, Long mỗ vẫn chưa đoán được. Và là gửi trước hay sau khi đi Bắc Cương. Long mỗ cũng không biết.
Bồi hồi xúc động nhìn vào nơi Long Kỳ Hải đã từng nương náu cho đến khi lên mười. - Sau khi dưỡng phụ lâm bạo bệnh mà mất. Long Kỳ Hải đã trải qua bao đắng cay suốt năm năm, sau mới tình cờ gặp gỡ Mã Bình trong lối một trưởng lão tám túi của Cái Bang.
Vũ Văn Ngọc Hà khẽ khang lên tiếng khích lệ:
- Đại ca hãy bình tâm ! Vì theo muội ở bức chân dung tự họa của Long bang chủ thế nào cũng đề cập đến việc này. Sao đại ca không vào mà xem thử?

Tuần tự, hết Long Kỳ Hải rồi lại đến mọi người, họ rồng rắn nhau thành một chuỗi xích gồm tất cả là chín nhân vật để đi xuyên qua khu vườn bỏ hoang và đi vào nếp thảo lư xiêu vẹo.
Đúng như sự mong đợi của tám nhân vật còn lại, họ vừa nhìn thấy bức họa chân dung của một trang hiệp khách liền nhao nhao kêu lên:
- Đúng là chân dung của Long bang chủ đây rồi. Riêng Hà Vi Nghĩa và Vũ Văn Ngọc Hà tuy cũng kêu như sáu nhân vật tiền bối kia nhưng cả hai lại nói lời khác hẳn:
- Giống quá ! Diện mạo của Bang chủ và lão Bang chủ rất giống nhau. - Đại ca có diện mạo y hệt như lão Bang chủ ! Tại sao phụ thân và chư vị bá bá lại không nhận ra điều này.
Thế là mỗi người bào chữa mỗi khác. Tựu trung là do họ không thể nào ngờ Viên Kỳ Hải lại là Long Kỳ Hải, nên họ không việc gì phải suy nghĩ xem là chàng có giống hay không giống Long bang chủ năm xưa.
- Vả lại, cũng đã mười bảy năm rồi, tâm trí của bọn ta cũng phải lú lẫn đi chứ? Đến như lão quái vật trong Thạch Phong Thành cũng đâu có nhận ra sự giống nhau của hai người, mặc dù lão đã biết cả hai vốn là phụ tử? Việc này đâu thể trách phụ thân được, Hà nhi !
Mỉm cười trước lối chống chế của phụ thân, Ngọc Hà chợt hối hả bảo chàng: - Đại ca mau tìm thử xem, Long lão bang chủ lưu lại những sắp xếp gì? Xem qua bức chân dung một lúc, Long Kỳ Hải mới bật cười:
- Bức chân dung gồm hai lớp. Thảo nào trước kia, ta tuy chạm tay vào mỗi ngày mà vẫn không phát hiện ra.
Chờ khi hai lớp của bức chân dung được bóc ra, Long Kỳ Hải thoạt nhìn qua liền kêu lên: - Sao lại thế này?
Nghe thế, mọi người cùng hốt hoảng và lo âu, vì ngỡ đâu là đã xảy ra điều gì bất ổn. Vũ Văn Ngọc Hà len lén nhìn và đọc lén nội dung của một hàng chữ viết rất đậm, thoạt nhìn đã thấy ngay :
- Dịch Cân Tẩy Tủy – Vô Vi Thanh Luyện - Thấu Đạt Âm Dương - Hồng Hoang Vô Cực – Anh Hùng Cái Thế !
Đang khi Long Kỳ Hải đứng chết lặng trước sự xảo hợp quá đỗi kỳ diệu của Hóa Công, mọi người liền huyên thuyên tìm cách giải thích.
Vũ Văn Như Hóa khai mào trước: - Ta hiểu rồi ! Võ học của bản bang vốn có tên là Vô Vi. Nhưng đã lâu rồi vẫn chỉ đạt được mức Tứ Tượng phối hợp hoặc Lưỡng Nghi giao hòa mà thôi. Y´ của Long bang chủ là nếu sở học bản bang mà Thất Đạt Âm Dương, đạt được Hồng Hoang Vô Cực chắc chắn sẽ là Anh Hùng Cái Thế.
Mã Bình cãi lại: - Vậy còn Dịch Cân Tẩy Tủy thì sao? Cái gì là Dịch

Cân? Cái gì là Tẩy Tủy? Không lẽ Long bang chủ muốn đề cập đến Dịch Cân kinh của Đạt ma Sư Tổ đã lưu lại cho phái Thiếu Lâm?
Không thể tránh né được trước cái nhìn hầu như là dò hỏi của Mã Bình, Ngươn Trí đại sư đành phải lên tiếng:
- A di đà Phật ! Ở tệ phái tuy có Dịch Cân Kinh, nhưng đã mấy trăm năm rồi nào có ai luyện được đến mức gọi là Tẩy Tủy? Do đó cũng đã lâu lắm rồi, Dịch Cân Kinh của tệ phái không còn được ai tham luyện nữa.
Đoàn Minh Tứ hoang mang: - Nếu Dịch Cân Kinh của quy´ phái đã tỏ ra vô dụng, y´ của Long bang chủ là thế nào khi nói đến bốn chữ Dịch Cân Tẩy Tủy?
Tiền Huỳnh lẩm bẩm nói thành tiếng: - Vô Vi Thanh Luyện… Đang cần luyện công đạt đến mức vô vi vậy thì lấy vô vi ở đâu ra để Thanh Luyện? Vô Vi Thanh Luyện … Vô Vi Thanh Luyện…
- Nếu dùng Dịch Cân để Tẩy Tủy thì đương nhiên phải có khẩu quyết vô vi để thanh luyện rồi. Có phải vô vi ở đây chính là khẩu quyết tối thượng của Huyền Huyền Vô Vi mà Tiêu Đạt Nhân đã lấy không?
Tiếng kêu của Chu Bất Nhược làm cho mọi người tỉnh ngộ. Và vì ở tại đây chỉ có một mình Long Kỳ Hải là vô tình được (hay là bị?) Tiêu Đạt Nhân trong lốt Mông Diện Nhân truyền dạy cho khẩu quyết Huyền Huyền Vô Vi này, nên mọi người cùng nhìn cả về phía Long Kỳ Hải.
Dù là quan sát đã lâu như Vũ Văn Ngọc Hà, hay bây giờ mới quan sát như những người còn lại, tất cả đều phải biểu lộ sự kinh nghi khi trông thấy thần sắc quái lại của Long Kỳ Hải.
Không phải là cười nhưng rõ ràng là chàng đang cười. Không phải khẩn trương nhưng rõ ràng người biểu hiện ngay trên vầng trán của chàng đang nói lên là chàng đang khẩn trương.
Ngơ ngác ư? Cũng có, nếu ai đó chạm vào mục quang đang lơ láo của chàng? Đắc y´ ư? Cũng có nếu mọi người nhìn vào đôi môi nửa mím nửa cười của chàng.
Chàng đang nghĩ gì đến xuất thần như vậy? Không ai biết. Lâu thật lâu, thời gian trôi đi sao quá chậm, Long Kỳ Hải bỗng ôm bụng cười dài: - Ha … Ha.. Ha …
Chàng tuy cười nhưng hai bên khóe mắt lại ràn rụa ngấn lệ. Tiếng cười của chàng từ từ đổi thành tiếng kêu bi thương thống thiết mà mọi người không sao hiểu rõ được nguyên nhân.
Bảo chàng đã mất trí thì không ai chịu tin. Còn bảo chàng đang hoàn toàn tỉnh táo thì họ cũng không tin. Vì khi Long Kỳ Hải thôi cười, trao cho Vũ Văn Ngọc Hà bức di họa, chàng đột nhiên nhìn mọi người rồi

bảo họ:
- Tứ vị thúc thúc, nhị vị tiền bối, Hà huynh đệ ! Bảy người hãy hiệp lực thử đối chưởng cùng tại hạ xem.
Bàng hoàng sửng sốt, hoang mang, ngơ ngác… Với rất nhiều tâm trạng xen lẫn vào nhau, bảy nhân vật vừa được Long Kỳ Hải kêu đích danh đều đứng yên như hóa đá. Tựa hồ họ không hề nghe chàng vừa nói gì.
Long Kỳ Hải bỗng cao giọng lập lại: - Dịch Cân Tẩy Tủy Vô Vi Thanh Luyện
****missing pages 144- 145*****
phất nhẹ tả thủ. Chỉ là cái phất tay thật nhẹ nhàng của Long Kỳ Hải, nhưng lạ thay, một cơn gió mạnh lại hiển hiện.
Mọi người do bất phòng nên bị cuồng phong xô ngã dúi dụi. Họ vừa trụ bộ lại theo bản năng thì Long Kỳ Hải lại hô hoán. - Còn nữa này ! Viu … Viu … Bán tín bán nghi, mọi người sau khi đưa mắt nhìn nhau liền đồng loạt xô chưởng ra, hầu thử ngăn chống luồng cuồng phong do Long Kỳ Hải vừa dùng cái phất tay tạo thành.
Ào … Ào … Vù !
Bảy chưởng hiệp lực, đâu phải là chuyện để đùa. Vậy mà, Long Kỳ Hải lại ung dung mỉm cười : - Mọi người hãy đề phòng đấy ! Xem đây ! Khi nãy vừa phất tay xong Long Kỳ Hải vẫn để tay lơ lửng chứ chưa thu về. Và bây giờ, khi chàng vừa nạt lên hai chữ “Xem đây!”. Chàng chọt rụt tay lại. Luồng cuồng phong đang ào ào lao đi bỗng quay ngoắt lại, hình thành một hấp lực cực mạnh khiến cho mọi người do không lường trước đành phải chạy ào ào cả tới theo hấp lực, không sao cưỡng lại được.
Lần thứ hai, sau khi trụ bộ xong, mọi người liền nhìn nhau và lẳng lặng gật đầu. Họ bảo nhau phải thận trọng khi nghe Long Kỳ Hải lần thứ ba lên tiếng:
- Hãy cẩn trọng ! Nào ! Viu … Viu … Viu … “Là chấn lực”!
Mọi người khẽ nhận định thầm và đồng loạt xô chưởng ra. Ào … Ào …
Vù ! Vù ! Ầm ! Ầm ! Hoàn toàn bất ngờ ! Đến một chéo áo của Long Kỳ Hải vẫn không hề bị lay động cho dù tiếng chấn kình vang ra không phải nhỏ.
Trong khi Long Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà ở sau lưng vẫn vững như bàn thạch thì mọi người lại bị chấn lùi.
Họ lại nhìn nhau và ngấm ngầm quyết định. Long Kỳ Hải bỗng nạt lên:
- Hãy tận lực đi nào ! Đừng nhượng nữa ! Đỡ ! Viu … Viu …

Chàng bảo họ phải tận lực mà bản thân chàng vẫn chỉ là một cái phất tay như trước. Tuy nhiên, đã hai lần thử nghiệm, mọi người nào dám khinh suất xem thường. Dù chưa là tận lực nhưng chí ít mỗi người trong họ cũng đã dùng đến bảy thành hỏa hầu.
Viu … Viu … Vù ! Ào … Ào … Ầm ! Ầm !
- Tận lực bình sinh đi ! Đỡ ! Long Kỳ Hải vừa quát nhanh vừa quát lớn khiến họ không thể không tận lực. Viu … Viu …
Vù ! Ào … Ào … Ầm ! Ầm ! Phịch ! Phịch ! Phịch ! Như những quả cây đã chín tới, bọn họ bảy người lần lượt buông phịch người và té ngồi xuống. Do nếp thảo lư đã bị thổi bay đi ngay từ đầu nên ánh dương quang mờ nhạt của buổi hoàng hôn đã chiếu rọi vào họ, cho Vũ Văn Ngọc Hà thấy rằng ở khóe môi mỗi người đang ri rỉ những giọt máu hồng.
Nàng cả kinh kêu lên: - Đại ca ! Mọi người đã bị nội thương rồi kìa.
Long Kỳ Hải gật đầu rồi bảo nàng :
- Muội yên tâm. Có như thế ta mới giúp được họ. Giúp? Từ nãy giờ Long Kỳ Hải toàn nói những điều lạ lùng đến vô tưởng. Tuy nhiên, chỉ cần nhìn qua hành vi của chàng đối với nhân vật đầu tiên là Mã Bình. Vũ Văn Ngọc Hà mới không còn kinh hoảng nữa.
Vừa đặt tay vào Mạng môn huyệt của Mã Bình, Long Kỳ Hải vừa hỏi:
- Thúc thúc thấy đau ở đâu?
Mã Bình lào thào đáp lại: - Cự khuyết !
Long Kỳ Hải liền nói: - Cự khuyết thuộc âm, thúc thúc mau đưa chân khí đến Can Vị, tiểu điệt sẽ giúp thúc thúc. Nào ! - Hụ ! Ọe !
Mã Bình sau khi nôn ra một búng máu liền trợn tròn mắt nhìn chàng.
Chàng mỉm cười :
- Thúc thúc không muốn nhận chân nguyên của tiểu điệt trút sang ư? Đây là lệnh của Bang chủ đấy ! Mau lên nào !
Nhắm mắt lại, Mã Bình không hiểu sao lại để cho hai giọt lệ lóng lánh tuôn ra. Lần lượt y như vậy, tuy mỗi người mang nội thương ở những vị trí khác nhau, và tuy có hai người vì đường lối võ học khác nhau, là Ngươn Trí đại sư và Đoàn Minh Tứ, nhưng không hiểu sao Long Kỳ
Hải vẫn ung dung trị thương cho họ. Đồng thời chàng còn trút cho mỗi người ít lắm cũng là mười năm công phu tu vi.
- Ở đâu mà nhiều vậy? Do Mã Bình đã biết điều gì vừa xảy ra cho bản thân nên khi lão thấy Long Kỳ Hải cũng thực hiện với sáu người còn lại cũng y như với lão, lão không cầm được phải buột miệng hỏi như vậy:
Long Kỳ Hải với thần thái vẫn nguyên vẹn, thản nhiên đọc: - Thất Đạt

Âm Dương - Hồng Hoang Vô Cực ! Chân nguyên của tiểu điệt có được là từ vô cực. Từ hồng hoang nội lực tiềm tàng của cõi hỗn mang đã tồn tại. Tiểu điệt có hơn mọi người là hơn ở chỗ tiểu điệt biết cách sử dụng lực tiềm tàng cho bản thân. Để rồi tiểu điệt sẽ giải thích cho mọi người hiểu.
Những gì Long Kỳ Hải vừa nói, người có thể hiểu được ngay mà không cần chàng phải biện giải nhiều, chính là lão Tam Vũ Văn Như Hóa.
Vì nguyên ly´ âm dương, đạo tuần hoàn sinh khắc của vũ trụ và nội tạng con người là do lão Vũ Văn khai điểm cho chàng.
Do đó, ngay khi chàng vừa dứt lời, Vũ Văn Như Hóa buột miệng hỏi ngay: - Thấu Đạt Âm Dương như Bang chủ hiện giờ, lão phu cũng có thể hiểu. Nhưng còn Dịch Cân Tẩy Tủy thì sao? Không lẽ Bang chủ đã có dịp tham luyện Dịch Cân Kinh của phái Thiếu Lâm.
Nhìn vào ánh mắt dò hỏi của Ngươn Trí đại sư, Long Kỳ Hải hiểu rằng chính bản thân đại sư cũng đang chờ nghe chàng giải thích điều này.
Chàng mỉm cười với Ngươn Trí đại sư và nói cho moọi người nghe cơ duyên hãn hũu đã xảy đến cho chàng:
- Tại Lâm Sơn Tự, lúc vãn bối được Tạ tổng tiêu đầu dẫn đưa đến và cũng là lần đầu tiên có duyên hội ngộ với Mã – Hoa nhị thúc thúc vãn bối có tình cờ tìm được Dịch Cân Tâm Pháp họa đồ. Họa đồ này theo như vãn bối tìm hiểu, có lẽ là do chủ nhân sáng lập nên Lâm Sơn Tự lưu lại.
Sau khi giải thích cặn kẽ tất cả, Long Kỳ Hải khẽ thở ra một hơi dài nhẹ nhõm khi nghe chính Ngươn Trí đại sư mở miệng thừa nhận:
- A di đà Phật ! Hóa ra căn nguyên là như vậy. Lâm Sơn tự là do một vị phiên tăng có xuất xứ từ Tây Vực kiến tạo. Tệ phái nguyên bắt nguồn từ Tây Trúc, nơi Đạt Ma Sư Tổ lần đầu tiên xuất gia đầu phật. Dịch Cân Kinh của tệ phái là do Đạt Ma Sư tổ sáng tạo. Các vị phiên tăng bên Tây Vực đương nhiên cũng biết về Dịch Cân Kinh, tuy đường lối tuy luyện có chỗ tiểu dị so với tệ phái. Long thiếu hiệp quả là có phần số may mắn, ngẫu nhiên tìm được Dịch Cân Tâm Pháp Họa Đồ. Và chỉ có Long thiếu hiệp có căn cơ thông tuệ hơn người nên mới tham giáo được Tâm Pháp Dịch Cân. A di đà Phật!
Đây đúng là phần phúc cho Vô Vi Thanh Ngưu Bang và cũng là điều may mắn cho đồng đạo giang hồ ở Trung Nguyên chúng ta. A di đà Phật !
Hài lòng về điều này và thật sự mãn nguyện trước sự thành tựu vượt bậc của Long Kỳ Hải, Mã Bình cười thật to, thật sảng khoái:

- Ha … Ha … Ha … ! Như vậy là mối thù của Long bang chủ phu phụ đã có cơ hội được báo phục rồi. Vô Vi Thanh Ngưu Bang có được một Bang chủ như thế này, thanh thế càng lẫy lừng hơn. Bang đồ của bản Bang có thể ngẩng cao đầu trước võ lâm đồng đạo, không cần phải khuất thân nương tựa vào các môn bang phái khác như bao lâu nay nữa rồi. Ha … Ha … Ha … !
Long Kỳ Hải kinh ngạc: - Như Mã thúc thúc nói, bang chúng của bổn bang hiện vẫn còn lại khá nhiều ư? Tiền, Chu Tả Hữu Nhị Can cười vang và lần lượt nói rõ: - Ha … Ha … Ha … ! Đâu chỉ còn khá nhiều? Phải nói là thật nhiều mới đúng. Có phải thế không Chu huynh.
- Ba trăm có dư ! Và tất cả đang chờ một cơ hội thuận tiện như bây giờ. Bang chủ chỉ cần buông một lời hiệu triệu, tất cả sẽ ra mặt và bản bang sẽ được hưng quang. - Ba trăm? Họ hiện đang ẩn thân ở những môn bang phái nào? Nếu Long Kỳ Hải chỉ kinh ngạc có nửa phần về con số ba trăm như lão Chu Bất Nhược vừa nói thì chàng lại còn phải kinh ngạc hơn nửa phần nữa khi nghe Mã Bình ung dung đáp lời:
- Bảy phái một bang, bang đồ của bản bang ngay từ khi tuân theo mệnh lệnh của Long bang chủ đã phải phân tán, tất cả đều đầu thuận vào các môn bang phái hiện hữu trên giang hồ.
Quay sang Ngươn Trí đại sư, Mã Bình nói như tạ lỗi: - Đại sư xin chớ phiền lụy, lệnh đồ Thông Hư cũng là người của bản bang. Bản bang nếu có được ngày này, chính đại sư cũng có một phần công lao không nhỏ.
Ngươn Trí đại sư dù sao cũng phải giật mình trước sự tiết lộ này. Tuy nhiên đại sư cũng chỉ biết cúi đầu niệm phật mà thôi.
- A di đà Phật ! A di đà Phật ! Nhưng như Long Kỳ Hải vừa suy hiểu chàng chợt hỏi Mã Bình : - Mã thúc thúc ! Ở Cái Bang chắc chắn cũng phải có người của bản bang nương náu, như thúc thúc cũng đã từng. Vậy số huynh đệ hơn ba mươi người đã thiệt mạng tại Lâm Sơn tự lần đó, có phải là huynh đệ bản bang không?
Dầu dầu nét mặt, Mã Bình khẽ gật đầu minh định.
Cái gật đầu của Mã Bình tuy chỉ là cái gật khẽ, nhưng đối với Long Kỳ Hải thì đâu khác gì cái lay chuyển của Càn Khôn.
chàng liền bị chấn động toàn thân đến phải đứng lặng người.
Một lúc sau chàng mới lên tiếng phát thoại được. Chàng cất cao giọng để khấn nguyện: - Số huynh đệ đó sẽ không phải chết uổng. Họ là những người có công đầu cho bản bang có được ngày hôm nay. Máu phải trả bằng máu. Bọn Bắc Cương tà ác đã vay như thế nào, bổn tọa sẽ bắt chúng phải trả lại như thế. Bổn tọa nếu không

thực hiện được như lời đã nói thì trời tru đất diệt.
- Trời tru đất diệt ! Mã Bình này cũng đã nguyện y như vậy. - Vũ Văn mỗ cam nguyện dốc lòng vì Bang chủ.
- Hữu Âm Can Tiền Huỳnh nguyện một lòng vì Bang chủ. - Tả Dương Can Chu Bất Nhược nguyện được Bang chủ sai khiến. Cùng một lúc với Hà Vi Nghĩa không sao Đoàn Minh Tứ và Ngươn Trí đại sư cũng biểu lộ thái độ, họ quyết chung lòng chung sức với Vô Vi Thanh Ngưu Bang.
- Đoàn mỗ và tệ đồ, nguyện từ nay quy thuận dưới cờ Bang chủ. - A di đà Phật! Lão nạp dù không là người của Vô Vi Thanh Ngưu Bang, nhưng cũng nguyện được tử chiến cùng quy´ bang.
Tuy nhiên, chính Vũ Văn Ngọc Hà khi lên tiếng đã trấn áp hùng tâm vạn trượng của mọi người và đề tỉnh họ:
- Đại ca, phụ thân, chư vị ! Mọi người hãy khoan phấn khích vội, Long lão bang chủ vẫn còn nhiều căn dăn đây này.
Nhìn vào mặt sau của bức chân dung nơi Vũ Văn Ngọc Hà đang đưa ra cho mọi người xem, mọi người mới hiểu Ngọc Hà đang muốn nói điều gì?
Ngọc Hà đọc lớn cho mọi người cùng nghe phần lưu tự của Long lão bang chủ mà từ đầu mọi người tuy có nhìn thấy nhưng chưa xem qua, vì tất cả chỉ kịp chú tâm đến năm câu ca đầu tiên như đã nói:
“Kỳ Hải ! Nếu như hài tử đã có lòng vi giang hồ, phải đầu lụy Thiếu Lâm để có Dịch Cân Kinh, đã lao tâm khổ tử để phải đưa nguyên ly´ đạo gia và phật gia hợp làm một, đã đạt được mức độ thông huyền mà ta đã suy nghiệm ra và căn dặn, hài tử còn phải lư tâm đến những điểm sau đây:
Thứ nhất, Hắc Sát Phi Trảo của Bắc Cương không dễ gì đối phó nếu như không biết được nhược điểm của công phu tà môn này. Như Bắc Cương Lão tổ chỉ điểm cho ta, muốn phá Hắc Sát Phi Trảo nếu như người thi triển nó đã luyện đến mức đại thành thì phải vận dụng yếu quyết Tá lực đa lực.
Mượn lực đối phương để quật lại đối phương. Đó chính là công phu Huyền Huyền Vô Vi của bổn phái vô vi.
Thứ hai, Bắc Cương Lão tổ mới là đối thủ thực sự của Trung Nguyên. Lão đã ẩn mình tại Thạch Phong Thành là để tu luyện U Hồn Âm Công. Đây là môn công phu mà người luyện nó phải có một tâm tính tàn bạo đến phi nhân tính. Dùng người sống để luyện thành U Hồn. Một khi U Hồn đã luyện xong, công phu của U Hồn sẽ tăng gấp mười lần so với lúc chưa bị luyện. Và với ba U Hồn hợp lại, công phu U Hồn Âm Công phát xuất từ tiếng hú âm ĩ của chúng sẽ đủ lực

phá hủy nội tạng của đối thủ. Và nếu là sự hợp lự của Thập Bát U Hồn, U Hồn Âm Công của chúng sẽ có năng lực xoay chuyển Càn Khôn, muôn người bất địch.
Ta chưa có thể biết được là công phu sở học của hài tử, cái thế anh hùng có thể chống được U Hồn Âm Công hay không?
Ta chỉ mong là chống được. Và ta còn mong hơn nữa là lão Bắc Cương ác ma sẽ chưa luyện đủ Thập Bát U Hồn để hài tử khỏi phải lâm vào tình trạng nguy ngập.
Nhưng nhân định không bằng thiên số. Hài tử bất tất phải cưỡng cầu nếu như lực bất tòng tâm. Mọi chuyện của bản Bang ta để hài tử tự định đoạt. Phục hưng hay không phục hưng, ta chưa thể biết điều nào là tốt. Nếu cần hài tử hãy đi tìm Tả Hữu Nhị Can và Tứ Hộ Pháp của bản Bang. Đã có Cương Chỉ Hàn Lệnh là tín phù bang chủ, mọi người sẽ biết hài tử là ai.
Họ Viên tuy không có sanh nhưng lại có công nuôi dưỡng, hài tử phải đối đãi với họ Viên như thân sanh phụ mẫu mới đúng đạo ly´. Hãy ghi nhớ lấy lời ta!
Long Kỳ Du di bút !" Nghe Ngọc Hà đọc xong, nhân vật đầu tiên lên tiếng là phụ thân của nàng, Vũ Văn Như Hóa: - Xem ra Long bang chủ sau khi an trí thiếu Bang chủ ở đây xong mới lên đường đi tới Bắc Cương. Không hiểu Long bang chủ sau đó bao lâu mới bị ám hại? Và ai là hung thủ đã hạ sát Long bang chủ?
Long Kỳ Hải theo nhận định trước đó vội lên tiếng: - Mọi việc thế nào chờ khi bắt được lão Tiêu Đạt Nhân sẽ rõ. Chuyện U Hồn Âm Công mọi người có cao kiến gì không?
Mọi người hầu như cùng nói lên chỉ có một y´: - Người biết rõ hơn ai hết chính là Bang chủ. Nên có cao kiến gì là tùy ở Bang chủ mà thôi. Long Kỳ Hải sau một lúc trầm ngâm mới từ tốn bảo mọi người :
- Chuyện chưa xảy đến thì khó mà nói trước. Nhưng tại hạ có một y´ này, chư vị hãy liệu thử xem. Công phu lợi hại của Thập Bát U Hồn chính là Âm Công mà Âm Công muốn phát huy được tất phải công kích đầu tiên vào thính giác. Nếu chúng ta có cách bế kín được thính giác khiến Âm Công không còn chỗ công kích, liệu có ngăn chặn được năng lực hủy diệt tối thượng của Âm Công không?
Mọi người sau một lúc bàn soạn đều tỏ y´ tán thành hai biện pháp do Vũ Văn Như Hóa và Ngươn Trí đại sư đưa ra.
Ngươn Trí đại sư bảo: - Phá Âm Công chỉ có Âm Công mới phá được. Chờ khi lão nạp thỉnh trị xong phương trượng, nếu là cần kíp. Mọi người nên luyện công phu Sư Tử Hống của phật môn. Khi lâm

nạn phải đối địch với U Hồn Âm Công, chúng ta cùng hiệp lực và thi triển Sư Tử Hống.
Còn Vũ Văn Như Hóa thì đưa ra đề xuất: - Muốn bế được thính lực phải là người có nội lực siêu phàm, điều này không phải ai cũng luyện được, nhưng để loại bỏ được Âm Công, cho Âm Công không lọt vào thính giác, lão phu nghĩ rằng chỉ có trận đồ có thể ngăn cản được Âm Công. Đó là Gián trận đồ. Với Gián trận đồ, người bên ngoài sẽ bị ngăn cách hoàn toàn với người ẩn bên trong trận. Và người bị trận đồ giam hãm cũng không sao nghe hoặc nhìn thấy người ở bên ngoài.
Long Kỳ Hải tỏ ra thích thú: - Vậy thì hay quá. Với những ai đã luyện Sư Tử Hống sẽ trực diện đối đầu với U Hồn mà không sợ bị U Hồn Âm Công gây hại. Còn về bảo vệ những người có năng lực kém cỏi, chúng ta sẽ lập trận để bảo vệ.
Vũ Văn Như Hóa tiếp lời: - Ngoài ra, chúng ta có thể lập thành nhiều trận để giam giữ và phân chia bọn U Hồn thành nhiều nhóm nhỏ, sẽ tránh được mối họa lớn nhất là bọn Thập Bát U Hồn cùng liên tay.
Thú vị trước viễn cảnh sáng lạng này, Long Kỳ Hải lập tức đề xuất: - Chư vị thúc thúc hãy mau mau đưa ra lời hiệu triệu, gọi toàn bộ bản Bang quay về dưới trướng. Tại hạ sẽ cùng Ngươn Trí đại sư đi đến Thiếu Lâm để thỉnh thị với Ngươn Tuệ đại sư về việc này.
Tiền Huỳnh trong cơn phấn khích trước việc Vô Vi Thanh Ngưu Bang được gây dựng lại chợt hỏi: - Bang chủ ! Chúng ta sẽ chọn nơi nào làm tổng đàn?
Long Kỳ Hải đáp: - Tạm thời hãy lấy chính nơi này làm Tổng đàn chờ khi tiêu diệt xong bọn Bắc Cương sẽ trù liệu sau.
Trước khi mọi người tản khai, lo phận sự của họ, Vũ Văn Ngọc Hà phải thu hết đởm lược mới dám lên tiếng nói với phụ thân:
- Hài nhi sẽ cùng đi với đại ca, phụ thân xin tự bảo trọng.
Vũ Văn Như Hóa khẽ mỉm cười thích thú khi nhận được cái gật đầu tán thành của chính Long Kỳ Hải.
Mã Bình phác nhẹ vào vai lão và cười lên: - Ha … ha … ha ! Đi thôi lão Tam. Ai bảo lão có một ái nữ diễm lệ làm gì? Ha … Ha … Ha … !

Thạch Phong Thành

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 31
BẮC CƯƠNG HUYẾT TẨY THIẾU LÂM PHÁI
LA HÁN TRẬN VÂY KHỐN QUẦN MA

V ừa đi đến chân núi Thiếu Thất, sự náo nức của Long Kỳ Hải cho lần đầu diện kiến sơn môn của một võ phái được xem là Thái Sơn Bắc Đẩu của võ lâm Trung Nguyên là phái Thiếu Lâm, chợt tan biến đi.
Chàng hoàn toàn biến sắc và hốt hoảng nói với Ngươn Trí đại sư: - Đại sư ! Trên núi dường như đang có biến. Tại hạ nghe có nhiều âm thanh cho biết là đang có người trận giao đấu.
Ngươn Trí đại sư không giữ nổi bình tĩnh. Vừa lao người chạy đi, đại sư vừa niệm phật hiệu: - A di đà Phật! Lão nạp đã quen vân du nên không hiểu là ai sẽ thay lão nạp điều động La Hán Đường mỗi khi có biến. Nếu tệ phái có bề gì, lo ngại e không đảm đương nổi hậu quả. A di đà Phật!
Cũng chạy theo đại sư, Long Kỳ Hải vừa đưa Ngọc Hà cùng đi vừa lên tiếng hỏi dò: - Đại sư, sao lại tỏ ra nôn nóng? Không phải chúng ta đã về kịp lúc rồi sao?
Ngươn Trí đại sư vẫn chưa hoàn hồn dù đang giải thích và lên tiếng nhờ Long Kỳ Hải: - A di đà Phật! Bang chủ chưa biết đấy thôi. Đệ tử tệ phái đại đa số tuy biết võ công nhưng tinh túy duy chỉ có La Hán Đường do lão nạp làm chủ tòa. Mỗi khi có biến, nếu La Hán Đường được điều động đún glúc và đủ lực, với đại trận La Hán do một trăm linh tám đệ tử La Hán Đường lập, địch nhân dù mạnh cũng không làm gì được tệ phái. Đàng nay khi cớ biến lão nạp lại vắng mặt. Bang chủ, địch nhân mười phần đến chín là bọn Bắc Cương, lão nạp rất kỳ vọng vào sự tiếp trợ của Bang chủ. Mong …
Chàng vội vàng lên tiếng, không chờ Ngươn Trí đại sư nói xong lời cầu cạnh: - Đại sư yên tâm. Giữa bọn Bắc Cương và tại hạ đang có mối thù cao tợ núi, sâu tợ bể. Đại sư không nói, tại hạ cũng biết phải làm gì rồi. Đi mau lên, đại sư !
Do không thông thuộc lối đi, Long Kỳ Hải đành phải đi theo sau Ngươn Trí đại sư. Nhưng khi nhìn thấy trận giao chiến ác liệt đang khai diễn tại Đại Hùng Bửu Điện, giữa bọn Bắc Cương môn hạ do chính mụ quái bà dẫn đầu và các tăng nhân đệ tử Thiếu Lâm phái. Long Kỳ Hải vội căn dặn Ngọc Hà:
- Muội hãy tự bảo trọng. Ta phải đi trước đây. Vút !
Nói xong, Ngọc Hà chưa kịp gật đầu đáp ứng thì bóng nhân ảnh của Long Kỳ Hải đã vọt xa ngoài ba trượng rồi.
trong một thoáng chốc lượng địch tình thế, Long Kỳ Hải thấy rằng Thiếu Lâm phái đã nhờ vào La Hán trận mới chi trì tình thế nguy nhập cho đến tận lúc này.

Hơn mười tên Bắc Cương môn hạ đang phải khốn đốn vất vả trong vòng vây của La Hán trận. Còn lại mỗi một mình mụ quái bà thì vũ lộng trúc trượng để áp đảo một lúc những bốn vị cao tăng. Đó là Ngươn Trí đại sư và ba vị cao tăng khác trạc niên kỷ.
Chàng vội lên tiếng cảnh tỉnh Ngươn Trí đại sư: - Đại sư mau mau chủ trì La Hán trận để giải quyết bọn môn hạ Bắc Cương. Phần mụ quái bà đã có tại hạ.
Vút ! Lần thứ hai, Long Kỳ Hải lại thi triển khinh thân pháp thượng thặng để lao về phía trước, vượt qua Ngươn Trí đại sư một đỗi xa chỉ trong nháy mắt.
Yên tâm khi mục kích được thân tâm bất phàm của chàng, Ngươn Trí đại sư liền lao ngoặt người về phía chúng tăng nhân đang lập La Hán đại trận.
Sự xuất hiện của Long Kỳ Hải thật là đúng lúc. Mụ quái bà trong cơn thịnh nộ đang quật một trượng sấm sét vào đỉnh đầu trọc bóng của một vị cao tăng:
- Tiểu hòa thượng thối tha. Lần nay đố ngươi tránh được. Đỡ ! Viu … Viu …
Từ bên ngoài Long Kỳ Hải vụt gầm lên cả thể: - Mụ quái bà chớ hiếp người. Tiếp chiêu ! Vù ! Vù !
Bóng trượng đang lao sầm sầm vào vị cao tăng, khí thế như thác đổ đầu non, bỗng như vấp phải một bức tường vô hình và chợt nảy lên trên. Ào … Ào … Viu … Viu … Ầm ! Ầm ! Chồn tay đến tê rần hổ khẩu, mụ quái bà vừa nhìn thấy kẻ ra tay can thiệp là chàng, liền the thé rít lên: - Lại là ngươi? Ngươi đã thoát được Thạch Phong Thành ư? Làm sao ngươi thoát được? Đỡ ! Viu … Viu …
Miệng mụ quát hỏi nhưng tay của mụ vẫn tiếp tục tiến chiêu. Long Kỳ Hải cười dài:
- Ha … Ha … Ha … ! Mụ sẽ bị bất ngờ nhiều hơn nếu biết rằng …
Chàng chưa kịp nói dứt lời, là nói cho mụ quái bà biết về hành động hiện giờ của mụ, thì cạnh đó chợt có tiếng hét lanh lảnh của Vũ Văn Ngọc Hà vang lên:
- Ả tiện nhân họ Tiêu kia. Mối hận lần trước tại Lâm Sơn Tự, hôm nay bổn cô nương quyết phải trả lại. Xem chưởng !
Vù ! Vù ! Ào … Ào … Ầm ! Ầm ! Kinh ngạc vì không ngờ Bạch y nữ lang lại hiện diện quanh đây mà chàng đã nhìn nhưng không thấy, Long Kỳ Hải vội vàng dừng lời. Chàng vừa vung chưởng đón đỡ thẳng vào ngọn trúc trượng thập phần lợi hại của mụ quái bà vừa tìm cách quay đầu nhìn qua trận giao đấu của Ngọc Hà.
Nhận thấy tiểu tử hôm nào chỉ là bại tướng dưới tay nhưng bây giờ

cứ ngang nhiên thuận chiêu đỡ chiêu một cách ung dung, trước khi trúc trượng chạm phải chưởng kình của chàng, mụ quái bà đã giận dữ gào lên:
- Là tiểu tử muốn chết ! Thì chết này ! Viu … Viu..
Và mụ trong nhất thời đã nhấn thêm hai phần lực đạo vào trúc trượng của mụ. Cũng vậy, Ngươn Tuệ đại sư do không mấy phấn khởi trước sự xuất hiện và tiếp trợ của chàng. Bây giờ lại thấy chàng có phần khinh suất khi vừa đỡ chiêu vừa quay đầu nhìn sang phía khác, Ngươn Tuệ đại sư bèn vừa lao đến vừa niệm phật hiệu vang trời:
- A di đà Phật ! Ào … Ào …
Ầm ! Ầm ! Vù ! Ầm ! Ầm ! Câu niệm phật hiệu của Ngươn Tuệ vừa dứt, còn chưởng kình trợ lực thì chưa phát ra, tiếng chấn kình do mụ quái bà và Long Kỳ Hải cùng giao chiêu đã xảy ra.
Sự thể như thế nào, Ngươn Tuệ đại sư chưa kịp nhận định, thì gần đó một câu niệm phật hiệu không hiểu là do bao nhiêu tăng nhân đệ tử của phái Thiếu Lâm cùng phát ra mà khi vang lên cứ như là tiếng lôi kình từ trời cao vang dội xuống khắp sơn môn.
- A di đà Phật !
Quay đầu nhìn về phía có phát ra tiếng phật hiệu vang lên. Ngươn Tuệ đại sư buột miệng lẩm bẩm:
- A di đà Phật ! Thiện tai ! Thiện tai ! Nhị đệ đã kịp quay về ! La Hán đại trận lại có dịp phát huy uy lực. A di đà Phật !
Trong khi đó, sau khi chạm kình cùng mụ quái bà xong, mặc cho mụ quái bà đang ngơ ngẩn thần tình trước sự thật vô cùng quái lạ, Long Kỳ Hải lướt mắt nhìn quanh khắp trường.
Đúng là Ngọc Hà đang giao chiêu tỷ đấu với Bạch y nữ lang, cốt nhục của lão ác ma Tiêu Đạt Nhân.
“Nàng ta khi nãy nấp ở nơi nào, sao ta không thấy?” Không hiểu sao, Long Kỳ Hải lại có một phần hảo cảm với Bạch y nữ lang. Cho dù chàng biết rằng nàng ta chính là giọt máu của thù nhân.
Chàng vừa vững dạ cho Vũ Văn Ngọc Hà, vì sau lần được chàng tiếp trợ chân nguyên, Ngọc Hà bây giờ khả dĩ bình thủ với Bạch y nữ lang, và vừa tạm yên tâm cho nữ lang nọ. (Quái lạ!).
Không kịp suy nghĩ về những quan tâm có phần mâu thuẫn này, Long Kỳ Hải cũng nghe tiếng niệm phật đầy uy thế do một trăm linh tám tăng nhân đệ tử phật môn cùng phát ra như đại sư Ngươn Tuệ. Chàng cũng đưa mắt nhìn về phía đó. Và chàng hoàn toàn yên tâm khi biết rằng Ngươn Trí đại sư đã kịp nhập cuộc. Nhờ sự điều động của vị thủ tòa La Hán Đường, La Hán đại trận gnay tức khắc đã dồn

cho bọn môn hạ Bắc Cương vào tình trạng sống dở chết dở.
Nhận ra sự khinh suất có phần nào quá xem thường của Long Kỳ Hải, mụ quái bà sau một lúc ngơ ngẩn thần tình liền động nộ xung thiên thét lên:
- Viên tiểu tử ! Ngươi lại xem thường lão thân đến thế sao? Đáng chết ! Viu … Viu …
Vù ! Hữu trúc trượng Mê Tung, mụ quái bà còn vung cao tả trảo Hắc Sát như muốn loại trừ ngay Long Kỳ Hải thì mụ mới hả giận.
Long Kỳ Hải cũng kịp lúc quay lại. Để đối phó với mụ quái bà, chàng vừa khẩu chiến vừa thủ chiến: - Mụ quái bà nghe đây. Bổn toạ chính thật là Long Kỳ Hải, hậu nhân của bang chủ Vô Vi Thanh Ngưu Bang. Người đáng chết phải là mụ ! Đỡ !
Vù ! Vù !
Nếu mụ quái bà phải kinh ngạc về lời vừa thổ lộ của Long Kỳ Hải độ năm phần thì mụ lại mười phần kinh ngạc về thân thủ quá đỗi thâm hậu của chàng.
Cả Hắc Sát Phi Trảo lẫn trúc trượng Mê Tung của mụ quái bà đều va phải một tiềm lực hữu hình của Long Kỳ Hải.
Viu … Viu … Vu !
Ầm ! Ầm ! Cố tình lưu mạng sống cho mụ quái bà, Long Kỳ Hải chợt quát hỏi: - Mười bảy năm trước là kẻ nào đã hãm hại tiên phụ? Là mụ đó ư? Đỡ ! Vù !
Bằng lối: “Sét đánh không kịp bưng tai”, Long Kỳ Hải dồn cho mụ quái bà phải thất điên bát đảo. Mụ hốt hoảng vung trượng đón đỡ.
Viu.. Viu … Vu !
Ầm ! Ầm ! Long Kỳ Hải dấn tới: - Có phải là mụ không? Sao mụ không nói? Đỡ ! Vù !
Sau khi bị chấn lùi, và là lần đầu tiên phải bị lùi trước một tên tiểu tử không được bao nhiêu niên kỷ là Long Kỳ Hải, mụ quái bà hậm hực gào lên:
- Người muốn biết sao không xuống cửu tuyền mà hỏi lại Diêm Vương? Xem này ! Vù !
Thấy mụ quái bà không biết tự lượng, thản nhiên dùng Hắc Sát Phi Trảo để chống đỡ. Long Kỳ Hải thích y´ cười lên:
- Mụ vẫn còn hung hăng ư? Hắc Sát Phi Trảo của mụ liệu làm gì được bổn tọa? Vù ! Ầm !
Ào … Ào..
Ầm ! Ầm ! Mụ quái bà long mắt lên sòng sọc: - Ngươi tưởng ngươi có bản lãnh ngăn được Hắc Sát Phi Trảo sao? Xem này ! Viu … Viu …

Vẫn là Hắc Sát Phi Trảo như mụ quái bà vừa hô hoán, nhưng lần này thì diễn biến lại khác hẳn.
Ngọn kình sau khi được mụ quái bà đẩy lên non nửa trượng liền tụ lại thành một bóng Hắc Trảo thập phần lợi hại.
Nhìn thấy thế, Long Kỳ Hải ung dung thử nghiệm công lực của bản thân. Chàng thản nhiên thi triển Lưỡng Nghi chưởng của bản môn, do lão Hoa trước kia truyền thụ, quật thẳng vào Hắc Sát Phi Trảo của đối phương.
Vù ! Ào … Ào … Ầm ! Ầm ! Và Long Kỳ Hải thật sự bất ngờ trước một sự thật hiển nhiên. Lần ở Lâm Sơn Tự, chàng và Ngọc Hà dù cùng liên thủ nhưng vẫn không chống lại được ngọn kình Hắc Trảo của mụ, sự thảm bại đó là do chân nguyên nội lực của song phương có chênh lệch đáng kể. Thế nhưng lần này đáng ly´ phải có kết quả khác đi mới đúng. Vì nguồn chân nguyên nội thể của Long Kỳ Hải có thể nói là cả một dòng suối chân nguyên không bao giờ ngừng kể từ khi chàng đã Dịch Cân Tẩy Tủy – Vô Vi Thanh Luyện - Thất Đạt Âm Dương và Hồng Hoang Vô Cực.
Vậy mà ngọn chưởng lực hùng hậu của Long Kỳ Hải vừa đánh ra vẫn không hóa giải được ngọn trảo Hắc Sát của mụ quái bà.
Ngọn trảo kình nọ vẫn ngang nhiên tồn tại, bất chấp chưởng lực của chàng vừa vận dụng đến sáu phần hỏa hầu lực đạo.
Và ngọn kình Hắc Trảo đó cứ như một thứ vũ khí hữu hình hữu thế, được mụ quái bà vừa điều động vừa cười lên khanh khách:
- Ha … Ha … Ha … ! Trên đời này kẻ có thể hóa giải được tuyệt kỹ của lão thân vẫn còn chưa sanh ra đâu, tiểu tử ! Xem này !
Được mụ quái bà điều động, ngọn kình có hình Hắc Trảo càng lúc càng dấn tới như muốn hủy diệt ngay tốt đầu là Long Kỳ Hải.
Thức ngộ được sự lợi hại của Hắc Sát Phi Trảo tuyệt kỹ, Long Kỳ Hải đành phải tuân theo lời di tự của phụ thân.
Chàng hét lớn: - Mụ chớ vội đắc y´ ! Xem tuyệt học của bổn tọa đây ! Vù !
Tả lực đả lực! Một yếu quyết tinh tường và cốt lõi của Huyền Huyền Vô Vi tuyệt học tối thượng liền được Long Kỳ Hải ứng dụng.
Ngọn kình Hắc Trảo đang dấn tới bỗng chậm lại. Rồi như gặp phải khắc tinh, ngọn kình Hắc Trảo sau một lúc lơ lửng và bất động trên không đột nhiên quay ngoắt lại và lao ngược trả về cho chủ nhân của nó.
Mụ quá bà không sao kiềm được sự kinh hoàng. Mụ the thé giọng hô hoán lên: - Ta moôn ! Đích thị là tà môn.
Vút ! Ầm ! Ầm ! Mụ quái bà chưa kịp hoàn hồn trước sự phản chủ vi

khách, suy´t nữa mụ đã bị chính tuyệt kỹ của mụ làm cho mụ phải thiệt mạng nếu mụ không kịp nhảy tránh đúng lúc, mụ bàng hoàng hơn khi bên tai nghe có tiếng quát kinh thiên của Long Kỳ Hải : - Mụ không chịu nói có nghĩa là mụ cam tâm chịu chết ư? Đỡ này ! Vù ! Ào … Ào …
Đến lúc mụ quái bà hiểu rằng mụ không còn là đối thủ của Long Kỳ Hải nữa thì đã muộn. Dùng chưởng chạm chưởng, do chân lực không bằng mụ phải ở thế kém.
Thi triển Hắc Sát Phi Trảo, một tuyệt kỹ đắc y´ của mụ thì mụ lại bị công phu kỳ ảo của Long Kỳ Hải biến thành đòn gậy ông đập lưng ông.
Còn như vận dụng khinh thân pháp để lẩn tránh thì lại không đủ khinh linh huyền ảo bằng Tứ Tượng Hồng Hoang bộ pháp của Long Kỳ Hải.
Cuối cùng, mụ đành liều lĩnh khi ra chiêu tối hậu. Lưng đang còng, mụ bỗng đứng ngay lên. Trụ toàn bộ thân mình vào cây trúc trượng, tóc vụt dựng cả lên, mụ quái bà tận lực bình sinh để tung ra một chưởng. Miệng méo xệch lại vì giận dữ, mụ the thé gào lên:
- Là lão thân chết hay tiểu tử ngươi phải chết ! Đỡ ! Veo … Veo …
Nhìn mụ quái bà đến lúc này vẫn còn ngang ngạnh, Long Kỳ Hải không khỏi cười thầm: - Tính khí của mụ quá cương cường, chẳng trách trượng phu của mụ phải chạy đến tận Thạch Phong Thành để dung thân.
Long Kỳ Hải vừa cảm nhận được luồng nhiệt khí tỏa ra từ ngọn chưởng của mụ quái bà liền lớn tiếng quát trả:
- Là Xích Dương Chưởng ư, mụ có biết thế nào là Âm Dương tương khắc không? Xem đây !
Tả thủ của Long Kỳ Hải liền được chàng phất nhẹ ra. Và như lần chàng cùng với bảy cao thủ đối chưởng, ngay khi đạt được Hồng Hoang Vô Cực, ngọn kình từ tả thủ của chàng khi xuất hiện lại lao đi nhẹ như không.
Đó chính là nhu kình, một trong hai thái cực Âm Dương trong Lưỡng Nghi chưởng mà chàng đã thấu triệt được.
Ngọn Xích Dương Chưởng của mụ quái bà đang lao đi như nước vỡ bờ, như lực phun trào của Hỏa diệm sơn, tưởng không còn một trở lực nào ngăn cản nổi, bỗng nhiên lại chạm phải luồng lực đạo nhu hòa của Long Kỳ Hải.
Một tiếng chấn động long trời lở đất liền vang lên làm cho mọi người đương diện phải kinh hãi. Ào … Ào …
Ầm ! Ầm ! Tiếng âm vang của dư kình còn chưa dứt, mọi người chợt

nghe mụ quái bà hoảng loạn kêu lên: - Tuệ nhi ! Bọn Cao Thạch đi đã lâu sao chưa quay lại? Phụ thân ngươi đâu?
Bạch y nữ lang thay vì đáp lời lại hô hoán lên: - Không xong rồi, lão Tổ ! Lão tổ nên triệt thoái thì hơn. Vũ Văn Ngọc Hà hét lên lanh lảnh: - Đến lúc này mà ngươi còn nghĩ đến chuyện triệt thoái được sao ! Xem chưởng ! Vù !
Ào.. Ào …
Mụ quái bà không can tâm triệt thoái như Bạch y nữ lang vừa nói theo đúng thực trạng, mụ lại gầm lên phẫn nộ:
- Cao Thạch ! Cao Phi ! Bọn ngươi đâu rồi? Xú tiểu tử ! Lão thần quyết liều chết với ngươi. Đỡ ! Vù !
Ào … Ào …
Ầm ! Ầm ! Thật xảo hợp, âm thanh của Cao Thạch chợt vang lên: - Nguy rồi, Lão tổ ! Nguy cấp rồi Lão tổ !
Những tưởng khi Cao Thạch lên tiếng sẽ là những lời cấp báo tin vui cho mụ quái bà, vì như câu hỏi mà Long Kỳ Hải vừa nghe mụ hỏi chính là bọn Cao Thạch được mụ sai đi là để dẫn đường cho lão Tiêu Đạt Nhân đến nơi này hầu tiếp trợ cho mụ, nào ngờ lại là lời báo nguy.
Và do lời báo nguy của Cao Thạch quá mập mờ nên người nghe dù là ai cũng phải hồ nghi và muốn hỏi cho rõ.
Chính mụ quái bà đã lên tiếng hỏi: - Cao Thạch ! Sao lại là nguy? Sư phụ của ngươi đâu? Hắn… Mụ quái bà chưa kịp hỏi dứt lời, một tràng cười ngạo mạn chợt lồng lộng vang lên khiến ai ai khi nghe được cũng phải nôn nao lo lắng:
- Ha … Ha … Ha … Nếu câu hỏi của mụ quái bà chưa được Cao Thạch đáp lại, khiến mụ có phần hoang mang khi nghe tràng cười lạ lùng này thì Long Kỳ Hải lại thừa năng lực để biết được chuyện gì đang xảy ra và vì chuyện gì mà Cao Thạch phải hớt hơ hớt hải báo nguy luôn miệng.
Dựa theo âm thanh tràng cười đang vang dội, Long Kỳ Hải kêu thầm: “Là lão quái vật?”
Chính Vũ Văn Ngọc Hà cũng đã nhận ra trước một viễn cảnh mà nàng đang tưởng tượng ra nếu như quả nhiên nhân vật nàng vừa nghĩ đến thật sự đang xuất hiện.
Nàng vội nhảy lùi để lại một mình Bạch y nữ lang có phần hoang mang kinh ngạc. Sau cùng, mụ quái bà cũng đã nhận ra là ai vừa cười.
Mụ thảng thốt kêu lên: - Là lão ư? Có phải lão không, lão già bỉ ổi?
Tràng cười vẫn tiếp diễn, tịnh không một lần mở miệng để thừa nhận

hoặc phải bác bốn chữ “Lão già bỉ ổi !” do mụ quái bà vừa gán cho. Tuy nhiên, tại đương trường nếu có ba nhân vật nhận ra tiếng cười là do ai phát ra thì cả ba nhân vật này đều biết là họ nghi ngờ không sai.
Vút ! Một lão già cổ quái chỉ còn có một chân đang hiển hiện tại đương trường. Những âm thanh hỗn loạn liền vang lên…

Thạch Phong Thành

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 32
LÂM NGUY CẢNH LẠI GẶP U HỒN ÂM CÔNG TÀ ĐẠO THẮNG PHẬT CÔNG

Đ ầu tiên là tiếng kêu thét đầy kinh hoảng của Cao Phi: - Xin Lão tổ tha mạng ! …. Lão tổ nương mau cứu đệ tử ! Phịch !
Tiếng kêu cầu cứu của Cao Phi vừa đập vào tai mọi người thì một hình hài gần như là vô lực liền được ai đó ném ngay vào giữa mọi người.
Nhìn ra hình hài đó chính là Cao Phi và kẻ đã ném Cao Phi bay vào chính là một trong sáu nhân vật có những động thái cử chỉ cực kỳ quái dị. Long Kỳ Hải vội vả quát lên cảnh tỉnh:
- Là Thập Bát U Hồn? Ngươn Trí đại sư ! Mau lập trận để vây chúng lại ! Đề phòng … Chàng chưa kịp nói dứt lời để báo cho mọi người biết là phải đề phòng điều gì thì chính mụ quái bà phải thảng thốt gào lên như mụ ta đang gặp phải một tình huống thiên nàng vạn nan hoàn toàn không sao lường được:
- U Hồn Âm Công? Lão quái vật, lão già bỉ ổi. Ngươi đã luyện được U Hồn Âm Công rồi sao? Vũ Văn Ngọc Hà theo tâm tính nữ nhi trước tình huống này liền không còn tự chủ được nữa, nàng vội đảo người và chạy đến để đứng ngay bên cạnh Long Kỳ Hải.
Ngược lại, Ngươn Trí đại sư do đã hiểu sự lợi hại của Thập Bát U Hồn và U Hồn Âm Công, qua những gì Long Kỳ Hải đã nói và qua lời di tự của Long bang chủ khi trước có lưu lại trong Huyết Y Thư liền lớn tiếng bố trí:
- A di đà Phật ! Phương trượng sư huynh ! Những nhân vật U Hồ đó không thể xem thường được. Sư huynh mau cho đệ tử lập thành La Hán. Hãy thi triển công phu Sư Tử Hống để ngăn ngừa Âm Công.
Đang khi Ngươn Tuệ đại sư còn ngơ ngác trước danh xưng lạ tai: U

Hồn Âm Công và Thập Bát U Hồn. Mụ quái bà bất giác bật lên cười the thé:
- Hay lắm ! Lão già bỉ ổi ! Ta biết ngươi luyện U Hồn Âm Công để làm gì rồi. Sau này ngươi muốn làm gì ta cũng được nhưng trước mắt ngươi phải giúp ta rửa mối nhục này. Tiểu tử này ta giao cho lão, cọn bọn trọc Thiếu Lâm hãy để đấy cho ta. Hê ! Hê ! Hê !
Giọng cười của mụ quái bà vốn đã thập phần ngông cuồng tự đắc nhưng khi được giọng cười tiếp đó của lão quái vật phụ họa vào thì sự khinh ngạo của cả hai như muốn phủ lấp Thiếu Thất Sơn:
- Ha … Ha … Ha … Mọi việc tiếp diễn liền biến đổi. Lão quái vật ngay sau khi ngưng cười bèn cất giọng ồm ồm để tỏ rõ thái độ:
- Mụ cẩu tặc ! Đã hai mươi mấy năm ta phải mòn mỏi chờ đời, đợi thêm một lúc nữa đối với ta đâu có gì đáng kể? Ta không sợ mụ bỏ trốn đâu! Được, ta sẽ thi ân giúp mụ lần này, ta sẽ cho mụ toại nguyện! U … U … U … U …
Những âm thanh rợn người vừa được lão quái vật chúm môi phát ra liền phát huy tác dụng. Sáu U Hồn Nhân đang đứng ngây người như phỗng đá, mặc tình cho Ngươn Trí đại sư tỏa rộng phạm vi của La Hán đại trận để vây chúng vào giữa, thoạt nghe những tiếng u u của lão quái vật liền động đậy thân hình. Với những điệu bộ cứng ngắt như cương ti, sáu U Hồn Nhân bắt đầu nhảy nhót và vung chiêu tán loạn.
Vòng vây hãm của La Hán đại trận trước đó nếu chỉ có mười ba tên Bắc Cương môn hạ thì bây giờ lại có thêm bọn U Hồn Nhân sáu tên nữa.
Long Kỳ Hải còn đang mải nhìn để xem La Hán trận có đủ uy lực như mong muốn hay không, âm thanh quát nạt của lão quái vật chợt vang lên:
- Lại là ngươi ! Long tiểu tử? Nếu ngươi không chết ở Thạch Phong Thành thì lần này cũng phải chết thôi. Nằm xuống nào, tiểu tử !
Vù ! Kịp nhận ra lão quái vật đang vung vẩy tả thủ như lần nào ở Thạch Phong Thành, Long Kỳ Hải tự thị vào công phu bản thân nên cứ ung dung căn dặn Vũ Văn Ngọc Hà: - Việc lập trận đồ, ta giao cho muội. Mau mau lên đi, kẻo muộn. Và chàng đảo người thật nhanh, vừa che chắn cho Ngọc Hà vừa hất ra một chưởng, đỡ thẳng vào ngọn kình lực của lão quái vật đang cuộn đến.
Vù ! Ào … Ào … Ầm ! Ầm ! Tuy cùng bị chấn dội như nhau nhưng kẻ phải kinh ngạc kêu lên chính là lão quái vật: - Hảo công phu, hóa ra không những đã thoát chết mà ngươi còn tiến triển công phu. Vậy thì ngươi càng đáng phải chết. Xem trảo !

Viu … Viu … Đã qua một lần thử nghiệm với mụ quái bà nên bây giờ dù có phải đối đầu với Hắc Sát Phi Trảo, Long Kỳ Hải vẫn vững tâm. Chàng vội hét lên khi nhận thấy Vũ Văn Ngọc Hà vì lo lắng cho chàng nên vẫn chưa bỏ đi và làm như chàng căn dặn:
- Sao muội còn chưa chịu đi Hà muội? Để minh chứng cho Vũ Văn Ngọc Hà biết rằng chàng thật sự sẽ không sao, Long Kỳ Hải lại quát:
- Lão quái vật ! Người đáng chết không phải là ta đâu. Xem đây !
Vù ! Với tuyệt học của Huyền Huyền Vô Vi, qua yếu quyết Tả lực đả lực, bản lãnh cao minh của Long Kỳ Hải một lần nữa làm cho lão quái vật phải sửng sờ.
Viu … Viu … Vù !
Ầm ! Ầm ! Lão gào lên thịnh nộ: - Huyền Huyền Vô Vi ! Hậu sinh khả úy, ta không ngờ bản lĩnh của ngươi lại cao thâm hơn phụ thân ngươi Long Kỳ Du. Hãy đỡ !
Vù … Đúng lúc đó tràng cười the thé của mụ quái bà chợt vang lên rõ môn một: - Hé.. hé … hé ! Bọn trọc ! Giờ tận số của bọn ngươi đã đến rồi ! Để xem Thiếu Lâm phái các ngươi có còn vị cứu tinh nào nữa không ! Đỡ !
Ầm ! Ầm ! Lo ngại cho phái Thiếu Lâm, Long Kỳ Hải thay vì đón đỡ ngọn chưởng kình lợi hại của lão quái vật lại vội vã dịch bộ lách tránh. Chàng đưa mắt nhìn về phía vừa phát ra tràng cười ngạo mạn của mụ quái bà.
Không nhìn còn đỡ, Long Kỳ Hải thoạt nhìn thấy liền bấn loạn tâm can. Vì Ngươn Tuệ đại sư và ba vị cao tăng kia không những không hành động theo lời cảnh báo của Ngươn Trí đại sư, ngược lại còn tìm cách vây hãm mụ quái bà như lúc đầu họ đã làm.
Thế nhưng, do tâm tư thay đổi từ khi có lão quái vật xuất hiện, không hiểu sao mụ quái bà lại tỏ ra hung hăng hơn lúc trước bội phần. Mụ vừa độc ác vừa liều lĩnh. Những tiếng chạm kình vừa rồi là do mụ quái bà dồn dập công vào mỗi một đối thủ là Ngươn Tuệ đại sư và làm cho Ngươn Tuệ đại sư phải rối loạn cước bộ.
Lúc Long Kỳ Hải nhìn qua cũng là lúc mụ quái bà tận lực giáng cho Ngươn Tuệ đại sư một chiêu tối hậu:
- Tên lừa trọc bướng bỉnh ! Nằm xuống !
Vù ! Nước xa không cứu được lửa gần, Long Kỳ Hải thoáng nhẹ nhõm khi phát hiện Vũ Văn Ngọc Hà kịp thời lao đến và ứng cứu cho Ngươn Tuệ đại sư.
Cùng một hành động như Long Kỳ Hải lão quái vật cuống cuồng tận dụng cơ hội này để quan sát cục diện có liên quan đến sáu tên U Hồn Nhân được lão mang theo.

Và lão phải phẫn nộ gầm lên khi nhận ra U Hồn Nhân của lão tỏ ra vô dụng trước uy lực của La Hán đại trận:
- Bọn Thiếu Lâm quả danh bất hư truyền, nhưng bọn ngươi rồi sẽ thấy sự lợi hại của Bắc Cương Lão tổ ta. U … U … U … U …
Nhận được mệnh lệnh qua tiếng kêu quái dị của lão quái vật, bọn U Hồn Nhân liền có phản ứng. Thoạt nhìn thấy những cử chỉ khác lạ của bọn U Hồn Nhân, ba tên hợp thành một nhóm, tất cả là hai nhóm. Hai nhóm này nhóm này cũng quay lưng lại với nhau và đưa mặt nhìn ra ba phía với
những cái miệng đang từ từ chúm lại.
Ngươn Trí đại sư bật thét lên: - Vận dụng Sư Tử Hống công phu. Mau ! U … U … U … U …
Những tiếng u u vừa trầm trầm vừa khô lạnh đến rợn người liền được sáu cái miệng của sáu tên U Hồn Nhân đồng loạt phát ra.
Lập tức, tiếng niệm phật của một trăm linh tám vị tăng nhân đang cùng Ngươn Trí đại sư lập thành La Hán đại trận cũng được phát ra:
- A… di… đà …Phật! U Hồn Âm Công quả hết sức lợi hại ! Nếu như tiếng niệm phật hiệu và vòng vây của La Hán đại trận đã ngăn được U Hồn Âm Công không cho vượt ra khỏi phạm vi trận pháp thì những Âm Công này lại tạo ra những hậu quả cực kỳ trầm trọng cho những ai đang lập trận hoặc mười tên Bắc
Cương môn hạ đang ở bên trong trận.
Dù đã được phật môn công phu Sư Tử Hống che chở, một trăm linh bảy vị tăng nhân còn lại, ngoại trừ Ngươn Trí đại sư, đều phải bị chấn động và ảnh hưởng đến uy lực của đại trận La Hán.
Trận La Hán chợt khựng lại và hiệu quả của trận thế bỗng chốc bị tan biến đi. Tuy nhiên mười tên Bắc Cương môn hạ đâu vì thế mà kịp thoát ra khỏi La Hán đại trận. Tất cả đều xuất huyết ở thất khiếu và lặng lẽ buông người ngã khuỵu xuống.
U Hồn Âm Công ngay lần đầu tiên xuất trận đã mang lại một kết quả hoàn toàn bất ngờ cho những người đương diện.
Đại trận La Hán vì kết quả này phải thất kinh hồn vía. Long Kỳ Hải có phần an tâm cho Thiếu Lâm và cũng có phần cao hứng trước kết cục là “Gậy ông đập lưng ông”. U Hồn Âm Công của lão quái vật lại trừ khử chính bọn ác ma Bắc Cương của mụ quái bà. Mối thù giữa đôi phu phụ cổ quái này chắc chắn càng thêm sâu nặng này.
Và lão quái vật càng thêm giận dữ trước sự kiên cô đáng phục của Đại trận La Hán. Lão lại chụm miệng kêu lên: - U … U … Hồn bất phụ thể, Long Kỳ Hải voội vàng quát lên và tận lực ra chiêu: - Xú quái lão ! Hãy tiếp thử một chiêu xem nào. Đỡ !

Vù ! Ào … Ào … Ầm ! Ầm ! Để lão quái vật không còn thời giờ điều động bọn U Hồn Nhân nữa, Long Kỳ Hải kể từ lúc đó liền quấn lấy lão.
Song phương thay nhau tấn công đối phương với tấn công đối phương với tâm trạng càng lúc càng kinh ngạc về bản lãnh của đối thủ và nghi ngờ về sở học của bản thân.
Việc lão quái vật kinh ngạc về bản lãnh tăng vọt quá bất ngờ của Long Kỳ Hải là điều dễ hiểu. Còn việc bản thân của Long Kỳ Hải sau một lúc tận lực giao chiêu vẫn không hơn được lão quái vật khiến chàng phải hồ nghi về năng lực bản thân.
Vì chàng đâu thể ngờ được rằng ngay cả khi chàng đã đạt được mức đại thành về võ học, có nguồn chân lực liên miên bất tận không bao giờ cạn kiệt từ Hồng Hoang Vô Cực chàng cũng không thể thắng được lão quái vật. Không lẽ lão quái vật sau một thời gian ẩn nấp ở Thạch Phong Thành cũng đã thu lượm được thành quả tương tự như chàng?
Điều này rõ ràng là phi ly´. Tuy nhiên chỉ một lúc phân thần để suy nghĩ về điều này, Long Kỳ Hải bỗng rúng động toàn thân vì một hiện tượng bất ngờ đang xảy ra bên trong nội thể của chàng. Huyết khí sôi trào, kinh mạch thác loạn, nội tạng đảo lộn. Với những hiện tượng vừa xảy đến, Long Kỳ Hải buộc phải nghĩ đến bốn chữ: U Hồn Âm Công.
Chàng vụt hiểu ra. Chính U Hồn Âm Công vẫn do bọn U Hồn Nhân phát ra là nguyên nhân khiến cho chàng dù không bị nguy hại nhưng cũng phải ảnh hưởng đến công phu sở học.
Hiểu ta thì đã muộn. Lão quái vật đâu thể bỏ lỡ cơ hội?
Lão quát lên: - Ngươi đành phải tuân theo số mệnh thôi. Đỡ ! Vù ! Ào … Ào …
Ầm ! Ầm ! Tuy trúng phải một kích của lão quái vật nhưng nhờ đó, khi hai tay bị văng vất ngăn không cho những tiếng u u quái dị kia lọt vào, Long Kỳ Hải chỉ sau hai nhịp thở, là thở theo nhịp Dịch Cân Tâm Pháp Họa đồ, liền phục hồ được trọn vẹn công lực.
Bình tâm tĩnh khí, gạt bỏ mọi tạp niệm và mọi tạp âm ra khỏi ngũ quan, Long Kỳ Hải sau cái nhếch môi cười nhẹ liền xuất thủ.
Chàng xuất thủ tuy chậm nhưng cũng kịp đón đỡ kích thứ hai được lão quái vật đánh bồi vào. Vù ! Vù !
Viu … Ào … Ào … Ầm ! Ầm ! Tạp niệm không còn, tâm trí được thanh luyện nhờ Huyền Huyền Vô Vi, Long Kỳ Hải không còn kinh ngạc nữa trước sự phẫn nộ xung thiên của lão quái vật.
Lão đang tận lực bủa vào mặt chàng một chưởng Xích Dương nóng

bỏng. Long Kỳ Hải vẫn cười nhẹ và dùng một luồng lực đạo nhu kình để đối phó. Vù !
Ào … Ào …
Veo … Ầm ! Ầm ! Hự ! Lão quái vật ôm ngực lùi dài. Long Kỳ Hải vừa định dấn tới để kết liễu lão thì bên cạnh chàng chợt có người ngã xuống và chạm vào chàng. Nhìn xuống, cố trấn tĩnh, Long Kỳ Hải vừa nâng người đó lên vừa ném cho lão quái vật một cái nhìn như muốn phanh thây lão ra.
Vì người vừa ngã cạnh chàng chính là Vũ Văn Ngọc Hà. U Hồn Âm Công? Nếu không tận diệt được bọn U Hồn Nhân, dù ta có giết được lão quái vật thì hậu quả cũng không sao lường được.
Một tay ôm giữ lấy Ngọc Hà để truyền nội lực cho nàng hầu giúp nàng kịp thời ổn định kinh mạch khí huyết lẫn nội tạng, Long Kỳ Hải dùng tay còn lại để thực hiện điều mới nghĩ.
Vút ! Chàng thi triển Tứ Tượng Hồng Hoang bộ pháp để lao đi tìm bọn U Hồn Nhân. Ngổng ngang trước mặt chàng là hàng mấy mươi tăng nhân đệ tử phải ứa máu từ thất khiếu khi bị U Hồn Âm Công hãm hại.
Sáu tên U Hồn Nhân vẫn đứng nguyên vị và luôn miệng phát ra những Âm Công cực kỳ lợi hại. Đoán biết được y´ đồ của chàng và tin rằng chàng sẽ làm được điều chàng muốn, lão quái vật lao đuổi theo chàng.
- Tiểu tử ! Đỡ ! Vù !
Vụt ! Vù ! Nhờ bộ pháp linh diệu, Long Kỳ Hải lách tránh một cách dễ dàng. Và chàng vẫn trầm định tâm trí, không dám để tạp niệm quấy nhiễu đến biện pháp ngăn ngừa mà chàng đang vận dụng. Chàng sau hai lượt dịch người đã diện đối diện với một trong hai nhóm U Hồn Nhân.
- U … U … U … Tiếng kêu của lão quái vật chợt vang lên khiến hai nhóm U Hồn Nhân kia nhận được lệnh liền tản khai.
Chúng tản khai nên U Hồn Âm Công ngưng lại. Long Kỳ Hải đến lúc này mới để cho lòng căm giận tuôn trào: - Các ngươi sống không bằng chết. Vậy đừng oán trách Long Kỳ Hải này ! Đỡ ! Đỡ ! Đỡ ! Vù ! Vù ! Vù !
Với toàn bộ chân nguyên nội thể được vận dụng, Long Kỳ Hải thi triển khinh thân pháp đã nhanh mà khi xuất chưởng cũng nhanh gấp bội.
Ầm ! Ầm ! Ầm ! Ầm! Ba tên U Hồn Nhân nếu họp lại thì còn khả dĩ chống cự, nhưng do tản khai nên đành phải chấp nhận vận mệnh đã an bài. Cả ba phải thảm tử như đáng lẽ đã chết khi họ vì háo kỳ tự

tiện xông vào Thạch Phong Thành trước kia.
Chưa hết, Long Kỳ Hải còn vận toàn chân lực để quát lên đề tỉnh: - Chư vị đại sư mau đề khí, thi triển ngay công phu Sư Tử Hống. Mau lên !
Vút ! Lao người đi thật nhanh như một cái bóng mờ, Long Kỳ Hải vẫn ôm khư khư Vũ Văn Ngọc Hà ở bên mình. Chàng bắt đầu há miệng hú lên: - Hu … u … u … Tiếng hú của chàng đâu khác gì tiếng long ngâm hổ tiếu, khiến cho nhiều vị đại sư tuy chưa phải thiệt mạng bởi U Hồn Âm Công nhưng cũng phải chao đảo thần khí khi nghe được tiếng hú này liền dần dần hồi tỉnh lại.
Những tiếng niệm phật hiệu được phát ra bằng công phu Sư Tử Hống liền xuất hiện ở khắp nơi: - A di đà Phật ! A di đà Phật !
Sự nguy hại của U Hồn Âm Công nếu có ảnh hưởng đến mọi người đương diện, bất kể thân thù thì tiếng hú lanh lảnh của Long Kỳ Hải và những tiếng niệm phật hiệu cũng khiến cho mọi người phải bừng tỉnh.
Trong đó có cả mụ quái bà, Cao Thạch, Cao Phi, Bạch y nữ lang là bốn nhân vật thuộc phe đối địch.
Ngay khi mọi người đều bừng tỉnh, bất chấp lão quái vật càng lúc càng phẫn nộ. Ngươn Tuệ đại sư và ba vị cao tăng liền hiệp lực với Ngươn Trí đại sư để kiến lập một Đại trận La Hán khác.
Và lần này kẻ bị La Hán đại trận giam hãm chính là lão quái vật. Còn lại một mình, Long Kỳ Hải chỉ đặt Vũ Văn Ngọc Hà đứng xuống do nàng cũng đã tỉnh lại, chàng vẫn thánh thót hú dài. Vừa hú mãi không thôi, Long Kỳ Hải vừa lao về phía ba tên U Hồn Nhân còn lại.
- Hú … u … u … u … ! Vù !
Ào … Ào …
Ầm ! Ầm ! Hự ! Hự ! Hự ! Ngay khi ba tên U Hồn Nhân kế tiếp phải thảm tử, lão quái vật đột nhiên gầm bảo: - Mụ cẩu tặc ! Mụ còn chờ gì nữa mà không hiệp lực với ta.
Mụ quái bà đang động thân định cùng Cao Thạch, Cao Phi lao đến chỗ Long Kỳ Hải chợt nghe lão quái vật nói như ra lệnh, mụ cười lên the thé:
- Hé … Hé … Hé … ! Tại sao ta phải giúp lão? Lão đang nằm mơ đấy sao? Thân thủ của lão quái vật không ngờ lại quá cao cường. Lão dù đang bị La Hán đại trận vây khốn nhưng cũng còn đủ năng lực để buông ra lời ngạo mạn:
- Hừ ! Là do mụ chứ không phải do ta. U Hồn Nhân của ta vẫn còn chứ chưa hết đâu. Mụ xem đây ! U … U … U …
Long Kỳ Hải sau khi hủy diệt xong sáu tên U Hồn Nhân, những

tưởng đâu lão quái vật chỉ mang theo có vậy nên chàng vội ngừng ngay tiếng hú trấn áp của chàng.
Giờ lại nghe lão quái vật nói như thế, tiếp đó còn chúm miệng phát ra những tiếng u u như muốn truyền đạt thông tin tới những tên U Hồn Nhân tuy đã đến đây nhưng chưa xuất hiện.
Chàng hoảng sợ liền kêu lên: - Chư vị hãy cẩn trọng. Không chờ Long Kỳ Hải nhắc nhở, bọn Ngươn Tuệ, Ngương Trí do đã quá biết thế nào là U Hồn Âm Công của bọn U Hồn Nhân, nên ngay khi lão quái vật còn đang phát ra hiệu lệnh, mọi người liền ngừng ngay việc phát động trận thế để rập ràng niệm phật hiệu :
- A di đà Phật ! A di đà Phật ! Riêng Long Kỳ Hải thì chạy về phía Vũ Văn Ngọc Hà hầu bảo vệ cho nàng. Chàng đành lấy mắt mà nhìn mụ quái bà, Bạch y nữ lang và hai tên Thư Hùng Song Kiếm: Cao thạch, Cao Phi cùng động thân bỏ chạy.
Vút ! Vút ! Vút ! Vút ! Tiếng niệm phật hiệu vẫn rền vang nhưng La Hán trận buộc phải dừng, lão quái vật ung dung đi ra bên ngoài trận và không ngừng phát ra những tiếng hú truyền lệnh.
Đề phòng vạn nhất, Long Kỳ Hải tuy lấy làm kyỳ vị sự xuất hiện chậm chạp của bọn U Hồn Nhân cho dù lão quái vật đã phát tín hiệu được một lúc lâu, nhưng chàng vẫn không dám đi quá xa chỗ Vũ Văn Ngọc Hà đang đứng.
Và chàng vụt hiểu rõ sự thật khi nghe lão quái vật buông ra một tràng cười : - Ha … ha … ha …
Vút! Chàng giẫm chân tức tối: - Lão quái vật thật xảo quyệt ! Là lão lừa chúng ta để có dịp đào thoát ! Hừ ! Nghe thế, Ngươn Tuệ đại sư bèn đưa tay lên làm hiệu, cho mọi người ngừng ngay việc niệm phật hiệu bằng công phu Sư Tử Hống. Buông ra tiếng thở dài, Ngươn Tuệ đại sư than: - A di đà Phật ! Công phu của bọn ma đầu vô cùng lợi hại. Một nơi thánh địa như thế này phải lâm vào cảnh huyết chảy thây rơi. A di đà Phật ! Phật tổ từ bi xin cứu khổ cứu nạn chúng sinh.

Thạch Phong Thành

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 33
CHUNG KẺ THÙ GÁC BỎ RIÊNG TƯ GẶP CÁI BANG PHÂN MINH ÂN OÁN

Đ iểm lại những tổn thất, Ngươn Tuệ đại sư một lần nữa phải than

van: - A di đà Phật ! Trải qua bao đời phương trượng đệ tử của Thiếu Lâm chưa lần nào phải thiệt hại nặng như lần này. Bổn tọa dù phải chết muôn lần cũng không sao chuộc lại lỗi lầm này. Phật tổ, đệ tử tội thật muôn thác.
Thấy thế Ngươn Trí đại sư bèn lên tiếng khuyên ngăn vị phương trượng sư huynh: - A di đà Phật ! Phương trượng sư huynh đừng tự thống trách mình nữa. Vì đây là họa kiếp của toàn thể võ lâm. Với tổn thất này, phương trượng sư huynh là người có công chứ không phải có tội.
Nhân đó, Ngươn Trí đại sư liền giải bày tất cả sự thể cho Ngươn Tuệ và ba vị cao tăng kia, là ba vị sư đệ đồng hàng chữ Ngươn với Ngươn Trí đại sư là Ngươn Thông, Ngươn Giác và Ngươn Vô.
Nghe xong tất cả, hiểu được đại thể võ lâm, Ngươn Tuệ đại sư lúc này mới nhìn sang Long Kỳ Hải.
- A di đà Phật ! Ân cứu tử của Long thiếu hiệp, lão nạp thật không dám nói lời đáp tạ. Nếu Long gia hai đời đã lấy chuyện tồn vong của giang hồ làm trọng, lão nạp nào dám tư riêng cho tệ phái Thiếu Lâm.
Ngươn Tuệ đại sư quay sang Ngươn Trí đại sư và bảo: - Chuyện không thể chậm. Nhị đệ hãy mau mau truyền bá khẩu quyết Sư Tử Hống công phu đến đồng đạo giang hồ các phái.
Nghĩ lại còn thấy kinh hãi trước tà môn công phu U Hồn, Ngươn Tuệ đại sư tự y´ lãnh nhận trách nhiệm:
- A di đà Phật ! Do Võ Đang phái ở cạnh đây, lão nạp sẽ cho người đi ngay sang bên đó để hành động theo y´ Long thiếu hiệp. Chờ khi quần hùng tề tựu đầy đủ chỉ cần Long thiếu hiệp phát hiệu lệnh, lão nạp và Đại Hà đạo trưởng sẽ đưa môn nhân đệ tử đến góp súc.
Được phương trượng sư huynh thuận y´, Ngươn Trí đại sư và Ngươn Thông tam đệ liền vội vàng phân ra đi về các hướng.
Còn lại Long Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà thì vội quay về chỗ đã hẹn với Tiền, Mã, Chu, Vũ Văn bốn người.
Đang đi, những tiếng huyên náo từ một khu rừng mé tả chợt vang đến làm cho Long Kỳ Hải và Ngọc Hà phải hồ nghi.
Vút ! Vút ! Với tâm trạng chờ đụng mặt bọn Bắc Cương và U Hồn Nhân, hai nhân vật nam thanh nữ tú bỗng thở ra nhẹ nhỏm khi mục quang chạm phải một cảnh tượng khác.
Vẫn là Mã Bình và Vũ Văn Như Hóa, nhưng hai lão hiện đang bị vây kín bởi những bang đồ Cái Bang chứ không phải Bắc Cương môn hạ.
Vẫn là Tôn trưởng lão tám túi của Cái Bang đang huênh hoang quát

nạt và thị uy trước mặt Vu bang chủ Cái Bang.
- Mã Bình ! Nếu hôm nay ngươi không nói rõ về nguyên nhân cái chết của chúng huynh đệ bản Bang tại Lâm Sơn Tự, thì ngươi …
Chầm chậm cùng Vũ Văn Ngọc Hà tiến vào, Long Kỳ Hải chợt lên tiếng trước khi Tôn trưởng lão nói ra những lời khó nghe và làm cho chuyện đã lầm lẫn càng lầm lẫn hơn:
- Vu bang chủ, Tôn tiền bối ! Nhị vị có thể nghe kẻ hậu sinh này phân giải đôi lời không? Nhận ra chàng, Mã Bình và Vũ Văn Như Hóa vội khom người xuống. Từ bên trong vòng vây của bang đồ Cái Bang, hai lão ung dung nói ra:
- Bang chủ đã đến ! Thuộc hạ Nhị, Tam hộ pháp xin tham kiến Bang chủ. Câu nói của hai lão lập tức làm cho toàn trường phải rúng động. Chúng bang đồ Cái Bang cùng kêu ồ cả lên.
Còn Vu bang chủ và năm vị trưởng lão tám túi của Cái Bang, có cả Tôn trưởng lão, thì khinh thị nạt hỏi:
- Hai lão thất phu lảm nhảm cái gì vậy? - Bang chủ ! Hai lão này gọi ai là Bang chủ? - Lại còn xưng là Hộ pháp nữa, chắc chắn không phải là gọi Bang chủ của chúng ta rồi. - Không lẽ là tiểu tử kia?
Long Kỳ Hải vẫngiữ đủ lệ số khi thi lễ với mọi người : - Hậu sinh Long Kỳ Hải nếu có gì mạo phạm xin Vu bang chủ và chư vị trưởng lão thứ tội cho. Vu Hóa Thuần, Bang chủ Cái Bang phải buột miệng kêu lên khi nghe chàng xưng danh:
- Thiếu hiệp là Long Kỳ Hải chứ không phải là Viên Kỳ Hải ư? Họ Long … Có phải là …? Long thiếu hiệp có quan hệ gì với Long Kỳ Du, Long đại hiệp, bang chủ Vô Vi Thanh Ngưu Bang?
Thấy Mã Bình mấp máy môi định nói, Long Kỳ Hải vội lấy mắt ngăn lại. Chàng hướng về Vu Bang chủ để đáp lời:
- Người mà Bang chủ vừa nhắc đến chính là tiên phụ. Tôn trưởng lão bấy giờ đã hiểu liền gầm lên:
- Vậy thì hay lắm. Hóa ra Mã Bình và Hoa Mãn Thiên đều là người của Vô Vi Thanh Ngưu Bang đã cố tình đầu nhập bản bang, ngươi đã là Bang chủ, vậy cái chết của đệ tử bản bang ngươi cũng phải có phần nào trách nhiệm. Bọn ngươi chỉ có bốn người, nếu có chết thì cũng chưa đủ bù đắp đâu.
Lời lẽ của Tôn trưởng lão ngay lập tức làm cho Vũ Văn Như Hóa phải động nộ. Lão gầm giận dữ: - Họ Tôn kia! Ngươi nói năng nên giữ lời. Ta …
Long Kỳ Hải đưa tay ngăn lại. Sau đó, chàng bất kể hiểm nguy tự thân đi luôn vào giữa vòng nguy do bang đồ Cái Bang vây hãm. Chàng bảo: - Vũ Văn thúc thúc không nên trách Tôn trưởng lão. Vì

có nhiều điều Tôn trưởng lão và chư vị đây chưa hiểu nên khó tránh được sự hiểu lầm. Tôn trưởng lão cười gằn thành tiếng: - Hừ ! Hiểu lầm và chưa hiểu ư? Là ta lầm hay ngươi lầm? Lên ! Không cần thỉnh y´ Bang chủ Cái Bang, Tôn ttrưởng lão vừa dứt lời liền phát tay ra hiệu cho bang đồ Cái Bang cùng tiến lên.
Trong khi Long Kỳ Hải thì vẫn bình tâm và đợi chờ từng phản ứng của Vu Hóa Thuần Bang chủ, ngược lại Vu bang chủ lại chăm chăm nhìn và dò xét từng động thái của chàng thì vòng người Cái Bang theo thủ hiệu của Tôn trưởng lão đang có nhiều hành động tỏ ra trái ngược nhau.
Nếu có nhiều bang đồ Cái Bang vì muốn đòi nợ máu cho huynh đệ đã thảm tử nên có những cử chỉ đầy khích nộ giận dữ, thì cũng có khá đông trong họ lại bắt chước Vu Bang chủ, nghĩa là đứng yên bất động và chờ xem thái độ của một trang thiếu hiệp anh tuấn là Long Kỳ Hải.
Sự bình thân đến mức độ dửng dưng của Long Kỳ Hải, đương nhiên là cũng lây lan đến hai lão Hộ pháp là Mã Bình và Vũ Văn Như Hóa, làm cho trưởng lão họ Tôn thêm giận dữ.
Tuy nhiên, Tôn trưởng lão lần này chưa kịp lên tiếng để bộc lộ sự giận dữ của lão, Vu bang chủ bấy giờ mới lên tiếng:
- Khí phách của Long thiếu hiệp chẳng khác nào Long đại hiệp năm xưa. Vu mỗ thật sự bái phục. Mọi người hãy bình tâm lại đã nào.
Thân danh là Bang chủ của một đại bang lớn nhất trên giang hồ, một lời do Vu Hóa Thuần buông ra ngay lập tức trấn áp được chúng bang đồ đang cơn sôi giận. Đến như Tôn trưởng lão cũng phải bước lùi lại, không dám buông lung sự giận dữ như lúc mới rồi.
Chờ mọi người hoàn toàn yên ắng trở lại Vu bang chủ bằng một giọng nói đầy uy nghiêm lên tiếng bảo Long Kỳ Hải :
- Long thiếu hiệp vừa nói đến hai chữ hiểu lầm, bổn Bang chủ đang chờ nghe Long thiếu hiệp giải thích đây.
Không để cho ánh mắt nghiêm nghị của Vu bang chủ uy hiếp, Long Kỳ Hải bình thản nói lên những gì chàng đang muốn có dịp để nói:
- Nói đến hai chữ hiểu lầm, có khi kẻ hậu sinh nói chưa đúng. Vu bang chủ ! Thật ra hậu sinh chỉ muốn nói rằng chư vị huynh đệ của quy´ bang được một vị bang chủ hết lòng chăm sóc và trân trọng từng sinh mạng như thế này quả là một việc đại phúc. Hậu sinh xin đổi hai chữ hiểu lầm bằng bốn chữ: bội phục và bái tạ.
Sắc diện vẫn không thay đổi, Vu bang chủ vừa tiếp tục ánh mắt nhìn vào chàng vừa hỏi với y´ dò xét:
- Long thiếu hiệp có y´ gì khi dẫn dắt câu chuyện đi quá xa như vậy?

Bổn bang chủ vẫn còn chờ nghe lời giải thích hợp tình hợp ly´ của Long thiếu hiệp kia mà?
Chàng dọn giọng và đưa mắt nhìn lướt qua mọi người. Sau đó chàng vẫn tiếp tục giải thích theo y´ riêng của chàng : - Hậu sinh nào dám dẫn dắt câu chuyện như Vu bang chủ vừa nói? Vu bang chủ sẽ hiểu được nguyên nhân nếu biết rằng hai chữ bái tạ mà hậu sinh vừa dùng đến vẫn chưa xứng với Bang chủ. Đó là …
Không chịu được nữa, Tôn trưởng lão hốt nhiên gầm lên xen vào: - Ngươi nếu còn lảm nhảm những lời vô nghĩa nữa thì đừng trách chúng ta không khách khí với ngươi.
Chàng quắc mắt nhìn lão: - Tôn trưởng lão sao không chờ nghe hậu sinh nói xong mà đã vội vàng bảo là vô nghĩa? - Ta không việc gì phải phí phạm thời gian với ngươi.
Long Kỳ Hải cười nhẹ: - Vậy thì thế này, chắc chắn sẽ không phí phạm thời gian quy´ báu của Tôn trưởng lão. Khẽ thở ra, chàng hỏi:
- Theo trưởng lão, hậu sinh phải có thái độ gì đối với người đã từng có công cưu mang mình trong lúc khốn khó? Có phải là bái tạ với mọi thành y´ không?
Tôn trưởng lão tuy có phần hoang mang trước lời nói khó hiểu của chàng nhưng lời lẽ vẫn gay gắt:
- Điều đó thì đương nhiên. Nhưng đâu có liên quan gì đến sinh mạng hơn ba mươi huynh đệ bản bang đã phải thảm tử? Chàng lại cười : - Đối với nhân vật vừa có ân trọng là cho kẻ khác nương náu mà quyết báo thù phục hận theo trưởng lão, hậu sinh phải bày tỏ thái độ như thế nào đây? Dùng bốn chữ bội phục và bái tạ là sai hay là chưa đủ?
Hoang mang vẫn hoàn hoang mang, Tôn trưởng lão thật sự động nộ vì cho rằng Long Kỳ Hải đang cố y´ trêu chọc lão.
Tông trưởng lão chưa kịp phát tác thì Vu bang củ do mơ hồ hiểu được nên vội vàng kêu lên: - Long thiếu hiệp thật ra có y´ gì? Chẳng lẽ những người đã chết ở Lâm Sơn Tự chính là … Long Kỳ Hải gật đầu:
- Vu bang chủ đoán đúng không sai ! Những người đã đến Lâm Sơn Tự theo sự điều động của Mã trưởng lão lúc đó đều là người của tệ bang. Hậu sinh sẽ biết là không phải nếu bây giờ phải nói rằng trong số huynh đệ ở đây vẫn có không ít người đều là môn nhân đệ tử của tệ bang. Mong Vu bang chủ thứ tội cho.
Mặt đỏ tai tía, không những chỉ có Tôn trưởng lão mà thôi, tất cả năm vị trưởng lão đương diện đều tỏ ra giận dữ khi nghe Long Kỳ Hải nói ra lời này.
Vu bang chủ có phần nào trầm tĩnh hơn, ung dung hỏi mọi người: -

Trong huynh đệ, ai là đệ tử trung kiên của Vô Vi Thanh Ngưu Bang và bất đắc dĩ phải nương náu ở Cái Bang, xin hướng bước ra phía trước.
Không một ai trong chúng bang đồ Cái Bang động đậy, điều này làm cho năm vị trưởng lão Cái Bang có phần thỏa mãn.
Tuy nhiên, khi Long Kỳ Hải nâng cao hữu thủ, cho mọi người dễ dàng nhìn thấy Cương Chỉ Hàn Lệnh, tín phù Bang chủ của Vô Vi Thanh Ngưu Bang và khi chàng lên tiếng thì sự việc liền khác đi.
Chàng dõng dạc bảo: - Năm xưa, dù tiên phụ đã có lệnh: Vô Vi Thanh Ngưu Bang kể như không tồn tại, đệ tử của bảng bang vẫn không quên nguồn cội của mỗi người, trong đó có không ít huynh đệ đang ẩn nhờ ở Cái Bang. Nay Long mỗ tuy bất tài nhưng quyết không bỏ phế tâm huyết của tiền nhân. Vô Vi Thanh
Ngưu Bang lại tái xuất giang hồ. Chư huynh đệ nếu có lòng, Long mỗ xin dùng tấm chân tâm để đãi ngộ. Mời bước ra.
Mười ! Hai mươi !
Vòng người do bang đồ Cái Bang tạo ra bỗng vơi đi non nửa khi có đến xấp xỉ năm mươi người tiến ra phía trước theo lời kêu gọi của Long Kỳ Hải.
Nửa giận, nửa hờn, Vu bang chủ không biết phải tỏ thái độ như thế nào khi gần năm mươi người cùng rập ràng nói lên y´ nguyện của họ:
- Ân cưu mang của Cái Bang, mỗ dù chết cũng không bao giờ dám quên, nay tệ bang lại được phục nguyên, mỗ đành phải tiếc nuối chia tay Bang chủ và chư huynh đệ. Ân trọng xin có ngày báo đáp.
Cái Bang là một đại bang lớn nhất trên ggiang hồ, nhân số đông vô kể. Tuy vậy, vẫn còn có rất nhiều người vì nhiều hoàn cảnh khác nhau và vì muốn có một bang hội đủ lớn để nương nhờ nên vẫn luôn đầu nhập vào Cái Bang. Quy điều của Cái Bang tuy có khắc khe nhưng tựu trung vẫn là hành
hiệp trượng nghĩa, lấy đạo ly´ làm trọng. Bất cứ ai nếu muốn gia nhập Cái Bang chỉ cần tuân giữ đúng Bang quy và coi trọng chữ tín là được, bất kể nguồn gốc xuất xứ ra sao.
Dầu vậy trường hợp đang xảy ra bây giờ Cái Bang chưa từng gặp qua. Do đó, Vu bang chủ nếu muốn bắt lỗi hoặc xử trí số người lộn sòng này cũng không có gì để bắt lỗi. Vì họ vẫn luôn tuân thủ bang quy và hiện tại họ đường đường chính chính nói lời chia tay chứ không phải lén lút phản lại.
Hiểu được tâm trạng của Vu bang chủ, Mã Bình đến lúc này mới

dám lên tiếng: - Bang chủ ! Chuyện nương nhờ quy´ Bang tuy là điều bất đắc dĩ đối với bọn ta, những người bỗng dưng mất chỗ đứng, nhưng dù sao Cái Bang cũng là …
Vu bang chủ phẩy tay một cái chán nản: - Thần long sa vũng cạn cũng vẫn là thần long. Mã hộ pháp khỏi phải nhiều lời. Việc hôm nay bổn Bang chủ sẽ không bao giờ quên.
Tuy lời lẽ của Vu bang chủ là lời khen ngợi khí phách của Bang đồ Vô Vi Thanh Ngưu Bang nhưng vẫn hàm chứa sự giận dữ do bị xúc phạm.
Không muốn có hiềm khích giữa hai bang phái, Long Kỳ Hải vội vã lên tiếng: - Vu bang chủ ! Y´ của Mã Hộ pháp là: từ nay về sau, việc của Cái Bang cũng sẽ là việc của tệ bang. Hậu sinh xin đoan quyết điều này.
Buông ra một tiếng hừ khô lạnh, Vu bang chủ thõng thượt nói vẻn vẹn một tiếng: - Đi !
Nhìn đám người Cái Bang lẳng lặng bỏ đi, không riêng gì Long Kỳ Hải cảm thấy ưu phiền, những người mới đây đã là đệ tử Cái Bang cũng buồn theo, đưa mắt nhìn và suy´t nữa đã rơi lệ.
Trầm ngâm một lúc, Long Kỳ Hải bèn căn dặn mọi người :
- Nhị vị Hộ pháp nghe lệnh. Tất cả mau quay lại chỗ hẹn với Tiền – Chu nhị Càn ! Vũ Văn Tam Hộ pháp hãy chú trọng việc thiết lập trận đồ. Còn Mã nhị Hộ pháp thì cùng với Vũ Văn cô nương chỉ cho mọi người khẩu quyết công phu Sư Tử Hống. Bổn tọa sẽ quay lại sau. Cáo biệt !
Vút ! Với định y´ vừa có, Long Kỳ Hải không chờ mọi người phản ứng đã nhanh chân lao vọt đi.

Thạch Phong Thành

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 34
CÁI BANG LÂM HỌA BỞI U HỒN
BUÔNG THA ĐỊCH NHÂN VÌ CHỮ TÍN

M àn đêm đã buông xuống. Những tia lửa bập bùng từ một ngôi sơn miếu cứ luôn ẩn hiện đã chỉ điểm cho Long Kỳ Hải nơi lưu ngụ qua đêm của Cái Bang.
Chàng cứ chần chừ mãi mà vẫn chưa quyết định được thái độ. Đường đột đến gặp Vu bang chủ lúc này liệu có phải là đúng lúc để

giải thích thêm không? Hay chỉ tạo thêm những hiểu lầm mà thôi. Hoặc giả, ngay khi chàng vừa xuất hiện, người của Cái Bang sẽ đổ vạ cho chàng là đang muốn dò xét họ và họ sẽ ra tay động thủ thì sao?
Canh một qua đi một cách nhanh chóng. Rồi canh hai cũng qua đi. Ánh lửa từ ngôi sơn miếu càng lúc càng rạng rỡ, minh chứng rằng Vu bang chủ và chúng bang đồ vẫn còn thức. Và họ thức chắc chắn là để bàn về điều vừa xảy ra cho bang phái của họ vào lúc chiều.
Họ vẫn còn hậm hực chưa nguôi ngoai. Ta không nên xuất hiện thì hơn. Nghĩ thế Long Kỳ Hải vừa định bỏ đi thì ngay bên cạnh chàng liền có tiếng thủ thỉ: - Đại ca đừng nên gặp họ lúc này
Long Kỳ Hải giật mình:
- Là Vũ Văn Ngọc Hà? Chà ! Ta mãi suy nghĩ mà không hề cảnh giác. Nếu là bọn Bắc Cương thì sao?
Chàng vội quay đầu lại. Lần thứ hai y´ định của chàng phải bỏ dở. U … U … U … U …
Bàng hoàng đến khắp người cùng nổi gai, Long Kỳ Hải vội lên tiếng căn dặn Ngọc Hà : - Bọn U Hồn Nhân sắp xuất hiện rồi. Muội hãy giúp ta điều này. Mau bố trí trận đồ đi ! Nhanh lên
!
Ngọc Hà tuy cũng phát hiện được những âm thanh quái dị kia là do những U Hồn Nhân phát ra, nhưng nàng kinh nghi hỏi lại:
- Lập trận đồ để làm gì? Đại ca định lánh mặt bọn U Hồn Nhân ư?
Chàng càng thêm vội vã:
- Không phải chúng ta mà là dành cho người Cái Bang. Muội đừng hỏi nữa. Hãy thực hiện đi.
Hiểu được y´ tứ của Long Kỳ Hải, Vũ Văn Ngọc Hà thầm thán phục và vội vã thực hiện việc lập trận.
Cũng may là quanh nơi này, đâu đâu cũng có những thân cây rừng. Chỉ cần quan sát một lúc ngắn, Vũ Văn Ngọc Hà dễ dàng nghĩ ra một trận thế thích hợp dựa vào những thân cây mọc tự nhiên.
Trong khi Ngọc Hà bố trí trận đồ Âm Dương Ngũ Phục Long. Long Kỳ Hải lại cẩn trọng dõi nhìn từng động tĩnh sẽ có ở quanh ngôi sơn miếu.
Và những bóng nhân ảnh có dáng đi điệu nhảy cứng đờ như những cương thi không bao giờ đã xuất hiện trong tầm thị tuyến của Long Kỳ Hải.
Chàng bồn chồn lo lắng vì chưa biết phải xuất hiện vào lúc nào hoặc lấy cớ gì thuận tiện để xuất hiện.

Tiếp đó, một U Hồn Nhân chợt lao vọt luôn vào bên trong ngôi sơn miếu trước ánh mắt sững sờ của Long Kỳ Hải.
Một tiếng kêu kinh ngạc từ bên trong ngôi sơn miếu liền vang ra. - Là Tư Không Bách, Bảo chủ Thanh Long bảo? Đang đêm Bảo chủ quang lâm là có điều gì muốn chỉ giáo?
Long Kỳ Hải hoang mang: - U Hồn Nhân vừa nhảy vào lại là Bảo chủ Thanh Long bảo Tư Không Bách sao? Sao lạ vậy? Tại sao lão Tư Không Bách lại giả thành U Hồn Nhân?
Nếu Long Kỳ Hải phải kinh nghi vì điều này thì bọn người Cái Bang ở bên trong ngôi sơn miếu càng thập phần kinh nghi hơn.
Vì lão Tư Không Bách thay vì đáp lời hoặc lên tiếng giải thích thì lại chúm môi chu miệng để phát ra một tràng âm thanh quái lạ:
- U … U … U … U … Nghe tiếng kêu này phát ra từ ngôi sơn miếu, Long Kỳ Hải kêu thầm: - Nguy tai ! Lão Tư Không Bách sau một thời tuyệt tích không ngờ lão đã mạo hiểm đi vào Thạch Phong Thành. Lão đã bị lão quái vật Bắc Cương Lão tổ hóa thành một U Hồn Nhân. Cái Bang e nguy mất.
Đúng lúc đó, có thêm năm U Hồn Nhân nữa cũng nhảy vọt vào bên trong ngôi sơn miếu, và những âm thanh liền vang lên:
- U … U … U … U …
Càng chần chừ thì hậu quả xảy đến càng thêm hệ trọng, Long Kỳ Hải vội vàng tung bắn người và lao ra.
Vút ! Long Kỳ Hải chưa kịp đi vào ngôi sơn tự miếu, một tiếng nạt vang trời bỗng vang lên: - Ai? Muốn chết !
Vù … Tiếng rú rù của kình phong bỗng đổ ụp vào chàng từ phía sau. Chàng xoay chuyển y´ nghĩ thật nhanh. Nếu là Cái Bang môn hạ, khi phát hiện có kẻ lạ đột nhập, họ cuũng không đến nổi hồ đồ mà động thủ như thế này. Phải là bọn môn hạ Bắc Cương mà thôi.
Vậy thì hắn đáng chết.
Với nhận định này và vì tình hình bên trong ngôi sơn miếu chưa biết đang là thế nào, Long Kỳ Hải vẫn tiếp tục lao vào bên trong. Chàng chỉ khẽ ngoặc tay về phía sau để hất ra một luồng lực đạo nhu kình, tuy nhẹ nhàng nhưng thật lợi hại để đối chọi với ngọn chưởng phong do ai đó đang tập kích vào chàng từ phía sau !
Viu … Viu … Ầm !
Hự ! Cùng với tiếng kêu đau đớn do kẻ vừa tập kích chàng phát ra, hắn còn buông ra một lời thật sự thảng thốt: - Là Viên tiểu tử? Đến Long Kỳ Hải cũng phải thảng thốt khi nghe được lời này. Vì lời nói này được nói lên bằng một giọng nói khá quen tai, chủ nhân của giọng nói là một người mà Long Kỳ Hải không ngờ lại được gặp ở

đây: Tiêu Đạt Nhân.
Chàng vừa mới dừng chân lại, định mặt đối mặt với kẻ giả nhân giả nghĩa và còn là thù nhân của chàng thì sự việc ở bên trong ngôi sơn miếu bất chợt được chàng nhìn thấy khiến chàng phải thay đổi y´ định.
Kể cả Tư Không Bách, đúng là lão Bảo chủ Thanh Long bảo đã bị hóa thành một U Hồn Nhân, lão và năm U Hồn Nhân kia vừa nhảy nhót bằng những cử chỉ giật cục của những cương thi vừa luôn miệng phát ra những thanh âm cực kỳ lợi hại là U Hồn Âm Công.
Ngoài một ít nhân vật Cái Bang có nội lực thâm hậu còn đủ năng lực tự chống trả lại sức công phá tàn khốc của U Hồn Âm Công, đại đa số bang đồ Cái Bang đều phải ngã khuỵu người xuống và ứa máu từ thất khiếu.
Quay lại và đối phó với Tiêu Đạt Nhân, bọn Cái Bang e phải tuyệt diệt mất. Phụ thân ! Hài nhi phải tạm buông tha cho thù nhân lần này vậy.
Không một chút diên trì, Long Kỳ Hải lại động thân lao vào bên trong ngôi sơn miếu, tạm thời gác lại việc truy bắt Tiêu Đạt Nhân để truy vấn về mọi chuyện lúc trước.
Với khí định tâm hòa, không cho tạp âm và tạp niệm là U Hồn Âm Công xung phá nội tạng qua ngõ ngũ quan và tâm trí, Long Kỳ Hải vừa lọt vào bên trong liền xuất lực ra chiêu.
Hai tên U Hồn Nhân đúng là xấu số, hoặc giả hai tên này đã bị vị phán quan điểm vào sổ tử. Thấy Long Kỳ Hải xuất hiện, hai tên U Hồn Nhân liền xông vào.
Không cười cũng không giận, Long Kỳ Hải với sắc mặt kín như bưng vì không dám để thất tình lục dục quấy nhiễu tâm trí, chàng ung dung thi triển công phu tuyệt học để đối phó với hai tên U Hồn Nhân này.
Ào … Ầm ! Vù … Ầm ! Phịch ! Phịch ! Sự xuất hiện của chàng mà lão Tiêu Đạt Nhân vẫn nghĩ là vViên Kỳ Hải, đã làm cho lão Tiêu nảy sinh ác y´.
Từ bên ngoài, lão bỗng phát lên những hiệu lệnh bằng âm thanh ma quái: - U … U … U …
Ở bên trong, ba trong bốn tên U Hồn Nhân liền quần tụ lại thành một nhóm. Ba tên này vừa quay lưng lại với nhau, đưa mặt quay ra ba hướng, chúng liền phát động Âm Công U Hồn.
- U … U … U … Đang khi các vị trưởng lão Cái Bang và Vu bang chủ phải ôm ngực lảo đảo và vội vàng ngồi xuống tọa công mong trấn áp được U Hồn Âm Công, tên U Hồn Nhân còn lại do chỉ còn có một mình nên không sao chống lại được Âm Công do chính đồng bọn

gây ra.
Diễn biến này xảy ra thật nhanh, và chỉ có Long Kỳ Hải với mục lực tinh tường mới nhận ra. Chàng thoáng mỉm cười vì vô tình phát hiện được điểm yếu của Thập Bát U Hồn. Đồng thoời chàng cũng cảm thấy thương hại cho tên U Hồn Nhân nọ chính là lão Tư Không Bách, Bảo chủ Thanh Long bảo.
Chỉ mới một thoáng phân tâm và để cho thất tình quấy nhiễu, nội tạng của Long Kỳ Hải liền bị U Hồn Âm Công do ba tên kia phát động công kích vào.
Như trúng phải một kích thật mãnh liệt, Long Kỳ Hải ngoài thần tình choáng váng còn bị sôi trào khí huyết.
Hồn bất phụ thể, Long Kỳ Hải vội thu liễm tâm thần và ngẩng mặt hú lên: - Hu … U … U … U …
Tiếng hú của chàng vừa cất lên liền như một tia nắng chói lọi xé tan màn đêm đen độc hại. Và không riêng gì những nhân vật chủ chốt của Cái Bang nhờ tiếng hú này mà trầm định tâm linh, đến cả tên U Hồn Nhân kia cũng nhân đó được giải nguy.
Hắn, Tư Không Bách, vừa hồi phục sau cơn nguy hiểm bỗng như hóa cuồng. Hắn nhảy xổ vào ba tên đồng bọn và vũ lộng tít mù song chưởng.
Đúng là Cuồng Long Liên Hoàn Chưởng công phu thành danh của Bảo chủ Thanh Long bảo Tư Không Bách.
Đang khi chàng nghĩ như vậy, sự quấy loạn của Tư Không Bách U Hồn Nhân đã làm cho ba tên kia vì lo đối phó nên phải ngừng việc phát động Âm Công.
Sự thay đổi này thật là lạ lùng và Long Kỳ Hải nào dám bỏ lỡ cơ hội. Chàng cuộn người lao đến và vung chưởng loại bỏ ngay một trong ba tên U Hồn Nhân kia. Vù …
Ào … Ào …
Ầm ! Hự ! Phịch ! Như nhận ra chuyển biến lạ lùng này do Âm Công U Hồn chợt ngừng lại, lão Tiêu Đạt Nhân ở bên ngoài lại vội vã phát hiệu lệnh:
- U … U … U … Chỉ còn lại ba tên U Hồn Nhân, kể cả lão Tư Không Bách, tiếng hiệu lệnh vừa lọt vào bên trong thì sự việc lại xoay chuyển thật bất ngờ.
Lão Tư Không Bách dù đang cơn phát cuồng nhưng khi nghe được hiệu lệnh điều động chính lão và hai tên U Hồn Nhân kia liền quần tụ thành một nhóm.
Cả kinh và cả giận trước sự biến chuyển kỳ quái này, một lần nữa Long Kỳ Hải buộc phải nhanh tay hành động.

Chàng vội vã hú lên: - Hu … U … U … U … Cùng với sự phát động tiếng hú với nội lực đầy dẫy, Long Kỳ Hải còn nhanh tốc xuất lực ra chiêu nhắm vào hai tên U Hồn Nhân kia.
Ào … Ầm ! Vù.. Ầm !
Hự ! Hự ! Phịch ! Phịch ! Chỉ còn lại mỗi một mình lão Tư Không Bách, Long Kỳ Hải vội vàng lên tiếng với những nhân vật Cái Bang :
- U Hồn Âm Công nếu chỉ do một tên U Hồn sẽ không còn lợi hại như trước nữa. Chư vị cứ tùy nghi đối phó. Tại hạ còn phải lo đối phó với nhân vật chủ xướng ở bên ngoài đây.
Vút ! Chàng lao vọt ra ngoài và thật sự giận dữ vì không thấy lão Tiêu Đạt Nhân đâu cả. Còn đang bực tức, Long Kỳ Hải chợt mỉm cười khi nghe có tiếng Vũ Văn Ngọc Hà rốirít gọi: - Đại ca ! Có phải đại ca đang tìm nhân vật đầu lãnh không? Y đây rồi ! Y´ quáng quàng đâm đầu vào trận đồ Âm Dương Ngũ Phục Long rồi.
Chàng tung người lao đến thật nhanh, chàng chỉ kịp căn dặn Ngọc Hà : - Ở bên trong hãy còn một tên U Hồn Nhân mà nhân vật Cái Bang thì chưa khôi phục công lực, muội hãy vào tiếp họ một tay đi.
Vút ! Dịch chuyển đúng bộ vị để nhập trận, Long Kỳ Hải cười nhẹ khi nhìn thấy lão Tiêu Đạt Nhân đang lồng lộn lên như dã thú bị sa bầy. - Tiêu minh chủ, Tiêu Đạt Nhân, Mông Diện Nhân ! Ta phải gọi lão như thế nào mới đúng đây? Quá bất ngờ trước sự hiện thân thật đột ngột của chàng, lão họ Tiêu ngoác mồm kêu lên: - Viên Kỳ Hải! Sao lại thế này? Ta.. Ta đang ở đâu đây?
Chàng nhìn lão và lắc đầu thương hại: - Lão nên đứng yên thì hơn. Đây là trận thế kỳ môn, lão càng loạn động càng dẫn đến hậu quả tai hại đấy.
Lão liền ngừng lại và lườm lườm nhìn chàng: - Ngươi đã … hủy diệt hết những U Hồn Nhân? Bằng cách nào ngươi có được thân thủ này? Trước kia ngươi đâu được như vậy?
Chàng ung dung hỏi lại lão: - Lão sai xử được U Hồn Nhân, có nghĩa là lão đã hội diện với sư tổ của lão. Vậy lão có biết sư tổ của lão đã từng là bại tướng của ta tại Thiếu Thất Sơn Thiếu Lâm phái không?
Bàng hoàng một lúc lâu, Tiêu Đạt Nhân mới nói được thành lời: - Là … Là … Ngươi? Ngươi chính là Long … Long …
Chàng cười nhẹ:
- Dưỡng phụ họ Viên, thân sinh phụ mẫu thật sự là Long bang chủ của Vô Vi Thanh Ngưu Bang. Theo lão, ta có nên tự nhận là Long Kỳ Hải không?
- Ngươi là Long Kỳ Hải? Thân phụ ngươi là Long Kỳ Du? Thật ư?
Không hiểu vì lẽ gì lão họ Tiêu lại thay đổi thái độ. Lão không còn sợ

chàng nữa mà là vừa giận vừa lộ vẻ nuối tiếc một điều gì đó.
Chàng kinh nghi: - Lão sao rồi? Lão không tin ư? Lão lẩm bẩm thật khẽ, nhưng rất tiếc là Long Kỳ Hải lại nghe được : - Nếu biết trước như vậy, chẳng thà … Thì ta đâu phải chuốc lấy hậu họa này? Chàng mơ hồ đoán được bèn cười khảy một tiếng:
- Vậy là trước kia lão đã từng có y´ nghĩ giết ta? Tại sao chứ? Là vì ta chính là hậu nhân của Long gia? Có phải chính lão đã hãm hại gia phụ không?
Xuất kỳ bất y´, Tiêu Đạt Nhân vừa lao đến vừa gầm lên: - Ta phải giết ngươi ! Đỡ !
Vù … Long Kỳ Hải cười gằn: - Hừ ! Xích Long Chưởng ư? Công phu của lão còn kém lắm. Ào …
Vù … Vù … Ầm ! Lão giương mắt nhìn chằm chằm vào chàng sau khi lão bị chấn lùi còn chàng thì vẫn vững như bàn thạch.
Lão ngoác mồm kêu lên: - Từ đâu ngươi có được thân thủ này? Là do Dịch Cân Tâm Họa Đồ ư? Chàng nghe thế liền nhớ lại lần lão đã từ một Tiêu minh chủ vụt thay đổi thành một Mông Diện Nhân để lừa chàng vào tròng. Chính lần đó, chàng đã thố lộ cho lão biết về dDịch Cân Tâm Họa Đồ.
Chàng rít lên: - Lão còn dám nhắc đến chuyện đó nữa sao? Một hành vi đê tiện đến vậy mà lão vẫn dám làm hay sao?
- Đỡ ! Viu … Viu … Nhân lúc chàng đang nói, lão Tiêu Đạt Nhân lại xuất kỳ bất y´, đánh ra một trảo Hắc Sát.
Chàng ung dung thi thố tuyệt học: - Lão có nhận ra công phu này không? Vù …
Ào … Ào …
Lão trố to hai mắt khiến đôi ngươi như muốn nhảy ra khỏi hai hốc mắt vì đã nhận ra công phu tuyệt học vừa được Long Kỳ Hải thi triển:
- Là Huyền Huyền Vô Vi tuyệt học? Bằng yếu quyết tả lực đả lực, Long Kỳ Hải vừa làm cho Hắc Sát Phi Trảo của lão phải quay ngược lại và quật ngay vào lão.
Nếu lão kinh ngạc chỉ có một phần vì điều này thì Long Kỳ Hải lại kinh ngạc đến những mười phần.
Chàng quát lên đề quyết: - Lão vừa gọi là gì? Không còn là công phu Mượn hoa hiến phật nữa sao? Nếu lão đã rõ đây là Huyền Huyền Vô Vi tuyệt học thì chính lão là người đã hãm hại tiên phụ trước kia. Đỡ !
Vù … Không ngờ Long Kỳ Hải lại nói lên điều này và nó là sự thật mà bấy lâu nay lão Tiêu Đạt Nhân chưa hề thố lộ cùng ai, lão họ Tiêu cuống cuồng nhảy tránh.
Vút ! Do lão loạn động nên vô tình bị sa vào những ảo giác do chính

trận thế kỳ môn tạo ra. Và đó cũng là điều may mắn cho lão vì nhờ đó lão thoát được chiêu chưởng tối hậu của chàng.
Long Kỳ Hải liền dịch chuyển theo bộ vị để lại xuất hiện ngay bên cạnh lão: - Tiên phụ có thù gì với lão mà lão nhẫn tâm hãm hại? Đỡ !
Vù … Vút … Nếu trận thế kỳ môn có điểm lợi là đã vây khốn được thù nhân nhưng cũng có điểm bất lợi là giúp cho lão họ Tiêu chi trì được sinh mạng sau loạt chiêu thứ hai của chàng.
Và lần thứ hai Long Kỳ Hải lại hiển hiện trước mặt. Kinh hoảng đến tột độ, Tiêu Đạt Nhân vội gào lên:
- Khoan đã, tiểu tử ! Ta còn có điều muốn nói với ngươi. Chàng dừng lại và long mắt nhìn lão:
- Lão còn muốn trăn trối điều gì?
Hai tròng mắt của lão cứ đảo tròn khi mồm miệng của lão thì lại huyên thuyên:
- Ta biết ngươi cũng như ta, có thù tất báo có ân phải đáp đền. Phụ thân ngươi đã hạ sát sư phụ của ta, không lẽ việc ta vì sư phụ để báo thù là sai?
- Sư phụ của lão là ai? Không lẽ là … Lão đáp vội:
- Ta biết ngươi đã đoán ra rồi ! Hắc Sát Lão Đồ Vương chính là sư phụ của ta. Long Kỳ Hải bỗng quát lên nghi hoặc:
- Nhưng sư phụ của lão đã hãm hại quá nhiều người vô tội. Tiên phụ giết đi chính là trừ hại cho võ lâm. Còn nữa, ta biết lão không là đối thủ của tiên phụ. Lào đã dùng thủ đoạn ám muội để thực hiện y´ đồ. Bây giờ thì ngược lại, ta và lão cứ công bằng quyết đấu. Lão vì sư phụ của lão, ta thì vì tiên phụ ! Đỡ !
Vù … Lão lại kêu lên giật giọng : - Khoan ! Ta còn chưa nói xong.
Chàng thu kình về và gay gắt hỏi: - Còn gì nữa? Lão muốn tự quyết ư? Lão cuống cuồng bảo:
- Không phải như vậy. Ta chỉ muốn nói đến câu hữu ân tất báo cho ngươi nhớ mà thôi. Chàng lườm lườm nhìn lão:
- Hữu aân tất báo ! Y´ của lão là …
- Là ngươi đã hai lần nói với ta những lời ân nghĩa. Ngươi còn bảo là ngươi nguyện sẽ đáp đền. Ngươi tự nhận là hậu nhân của Long bang chủ, Long đại hiệp, ngươi có muốn đồng đạo giang hồ gọi ngươi là hạng vong ân bội nghĩa không?
Long Kỳ Hải trố mắt nhìn lão. Lão nói không sai chút nào ! Trước lúc ly khai khỏi Chính Nghĩa Sảnh, chàng đã từng nói với lão là chàng sẽ báo đáp ân tình của lão. Rồi khi chàng được lão tận tình chữa trị thương thế dưới lốt Mông Diện Nhân, chàng cũng nói y như vậy.
Hít nhẹ một hơi chân khí, chàng nhìn lão và cười nhẹ: - Tâm cơ của

lão thật giảo quyệt ! Lão quên rằng sau đó chính lão đã ra lệnh cho Cao Phi truy sát ta. Còn lần thứ hai thì lão lợi dụng ta để giết hại Quỷ Y Tử và Hoa Mãn Thiên tiền bối. Công và tội xem như đã ngang bằng, lão tưởng ta không biết tà y´ của lão sao?
Lão kinh hoàng phản bác: - Cao Phi hành động hoàn toàn không do ta sai xử. Cái chết của hai lão kia cũng không phải do ta. Ngươi đừng gán cho ta những việc không phải do ta làm hầu chối bỏ những gì ngươi đã hứa.
Chàng thoáng nghe liền khựng lại. Sau một lúc ngẫm nghĩ chàng thở dài: - Lão giỏi biện bạch lắm. Được ! Ta không sợ sẽ không tìm lại được lão. Mau cút đi ! Ta tha cho lão một lần này vậy.
Ầm ! Ầm ! Sau hai loạt chưởng, Long Kỳ Hải đã phá giải hoàn toàn thế trận. Chàng đưa mắt nhìn thù gia ung dung bỏ đi mà lòng tràn đầy hậm hực.

Thạch Phong Thành

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 35
THANH XUẤT Ư LAM: TÀ THÊM TÀ
TRÒ BẠI HOẠI ĐỔI CÔNG DƯỠNG DỤC

Q uay lại sơn miếu, Long Kỳ Hải kinh ngạc tột độ. Chàng vội hỏi Vũ Văn Ngọc Hà:
- Vu bang chủ và mọi người đâu rồi?
Ngọc Hà cười vui: - Hành vi trượng nghĩa của đại ca đã cảm hóa được người Cái Bang. Theo đề xuất của muội, Vu bang chủ sau khi an táng xong cho những bang đồ xấu số, đã đưa tất cả đến với Thiếu Lâm rồi.
- Họ đến Thiếu Lâm phái để làm gì? Ngọc Hà đáp:
- Để hiệp lực với quần hùng các phái, chống lại U Hồn Âm Công và diệt trừ Bắc Cương Lão tổ phu phụ.
- Sao muội không bảo họ hiệp đoàn với lệnh tôn và Mã thúc thúc.
Ngọc Hà chép miệng trách chàng:
- Vậy là đại ca không biết rồi. Họ vừa mới có thái độ không hay với Nhị bá bá, bảo họ đến với Nhị bá bá làm sao được? Ít nhiều họ cũng phải giữ thể diện của một đại bang chứ?
Chàng gật đầu tán thành sự bố trí của Ngọc Hà, rồi lại hỏi: - Còn muội, sao muội dám đơn thân độc lực đi tìm ta? Mọi người không

ngăn muội lại à? Ngọc Hà chợt phụng phịu:
- Không ai ngăn cản muội như đại ca đâu. Là muội chỉ không an tâm cho đại ca mà thôi. Nếu đại ca không thích muội theo làm quấn chân, muội đành phải quay lại vậy.
Tâm trạng rối bời và hụt hẫng, Long Kỳ Hải làm gì không hiểu tâm y´ của Vũ Văn Ngọc Hà. Trong lúc vội, Long Kỳ Hải đưa tay giữ Vũ Văn Ngọc Hà lại.
Và như Ngọc Hà tuy quay người bước đi nhưng lại sẵn sàng chờ đợi một hành động như vậy của chàng, nên bước đi của nàng là vô lực. Một người không muốn bước đi, còn một người thì thật tâm giữ lại nên cái lôi lại của Long Kỳ Hải vì dư lực đã làm cho toàn thân của Vũ Văn Ngọc Hà phải ngã luôn vào vòng tay của chàng.
Những cảm nhận mới mẻ bỗng xuất hiện giữa hai thân thể nóng ấm làm cho Long Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà hầu như quên cả thực tại. Họ cứ đứng trong vòng tay của nhau mà quên rằng sương vẫn rơi lạnh cho dù màn đêm đang dần tan biến đi.
Bộp ! Một giọt sương từ những hạt nhỏ li ti động lại thành một giọt lớn chợt rơi xuống từ mái tóc của Ngọc Hà. Tiếng động của giọt sương khi rơi xuống nền đất không phải là lớn lắm nhưng cũng đủ làm cho tâm hồn non trẻ phải bừng tỉnh.
Họ buông nhau ra thật vội vàng với hai khuôn mặt đỏ bừng vì e thẹn. Và khi nhận ra xung quanh không có lấy một bóng người, sự e thẹn của họ liền tan đi, thay vào đó là hai nụ cười e ấp đầy hoan lạc.
Chép miệng lắc đầu, Long Kỳ Hải tiếc nuối: - Trời lại sáng rồi.
Ngọc Hà thỏ thẻ đáp lại: - Mai kia giang hồ được yên tĩnh, mọi người cũng sẽ được tận hưởng những buổi sáng thanh bình như chúng ta.
Long Kỳ Hải thở hắt ra một hơi rồi bảo: - Muốn giang hồ mau chóng được như lời muội nói, chúng ta phải đi thôi. Tuy có nuối tiếc những thời khắc vừa trải qua, nhưng Ngọc Hà cũng hân hoan vì được Long Kỳ Hải cho đi cùng.
Nàng chỉ cần có bấy nhiêu mà thôi. Và nàng buông nhẹ một tiếng cười thích thú lúc tung người chạy theo Long Kỳ Hải.
Đưa tay giữ Vũ Văn Ngọc Hà lại, Long Kỳ Hải còn kịp thời kéo nàng cùng nép sát người vào một vách đá ngay khi chàng phát hiện có những thanh âm lạ tai:
Hiểu sai y´ về chàng, Ngọc Hà há miệng kêu lên: - Đại …
Long Kỳ Hải vội đưa tay lên bịt chặt miệng nàng rồi nói như rót vào tai: - Muội đừng lên tiếng. Ta nghe như có giọng nói của Cao Thạch. Biết đâu bọn U Hồn Nhân và phu phụ của lão Bắc Cương đang kín đáo ẩn nấp ở đây, chúng ta có thể nhân cơ hội này tiêu diệt chúng.

Nghe thế, khi được Long Kỳ Hải buông tay ra, Ngọc Hà e thẹn lẩm bẩm: - Vậy mà muội cứ tưởng …
Nàng tưởng gì hoặc đang lẩm bẩm điều gì, Long Kỳ Hải do đang chú tâm dò xét mọi động tịnh nên không để vào tai.
Thấy thần sắc có phần khẩn trương của Long Kỳ Hải, Ngọc Hà vội dẹp bỏ những y´ nghĩ để cùng chú tâm nghe ngóng như chàng.
Nương theo tiếng động, Long Kỳ Hải bèn men theo vách đá và tiến lần tới. Ngọc Hà vội vã đi theo chân.
Càng di chuyển gần chừng nào, Ngọc Hà càng dễ dàng nghe được những âm thanh thổ bỉ mà trước đó có lẽ Long Kỳ Hải đã nghe nhiều và rõ chừng ấy.
Đó là những lời lẽ đốn mạt và dâm tà mà Vũ Văn Ngọc Hà không thể nào ngờ lại do chính Cao Thạch có đủ đởm lược để mở miệng nói ra.
Tuy khuôn mặt cứ luôn đỏ bừng vì phải nghe những lời bẩn thỉu này nhưng Vũ Văn Ngọc Hà nào dám đứng lại hoặc ngăn cản không cho Long Kỳ Hải tiến đến chỗ đang có tiếng phát thoại.
Vì nàng thừa biết rằng âm thanh đê tiện hạ lưu đó là do Cao Thạch phát ra và còn có khả năng bọn Bắc Cương môn hạ lẫn bọn U Hồn Nhân đang lẩn quẩn gần đây. Nếu là vậy, việc Long Kỳ Hải phải tìm tận hang ổ để diệt trừ thì đâu có gì là không đúng? Cho dù hiện tại, ở đâu đó, gã Cao Thạch đang cao hứng với hành vi hái liễu tìm hoa, là hành vi mà đángly´ ra cả Long Kỳ Hải lẫn Vũ Văn Ngọc Hà tuyệt nhiên không nên nhìn ngó đến.
Những tràng cười dâm ô của Cao Thạch chốc chốc lại vang lên khiến một đôi lần Vũ Văn Ngọc Hà phải bủn rủn tay chân và không muốn lần mò tìm đến nữa.
Thế nhưng, do Long Kỳ Hải vẫn đi về phía có tiếng cười, nàng không thể không gắng gượng bước đi theo.
Đột nhiên cùng với một giọng cười thứ hai cũng khả ố thô bỉ không kém gì tràng cười thứ nhất, là một câu nói do chính chủ nhân của giọng cười thứ hai nói ra. Và nhờ câu nói này cả Long Kỳ Hải lẫn Vũ Văn Ngọc Hà mới hiểu lờ mờ sự việc.
Giọng nói thứ hai bảo: - Đại sư ca còn chờ gì nữa? Đêm xuân một khắc đáng giá ngàn vàng, đệ không còn chịu đựng được nữa rồi?
Cao Thạch cười lên khành : - Ha … Ha … Ha … ! Nhị đệ việc gì phải nôn nóng chứ? Ả tuy là tiểu sư muội của chúng ta nhưng bấy lâu nay ả vì được mụ già cổ quái kia tin yêu nên ả đâu có xem chúng ta ra gì? Ta muốn nhân cơ hội này trừng trị ả một phen. Ha … Ha … Ha … ! Đệ thử nhìn vào mặt ả xem. Ả càng giận dữ, càng xấu hổ có phải

là càng xinh không. Ha … Ha …
Nhị đệ của Cao Thạch chính là Cao Phi, gã cũng cười lên phụ họa!
Lôi tay Long Kỳ Hải lại, Ngọc Hà dùng ngón tay để vạch chữ vào lòng bàn tay của chàng:
- Tiểu sư muội của bọn chúng là ai? Long Kỳ Hải dù đang căm giận hai tên dâm tặc đến tận xương tủy nhưng cũng phải cố nén lại và tìm cách giải thích cho Ngọc Hà hiểu. Chàng vạch chữ vào tay Ngọc Hà :
- Đó là Tuệ Nhi của mmụ quái bà ! Ngọc Hà hoang mang:
- Giữa chúng là sư huynh sư muội, tại sao hai tên kia cam tâm buông lung thú tính? Long Kỳ Hải cũng đang nghĩ về điều kỳ lạ này:
“Có lẽ hai gã đang có y´ đồ tạo phản. Vì ta nghe CaoThạch gọi mụ quái bà là Mụ già cổ quái, chứ không còn gọi là Lão tổ như trước nữa.”
Cao Phi đột nhiên cười rú lên: - Hố … Hố … Hố … ! Đại sư ca xem da thịt của ả có nõn nà không? Chỗ này nữa chỗ này nữa ! Hố … Hố …
Cùng là phận nữ nhi, Ngọc Hà viết vội vào tay Long Kỳ Hải : - Đại ca còn chờ gì nữa?
Long Kỳ Hải mím môi lại đến tí tái cả hai bên khóe. - Là thật hay là chúng chỉ giả vờ, ta không biết rõ nên không dám manh động. - Đại ca sợ gì chứ? Đến U Hồn Âm Công đại ca còn không sợ nữa kia mà? Long Kỳ Hải chưa kịp đáp thì ở chỗ vừa có tiếng cười khả ố của Cao Phi bỗng vang lên một loạt gầm dữ dội:
- Hai tên súc sinh ! Bọn ngươi dám ư? Long Kỳ Hải với hai mắt như muốn tóe ra lửa khi nhận ra âm thanh này là do Tiêu Đạt Nhân quát la.
Và khi vừa nhận ra âm thanh của kẻ thù Tiêu Đạt Nhân, Long Kỳ Hải liền quên đi tất cả những dè dặt chàng vừa có.
Nhưng trước khi chàng dịch thân lao đi, bất chấp là có cạm bẫy hay không, lời nói của Cao Thạch bỗng vang lên khá rành rọt khiến cho Long Kỳ Hải và Ngọc Hà cùng bàng hoàng khôn tả:
- Sư phụ ! Lão tổ nương đang chịu sự trừng phạt của Lão tổ. Tuệ muội là do Lão tổ ban cho huynh đệ đệ tử ! Đàng nào Tuệ muội cũng bị Lão tổ biến thành U Hồn Nhân, tại sao đệ tử phải bỏ phí một đóa hồng xuân sắc như thế này?
Có tiếng Tiêu Đạt Nhân rít lên: - Hai ngươi còn dám đôi có với ta ư? Hai ngươi có còn xem ta là sư phụ nữa không? Cao Phi sợ sệt lên tiếng:
- Sư phụ ! Đệ tử không dám ! Đến lúc này, Ngọc Hà bèn viết vào tay chàng : - Đây không phải là cạm bẫy ! Đi vào không đại ca? Chàng

chưa kịp đáp lại thì có tiếng Tiêu Đạt Nhân quát lên: - Cao Phi ! Ngươi to gan thật ! Dám ám toán ta là c. h. ế. t ! Long Kỳ Hải cả mừng, vạch vào tay Ngọc Hà :
- Không cần phải vội ! Chờ cho bọn chúng tự xâu xé với nhau đã. Ầm !
Ào … Ầm !
Hự ! Oa ! Vù …
Những tiếng chạm kình vang lên hỗn loạn và sau đó là tiếng quát giận dữ của Tiêu Đạt Nhân: - Cao Thạch ! Ngươi chạy đâu cho thoát !
Vù … Long Kỳ Hải vội vã kéo Ngọc Hà dịch người chạy thật nhanh vào một góc khuất. Vì ở phía trước đang có một bóng nhân ảnh lướt ào về phía hai người đang ẩn nấp.
Vút ! Bóng nhân ảnh đó với toàn thân hầu như là trần trùng trục, hắn vừa lướt ngang qua chỗ Long Kỳ Hải, chàng liền nhận ra hắn chính là Cao Thạch.
Với tay ra, Long Kỳ Hải dùng thủ pháp cách không điểm vào thán đường huyệt của hắn. Hự !
Hắn đứng khựng lại và từ từ khuỵu người xuống. Long Kỳ Hải nôn nóng nhìn về phía trước, hy vọng lão Tiêu Đạt Nhân vì đuổi theo Cao Thạch sẽ phải lao ngang qua đây và tự dẫn xác đến nạp mạng cho chàng. Thế nhưng bóng dáng của lão hoàn toàn không xuất hiện
Nghiêng tai nghe ngóng một lúc, Long Kỳ Hải càng thêm kinh nghi, vì ở phía trước vẫn không có lấy một tiếng động, cho dù là tiếng động khẽ.
Qua những diễn biến vừa rồi, Long Kỳ Hải biết rằng Cao Thạch và Cao Phi cùng có y´ đồ đê tiện với ái nữ của lão họ Tiêu, như hai gã đã thú nhận. May cho nàng ta là lão họ Tiêu đến kịp lúc. Và Cao Phi chắc chắn đã bị lão họ Tiêu trừ khử, còn Cao Thạch thì chạy đến đây lại gặp phải chàng.
- Lão đã dẫn ả Tuệ Nhi gì đó đi theo lối khác rồi. Đại ca còn chờ gì nữa mà không đuổi theo? Hành động của Ngọc Hà vạch vào tay chàng câu hỏi thúc hối này làm cho chàng bừng tỉnh.
Đột nhiên trái với nhận định của Ngọc Hà, ở phía trước bỗng có âm thanh của Bạch y nữ lang vang lên:
- Phụ thân ! Sao phụ thân không giải huyệt cho hài nhi? Phụ thân đừng nhìn hài nhi như vậy nữa ! Hu … Hu …
Tiếng khóc tủi hổ của bBạch y nữ lang chừng như quá lạc lõng so với khung cảnh này. Vì lão họ Tiêu sau đó liền cười lên:
- Ha … Ha … Ha … ! Tuệ nhi ! Vóc dáng của ngươi như thế này

chẳng trách bọn chúng không nảy y´ tà vậy? Đến ta … Đến ta cũng phải … Ha … Ha … Ha …
Long Kỳ Hải giật mình và bắt đầu bấn loạn tâm can. Chỉ đến khi Ngọc Hà vạch tiếp vào tay chàng. Long Kỳ Hải mới phần nào trấn tĩnh:
- Sao lạ vậy đại ca? Đâu có hạng phụ thân mất hết nhân tính như vậy? - Muội nghĩ sao? Chúng ta có nên cứu nàng ta không?
Ngọc Hà liền tỏ ra quyết liệt: - Hạng đại nghịch bất đạo và vô luân vô thường này, chúng ta còn để làm gì? Nàng ta định lướt đến thì Long Kỳ Hải chợt đưa tay giữ lại.
Chàng nói thật khẽ vào tai nàng: - Muội nghe kìa !
Lúc đó, không hiểu Bạch y nữ lang đã kêu khóc những gì nhưng Tiêu Đạt Nhân lại ung dung cười cợt và thổ lộ:
- Ha … Ha … Ha … ! Ta và ngươi đâu phải là phụ tử cốt nhục? Cây độc không trái, gái độc không con, suốt đời ta chưa hề biết đến hai chữ thê nhi thì ngươi làm sao lại là cốt nhục của ta? Tuệ muội ! Ta đã từng khổ công nuôi dưỡng Tuệ muội. Bây giờ đến lúc Tuệ muội phải đền đáp lại công lao
dưỡng dục rồi đó. Muội hãy chìu ta, hãy thuận theo y´ của ta.
- Không ! Không ! Buông ta ra ! Phụ thân ! Mau buông hài nhi ra ! - Ha … Ha … Ha … ! Đừng gọi ta là phụ thân nữa. Ta không phải là phụ thân của muội. Đừng phản kháng làm gì cho phí sức. Tuệ muội …
Không dằn lòng được nữa, Long Kỳ Hải nhanh tốc lướt người đi như tên bắn. Vút !
Lọt vào một sơn động với ánh sáng chỉ chiếu mờ mờ, Long Kỳ Hải khi nhìn thấy lão Tiêu Đạt Nhân với thân hình đã trần quá nửa và lão đang cố ép buộc Bạch y nữ lang cùng làm chuyện dâm ô với lão, chàng thịnh nộ gầm lên:
- Tiêu Đạt Nhân ! Lão có còn là người nữa không?
Tiếng gầm thật khủng khiếp khiến cho lão Tiêu Đạt Nhân cơ hồ phải nhảy bắn người lên cao khi nghe tiếng gầm này.
Ngược lại với lão họ Tiêu, sự xuất hiện bất thầncủa Long Kỳ Hải lại làm cho Bạch y nữ lang phải kêu rú lên vì thẹn: - A … Long Kỳ Hải không quan tâm tới tiếng kêu rú khác thường của nàng ta, chàng chỉ chú trọng đến lão họ Tiêu mà thôi.
Ngay khi lão họ Tiêu vừa ổn định được thần trí, Long Kỳ Hải lạnh giọng buông ra một lời như lời phán quyết của tử thần:
- Lão lại gặp ta ! Lão còn muốn nói gì nữa không? Cuống quít vì thân hình đang lõa lồ quá nửa, Tiêu Đạt Nhân lúng búng kêu lên không

thành lời: - Ngươi … Ngươi … ! Ta … Ta …
Long Kỳ Hải gầm lên vang dội: - C.. h.. ế.. t ! Chàng vung mạnh hữu chưởng ra phía trước. Vù.. Vù …
Tiếng thét vừa phẫn nộ vừa bi ai của Bạch y nữ lang chợt vang lên: - Đừng giết ! Đừng giết lão vội !
Veo … Phịch ! Đổi chưởng thành chỉ, Long Kỳ Hải sau khi chết rụ huyệt đạo của lão họ Tiêu liền quay lại: - Tại sao …
Chàng chỉ mới nói được đến đây đành phải ngừng lời và quay mặt nhìn đi nơi khác, vì Bạch y nữ lang bây giờ đâu còn một mảnh vải che thân.
Lúc đó may mà có Ngọc Hà là nữ nhân dùng tấm thân của nàng để che chắn cho Bạch y nữ lang. Ngọc Hà còn hỏi:
- Cô nương không muốn giết lão ư? Tại sao chứ? Có tiếng thút thít của nàng ta vang lên thật bi thương: - Vũ Văn tỷ tỷ, Long thiếu hiệp. Là ta … ta muốn biết rõ sự thật ! Ngọc Hà buột miệng hỏi:
- Sự thật gì?
Nhưng Long Kỳ Hải đã hiểu ngay y´ định của Bạch y nữ lang. Chàng vội dựng lão họ Tiêu dậy và quát hỏi lão:
- Lão đã nghe rồi đấy chứ? Lão nói đi, nàng ta thật sự có quan hệ gì với lão? Giữa lão và nàng có đúng như lời lão vừa nói không?
Chạm mặt Long Kỳ Hải là điều có lẽ lão họ Tiêu không thể nào ngờ, nhất là chạm mặt đúng lúc như thế này.
Lão ấp úng hỏi lại: - Ngươi hỏi gì? Ta … Ta không hiểu ! Chàng gắt lớn:
- Lão còn vờ ư? Là ta muốn biết có phải giữa lão và nàng không là cốt nhục tình thâm như lão đã nói không?
- Ngươi đã nghe.. đã nghe tất cả? Lão vẫn không chịu đáp. Long Kỳ Hải rít lên: - Lão tưởng ta không dám giết lão à? Nói ! Thật là bất ngờ, lão họ Tiêu lại cười lên cuồng ngạo: - Ha … Ha … Ha … ! Chết thì chết. Có chết ta cũng không nói. Ha … ha … ha … Lão vị quá sợ nên hóa cuồng và vì hóa cuồng nên lão quên cả sợ.
Long Kỳ Hải chợt nghiĩ ra một biện pháp để đối phó. Chàng bảo lão:
- Lão tưởng lão không nói là được sao? Lão có từng nghe nói đến thủ pháp Triệt Cân Mạch bao giờ chưa?
Toàn thân của lão Tiêu liền co rúm lại: - Ngươi … Ngươi dám …
Chàng cười lạnh: - Đối với một kẻ mất hết nhân tính như lão, có gì ta lại không dám? Xem này ! Vừa nói, chàng vừa đưa tay ra như muốn thi triển thủ pháp Triệt Cân Mạch mà trước kia chàng đã từng bị Mã Bình hành hạ.
Nhưng lão họ Tiêu chợt kêu lên hoảng loạn: - Đừng ! Đừng ! Ta nói.

Để ta nói !
Vấu vào mạch môn huyệt của lão chàng khẽ nạt: - Lão đừng hòng giở trò với ta. Nói mau ! Và lão nói ra thật.
Theo như lời lão nói thì Bạch y nữ lang chỉ là một đứa bé sơ sinh được lão nảy mối từ tâm và nuôi dưỡng. Song thâncủa nàng bị bọn thảo khấu giết hại. Đến khi nàng ta được mười hai tuổi, Mã Nại Bắc Cương mới nhận nuôi dưỡng nàng cho đến lúc này.
Lời nói của lão họ Tiêu tuy ngắn ngủn nhưng lại là một sự đả kích khá mạnh làm cho Bạch y nữ lang phải bàng hoàng vì lai lịch không như nàng nghĩ.
Nàng ta bỗng cười lên ngặt ngoẽo: - Ha … Ha … Ha … ! Hóa ra ta không phải là họ Tiêu ! Ta không là cốt nhục của hạng người vô sỉ lừa thầy phản bạn như lão. Ha … Ha … Ha … ! Ta là ai? Thân sinh ta là ai? Ha … Ha …
Muốn lên tiếng khuyên ngăn nàng ta nhưng Long Kỳ Hải không dám. Vì nếu thế, chàng làm gì không phải quay đầu nhìn nàng. Mà nàng thì … Như vậy, chàng nhìn mà được ư?
Bởi đó, Long Kỳ Hải bỗng thở ra nhẹ nhõm khi nghe Ngọc Hà lên tiếng: - Ở đây đã có muội rồi, đại ca hãy ra ngoài đi !
Bạch y nữ lang đột nhiên kêu lên: - Hãy để lão vô sỉ lại cho tiểu nữ.
Đa tạ Long thiếu hiệp. Sau khi lưu lại lão họ Tiêu, Long Kỳ Hải vừa bbước ra ngoài phải thầm kêu lên: - Cao Thạch đã trốn chạy rồi. Không khéo hắn theo lối khác mà dẫn lão quái vật và bọn U Hồn Nhân đến thì khốn.
Nghĩ thế chàng bắt đầu nôn nóng, lo cho những người đang ở bên trong sơn động. Tuy nhiên, sự nôn nóng của chàng chỉ trong chốc lát liền tan biến chính tai chàng nghe có tiếng kêu thảm khốc của lão họ Tiêu vang lên:
- Oa ! Tiếp đó là tiếng nói của Ngọc Hà vang lên: - Đại ca quay lai được rồi.
Long Kỳ Hải cả mừng và quay lại. Nhưng thần sắc của chàng vẫn lộ liễu khiến cho Ngọc Hà phải lo âu hỏi:
- Có gì bất ổn sao đại ca? Chàng chưa kịp đáp thì Bạch y nữ lang trong bộ y phục rộng quá khổ, là bộ y phục của lão họ Tiêu như chàng còn nhớ, đã vội vàng quỳ sụp dưới chân chàng và khóc òa.

Thạch Phong Thành

Đánh máy: Trúc Nhi
Hồi 36

VÌ DÃ TÂM THI TRIỂN THỦ THUẬT
BỞI CẢM PHỤC TIẾT LỘ ĐẠI MƯU

L ong Kỳ Hải vội nhảy tránh sang một bên: - Cô nương làm gì vậy? Lão cũng là thù gia của tại hạ, tại hạ hành động hoàn toàn không phải vì cô nương đâu. Cô nương mau đứng lên đi.
Ngọc Hà cũng kinh ngạc không kém nên cũng lên tiếng khuyên ngăn nàng ta: - Cũng chỉ là tình cờ mà thôi, cô nương đừng quá bận tâm như vậy. Hãy đứng lên nào ! Nhưng nàng ta vẫn quỳ, bất chấp Vũ Văn Ngọc Hà đang đưa tay vực nàng dậy. Tuy nhiên nàng ta cũng đã lên tiếng và giải bày tất cả :
- Long thiếu hiệp, Vũ Văn tỷ tỷ ! Ân cứu tử vừa rồi, tiểu nữ còn chưa biết phải đáp tạ như thế nào cho xứng. Nhưng tiểu nữ ngoài cách này thì không còn cách nào khác để thỉnh cầu nhị vị thêm một việc nữa.
Bán tín bán nghi, Long Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà đưa mắt nhìn nhau. Sau đó, chàng nhìn lại nàng ta:
- Phải là việc khẩn thiết lắm, cô nương mới có thái độ này. Sao cô nương không đứng lên và nói rõ cho tại hạ nghe.
Nàng ta vẫn quỳ và lắc đầu vài lượt: - Nếu Long thiếu hiệp không chấp thuận thỉnh cầu, tiểu nữ cứ quỳ mãi như thế này thôi. Đến lượt Vũ Văn Ngọc Hà hối thúc nàng ta:
- Cô nương không chịu nói rõ thì ta và Long đại ca có biết là thỉnh cầu gì mà chấp thuận. Không hiểu là do cách xưng hô quá thân thiết của Ngọc Hà đối với Long Kỳ Hải hay là do tình thế quá đổi khẩn trương mà nàng ta vụt ngẩng đầu lên.
Nước mắt chan hòa, nàng ta buột miệng kêu lên thật thống thiết: - Long đại ca, Long thiếu hiệp ! Chỉ có đại ca mới giúp được tiểu nữ. Đại ca chưa có lời chấp thuận làm sao tiểu nữ dám mở miệng nói ra?
Không chịu được những giọt lệ bi thương của nàng, nhất là tình cảnh cực kỳ thê thảm mà nàng ta vừa chịu đựng và suy´t nữa đã phải bị ô nhục tấm băng trinh, Long Kỳ Hải đành phải nói lời đáp ứng.
- Được rồi ! Nếu là chuyện phù hợp với đạo ly´, không đi ngược lại công đạo võ lâm thì tại hạ xin hứa.
Mừng đến hai khóe môi phải run lên bần bật, nàng ta lập cập mãi mới giải thích được rõ ràng: - Là việc cứu người, cứu cho toàn thể võ lâm Trung Nguyên thoát khỏi họa diệt thân. Đó là phải phù hợp với công đạo võ lâm không?
Vừa đỡ nàng ta đứng lên, Vũ Văn Ngọc Hà vừa đáp: - Như vậy thì

phải rồi ! Nhưng là việc gì … cô nương? Nàng ta đưa tay lên để gạt nhanh những giọt lệ chực tuôn trào và nói: - Lão tổ …
Long Kỳ Hải giật mình: - Là Lão tổ nào? - Lão tổ nương ! - Lão tổ nương? Mụ ta ư? Mụ ta đã làm sao? Không chút phiền muộn vì cách xưng hô có phần thoái quá của Long Kỳ Hải, nàng ta nói như muốn khóc:
- Lão tổ nương sắp bị hóa thành U Hồn Nhân rồi. Sau một lúc suy nghĩ, Long Kỳ Hải dù không muốn nhưng cũng phải nhoẻn cười đắc y´: - Gieo nhân nào gặt quả ấy. Hành vi trước kia của mụ có gặp phải kết cục này theo tại hạ cũng chưa đủ bù đắp. Thật tình tại hạ không thể …
Nghe đến đây, nàng ta vừa thất sắc vừa kêu lên: - Nhưng trước kia Lão tổ nương chưa hề có một việc sai quấy đến nghiêm trọng. Long thiếu hiệp xin hãy suy xét lại.
Chàng lắc đầu: - Với dã tâm độc bá quần hùng, mụ từ Bắc Cương xa xôi đã cho đệ tử là Hắc Sát Lão Đồ Vương xâm nhập Trung Nguyên, giết hại nhiều người vô tội …
- Đó là do trượng phu của Lão tổ nương sai khiến. Lão tổ nương chỉ sau này mới biết. Chàng nhìn chằm chằm vào nàng vì không ngờ nàng ta lại tìm được ly´ do để bênh vực cho mụ quái bà.
- Nhưng sau đó thì sao? Mụ lại cho Tiêu Đạt Nhân giả vờ làm một vị đại hiệp, để rồi nhờ vào thân thủ bất phàm lão đã được quần hùng công cử làm minh chủ võ lâm. Với chiêu bài minh chủ lão đã di họa cho bao nhiêu nhân vật giang hồ, cô nương có biết không?
Những tưởng đâu nàng ta không sao chối cãi được điều này, Long Kỳ Hải lại phải hoang mang khi nghe nàng ta nói:
- Sai lão họ Tiêu vào Trung Nguyên là thật nhưng mục đích của lão tổ nương là chỉ tìm cho được trượng phu mà thôi. Mọi hành vi khác của lão, Lão tổ nương thực sự không quản được.
Chàng quắc mắt lên: - Vậy còn cái chết của gia phụ thì sao? Mười bảy năm trươớc lão họ Tiêu chưa vào Trung Nguyên, vậy lệnh Lão tổ nương là người quản thúc thì chính mụ ta đã ra lệnh cho lão họ Tiêu ám toán gia phụ phải không?
Nàng ta chợt khuỵu người xuống và không thể chối cãi được lập luận này của chàng, nhưng sau đó trước ánh mắt thương hại của chàng và Ngọc Hà, nàng ta lại tự đứng lên và tìm lời phản bác:
- Năm đó đúng là Lão tổ nương đã ra lệnh cho lão họ Tiêu. Vì lệnh tôn đã thú nhận là chịu sự sai khiến của lão già bỉ ổi kia, một nhân vật mà Lão tổ nương không còn muốn xem là trượng phu nữa. Theo như Long đại hiệp, Lão tổ nương phải làm gì đây? Thúc thủ và nạp

mạng cho lệnh tôn ư?
Ba chữ “Long đại hiệp” mà nàng ta vừa dùng đến rõ ràng là có y´ châm chọc chàng. Tuy nhiên chàng không hề giận vì suy cho, kẻ đã trực tiếp ám toán phụ thân chàng là lão họ Tiêu chứ không phải Mã Nại. Và lão đã chết ! Đồng thời, chuyện lão họ Tiêu đã lén ỉm đi Huyền Huyền Vô Vi tuyệt học đã nói lên y´ đồ phản loạn của lão, nếu như mụ quái bà không hạ lệnh, lão cũng tìm đủ mọi cách để ám hại phụ thân chàng.
Và xét theo những ly´ lẽ của nàng ta, mmụ quái bà kể ra cũng có nhiều điểm khá dĩ có thể thương hại được.
Sau một lúc nghĩ suy, chàng từ tốn nói: - Vốn dĩ tại hạ không phải hạng người hiếu sát. Vì phụ thù, tại hạ không thể không báo phục. Và vi võ lâm Trung Nguyên, tại hạ cũng không thể lấy mắt làm ngơ trước dã tâm của Bắc Cương Lão tổ. Nếu như lệnh Lão tổ nương cũng có dã tâm như vậy, tại hạ dù có cứu mụ ta phen này thì sau đó tại hạ cũng phải diệt trừ mụ mà thôi. Cô nương hãy liệu xét cho kỹ.
Nàng ta vừa nghe xong liền tỏ vẻ hân hoan. Nàng ta nói thật quả quyết: - Về điều này, đại ca xin cứ yên tâm. Tiểu nữ tin chắc Lão tổ nương không hề có y´ ấy. Tỏ vẻ khó chịu trước lối xưng hô có phần thái quá của nàng ta, Vũ Văn Ngọc Hà chợt hỏi: - Cô nương có thể cho biết phải xưng hô với cô nương như thế nào không? Còn nữa, giữa chúng ta là thân hay là thù còn chưa biết rõ, mong cô nương chớ đặt quá nhiều kỳ vọng vào Long đại ca như vậy.
Cũng là nữ nhi như Ngọc Hà, nàng ta làm gì không hiểu được ẩn y´ qua câu nói của Ngọc Hà. Nàng ta đáp sau một lúc ngập ngừng:
- Vũ Văn tỷ tỷ nói rất phải. Nhưng tiểu nữ cũng đã xét lại lòng và nhớ rằng tiểu nữ chưa lần nào xem người của võ lâm Trung Nguyên là địch.
- Còn chưa ư? Vậy ở Lâm Sơn tự, cô nương đã hành động những gì. Còn ở Thiếu Lâm phái mới đây thôi, cô nương đã làm những gì? Không lẽ cô nương lại là người mau quên đến vậy?
Nàng ta không hề bối rối trước những lời định tội của Ngọc Hà. Ngược lại, nàng ta ung dung giải thích:
- Lần ở Lâm Sơn Tự, tuy tiểu nữ buộc phải ra tay đối địch với tỷ tỷ nhưng thật tình tiểu nữ không hề có địch y´ với tỷ tỷ. Bằng không dù tỷ tỷ và Long thiếu hiệp đã có trận thế kỳ môn bảo vệ nhưng nếu tiểu nữ nhắc Lão tổ nương nhớ đến Xích Dương Chưởng công phu, liệu nhị vị có toàn mạng cho đến bây giờ không?
Định làm cho đối phương bối rối, không ngờ lại bị đối phương làm ngược lại, Ngọc Hà chưa kịp lên tiếng đối đáp thì nàng ta lại tiếp lời:

- Còn ở sơn môn của phái Thiếu Lâm, lão họ Tiêu là người chủ xướng mọi việc và sau đó lão lại ẩn thân giấu mặt không chịu ra tay. Điều này minh chứng rằng lão họ Tiêu định nhờ đại trận La Hán của phái Thiếu Lâm để trừ khử Lão tổ nương như nhổ cái gai trước mắt. Lần đó, tiểu nữ tuy đã nhận ra y´ đồ này của lão nhưng vì tiểu nữ vẫn lầm lẫn cho lão là phụ thân nên tiểu nữ không dám nói ra. Đồng thời, tiểu nữ vẫn tìm cách hạn chế đến mức tối đa cho phái Thiếu Lâm không phải tổn thất
nhiều.
Quay sang nhìn Long Kỳ Hải, nàng ta hỏi: - Nếu Long thiếu hiệp hãy còn nghi ngờ thì xin nhớ lại xem, tiểu nữ có nói điều gì không đúng không?
Từng lời giải thích của người liên tiếp có tác động đến Long Kỳ Hải. Vì chàng không thể không nhớ những hành vi khá kỳ bí của nàng ta trước kia. Cả ở Lâm Sơn Tự lẫn ở Thiếu Lâm phái.
Không muốn kéo dài lâu, chàng hỏi: - Lão tổ nương của cô nương hiện đang bị giam giữ ở đâu? Nàng ta mừng rỡ hỏi lại:
- Long thiếu hiệp đã chấp thuận lời thỉnh cầu của tiểu nữ? Chàng gật đầu:
- Nếu lệnh Lão tổ nương chưa bị biến thành U Hồn Nhân, tại hạ sẽ thành toàn y´ nguyện của cô nương.
- So về võ học thì hiện nay trừ Long thiếu hiệp thì không còn ai đủ năng lực thực hiện được điều này. Còn việc luyện U Hồn Nhân, tuy Lão tổ nương đang bị lão tặc tiến hành nhưng nếu chúng ta khởi hành ngay bây giờ thì hãy còn kịp lúc. Phải sau bốn mươi chín ngày thi triển thủ pháp, lão tặc mới luyện xong.
Chàng khẽ thở ra: - Phải bốn mươi chín ngày ư? Sao cô nương biết rõ điều này? Và lệnh Lão tổ nương đã bị lão quái vật giữ bao lâu rồi?
- Năm ngày trước đây, lão tặc đã bắt đầu thi triển thủ thuật luyện hồn. Vì muốn giải cứu cho Lão tổ nương, tiểu nữ đã tìm cách lân la hỏi chuyện tên dâm tặc Cao Thạch. Không ngờ vì việc này mà tiểu nữ bị lão tặc nghi ngờ. Cho đến hôm nay, lúc tiểu nữ tìm các đưa tin đến cho thiếu hiệp, do bị huynh đệ Cao Thạch theo dõi, tiểu nữ đã rơi vào tay bọn chúng.
Biết nàng ta lại đề cập đến việc thi ân vừa rồi, Long Kỳ Hải xua tay ngăn lại: - Tại hạ đã nói rồi, chuyện lúc nãy chỉ là tình cờ mà thôi, cô nương bất bất phải để tâm làm gì. Hiện tại, lão đang giữ Lão tổ nương ở đâu?
Lời đáp lại của nàng ta làm cho Long Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà phải sửng sốt. Nàng ta không vội đề cập đến nơi giam giữ mà chỉ

nói:
- Lòng đại lượng và nhân hậu của Long thiếu hiệp, khiến tiểu nữ phải tâm phục khẩu phục. Nếu như Long thiếu hiệp thẳng thừng từ chối lời thỉnh cầu của tiểu nữ thì còn có một điều chắc chắn tiểu nữ sẽ không bao giờ nói ra cho thiếu hiệp biết. Đó là ngoài Lão tổ nương, lão tặc còn đang thi triển thủ thuật luyện hồn cho hai mươi bốn tên Giáp Sĩ Hộ Sảnh, cho hai vị chưởng môn hai phái Côn Luân vào Nga My. Và chưa biết chừng, lão sẽ tìm cách bắt giữ năm vị chưởng môn nhân còn lại để luyện thành U Hồn Nhân.
- Vậy thì ở đâu, lão đang tiến hành việc luyện hồn ở đâu? Cô nương mau nói đi. Nàng ta đáp:
- Thạch Phong Thành!
Vút ! Vút! Nàng ta cũng nhanh chân chạy theo Long Kỳ Hải và Ngọc Hà.

Thạch Phong Thành

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 37
DẪU KHÔNG HẸN: QUẦN LONG HỘI TỤ
ĐẠI ÂM MƯU: HUYẾT CHẢY THÀNH SÔNG

Đ ang đi, Long Kỳ Hải bỗng dừng lại. Vũ Văn Ngọc Hà thấy vậy liền kinh nghi: - Có chuyện gì vậy đại ca?
Sau một lúc ngưng thần nghe ngóng, Long Kỳ Hải tỏ ra nghi hoặc: - Ở phía trước có rất nhiều người đang tụ tập. Không lẽ lão quái vật đã có cách rút ngắn thời gian luyện hồn, và đang đưa bọn U Hồn Nhân trở ngược về phía chúng ta?
Vô Danh Tuệ, Bạch y nữ lang sau khi biết rõ giữa nàng và lão Tiêu Đạt Nhân không hề có mối quan hệ huyết thống, không là phụ tử đành phải tự nhận là Vô Danh Tuệ. Nàng ta chỉ giữ lại mỗi một chữ Tuệ để chỉ đến tên của nàng mà thôi, vẫn khẳng khái đề quyết:
- Chuyện rút ngắn thời gian luyện hồn không thể nào có được. Nếu ở phía trước có người thì phải là một bang phái nào khác, chứ tuyệt nhiên không phải là lão tặc.
Vũ Văn Ngọc Hà bèn phỏng đoán: - Có khi nào là bọn Bắc Cương môn hạ vì muốn giải cứu cho Lão tổ nương nên cùng đi về phía Thạch Phong Thành như chúng ta không?
Long Kỳ Hải sau một phút lưỡng lự bèn nói: - Là ai cũng được,

chúng ta cứ đi. Nếu chúng ta giữ đúng cước lực và hành trình chúng ta sẽ đến Thạch Phong Thành và tấn công vào lúc lão quái vật bị bất ngờ nhất. Và nếu những người ở phía
trước chính là bọn môn hạ Bắc Cương, tại hạ hy vọng Vô Danh cô nương sẽ nghĩ được cách thuyết phục bọn họ.
Đoán được chàng muốn nói là nàng ta phải thuyết phục họ tuân theo sự điều động của chàng và đừng tỏ ra có địch y´ với võ lâm Trung Nguyên. Bằng không, chàng buộc phải ra tay trừ khử mầm
họa cho võ lâm.
Vô Danh Tuệ khảng khái đáp ứng: - Nếu họ không như tiểu nữ đã nói, Long thiếu hiệp muốn xử trí như thế nào cũng được. Cả ba người liền tăng nhanh cước lực để đuổi theo bọn người ở phía trước.
Thoạt đầu thì chỉ có Long Kỳ Hải phát hiện được bọn họ qua những âm thanh thoang thoảng theo gió đưa về, nhưng bây giờ thì khoảng cách đang dần dần thu ngắn lại, cả Vũ Văn Ngọc Hà và Vô Danh Tuệ cùng phát hiện được tốp người phía trước.
Vô Danh Tuệ kêu lên: - Bọn người ở phía trước có nhân số rất động, chắc chắn không phải là người của Bắc Cương rồi. Long Kỳ Hải gật đầu tán thành nhận định này:
- Tại hạ cũng đã nhận ra điều đó. Nhưng họ là ai, tại hạ không sao đoán được.
Ngọc Hà vội nói chen vào: - Sao chúng ta không thử khiến họ dừng lại? Nếu không là địch tất phải là bằng hữu, càng dễ cho chúng ta hơn.
Đến lúc đó, tốp người ở phía trước chừng như đã phát hiện sự truy đuổi của ba người ở phía sau, là Long Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà cùng Vô Danh Tuệ. Bọn họ bỗng dừng lại.
Thấy thế, ba người Long Kỳ Hải vì thận trọng cũng phải dừng lại. Hai phe cứ đứng nhìn nhau từ khoảng cách ngoài ba mươi trượng và cứ luôn hồ nghi về nhau. Được một lúc như vậy, Long Kỳ Hải vì nhận diện được một tốp người qua dáng vẻ bên ngoài thật là khác biệt, bèn cất cao giọng kêu lên:
- Có phải là Ngươn Tuệ đại sư, phương trượng của Thiếu Lâm phái đó không? Âm thanh lời nói của chàng liền được vài mươi người thuộc nhóm bên kia nhận ra. Họ cùng gào lên:
- Là Bang chủ ! Long bang chủ đã đến. Đúng là Long bang chủ của chúng ta rồi. Nếu trước khi song phương nhận được nhau đã tỏ ra e dè thận trọng lẫn nghi ngờ thì bây giờ càng nhìn được nhau thì họ càng nghi ngờ nhiều hơn.

Vừa chạy về phía trước, Long Kỳ Hải vừa lớn tiếng hỏi: - Chư vị kéo nhau đi đâu như thế này? Chẳng phải tại hạ đã nói là chờ tại hạ quay trở lại rồi sao? Cũng vậy, cũng một câu hỏi y như vậy, nhưng là do Mã Bình, Nhị Hộ pháp lên tiếng hỏi Long Kỳ Hải.
Và Vũ Văn Như Hóa thì lên tiếng hỏi ái nữ là Vũ Văn Ngọc Hà cũng chung một y´ này. Sau cùng, Ngươn Tuệ đại sư phải hỏi chàng thêm một câu nữa:
- A di đà Phật! Long thiếu hiệp sao lại đồng hành cùng vị nữ đàn việt này? Không phải nữ đàn việt là người của Bắc Cương Lão tổ sao?
Do sự hiện diện của Vô Danh Tuệ, đại sư phương trượng phái Thiếu Lâm không thể không hỏi. Ngược lại, Long Kỳ Hải cũng chỉ vào một người hiện đang đứng bên cạnh Ngươn Trí đại sư mà hỏi:
- Đại sư! Nhân vật đứng bên cạnh đại sư chính là một U Hồn Nhân, đại sư không biết hay sao?
Cuối cùng, mọi nghi vấn lần lượt được giải thích. Tất cả đều biết rõ vì lời thỉnh cầu của Vô Danh Tuệ. Đám người Long Kỳ Hải thì hiểu rằng người đứng bên cạnh Ngươn Trí đại sư chính là Bảo chủ Thanh Long bảo thật sự không còn là U Hồn Nhân như trước nữa.
Ngươn Trí đại sư nói rõ thêm: - Do Vu bang chủ không nỡ xuống tay và hạ thủ Tư Không Bảo chủ nên chỉ điểm huyệt khống chế và đưa luôn đến tệ phái Thiếu Lâm. Nhờ Phật pháp có oai lực hơn ma đạo, Tư Không Bảo chủ đã được Niêm Hoa Chỉ Phật môn giải trừ mọi khống chế của thuật luyện hồn tà đạo !
Kinh ngạc về sự việc này, Long Kỳ Hải càng thêm kinh ngạc khi nghe chính lão Tư Không Bách lớn tiếng tán tụng chàng:
- Tư Không Bách mỗ còn có ngày hôm nay là do lượng hải hà của thiếu hiệp. Mỗ đã nghe Vu bang chủ thuật lại tất cả, nếu như thiếu hiệp không nghĩ tình và nương tay, số phận của mỗ có lẽ cũng như những U Hồn Nhân khác mà thôi.
Thở ra một hơi dài, lão nói tiếp: - Càng nghĩ lại chuyện năm xưa mỗ càng thêm thẹn. Do đó, gọi là có chút góp sức cho đại cuộc võ lâm, nên đã tự nguyện đưa mọi người đến Thạch Phong Thành, nơi Bắc Cương Lão tổ đang thi triển thuật luyện hồn.
Tiền Huỳnh nhanh nhẩu nói tiếp: - Do mọi người nghĩ rằng tiên hạ thủ vi cường, phải nhân lúc Bắc Cương Lão tổ chưa luyện xong bọn U Hồn Nhân mà triệt hạ lão, thuộc hạ phải vộ đưa mọi người đến đó. Riêng phần Cái Bang thì lãnh phần đưa tin đến Bang chủ, cấp báo về việc khẩn này. Chẳng biết Vu Bang chủ có kịp quay lại hiệp đoàn cùng tất cả chúng ta hay không?
Không hẹn mà nên, ngay lúc đó từ phía xa có tiếng cười dòn dã của

Vu bang chủ vang đến: - Ha … Ha … Ha … ! Cái Bang đâu thể bỏ lỡ dịp hay như thế này? Tiền lão huynh nói như vậy chẳng hóa ra đã xem thường tệ bang rồi sao?
Tất cả mọi người đương diện đồng cười lên, khí thế rung chuyển cả đất trời. Đứng nhìn mọi người, lòng Long Kỳ Hải cảm thấy lâng lâng phấn khích.
Nhất là khi chàng nhìn thấy sắc phục tuyền một màu xanh do những môn hạ Vô Vi Thanh Ngưu Bang đang vận trên người, đang nghiễm nhiên xuất hiện cạnh các đại môn phái và bang phái.
Sự thống nhất và hiệp lực của các võ phái Trung Nguyên không làm cho Long Kỳ Hải hài lòng bằng việc các võ phái đương nhiên chấp nhận sự phục hồ của Vô Vi Thanh Ngưu Bang.
Đến những ai đã từng là người của Vô Vi Thanh Ngưu Bang, mười bảy năm qua phải giấu mình và nương náu ở các phái, bây giờ lại thản nhiên chung vai sát cánh với các võ phái trong thân phận mới, chính điều này đã giúp cho Long Kỳ Hải một cảm nhận hoàn toàn mới mẻ.
Cùng với cảm nhận mới này, Long Kỳ Hải cũng cảm thấy phải có một trọng trách nặng nề. Do đó, chàng đành phải đứng ra bố trí mọi việc có liên quan đến việc tảo trừ Bắc Cương Lão tổ trong chuyến đi này.
Nhưng chàng lại bất ngờ khi nghe Chu Bất Nhược nói tất cả: - Khẩu quyết Sư Tử Hống dùng để chống lại U Hồn Âm Công đã được Ngươn Trí đại sư chỉ điểm cho mọi người rồi. Ngoài ra, Vũ Văn lão Tam đã cùng với các phái nghĩ được cách phối hợp tuyệt diệu giữa các trận pháp trấn môn của các phái với một loại trận kỳ môn mà lão Tam tìm ra. Tóm lại, chỉ cần bang chủ tự thân đối phó với Bắc Cương Lão tổ, mọi việc còn lại bang chủ khỏi phải bận tâm.
Cảm khái, Long Kỳ Hải bỗng bật thốt: - Bằng vào hành động này của chư vị, nào còn có tên ma đầu nào dám nuôi mộng thu phục võ lâm Trung Nguyên.
Đại Hà đạo trưởng, chưởng môn nhân phái Võ Đang nói xen vào: - Vô lượng thọ phật ! Bấy lâu nay các võ phái chỉ lo nghĩ đến riêng mình, không xem trọng đại cuộc võ lâm. Nếu không được Long lão bang chủ xả thân trước kia, và không có Long thiếu hiệp lo toan mọi việc cao đến tận lúc này, bần đạo e rằng các phái khó tránh được đại họa như hai phái Nga My và Côn Luân.
- A di đà Phật ! Cũng đã muộn rồi, chúng ta đi thôi. Hy vọng chuyến đi này của chúng ta sẽ được mã đáo thành công. Và hai phái Nga My và Côn Luân cũng còn ngày hội diện với chúng ta.
Hào khí can vân, tất cả mọi người cùng tận lực thi triển khinh công và

đi về phía Thạch Phong Thành.
Họ không còn di chuyển theo từng phái riêng lẻ nữa. Vì có những người như Thông Hư đại sư, là môn hạ Vô Vi Thanh Ngưu Bang nhưng đã từng ẩn mình ở Thiếu Lâm, như Hà Vân đạo trưởng đã nương náu ở Võ Đang, hay như Mã Bình đã từng là trưởng lão của Cái Bang. Tất cả bỗng hóa thành những mối liên kết các phái lại với nhau. Và trên tất cả, là vì mọi người đều có chung một kẻ thù, một mục đích nên họ không còn phân biệt nhau về môn phái nữa.
Thạch Phong Thành càng lúc càng gần lại.
o0o Vùng giáp giới với Đại Mạc rộng mênh mông, Thạch Phong Thành vẫn lộ rõ như thuở nào.
Tuy nhiên, nó không còn là Thạch Phong Thành nữa từ khi nó bị lão quái vật Bắc Cương Lão tổ dùng hỏa được để phá hủy.
Nó chỉ còn là một ngôi cổ thành như trước kia, và là một ngôi Cổ Thành đổ nát. Dẫu vậy, khi đã biết Bắc Cương Lão tổ dùng ngôi cổ thành làm nơi luyện U Hồn Nhân, quần hùng nào dám xem ngôi cổ thành là nơi hoang phế đổ nát.
Chính Long Kỳ Hải cũng biết rằng lão quái vật vốn am tường trận thế kỳ môn. Do đó, dù đây chỉ là một ngôi cổ thành đổ nát nhưng ai dám nói chắc là lão quái vật sẽ không sắp đặt những cạm bẫy, những trận thế muôn hình vạn trạng?
Vì thế, khi còn cách đống đổ nát độ ba mươi trượng, Long Kỳ Hải đành phải cho quần hùng dừng cả lại.
Lão Tư Không Bách đoán biết được tâm trạng của chàng, lão liền bước đến và đề xuất: - Lần trước, khi ở đây, mỗ tuy chỉ là một U Hồn Nhân nhưng đường đi lối lại mỗ vẫn còn mơ hồ nhớ được. Thiếu hiệp nghĩ sao nếu như mỗ tự đi thám thính?
Long Kỳ Hải còn đang chần chừ chưa kịp đáp thì đến lượt Vô Danh Tuệ xin đi: - Tiểu nữ cũng muốn đi ! Vì nếu gặp phải số thuộc hạ cũ, tiểu nữ cũng có cách trấn áp bọn chúng.
Nhìn sự câm lặng hoàn toàn của ngôi cổ thành, Long Kỳ Hải tuy có nghi ngại nhưng cũng đành phải tán thành:
- Nhị vị có đi xin hãy cẩn trọng. Lão quái vật chắc chắn đã có phòng bị. Nhị vị đừng thấy vẻ ngoài như thế này mà tỏ ra khinh suất.
Tư Không Bách gật đầu: - Mỗ biết tự lo liệu ! Hừ ! Mỗ kể như người đã chết rồi, bây giờ dù có phải chết mỗ đâu việc gì phải sợ?
Tuy không nói gì nhưng bằng vào cái nhìn ai oán mà Vô Danh Tuệ đang ném cho Long Kỳ Hải, chàng hiểu rằng nàng ta cũng đâu thiết gì sự sống chết.
Thầm đoán được tâm trạng u uẩn của nàng, Long Kỳ Hải vội nói

thêm: - Cô nương… Hãy bảo trọng.
Tuy chỉ là một câu nói rất bình thường, nhưng là lời nói của Long Kỳ Hải dành cho nàng nên tỏ ra có hiệu quả hơn bất kỳ một lời nói nào khác.
Vô Danh Tuệ với đôi măt chợt sáng lên, hăm hở cùng bước đi với Tư Không Bách. Một khoảnh khắc tĩnh lặng chợt kéo đến. Quần hùng cùng dõi nhìn từng bước chân của cả hai.
Ngôi cổ thành vẫn chỉ là đống đổ nát nằm câm lặng. Quần hùng lặng im thin thít như không muốn có bất kỳ một tiếng động nào làm cho hai nhân vật đi thám thính kia phải phân tâm lo ngại. Bầu không gian hoàn toàn yên ắng, chỉ có những tiếng bước chân của Tư Không Bách và Vô Danh Tuệ thỉnh thoảng vang lên mà thôi.
Thời gian trôi đi như chậm lại, và dù là duyên cớ, Long Kỳ Hải bỗng nảy sinh những y´ nghĩ bất an.
Chàng vận hết mục lực lẫn thính lực để hướng về phía trước, về ngôi cổ thành. Chàng không muốn bỏ sót bất kỳ một động tĩnh nào nếu có xảy ra.
Cũng vậy, Vũ Văn Ngọc Hà mơ hồ cảm nhận được sự chẳng lành.
Vô hình chung, khi Vũ Văn Ngọc Hà đưa mắt nhìn qua Long Kỳ Hải cũng nhận được ánh mắt nhìn dò hỏi của chàng.
Bốn mắt gặp nhau, cả Long Kỳ Hải lẫn Vũ Văn Ngọc Hà như hiểu được y´ nghĩ của nhau. Cả hai lẳng lặng gật đầu. Và …
Đúng lúc đó, khi cả hai dò hỏi nhau mà quên nhìn về phía trước, tiếng gào thất thanh của lão Tư Không Bách chợt vang lên: - A … A … Tiếng gào đã xé toang bầu không khí tĩnh lặng, đã làm cho những gì trước đó còn là những y´ nghĩ mơ hồ thì bây giờ bỗng trở thành hiện thực và chính tiếng gào đã làm cho tình thế vốn khẩn trương lại càng khẩn trương hơn.
Long Kỳ Hải biến sắc khi quay đầu nhìn về phía trước. Cách ngôi cổ thành chừng năm trượng, lão Tư Không Bách đang chấp chới như bị một luồng lực đạo kỳ bí nào đó điều động làm cho lão không lảo đảo không được.
Không những thế, ngay khi lão Tư Không Bách vì không chi trì được mà phải buông người ngã xuống thì đến lượt Vô Danh Tuệ cũng phải khuỵu xuống từ từ.
Hàng loạt những thanh âm liền vang lên từ phía quần hùng: - Nhìn kia ! bọn U Hồn Nhân.
- Chúng đang từ bên trong cổ thành mà đi ra kì ạ
- Bảo chủ Thanh Long bảo đã bị U Hồn Âm Công ám hại. - Vị cô nương kia cũng vậy. Mọi người hãy đề phòng mà đối phó vớ U Hồn

Âm Công. - Không phải ! Ả không sao cả. Ả chỉ giả vờ thế thôi.
- Đúng rồi ! Đây là một âm mưu. Là ả đã cố tình đưa tất cả chúng ta đến đây cho lão Bắc Cương hủy diệt.
Cũng như mọi người, Long Kỳ Hải cũng đã nhìn thấy những tên U Hồn Nhân đang đi ra từ đống đổ nát của cổ thành. Chúng vẫn di chuyển bằng những bước nhảy cứng đờ như những cương thi.
Chàng không tin mọi việc là do Vô Danh Tuệ gây nên. Chàng tung người từ chỗ ẩn và lao đến.
Vút ! Quần hùng thấy vậy liền theo chân. Vút ! Vút !
Khoảng cách ba mươi trượng trong chốc lát chỉ còn là mười trượng.
Lão quái vật Bắc Cương Lão tổ xuất hiện.
Lão vùng cười lên sặc sụa: - Ha … Ha … Ha …
Và thật là quái dị, mụ quái bà cũng xuất hiện. Và mụ ta không là một U Hồn Nhân như Vô Danh Tuệ đã cố tình đưa tin.
Ngược lại, mụ ta vẫn hoàn toàn tỉnh táo với dáng đi điệu bộ không một dấu hiệu nào là khác thường.
Không như lão quái vật đang cười, mụ quái bà bỗng chúm môi và huy´t lên những âm thanh không hề lạ tai chút nào. Long Kỳ Hải và một ít người đã từng nghe biết:
- U … U … U … Những U Hồn Nhân vẫn tiếp tục xuất hiện ngày càng nhiều và bọn chúng cũng phát ra những âm thanh kinh khủng nọ, những âm thanh mà mọi người vừa nhắc đến là U Hồn Âm Công.
- U … U.. U.. - U … U … U … Hiểu ra tất cả và cũng là không hiểu gì hết, Long Kỳ Hải vận dụng toàn bộ chân nguyên nội lực để thét lên vang dội:
- Mọi người mau vận lực phát động công phu. Lập trận đi ! Giản tách bọn U Hồn Nhân ra ! Đừng chần chừ nữa, thực hiện đi !
Vút ! Một tiếng rít gió chợt vang lên ngay bên cạnh Long Kỳ Hải. Và một tiếng quát lạnh lẽo cũng vang lên: - Tiểu tử ! Ngươi có muốn hành động gì đi nữa cũng đã muộn rồi. U Hồn Âm Công này là dành cho ngươi đây.
U … U … U …
Như bị một ngọn kình ngàn cân giáng ngay vào người, Long Kỳ Hải liền lảo đảo ngã nghiêng với toàn thân phải chấn động liên hồi.
Trong lúc lảo đảo như vậy chàng kịp đưa mắt nhìn vào đối thủ. Lão quái vật, mụ quái bà, cả hai đang nhìn chàng bằng những tia mắt giễu cợt. Và cả hai đang chu miệng dẩu môi để thi nhau phát ra hết lượt âm công này đến lượt âm công khác.
Và chính những âm công do phu phụ của lão quái vật với chân nguyên nội lực thâm hậu cùng thi triển mới có hiệu quả cực kỳ khốc

liệt đối với chàng như vậy.
Lại mơ hồ hiểu thêm một phần nữa của sự việc này và hiểu rằng đây là một âm mưu tối độc, Long Kỳ Hải càng thêm uất hận khi bản thân chàng đang tận lực bình sinh vẫn không qua được U Hồn Âm Công do đôi phu phụ ác ma cùng hợp lực.
Đó là nói về chàng, một nhân vật có nguồn suối chân lực không bao giờ cạn kiệt, chàng còn phải chịu thảm bại thì nói gì đến quần hùng vốn có nội lực yếu kém hơn.
Tuy nhiên, một điều may mắn hoàn toàn ngẫu nhiên chợt xảy ra. Và nếu ngẫm lại thì nó không hề ngẫu nhiên một chút nào cả.
Mụ quái bà đang hớn hở đắc chí vì Long Kỳ Hải không bao lâu nữa sẽ vỡ hết kinh mạch mà chết, mắt mụ lo cười nên mụ đâu thèm nhìn xuống chân mụ.
Vô Danh Tuệ là người bị quần hùng nghi ngờ, đột nhiên chồm lên và ôm chầm lấy đôi chân của mụ quái bà. Nàng ta còn kêu lên:
- Lão tổ! … Giật mình vì có người ôm chặt lấy đôi chân, mụ quái bà dù không muốn quát cũng phải há miệng quát khi mụ nghe có tiếng người kêu mụ là Lão tổ. - Là ngươi? Ngươi vẫn chưa chết sao? Ta … Ngay từ khi mụ há miệng để quát, là mụ buột phải ngừng phát động âm công, Long Kỳ Hải bàng hoàng tỉnh lại.
Và chỉ cần hai lần thở nạp theo Dịch Cân Tâm Họa Đồ, tác dụng Dịch Cân Tẩy Tủy làm cho tâm tư chàng liền minh mẫn.
Đến khi mụ quái bà nâng tay lên định quật cho Vô Danh Tuệ một chưởng, Long Kỳ Hải hầu như đã phục hồi chân nguyên trọn vẹn.
Một mình lão quái vật thì Âm Công U Hồn không hề làm cho Long Kỳ Hải nao núng. Chàng vụt gầm lên:
- Mụ quái bà đáng chết ! Đỡ! Vù …
Ào … Ầm ! Ngay tức khắc, ngọn chưởng của chàng không những kịp thời giải nguy cho Vô Danh Tuệ mà còn chấn lùi mụ quái bà về phía sau những năm bước.
Có tiếng gào cuồng loạn của lão quái vật vang lên: - Giỏi cho tiểu tử ! Ta giết ngươi! Đỡ !
Vù … Chàng quay người lại thật nhanh và kịp nhìn thấy ngọn Xích Dương Chưởng của lão đang lao ào đến, kèm theo một luồng nhiệt cực nóng.
Chàng khoa nhanh tả kình và quát: - Lão muốn giết ta ư? Đã trễ rồi ! Xem đây ! Vù …
Ào … Ào …
Ầm ! Thế là chỉ trong một chớp mắt thời cơ và là thời cơ do Vô Danh Tuệ tạo cho, Long Kỳ Hải đã bằng vào công phu thực học đánh cho

đôi phu phụ ác ma phải bật lùi và ngưng ngay việc phát động Âm Công U Hồn.
Đồng thời nhân lúc đôi ác ma chưa kịp lại hồn, Long Kỳ Hải vừa chạy nâng Vô Danh Tuệ dậy vừa đưa mắt nhìn quanh cục diện thật nhanh.
Thoạt nhìn qua toàn trường, Long Kỳ Hải kinh tâm động phát đến phải nhanh nhẹn hành động. Vút !
Chàng đưa Vô Danh Tuệ theo chàng, vừa lao đi chàng vừa vận toàn bộ nội lực vào tiếng hú lảnh lót.
- Hu … u … u … Như những kẻ đang mê muội chợt được tiếng chuông chùa đề tỉnh, những nhân vật có bản lãnh tương đối cao minh đang bị vảng vất vì uU Hồn Âm Công liền choàng mình tỉnh ngay cơn tử mộng.
Vừa tỉnh lại họ hiểu ngay sự việc và biết ngay những việc cần làm.
Công phu Sư Tử Hống liền được họ vận dụng:
- A di đà Phật!
- Vô lượng thọ phật !
- Mọi người mau tỉnh lại.
Tất cả những âm thanh này liền hòa quyện vào tiếng hú tràn đầy trung khí của Long Kỳ Hải, khắc chế lại phần nào sự uy hiếp độc hại của U Hồn Âm Công.
Toàn trường lúc này bỗng chốc lại diễn ra một cuộc giao chiến chưa từng có, một cuộc tỷ đấu về âm thanh độc nhất vô nhị và là một phân tranh chính tà vô tiền khoán hậu.
Gần ba mươi U Hồn Nhân đang bị quần hùng phân làm mười lăm nhóm nhỏ, mỗi nhóm vây hãm hai U Hồn Nhân.
Và mỗi khi hai tên U Hồn Nhân lo mở miệng phát động Âm Công thì những người đang vây hãm liền đồng loạt hô lên.
Tùy theo mỗi nhóm, có nhóm thì niệm câu phật hiệu: - A di đà Phật!
Nhóm thì niệm: - Vô lượng thọ phật ! Những nhóm khác thì kêu lên đại loại như : - Này !
- Xem đây !
…
Tựu trung tất cả đều thi triển môn công phu phật học là Sư Tử Hống qua âm thanh để chống đỡ lại U Hồn Âm Công tà đạo.
Lúc đó do lượt quanh cục diện khắp vòng, Long Kỳ Hải không khỏi động mối thương tâm khi thấy có hơn năm sáu mươi người đã bị U Hồn Âm Công làm cho xuất huyết ở thất khiếu và phải thảm tử.
Và càng thương tâm chừng nào thì Long Kỳ Hải càng căm phẫn đôi phu phụ lão ác ma chừng ấy. Chàng vội đặt Vô Danh Tuệ nằm xuống

đất, tại một nơi tương đối yên tĩnh, và lao thật nhanh đến với hai lão ác ma Bắc Cương Lão tổ phu phụ.
Vì lúc này đôi phu phụ do chưa nhìn được phương vị của chàng, lại nhìn thấy bọn U Hồn Nhân bị phân thành từng đôi một chứ không phải là một nhóm gồm ba tên như dự kiến, cả hai đang hùng hùng hổ hổ tìm cách giải vây cho bọn U Hồn Nhân hầu lật lại thế cờ.
Chàng vì không lao đến kịp nên phải hét lên: - Cuồng ma tà độc ! Xem ám khí của ta đây ! Vút !
Không biết là chàng có ném ám khí hay không, hai lão ác ma Bắc Cương phu phụ vội quáng quàng nhảy lùi và bỏ dở y´ định.
Đến khi đôi phu phụ ác ma nhận ra là chàng chỉ dọa chứ không hề có lấy một ngọn ám khí thì chàng đã đến kịp lúc.
Vút ! Chàng cười lên cao ngạo: - Ha … Ha … Ha ! U Hồn Âm Công của bọn ngươi kể như đã thất bại rồi. Bây giờ đến lượt bọn ngươi đây. Đỡ !
Vù … Với quá nhiều phẫn nộ dồn vào song chưởng, Long Kỳ Hải ngang nhiên phân khai song thủ để cùng một lúc đối chọi với đôi phu phụ ác ma.
Mụ quái bà và lão quái vật biết rằng có dùng U Hồn Âm Công ngay lúc này là quá muộn, so với hai ngọn sóng kình lợi hại của chàng đang ập đến. Cả hai đành phải tiếp nhận đấu pháp của chàng.
Và đôi phu phụ ác ma vẫn tin rằng chàng không thể nào là đối thủ một khi cả hai cùng hiệp lực. Mụ quái bà rít lên:
- Tiểu tử quá cuồng ngạo. Đỡ !
Vù … Lão quái vật gầm lên ồ ề: - Là ngươi muốn chết ! Xem đây !
Vù …
Một chọi hai, bốn lượt chưởng kình tuần tự đâm sầm vào nhau…

Thạch Phong Thành

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 38
ĐẠO LÝ VĨNH HẰNG: CHÍNH THẮNG TÀ
TỦI THÂN PHẬN: HỒNG NHAN TÌM CHẾT

N hờ tiếng hú đầy ắp nội lực của Long Kỳ Hải tiếp trợ đúng lúc, quần hùng vừa sực tỉNh liền tiếng hành phân chia bọn U Hồn Nhân theo kế sách của chàng.
Trong những nhóm đó có đến hai nhóm là do phái Thiếu Lâm chủ xướng. Do Ngươn Trí đại sư đã từng dùng công phu phật môn là

Miên Hoa Chỉ để cứu tỉnh Bảo chủ Thanh Long bảo Tư Không Bách, nên bây giờ hai tên U Hồn Nhân đang bị nhóm của đại sư vây hãm lại là hai trong số Nhị Thập Tứ Tinh, Giáp Sĩ Hộ Sảnh của Chính Nghĩa Sảnh. Ngươn Trí đại sư liền nhân lúc mọi người đang dùng công phu Sư Tử Hống thượng thừa để khống chế U Hồn Âm Công, vội đưa tay ra dùng Miên Hoa Chỉ công phu và điểm vào bách hội huyệt của một U Hồn Nhân.
Bị điểm trúng yếu huyệt, tên U Hồn Nhân này liền bủn rủn toàn thân và té xuống, U Hồn Âm Công do chỉ còn có mỗ một tên phát động nên không sao chốnglại được quá nhiều âm thanh được phát ra bằng Sư Tử Hống, tên U Hồn Nhân còn lại liền bị xuất huyết từ thất khiếu.
Hắn chết ngay đương trường. Cái chết của tên này làm cho quần hùng thức ngộ được một điều. Công phu phật môn Sư Tử Hống nếu bị lạm dụng cũng có tác hại như U Hồn Âm Công. Và còn đáng tiếc hơn khi tên vừa bị chết lại là một tên Giáp Sĩ chứ không phải ác nhân.
Có tiếc cũng đã muộn, Ngươn Trí đại sư và bốn vị cao tăng còn lại liền nghĩ ra một biện pháp khác.
Hai vị đại sư hàng chữ Ngươn đi chung với nhau. Để khi gặp phải hai tên U Hồn Nhân đều là nhân vật thuộc chính phái, chỉ bị lão quái vật Bắc Cương ám hại thì hai vị đại sư này sẽ đồng loạt dùng Miên Hoa Chỉ để cứu tỉnh.
Ba vị đại sư hàng chữu Ngươn còn lại thì đi về ba hướng, và họ sẽ cứu tỉnh một trong hai U Hồn Nhân nếu tên còn lại chính là một trong bọn ác nhân thuộc hạ của Bắc Cương Lão tổ.
Theo đó mà hành động, không bao lâu tất cả những tên U Hồn Nhân đều bị xử trí. Hoặc là cứu tỉnh hoặc là phải chết.
Và quần hùng sau cơn nguy ngập, bây giờ đều an thân đứng từ xa dõi nhìn trận thư hùng giữa Long Kỳ Hải và đôi phu phụ ác ma.
Càng nhìn họ càng thêm thán phục nguồn chân nguyên nội lực thâm hậu chưa từng có của Long Kỳ Hải.
Vì tuy chàng đang phải một mình giao chiến với hai tên đại ma đầu nhưng thần sắc giữa song phương tỏ ra trái ngược nhau.
Thần sắc của Long Kỳ Hải vẫn cứ như thuở nào, như là chàng không hề trải qua trận giao chiến kinh thiên động địa nào cả.
Còn sắc diện của đôi phu phụ ác ma thì thật là thảm não. Chỉ còn mỗi một chân, nếu lão quái vật không được mụ quái bà ném sang cho lão cây trúc trượng để chống tạm, có lẽ lão đã phải vừa ngồi vừa chống lại những ngọn chưởng đầy uy lực của chàng từ lâu rồi.

Còn mụ quái bà lưng đã còng lại càng còng hơn sau một lúc lâu giao phong ác liệt. Đúng lúc quần hùng ngừng tay đứng quan chiến, đôi phu phụ ác ma bỗng đồng loạt quát lên: - Xem này tiểu tử !
Vù … Ào … Hai ngọn Xích Dương Chưởng của đôi phu phụ ác ma thay vì quật thẳng vào Long Kỳ Hải thì lại tự đâm sầm vào nhau.
Và trước sự kinh ngạc của quần hùng, vì ngỡ rằng bọn ác ma đã phát cuồng nên phải tự hủy hoại lẫn nhau, hai ngọn chưởng Xích Dương ngay khi lao vào nhau bỗng nhập lại thành một. Sau đó, nhanh không thể tưởng một ánh hào quang liền lóe lên từ hợp chưởng này và lao ập vào Long Kỳ
Hải bằng một khí thế chưa từng có.
Long Kỳ Hải liền rùn người trụ bộ. Và chàng chợt gầm lên: - Hay cho Xích Dương Hợp Chưởng ! Xem đây ! Viu … Viu …
Từ hai tâm chưởng của đôi song thủ, ngay khi Long Kỳ Hải vẫy ra liền xuất hiện một luồng lực đạo âm nhu.
Tiền Huỳnh, Chu Bất Nhược, Vũ Văn Như Hóa và Mã Bình bỗng há miệng gào lên thật to: - Vô Vi Chưởng ! Là Vô Vi tuyệt chưởng !
Ào … Ào …
Ầm ! Ầm ! Ngay sau loạt chấn kình kinh thiên động địa này, đôi phu phụ ác ma thật sự phải ngồi xuống để giao đấu tiếp với Long Kỳ Hải. Họ không muốn ngồi không được, vì họ làm gì còn đủ lực để chi trì.
Đôi phu phụ ác ma lại rít lên:
- Đỡ !
Viu … Viu … Viu … Viu … Không hẹn mà đồng, cả hai đồng loạt thi triển cùng một loại công phu như nhau. Đó là Hắc Sát Phi Trảo.
Thấy hai ngọn kình hình hắc trảo đang cuồn cuộn lao đến, Long Kỳ Hải vụt cười dài: - Ha … Ha … Ha ! Bọn ác ma các ngươi đúng là muốn chết. Xem này !
Vù … Đôi phu phụ ác ma đến lúc này mới hiểu ra tại sao chàng lại cười : Vì họ đã quên rằng chàng còn có Huyền Huyền Vô Vi tuyệt học với yếu quyết tả lực đả lực đầy uy lực.
Và khi chàng thi triển loại công phu này, hai ngọn kình hình hắc trảo liền đổi hướng và lao vào nhau.
Viu … Viu … Một điều bất ngờ liền xảy đến. Trước những ánh mắt đầy kinh ngạc của mọi người đương diện, kể cả Long Kỳ Hải là người đương cuộc cũng vậy, đôi phu phụ ác ma ngay trong hoàn cảnh thập tử nhất sinh này không hiểu sao lại vung tay mỗi người một cánh tay còn lại.
Và họ cùng một lúc quát lên uất ức: - Lão già bỉ ổi ! Lão thật đáng chết ! - Mụ cẩu tặc ! Ta có chết cũng quyết đòi mụ một món nợ ! Viu

… Viu …
Diễn biến xảy ra quá nhanh. Những tiếng chấn kình lần lượt vang lên. Ầm !
Ầm ! Ầm ! Tiếng chấn kình vang lên đầu tiên là do Long Kỳ Hải dùng Huyền Huyền Vô Vi tuyệt học để đưa hai ngọn kình hình hắc trảo của đôi phu phụ ác ma lao vào nhau. Còn những tiếng chạm kình tiếp đó là đôi phu phụ đổi bạn thành thù để quấn lấy nhau hỗn chiến.
Đứng trước tình thế này, Long Kỳ Hải hoàn toàn ngơ ngác. Chàng không biết là chàng phải có thái độ gì bây giờ.
Hoặc là lao đến xử trí luôn đôi phu phụ để báo thù rửa hận? Hoặc cứ để cho họ tự hủy diệt lẫn nhau hầu đúng với câu: gieo nhân gặt quả?
Chàng đang còn ngơ ngác, quần hùng còn đang bàng hoàng thì đôi phu phụ ác ma bỗng ngã xuống đất.
Cả hai cứ thế mà ôm chầm lấy nhau. Tay đấm chân đá, đôi phu phụ ác ma vuừa lăn tròn vừa tìm cách diệt trừ lẫn nhau. Họ lăn mãi, bất chấp ở phía dưới họ là những thi thể của bao người xấu số vừa bị họ hoặc bị công phu U Hồn Âm Công của họ hủy diệt.
Bất nhẫn trước thảm cảnh này, Ngươn Tuệ đại sư vụt bước tới. Tuy nhiên, khi quần hùng còn chưa hiểu Ngươn Tuệ đại sư định làm gì thì đôi phu phụ ác ma chợt thét lên thất thanh: - Lão … - Mụ … Bộp !
Bộp ! Hai chiêu Hắc Sát Phi Trảo trong một khoảng cách thật gần đã được cả hai thi triển. Và chiêu trảo của mụ quái bà thì bóp vỡ Thiên linh cái của lão quái vật và ngược lại. Vẫn chưa hết, ở phía sau lưng quần hùng, một âm thanh khô khốc nữa bỗng vang lên tiếp nối. Bốp !
Quần hùng đều quay cả lại. Vút !
Long Kỳ Hải vì kinh nghi bỗng cất mình lao vượt qua đầu mọi người. Và chàng bàng hoàng kêu lên:
- Tuệ muội !
Đúng là Vô Danh Tuệ. Nàng ta có lẽ đã hồi tỉnh sau khi được Long Kỳ Hải kịp tiếp cứu, và nàng đã tự hủy diệt chính nàng bằng cách vung chưởng tự tận.
Từ phía quần hùng liền có tiếng người bình phẩm nho nhỏ: - Ả chết thật đáng. Bằng không …
Long Kỳ Hải vụt quay lại và chàng liền chớp động thân hình lao nhanh về phía vừa có tiếng bình phẩm.
Vút ! Chàng chộp đúng vào kẻ đó và lôi hắn ra ngoài. Chàng quát lên với bao nhiêu phẫn hận chất chứa:
- Cao Thạch ! Ngươi mới là kẻ đáng chết chứ không phải nàng. Bộp !
Oa ! Buông Cao Thạch ra, sau một lúc thẫn thờ, chàng liền thuật cho mọi người nghe đại ân to lớn của Vô Danh Tuệ khi nàng tình cờ giúp

chàng tỉnh lại lúc nãy.
Nghe xong, quần hùng bất giác nghĩ đến những gì mà họ đã nghi ngờ về nàng và họ hổ thẹn cúi đầu.
Nước mắt chan hòa những dòng lệ thảm, chàng lại nói: - Nàng tuy được ác nhân nuôi dưỡng, sống trong bọn ác nhân nhưng nàng vẫn luôn thiện lương như tại hạ đã từng nghĩ như vậy. Đôi phu phụ ác ma này đã lợi dụng nàng làm cho âm mưu thâm độc của chúng. Cả hai đã hợp lực lại với nhau nên mới rút ngắn được thời gian luyện hồn. Nàng ta vì ân hận nên đã lấy cái chết để tạ tội. Nhưng nàng đâu biết rằng nàng đã chết uổng. Tại hạ ngay khi thóat được sự khống chế của U Hồn Âm Công đã hiểu rõ về nàng. Nàng ta vô tội. Nàng ta không có
tội. Tuệ muội ! Muội vô tội mà.
Nỗi đau của chàng theo quần hùng hiểu là nỗi đau dành cho một thiện nhân bị ác ma hãm hại. Duy chỉ có Vũ Văn Ngọc Hà thì hiểu khác. Nàng hiểu rõ hơn ai hết là Long Kỳ Hải đang buồn
thương cho một kiếp hồng nhan bạc mệnh. Chàng đang thương tâm cho một vị nữ nhân trinh trắng vẫn chưa một lần rung động đầu đời nhưng suy´t nữa đã bị những kẻ thân cận dày vò làm nhục. Và không chừng là chàng tiếc thương cho một hồng nhan tri kỷ.
Mãi sau này Vũ Văn Ngọc Hà mới được Long Kỳ Hải tỏ bày nỗi lòng và biết rằng nàng đã hiểu đúng với tâm trạng của chàng.
Đó là lúc quần hùng cùng kéo đến Chính Nghĩa Sảnh.

Thạch Phong Thành

Đánh máy: Trúc Nhi
PHẦN KẾT

Bị quần hùng đùn đẩy, Ngươn Tuệ đại sư và Đại Hà đạo trưởng đành phải cầm ở hai đầu của một hoành phi và giương cao lên cho đối tượng của họ phải nhìn thấy. Đó là câu:
BÁCH NIÊN GIAO LÃO SẮT CẦM PHU PHỤ.

Và đối tượng của quần hùng lúc này là đôi tân nương tân lang minh chủ Long Kỳ Hải – minh chủ phu nhân Vũ Văn Ngọc Hà.
Nhìn lại hai nhân vật suốt đời chỉ quen cảnh thanh tu này phải cầm lấy tấm hoành phi chứa đựng câu chúc tụng của thế nhân trần tục, Long Kỳ Hải vì nao lòng nên không thốt được thành lời.

Không hiểu đúng tâm trạng của chàng hoặc cố y´ hiểu sai, Vũ Văn Ngọc Hà khẽ nghiêng đầu nói vào một bên tai của chàng :
- Chàng lại chạnh lòng nhớ tưởng đến Vô Danh Tuệ nữa rồi. Chàng không ngại thiếp phải tủi thân sao?
Đêm đó thay vì là đêm dùng để động phòng hoa chúc, Long Kỳ Hải lại dành riêng để tỏ bày toàn bộ nỗi lòng của chàng cho Vũ Văn Ngọc Hà nghe. Và đây cũng là đêm sau cùng mà tâm tưởng của chàng còn dành cho một Vô Danh Tuệ.
Vì sau đó, Long Kỳ Hải đã hứa với bản thân là sẽ không bao giờ để cho một Vô Danh Tuệ như thế nữa xuất hiện. Mọi ác nhân phải bị diệt trừ, đạo lý giang hồ phải được người người tuân thủ. Chính nghĩa phải trường tồn.

HẾT

Nguồn: Nhạn Môn Quan Tàng Kinh các
Người đăng: Thành Viên VNthuquan
Thời gian: 27/12/2003 9:26:54 SA